Sophie Kinsella

Am numărul tău

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Coperta: Radu Răileanu

Pe copertă: ilustraţie de Radu Răileanu

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat ştiinţele politice, filozofia şi economia la Oxford şi a lucrat ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au apărut: *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Poţi să ţii un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Goana după cumpărături la New York* (2007), *Mă dau în vânt după cumpărături* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îţi aminteşti de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010).

Am numărul tău (2012) urmăreşte cu un umor savuros peripeţiile unei tinere aflate la un pas de împlinirea celui mai frumos vis – căsătoria cu bărbatul iubit. Viaţa lui Poppy Wyatt pare să fi intrat pe un făgaş fericit. Are o carieră de succes ca fizioterapeut şi doar câteva zile o mai despart de nunta cu Magnus Tavish, un lector universitar dintr-o familie distinsă. Dar visul începe să-i alunece printre degete din clipa în care îşi pierde inelul de logodnă – o bijuterie aflată în familia viitorilor socri de trei generaţii – şi telefonul mobil în timpul unei alarme de incendiu la hotelul unde lua masa cu prietenele. Lucrurile se complică şi mai tare când găseşte din întâmplare, aruncat într-un coş de gunoi, telefonul lui Sam Roxton, directorul extrem de ocupat al unei firme de consultanţă. Poppy nu rezistă tentaţiei de-a se amesteca în viaţa personală şi profesională a lui Sam Roxton, de care se simte irezistibil atrasă, şi se pomeneşte antrenată în cele mai neaşteptate şi mai nostime situaţii.

Pentru Rex

Unu

Perspectivă. Am nevoie să văd lucrurile în perspectivă. Nu e vorba de un cutremur sau un nebun înarmat sau un accident nuclear, da? Raportat la alte dezastre, acesta nu e unul major. *Nu* major. Îmi închipui că într-o zi o să râd când îmi voi aminti de acest moment şi o să-mi spun „Ha, ha, ce fraieră am fost să-mi fac griji“.

Încetează, Poppy. Nici să nu te gândeşti. Nu-mi vine să râd – de fapt, mi-e rău. Umblu năucă prin sala de recepţii a hotelului, cu inima bătând să-mi sară din piept, căutând zadarnic de-a lungul mochetei albastre cu model, în spatele scaunelor aurite, sub şerveţelele aruncate, în locuri unde n-ar putea să fie.

L-am pierdut. Singurul lucru din lume pe care nu trebuia să-l pierd. Inelul meu de logodnă.

Ar fi prea puţin zis că e un inel special. Există în familia Tavish de trei generaţii. Are un smarald superb, încadrat de două diamante şi Magnus a trebuit să-l scoată dintr-un seif special de la bancă înainte de a mă cere în căsătorie. L-am purtat cu grijă zi de zi, timp de trei luni, noaptea aşezându-l cu sfinţenie pe o tăviţă specială de porţelan, verificând odată la 30 de secunde să văd dacă-l am pe deget… şi acum, chiar în ziua în care părinţii lui se întorc din State, l-am pierdut. Taman în *ziua* asta.

Profesorii universitari Antony Tavish şi Wanda Brook-Tavish sunt, chiar în acest moment, la bordul unui avion, în drum spre casă, după şase luni de concediu sabatic la Chicago. Mi-i şi imaginez, ronţăind alune prăjite cu miere şi citind lucrări academice, fiecare cu Kindle-ul lui. Sincer, nu ştiu care te intimidează mai mult.

El. E atât de sarcastic.

Nu, ea. Cu părul ei zburlit, întrebându-te tot timpul ce părere ai despre feminism.

OK, amândoi te sperie la culme. Şi vor ateriza cam într-o oră şi cu siguranţă o să vrea să vadă inelul…

Nu. Nu intra în panică, Poppy. Gândeşte pozitiv. Trebuie doar să abordez problema dintr-un alt unghi. Cum ar fi… oare ce-ar face Poirot? Poirot nu s-ar criza. Şi-ar păstra calmul, şi-ar folosi materia cenuşie şi şi-ar aminti un detaliu minuscul, crucial, care ar fi indiciul ce rezolvă întregul mister.

Închid strâns ochii. Haideţi, celule cenuşii. Faceţi ce ştiţi mai bine.

Faza e că nu ştiu dacă Poirot băuse trei pahare de şampanie roz şi un *mojito* înainte să rezolve crima din Orient Expres.

— Domnişoară?

O femeie de serviciu căruntă încearcă să treacă pe lângă mine cu un aspirator şi eu tresar îngrozită. Deja dau cu aspiratorul? Dacă aspiră inelul?

— Mă scuzaţi.

O apuc de umăr, prin uniforma de nailon albastru.

— Puteţi să mă lăsaţi să mai caut cinci minute înainte să daţi cu aspiratorul?

— Încă vă mai căutaţi inelul?

Clatină din cap, a îndoială, apoi zâmbeşte.

— Sunt sigură c-o să daţi de el acasă. Probabil că în tot timpul ăsta a fost acolo.

— Poate.

Mă silesc să încuviinţez politicos, deşi îmi vine să urlu: „Nu sunt chiar *atât* de proastă!“.

În celălalt capăt al salonului zăresc o altă femeie de serviciu care strânge firimituri şi şerveţele mototolite de hârtie într-un sac negru de gunoi. Nu e deloc atentă la ce face. Oare nu m-a ascultat?

— Mă scuzaţi! zbier cu o voce ascuţită în timp ce ţâşnesc spre ea. Îmi *căutaţi* inelul, nu-i aşa?

— Nu l-am văzut deocamdată, drăguţă.

Şi răstoarnă încă un rând de resturi de pe masă în sac, nepăsându-i că mă umplu de glazură cu cremă de unt pe mâini.

— Drăguţă, eu încerc să fac curat.

Femeia îmi smulge şerveţelele din mână.

— Uite ce mizerie faci!

— Ştiu, ştiu. Îmi pare rău.

Încerc să strâng formele de brioşe pe care le-am scăpat pe jos.

— Dar nu înţelegeţi. Dacă nu găsesc inelul ăsta am încurcat-o.

Îmi doresc să înşfac sacul de gunoi şi să iniţiez o analiză criminalistică a conţinutului, cu o pensă. Îmi doresc să sigilez întreaga încăpere cu bandă izolantă şi s-o declar locul crimei. Trebuie să fie aici, *trebuie*.

Dacă nu cumva l-a luat cineva. Asta e posibilitatea alternativă de care mă agăţ. Una din prietenele mele îl are încă pe deget şi cumva nu şi-a dat seama. Poate c-a alunecat într-o geantă… poate c-a picat într-un buzunar… a rămas agăţat într-un pulover… posibilităţile din imaginaţia mea devin din ce în ce mai absurde, dar nu pot renunţa la ele.

— Aţi căutat la toaletă?

Femeia încearcă să treacă pe lângă mine.

Normal c-am căutat la toaletă. Am verificat fiecare cabină în patru labe. Şi apoi fiecare chiuvetă. De două ori. Şi apoi am încercat să-l conving pe recepţioner să închidă baia şi să permită verificarea fiecărei ţevi de la chiuvetă, dar a refuzat. A zis că ar fi altceva dacă aş fi fost sigură că l-am pierdut acolo şi că era sigur că poliţia i-ar da dreptate şi m-a rugat să mă dau la o parte pentru că mai aşteptau şi alte persoane.

Poliţia. Pff. Mi-am închipuit c-o să vină cu o maşină cu sirenă de îndată ce i-am sunat, nu c-o să-mi zică să vin la secţie şi să depun o plângere. N-am timp să depun o plângere! Trebuie să-mi găsesc inelul!

Mă întorc grăbită la masa rotundă la care am stat în după-amiaza asta şi mă târăsc sub ea, pipăind din nou mocheta. Cum am putut lăsa să se întâmple una ca asta? Cum am putut să fiu atât de *proastă*?

A fost ideea vechii mele prietene din şcoală Natasha să luăm bilete la „Ceaiul cu Şampanie la Marie Curie“. N-a putut ajunge la petrecerea burlăciţelor, care constase într-un weekend la spa, aşa că ăsta era un fel de substitut. Eram opt la masă, sorbind voioase şampanie şi îndopându-ne cu brioşe şi, chiar înainte să înceapă tombola, una din ele a zis: „Hai, Poppy, lasă-ne să încercăm şi noi inelul“.

Acum nici măcar nu-mi amintesc care din ele a fost. Oare Annalise? Annalise

mi-a fost colegă de facultate şi acum lucrăm împreună la First Fit Physio, cu Ruby care a urmat şi ea cursul de fizioterapie cu noi. Ruby a fost şi ea la ceai, dar nu sunt sigură că a încercat inelul. Sau l-o fi încercat?

Nu-mi vine să cred cât de varză sunt la chestia asta. Cum pot să aplic metoda lui Poirot dacă nu-mi amintesc nici măcar lucrurile esenţiale? Adevărul e că parcă *toată lumea* voia să încerce inelul: Natasha, Clare, Jane (prietene din şcoală din Taunton), Lucinda (cea care-mi organizează nunta şi mi-a devenit prietenă cumva), asistenta ei, Clemency, Ruby şi Annalise (care nu-mi sunt doar prietene din facultate şi colege, ci şi cele mai bune prietene. O să fie şi domnişoarele mele de onoare).

Recunosc: mă bălăceam în admiraţie. Încă nu-mi vine să cred că un lucru atât de frumos şi distins îmi aparţine. De fapt, încă nu-mi vine să cred *nimic* din toate astea. Sunt logodită! Eu, Poppy Wyatt. Sunt logodită cu un lector universitar, înalt şi chipeş, care a scris o carte şi a apărut chiar şi la TV. Cu doar şase luni în urmă, viaţa mea amoroasă era zonă calamitată. Nu se întâmplase nimic interesant de un an şi, cu inima îndoită, eram pe cale să-i acord o a doua şansă tipului cu respiraţia urât-mirositoare întâlnit prin match.com… şi acum în zece zile urmează să mă mărit! Mă trezesc în fiecare dimineaţă şi, în timp ce privesc spatele neted, pistruiat, al lui Magnus, încă adormit, îmi spun: „Logodnicul meu, Dr. Magnus Tavish, bursier la King's College London[1]“ şi parcă nu-mi vine a crede. Apoi mă întorc şi mă uit la inel cum străluceşte opulent pe noptieră şi iar nu-mi vine a crede.

Ce-o să spună Magnus?

Simt o gheară în stomac şi mi se pune un nod în gât. Nu. Nu te gândi la asta. Haideţi, celule cenuşii. Faceţi-vă treaba.

Îmi amintesc că Clare a purtat inelul o bună bucată de vreme. Chiar nu mai voia să şi-l scoată. Apoi Natasha a început să tragă de el, spunând „E rândul meu, e rândul meu!“. Şi îmi amintesc că eu am strigat „Aveţi grijă!“.

Vreau să spun, nu e ca şi cum aş fi fost *iresponsabilă*. Urmăream cu grijă inelul în timp ce era plimbat în jurul mesei.

Dar apoi mi-a fost distrasă atenţia pentru că au început să strige numerele de la tombolă şi premiile erau grozave. O săptămână într-o vilă din Italia, un tuns la un salon select şi un voucher la Harvey Nichols… Salonul era plin de oameni care trăgeau bilete, se anunţau numerele de pe podium, iar femeile săreau în sus strigând „E-al meu!“.

Şi *acesta* a fost momentul când am greşit. Acesta este momentul care îmi provoacă un gol în stomac, momentul de cotitură. Dacă aş putea să mă întorc în timp, acesta e momentul în care m-aş întoarce spre mine şi mi-aş spune, sever, „Poppy, atenţie la *priorităţi*“.

Dar nu realizezi, este? Se întâmplă într-o clipă, faci greşeala crucială şi apoi momentul a trecut şi faptul e consumat.

Şi s-a întâmplat următorul lucru: Clare a câştigat la tombolă bilete la Wimbledon. Mi-e foarte dragă Clare, dar mereu a fost cam mototoală. Nu s-a ridicat şi n-a strigat „Eu! Uraaa!“ din toţi rărunchii, doar a ridicat infinitezimal mâna. Nici măcar noi cei de la *masa* ei nu ne-am dat seama c-a câştigat.

Tocmai când îmi dădeam seama că scutură un bilet de tombolă în aer, prezentatorul de pe scenă a zis:

— Cred că va trebui să tragem din nou, dacă nu există nici un câştigător…

— Strigă! am împuns-o pe Clare, fluturându-mi frenetic mâna. Aici! Câştigătoarea-i aici!

— Şi noul număr este… 4403.

Nu mi-a venit să cred când am văzut o brunetă aflată în celălalt capăt al sălii ţipând de bucurie şi fluturând un bilet.

— N-a câştigat ea! am exclamat indignată. Tu ai câştigat.

— Nu contează.

Clare se făcea mică.

— *Ba* contează! am strigat fără să mă pot abţine şi toată lumea de la masă a început să râdă.

— Hai, Poppy! a strigat Natasha. Hai, White Knightess[2]! Fă dreptate!

— Hai, Knightie!

Asta e o glumă mai veche care a început în vremea şcolii. Doar pentru că a existat *un* singur incident la şcoală, când am iniţiat o petiţie pentru salvarea hamsterilor, toată lumea a început să-mi spună „White Knightess“. Sau, în forma prescurtată, Knightie. Aparent, expresia care mă defineşte este „*Ba* contează!“[3].

În fine. Pe scurt, două minute mai târziu, eram pe scenă alături de brunetă, certându-mă cu prezentatorul şi susţinând că biletul prietenei mele era mai valid decât al ei.

Ştiu acum că n-ar fi trebuit în veci să plec de la masă. N-ar fi trebuit să scap din ochi inelul, nici măcar o clipă. Îmi dau seama cât de imbecilă am fost. Dar, în apărarea mea, nu *ştiam* că se va declanşa alarma de incendiu, este?

A fost ceva incredibil. Acum stăteam cu toţii relaxaţi la un ceai cu şampanie. În clipa următoare, a început să răsune o alarmă şi toată lumea a sărit în picioare, îndreptându-se spre ieşire într-o vălmăşeală totală. Le-am zărit pe Annalise, Ruby şi celelalte fete înşfăcându-şi poşetele şi croindu-şi drum spre capătul sălii. Un tip în costum a urcat pe scenă şi a început să ne împingă pe mine, pe brunetă şi pe prezentator spre o ieşire laterală, nevrând să ne lase s-o luăm în altă parte.

— Prioritatea mea este siguranţa dumneavoastră, spunea întruna[4].

Chiar şi atunci, nu e ca şi cum mi-aş fi făcut *griji*. Nu m-am gândit că inelul avea să *dispară*. Am presupus că una din prietenele mele îl pusese într-un loc sigur şi aveam să-l recuperez când mă reîntâlneam cu toată lumea afară.

Desigur, afară era un haos. La hotel avea loc, în acelaşi timp cu ceaiul nostru, o mare conferinţă de afaceri, delegaţii ieşeau rânduri-rânduri pe diverse uşi, angajaţii hotelului încercau să facă anunţuri la difuzor, maşinile claxonau şi mi-a luat o veşnicie să le găsesc pe Natasha şi Clare în zăpăceala aia.

— Inelul meu e la voi? am întrebat imediat, încercând să nu sune ca o acuzaţie. La cine e?

Amândouă m-au privit cu chipul lipsit de expresie.

— Habar n-am, a zis Natasha, ridicând din umeri. Nu era la Annalise?

Aşa că am plonjat din nou în mulţime în căutarea Annalisei, dar nu era la ea, ea avea impresia că e la Clare. Şi Clare avea impresia că e la Clemency. Iar Clemency credea că s-ar putea să fie la Ruby, dar Ruby nu plecase deja?

Faza cu panica e că te cuprinde pe neaşteptate. Acum eşti încă destul de calmă, spunându-ţi „Nu fi ridicolă. Normal că nu se poate să se fi rătăcit“. În clipa următoare, personalul de la Marie Curie anunţă că evenimentul trebuie să ia sfârşit mai devreme din cauza unor circumstanţe neprevăzute şi încep să împartă hainele şi punguţele cu cadouri. Toate prietenele tale au plecat ca să prindă metroul. Nu e nici un inel pe degetul tău. Şi auzi în minte o voce care strigă „Dumnezeule! Ştiam că asta o să se întâmple! Nimeni n-ar fi trebuit să-mi încredinţeze mie un inel de colecţie!

Mare greşeală! Mare greşeală!“.

Şi aşa sfârşeşti o oră mai târziu băgată sub masă, pipăind o mochetă hidoasă, rugându-te să se întâmple un miracol. (Deşi tatăl logodnicului tău a scris un întreg tratat, cu vânzări record, afirmând că miracolele nu există, că nu sunt decât superstiţii şi că până şi să spui „Dumnezeule!“ e o dovadă că eşti cam sărac cu duhul)[5].

Deodată realizez că ecranul telefonului meu licăreşte şi-l înşfac cu mâinile tremurânde. Am primit trei mesaje şi le parcurg rapid, cu o undă de speranţă.

L-ai găsit? Annalise xx

Îmi pare rău, iubito, nu l-am văzut. Nu-ţi face griji, nu-i suflu o vorbă lui Magnus. N xxx

Hei, Pops! Doamne, ce nasol, să-ţi pierzi inelul! De fapt, cred că l-am văzut… (mesaj în curs de transmitere)

Mă uit la telefon, ca hipnotizată. Clare crede că l-a văzut? Unde?

Mă târăsc de sub masă şi îmi flutur telefonul de colo-colo, dar restul mesajului se încăpăţânează să rămână suspendat. Semnalul e sub orice critică aici. Oare cum îndrăznesc să se dea un hotel de cinci stele? Va trebui să ies.

— Hei!

Mă apropii de femeia de serviciu căruntă, strigând ca să acopăr huruitul aspiratorului.

— Ies să trimit un mesaj. Dar dacă găsiţi *totuşi* inelul, sunaţi-mă, v-am dat numărul meu de mobil, sunt afară în stradă…

— Sigur, drăguţă, îmi răspunde ea răbdătoare.

Trec grăbită prin hol, fentez grupurile de delegaţi veniţi la conferinţă şi încetinesc în dreptul recepţionerului.

— Vreo veste…

— Nu s-a găsit nimic deocamdată, doamnă.

Afară e plăcut, e o adiere de vară în aer, deşi suntem abia la sfârşitul lui aprilie. Sper să fie aşa şi peste zece zile, pentru că rochia mea de mireasă e fără spate şi mă bazez pe ideea c-o să fie o zi frumoasă.

La intrarea hotelului sunt nişte trepte late, nu foarte înalte, şi mă tot plimb de-a lungul lor, fluturând telefonul încoace şi-ncolo, încercând zadarnic să prind semnal. În cele din urmă cobor pe trotuar, fâlfâi telefonul şi mai frenetic, îl ridic deasupra capului, apoi mă îndrept spre liniştita stradă Knightsbridge cu telefonul întins înainte.

Haide, telefonule, îl îndemn în gând. *Poţi s-o faci. Fă-o pentru Poppy. Prinde mesajul. Trebuie să existe semnal pe undeva… poţi s-o faci.*

— Aaaaaaah!

Îmi aud propriul ţipăt şocat înainte de a realiza măcar ce s-a întâmplat. Simt o durere ascuţită în umăr. Îmi simt degetele zdrelite. O siluetă pe bicicletă pedalează grăbit spre capătul străzii. N-apuc decât să desluşesc un hanorac vechi gri şi o pereche de blugi negri mulaţi înainte ca bicicleta să dea colţul.

Nu mai am nimic în mână. Ce naiba…

Îmi privesc uluită mâna goală. A dispărut. Tipul mi-a furat telefonul. Mama naibii, mi l-a furat!

Telefonul ăla e *viaţa* mea. Nu pot să trăiesc fără el. E un organ vital.

— Doamnă, vă simţiţi bine?

Portarul coboară în fugă scările.

— S-a întâmplat ceva? V-a rănit?

— Am… am fost jefuită, reuşesc să bâigui. Mi s-a furat telefonul.

Scoate un ţâţâit compătimitor.

— Ăştia fac orice pentru bani. Trebuie să fii atent într-o zonă ca asta…

Nu-l mai ascult. Am început să tremur toată. Nu m-am simţit niciodată atât de văduvită şi panicată. Ce mă fac fără telefonul meu? Cum o să pot funcţiona? Îl tot caut involuntar în locul lui obişnuit, în buzunar. Instinctiv, simt nevoia să trimit cuiva un mesaj cu textul „OMG, mi-am pierdut telefonul!“, dar cum naiba să fac asta fără telefon?

Telefonul meu înseamnă toţi ai mei. Prietenii mei. Familia mea. Înseamnă munca mea. Lumea mea. Înseamnă totul. Mă simt ca şi cum cineva m-ar fi deconectat brusc de la un aparat care mă ţinea în viaţă.

— Vreţi să chem poliţia, doamnă?

Portarul mă priveşte îngrijorat.

Sunt prea preocupată ca să-i răspund. Tocmai m-a izbit un gând şi mai groaznic. Inelul. Am dat numărul meu de mobil tuturor: femeilor de serviciu, celor care se ocupă de toaletă, personalului de la Marie Curie. Dacă-l găseşte cineva? Dacă l-a găsit cineva şi încearcă să mă sune *chiar în clipa asta* şi nu-i răspunde nimeni pentru că tipul cu hanorac a aruncat deja cartela SIM în râu?

Oh, Doamne[6]. Trebuie să vorbesc cu recepţionerul. O să le dau numărul de acasă.

Nu. Nu-i o idee bună. Dacă-mi lasă un mesaj, s-ar putea să-l audă Magnus[7].

OK, atunci… atunci… o să le dau numărul de la serviciu. Da.

Atâta doar că nu e nimeni la birou azi. Nu pot să mă duc să stau cu orele acolo, pentru orice eventualitate.

Încep să intru în panică serios acum. Totul se duce de râpă.

Ca să fie tacâmul complet, când dau fuga înapoi în holul hotelului, recepţionerul e ocupat. Biroul lui e înconjurat de un grup mare de delegaţi de la conferinţă, care vorbesc despre rezervările de la restaurant. Încerc să-i prind privirea, sperând c-o să-mi acorde prioritate, dar se face că nu mă vede şi mă simt puţin jignită. Ştiu că i-am răpit destul timp în după-amiaza asta, dar oare nu realizează în ce criză oribilă sunt?

— Doamnă.

Portarul a intrat după mine în hol, cu o expresie îngrijorată.

— Putem să vă oferim ceva care să atenueze şocul? Arnold!

Cheamă grăbit un chelner.

— Un coniac pentru doamna, te rog, din partea casei. Şi, dacă vorbiţi cu recepţionerul, o să vă ajute să chemaţi poliţia. Vreţi să luaţi un loc?

— Nu, mulţumesc.

Deodată îmi vine o idee.

— Poate ar trebui să sun la numărul meu! Să-l sun pe hoţ! Aş putea să-l rog să se întoarcă, să-i ofer o recompensă… ce credeţi? Îmi puteţi împrumuta telefonul?

Portarul aproape că se dă înapoi când întind mâna spre el.

— Doamnă, cred că e o idee foarte nesăbuită, îmi spune sever. Şi sunt sigur că poliţia va fi de acord cu mine că nici nu se pune problema să faceţi aşa ceva. Cred că sunteţi în stare de şoc. Vă rog, luaţi un loc şi încercaţi să vă liniştiţi.

Hmm. Poate are dreptate. Nu ţin morţiş să-mi dau întâlnire cu un infractor cu hanorac. Dar nu pot să stau jos şi să mă liniştesc; sunt mult prea agitată. Ca să-mi liniştesc nervii, încep să mă plimb în cerc, bocănind pe podeaua de marmură. Trec pe lângă ghiveciul cu ficus uriaş… pe lângă masa cu ziare… pe lângă un coş de gunoi mare şi strălucitor… înapoi la ficus. E un mic circuit care mă linişteşte şi în timpul ăsta pot să stau cu ochii pe recepţioner, aşteptând să se elibereze.

În hol forfotesc oameni de afaceri de la conferinţă. Prin uşile de sticlă îl văd pe portar întors la postul lui pe scări, ocupat să cheme taxiuri şi să primească bacşişuri. În apropiere se află un japonez îndesat într-un costum albastru, scoţând exclamaţii furioase în ceea ce pare a fi japoneză şi gesticulând la toată lumea, cu ecusonul de conferinţă atârnat de gât cu un şnur roşu. E atât de mărunţel şi ceilalţi par atât de intimidaţi, încât mai că-mi vine să zâmbesc.

Coniacul îmi este adus pe o tavă şi fac o scurtă pauză, dându-l pe gât dintr-o înghiţitură, apoi îmi reiau plimbarea, urmând acelaşi traseu repetitiv.

Ghiveciul cu ficus… masa cu ziare… coşul de gunoi… ghiveciul cu ficus… masa cu ziare… coşul de gunoi…

Acum că m-am mai calmat un pic, încep să clocesc gânduri criminale. Oare tipul în hanorac realizează că mi-a distrus viaţa? Realizează cât de *crucial* e un telefon? E cel mai rău lucru pe care i-l poţi fura cuiva. *Cel mai rău*.

Şi nici măcar nu era un telefon grozav. Era destul de vechi. Aşa că baftă dacă tipul în hanorac vrea să scrie „B“ într-un mesaj sau să intre pe net. Sper că va încerca şi nu-i va ieşi figura. *Atunci* o să-i pară rău.

Ficus… ziare… coş… ficus… ziare… coş.

Şi m-a şi lovit la umăr. Ticălosul. Poate dacă-l dau în judecată aş putea să obţin daune de milioane. Dacă-l prind vreodată, ceea ce nu se va întâmpla.

Ficus… ziare… coş.

Coş.

Stai aşa.

Ce-i asta?

Rămân ţintuită locului, privesc fix coşul şi mă întreb dacă cineva îşi bate joc de mine sau dacă am halucinaţii.

E un telefon.

În coşul de gunoi. Un telefon mobil.

1. Specialitatea sa este Simbolismul Cultural. Am citit în viteză cartea lui, *Filosofia simbolismului*, după a doua întâlnire cu el şi apoi am încercat să pretind că aş fi citit-o de mult, pur întâmplător, de plăcere. (Nu că m-ar fi crezut vreun moment, drept să spun.) Oricum, ideea e că am citit-o. Şi ce m-a impresionat cel mai mult: avea atâtea note de subsol. Am devenit foarte pasionată de ele. Nu-i aşa că sunt foarte comode? Le trânteşti pur şi simplu oriunde vrei şi automat pari mai deştept.

Magnus spune că notele de subsol sunt pentru lucruri care nu sunt principala ta temă de interes, dar care te interesează totuşi într-o oarecare măsură. Bun. Asta e nota mea de subsol despre notele de subsol.

2. White Knightess – joc de cuvinte intraductibil, forma feminizată a expresiei „White Knight“ (*Cavalerul Alb*), ce denumeşte o persoană, de obicei de sex masculin, care vine în ajutorul cuiva aflat la ananghie. (n.tr.)

3. O expresie pe care n-o folosesc niciodată, de fapt. Întocmai cum Humphrey Bogart n-a spus niciodată „Mai cântă-l o dată, Sam“. E o legendă urbană.

4. Evident, hotelul nu luase foc. A fost un scurtcircuit. Am descoperit ulterior chestia asta, nu că ar fi fost vreo consolare.

5. Oare Poirot a zis vreodată „Dumnezeule“? Pariez c-a zis. Sau „Sacré Bleu!“, care e tot pe-acolo. Oare asta nu infirmă teoria lui Antony, dat fiind că celulele cenuşii ale lui Poirot sunt în mod vădit mai eficiente decât ale oricui altcuiva? S-ar putea să-i atrag atenţia asupra acestui lucru lui Antony într-o zi. Când o să am curajul. (Ceea ce, evident, n-o să se întâmple în veci, dacă am pierdut inelul.)

6. Semn că eşti sărac cu duhul.

7. Am dreptul să-mi acord măcar o *şansă* să-l recuperez fără ca el să afle vreodată, nu?

Doi

Clipesc de câteva ori şi apoi mă uit din nou, dar e tot acolo, pe jumătate ascuns între câteva programe de la conferinţă aruncate la coş şi un pahar de la Starbucks. Ce caută un telefon în *coşul de gunoi*?

Privesc în jur să văd dacă mă observă cineva, apoi îmi strecor cu grijă mâna în coş şi-l scot de-acolo. Are câteva urme de cafea pe el, dar altfel pare în regulă. Şi e un telefon bun. Nokia. Nou-nouţ.

Mă întorc precaută şi studiez mulţimea din hol. Nimeni nu mă bagă câtuşi de puţin în seamă. Nu sare nimeni exclamând „*Iată-l*, telefonul meu!“. Şi mă plimb pe-aici de zece minute. Oricine o fi aruncat telefonul aici, a făcut-o cu ceva vreme în urmă.

Pe spatele telefonului e un abţibild pe care scrie *White Globe Consulting Group*, cu litere minuscule, şi un număr. Oare cineva l-a aruncat pur şi simplu la coş? Să fie stricat? Apăs pe butonul de pornire şi ecranul se luminează. Pare să fie perfect funcţional.

În mintea mea un firicel de voce îmi şopteşte c-ar trebui să-l predau. Să-l duc la recepţie şi să spun „Mă scuzaţi, cred că cineva şi-a pierdut telefonul“. Asta e ce-ar trebui să fac. Să mă îndrept spre recepţie chiar acum, ca un cetăţean responsabil, cu simţ civic…

Picioarele mele refuză să se mişte. Mâna mea strânge, posesiv, telefonul. Faza e că am *nevoie* de un telefon. Pariez că White Globe Consulting Group, oricine ar fi ei, au milioane de telefoane. Şi nu e ca şi cum l-aş fi găsit pe jos sau la toaletă, nu? Era în coşul de gunoi. Lucrurile aruncate la coş sunt considerate gunoi. Sunt o pradă legitimă. Oricine le poate revendica. Asta e regula.

Mă chiorăsc în coş şi zăresc un şnur roşu, ca acelea purtate de delegaţi. Arunc un ochi spre recepţioner să mă asigur că nu se uită la mine, apoi bag mâna în coş şi scot un ecuson de conferinţă, pe care văd poza unei fete superbe, sub care scrie „Violet Newton, White Globe Consulting Group“.

Am o teorie destul de limpede acum. Aş putea să fiu Poirot. Acesta e telefonul lui Violet Newton şi ea l-a aruncat la coş. Dintr-un motiv… sau altul.

Ei bine, e vina ei, nu a mea.

Deodată, telefonul începe să vibreze şi tresar. La naiba! A prins viaţă. Începe să sune cu volumul la maxim, şi are la sonerie *Single Ladies* a lui Beyoncé. Apăs repede pe „Respinge“, dar o clipă mai târziu începe din nou, tare şi imposibil de confundat.

Oare nu se poate regla volumul la drăcia asta? Câteva femei de afaceri aflate în apropiere se întorc şi se uită lung la mine, iar eu sunt atât de stânjenită, încât apăs pe „Răspunde“ în loc de „Respinge“. Femeile continuă să se uite la mine, aşa că duc telefonul la ureche şi le întorc spatele.

„Numărul apelat nu poate fi contactat“, spun, încercând să imit robotul. „Vă rugăm să lăsaţi un mesaj“. Asta o să mă ajute să scap de oricine ar fi.

— Unde dracu’ *eşti*? se aude o voce masculină rasată şi sunt cât pe-aci să scot un chiţăit, uluită că mi-a mers figura! Chiar crede că vorbeşte cu un robot!

— Tocmai am vorbit cu Scottie. Are un contact despre care crede c-ar putea face treaba. O să fie ca o operaţie laparoscopică. E foarte bun. Nu lasă nici o urmă.

Nici nu îndrăznesc să respir. Sau să-mi scarpin nasul, care a început să mă

mănânce subit.

— OK, spune tipul. Aşa că, orice-ai face, fii pe fază, la naiba.

Închide şi eu rămân uitându-mă la telefon, uluită. Nu m-aş fi gândit în veci că cineva chiar va lăsa un *mesaj*.

Acum mă simt puţin vinovată. Ăsta e un mesaj real şi Violet l-a ratat. Adică, nu e vina *mea* că şi-a aruncat telefonul, dar chiar şi-aşa… Pradă unui impuls, scotocesc în geantă după un pix şi după singura chestie pe care pot nota ceva, un program vechi de la teatru[1]. Notez: „Scottie are un contact, operaţie laparoscopică, nici o urmă, fii pe fază, la naiba“.

Dumnezeu ştie despre ce-o fi vorba. Liposucţie, poate? Oricum, nu contează. Ideea e că, dac-o s-o întâlnesc vreodată pe tipa asta, Violet, o să pot să-i transmit mesajul.

Înainte să apuce să sune din nou telefonul, dau fuga la recepţie, care s-a eliberat în mod miraculos.

— Bună, zic, cu respiraţia tăiată. Tot eu sunt. Mi-a găsit cineva inelul cumva?

— Doamnă, vă asigur, îmi zice el cu un zâmbet glacial, că v-am fi anunţat dacă-l găseam. Avem *totuşi* numărul dumneavoastră.

— Nu, nu-l aveţi! îl întrerup, aproape triumfătoare. Tocmai asta e! Numărul pe care vi l-am dat este… ă… nu mai e valabil. A expirat. Definitiv.

Ultimul lucru pe care mi l-aş dori e să-l sune pe Tipul în Hanorac să-i pomenească de un inel cu smarald foarte valoros.

— Vă rog să nu sunaţi la el. Puteţi să folosiţi acest număr în locul lui?

Copiez cu grijă numărul notat pe spatele telefonului de la White Globe Consulting.

— De fapt, ca să mă asigur… pot să fac o probă?

Întind mâna spre telefonul fix de la recepţie şi formez numărul notat. O clipă mai târziu aud răsunând în telefon melodia lui Beyoncé. OK. În sfârşit pot să mă relaxez un pic. Am un număr.

— Doamnă, mai doriţi ceva?

Recepţionerul are un aer uşor iritat şi în spatele meu s-a format o coadă. Aşa că-i mulţumesc din nou şi mă îndrept spre o canapea aflată în apropiere, simţindu-mă plină de adrenalină. Am un telefon şi am un plan.

Nu-mi ia mai mult de cinci minute să-mi notez noul număr de mobil pe 20 de hârtii cu antetul hotelului, pe care scriu cu litere uriaşe „POPPY WYATT – INELUL CU SMARALD, VĂ ROG SUNAŢI!!!“. Spre enervarea mea, uşile de la sala de recepţie sunt încuiate acum (deşi sunt *sigură* că le aud pe femeile de serviciu înăuntru), aşa că sunt obligată să mă plimb pe holurile hotelului, în ceainărie, pe la toalete şi chiar şi la spa, împărţind hârtii cu numărul meu fiecărui angajat al hotelului pe care-l întâlnesc şi spunându-i toată povestea.

Îi trimit un mesaj lui Ruby, al cărei număr îl ştiu pe de rost, în care scriu:

Bună! Mi s-a furat telefonul. Ăsta e noul meu număr de mobil. Poţi să-l transmiţi mai departe? Vreo veste despre inel???

Apoi mă trântesc extenuată pe canapea. Mă simt ca şi cum mi-aş fi petrecut toată ziua în hotelul ăsta afurisit. Ar trebui să-l sun şi pe Magnus şi să-i dau numărul ăsta – dar nu mă simt în stare. Am sentimentul inexplicabil că ar putea să ghicească după vocea mea că mi-a dispărut inelul. Că va intui că nu-l mai am pe deget din clipa

în care spun „Bună“.

Te rog, întoarce-te, inelule. Te rog, TE ROG întoarce-te…

M-am lăsat pe spătarul canapelei şi încerc să trimit un mesaj telepatic în eter. Aşa că, atunci când se aude din nou Beyoncé, tresar. Poate că de asta e vorba! Inelul meu! L-a găsit cineva! Nici măcar nu mă uit la număr înainte de a răspunde, entuziasmată, „Alo?“.

— Violet?

Mă izbeşte în urechi o voce de bărbat. Nu e cel care a sunat mai devreme, e un tip cu o voce mai joasă. Pare uşor irascibil, dacă poţi să-ţi dai seama de asta din doar trei silabe[2]. Şi gâfâie, ceea ce înseamnă fie că e un pervers, fie că face mişcare.

— Eşti în hol? Grupul japonez e încă acolo?

Din reflex, mă uit în jur. Sunt o mulţime de japonezi în dreptul uşilor.

— Da, sunt, zic. Dar nu sunt Violet. Ăsta nu mai e telefonul lui Violet. Îmi pare rău. Poate anunţaţi restul lumii că numărul ei s-a schimbat.

Trebuie să scap de amicii lui Violet. Nu pot să mă trezesc că mă sună din secundă-n secundă.

— Mă scuzaţi, cine e la telefon? mă întreabă tipul. De ce răspundeţi la acest număr? Unde e Violet?

— Acum e în posesia mea, spun, încercând să par mai sigură pe mine decât sunt.

Ceea ce e adevărat. Ce ai în posesie greu ţi se mai ia[3].

— E în *posesia* ta? Ce naiba – ei drăcie!

Mai înjură un pic şi aud paşi în fundal. Se aude ca şi cum ar coborî în fugă scările[4].

— Spune-mi doar atât, sunt pe cale să plece?

— Japonezii?

Mă chiorăsc la grup.

— Poate. Nu-mi dau seama.

— E şi un tip scund între ei? Supraponderal? Cu păr des?

— Vreţi să spuneţi tipul în costum albastru? Da, e chiar în faţa mea. Pare nervos. Acum îşi pune impermeabilul.

Japonezul îndesat tocmai a luat paltonul Burberry pe care i-l întinde un coleg. Priveşte încruntat în jur în timp ce se îmbracă şi de pe buze i se revarsă un şuvoi de fraze furioase în japoneză, pe care prietenii lui le încuviinţează intimidaţi.

— Nu!

Exclamaţia de la celălalt capăt al firului mă ia prin surprindere.

— Nu poate să plece.

— Ei bine, tocmai pleacă. Îmi pare rău.

— Trebuie să-l opreşti. Du-te la el şi nu-l lăsa să părăsească hotelul. Du-te la el chiar acum. Fă orice să-l opreşti.

— *Poftim?*

Mă uit lung la telefon.

— Uite ce e, îmi pare rău, dar nici măcar nu vă cunosc.

— Nici eu, îmi răspunde. Cine eşti, de fapt? Eşti prietenă cu Violet? Poţi să-mi spui de ce s-a hotărât să-şi dea demisia în mijlocul celei mai mari conferinţe de anul acesta? Oare îşi închipuie că în mod subit nu mai am *nevoie* de o asistentă?

Aha. Deci Violet e asistenta lui. Se explică. Şi l-a lăsat baltă! Ei bine, nu e de mirare, la cât de autoritar e.

— Oricum, nu contează, urmă el. Ideea e că sunt pe scări, la etajul nouă, liftul e blocat, o să ajung la parter în mai puţin de trei minute şi trebuie să-l ţii pe Yuichi Yamasaki acolo până ajung eu. Oricine ai fi.

Ce tupeu.

— Sau? răspund eu.

— Sau un an de negocieri laborioase se duc pe apa sâmbetei din cauza unei neînţelegeri stupide. Se alege praful de cea mai mare afacere a anului. O echipă de 20 de oameni îşi vor pierde slujbele.

Vocea lui e nemiloasă.

— Directori, secretare, toată gaşca. Şi totul doar pentru că eu n-am putut ajunge acolo îndeajuns de repede, iar singura persoană care putea ajuta n-a vrut s-o facă.

Oh, la naiba.

— Bine! exclam furioasă. O să fac tot ce pot. Cum ziceai că-l cheamă?

— Yamasaki.

— Aşteptaţi! strig, alergând de-a lungul holului. Vă rog! Dle Yamasaki? Puteţi să aşteptaţi o clipă?

Domnul Yamasaki se întoarce, cu un aer întrebător, şi câţiva lachei înaintează, gata să-l protejeze. Are o faţă lată, încă încreţită de furie, şi un gât lat, ca de taur, în jurul căruia şi-a înfăşurat un fular de mătase. Am sentimentul că nu-i place să stea la şuete.

Habar n-am ce-aş putea să-i spun în continuare. Nu vorbesc japoneza, nu ştiu nimic despre lumea afacerilor sau cultura japoneză. În afară de sushi. Dar nu pot să mă duc la el şi să spun „Sushi!“ aşa, din senin. Ar fi ca şi cum m-aş duce la un om de afaceri american de prima mână şi i-aş spune „biftec!“.

— Sunt… un mare fan, improvizez. Al activităţii dumneavoastră. Aş putea să vă cer un autograf?

Pare intrigat şi unul din colegii lui îi şopteşte la ureche traducerea. Se luminează pe dată şi face o plecăciune înaintea mea.

Îi răspund precaută la plecăciune şi el pocneşte din degete, răcnind nişte instrucţiuni. Într-o clipă, i se pune dinainte o mapă elegantă de piele şi el scrie ceva complicat în japoneză.

— Mai e acolo? se aude brusc vocea necunoscutului la telefon.

— Da, mormăi în telefon. La limită. Unde eşti?

Îi zâmbesc larg dlui Yamasaki.

— La etajul 5. Ţine-l acolo. Prin orice mijloace.

Dl Yamasaki îmi întinde hârtia, pune capacul la stilou, mai face o plecăciune şi dă să plece.

— Aşteptaţi! strig disperată. Aş putea… să vă arăt ceva?

— Domnul Yamasaki e foarte ocupat.

Unul din colegii lui, care poartă ochelari cu rame de metal şi o cămaşă de un alb imaculat, se întoarce spre mine.

— Vă rugăm să luaţi legătura cu biroul nostru.

Se îndreaptă din nou spre ieşire. Ce mă fac acum? Nu pot să-i cer încă un autograf. Nu pot să-l plachez ca la rugby. Trebuie să-i atrag atenţia cumva…

— Am un anunţ special! exclam, fugind după ei. Sunt o telegramă muzicală! Am un mesaj de la numeroşii fani ai dlui Yamasaki. Ar fi foarte nepoliticos dacă refuzaţi să mă ascultaţi.

Cuvântul „nepoliticos“ i-a făcut să se oprească locului. Se încruntă şi se uită încurcaţi unii la alţii.

— O telegramă muzicală? întreabă, bănuitor, bărbatul cu ochelari.

— Ca o „Gorilo-gramă“[5]? explic eu. Dar muzicală.

Nu sunt sigură că asta i-a lămurit prea mult.

Traducătorul murmură frenetic la urechea dlui Yamasaki şi, o clipă mai târziu, se întoarce spre mine.

— Puteţi prezenta mesajul.

Dl. Yamasaki se întoarce şi toţi colegii lui îi urmează exemplul, încrucişându-şi braţele, în aşteptare, şi aliniindu-se. Văd câteva persoane din alte grupuri de afacerişti de pe hol privind cu interes spre mine.

— Unde *eşti*? murmur, disperată, în telefon.

— La etajul 3, aud după o pauză. Încă o jumătate de minut. Nu-l lăsa să-ţi scape.

— Începeţi, spune, pe un ton apăsat, tipul cu ochelari.

Câteva persoane aflate în apropiere s-au întors să se uite. Oh, Doamne. Cum m-am băgat în chestia asta? Unu, nu ştiu să cânt. Doi, despre ce pot să-i cânt unui om de afaceri japonez pe care-l văd pentru prima dată? Trei, *de ce* am zis telegramă muzicală?

Dar, dacă nu fac ceva acum, douăzeci de oameni ar putea să rămână pe drumuri.

Fac o plecăciune până-n pământ, doar ca să mai câştig puţin timp, şi toţi japonezii se apleacă la rândul lor.

— *Începeţi*, repetă tipul cu ochelari, cu o sclipire de rău-augur în ochi.

Inspir adânc. Haide. Nu contează ce fac. Trebuie doar să umplu o jumătate de minut. Apoi pot să fug şi n-o să mă mai vadă niciodată.

— Dle Yamasaki…, încep precaută, pe melodia de la *Single Ladies*. Dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki.

Îmi rotesc umerii şi şoldurile înspre el, exact ca Beyoncé[6].

— Dle Yamasaki, dle Yamasaki.

De fapt, e destul de uşor. N-am nevoie de versuri, pot pur şi simplu să repet la infinit „Dle Yamasaki“. După câteva clipe, câţiva dintre japonezi încep chiar să-mi ţină isonul, bătându-l pe umăr pe dl Yamasaki.

— Dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki.

Ridic un deget şi-l îndrept înspre el, făcându-i cu ochiul.

— Ooh-ooh-ooh… ooh-ooh-ooh…

Cântecul e surprinzător de popular. Toţi japonezii cântă acum, în afară de dl Yamasaki, care a rămas ţintuit locului, părând încântat. Câţiva delegaţi aflaţi în apropiere s-au alăturat corului şi îl aud pe unul din ei întrebând „E un eveniment gen flash mob?“.

— Dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki… Unde *eşti*? mormăi în telefon, continuând să zâmbesc larg.

— Privesc spectacolul.

— Poftim?

Ridic instinctiv privirea şi studiez holul.

Deodată dau cu ochii de un bărbat care stă de unul singur, la vreo 20 de metri de mine. Poartă un costum închis la culoare, are părul negru, des şi ciufulit, şi ţine un telefon la ureche. Chiar şi de la distanţa asta îmi dau seama că râde.

— De cât timp stai acolo? îl întreb furioasă.

— Abia am ajuns. Nu voiam să te întrerup. Ai făcut o treabă grozavă, apropo, adaugă. Cred că l-ai câştigat pe Yamasaki de partea noastră, aici şi acum.

— Mersi, răspund, sarcastic. Mă bucur c-am putut ajuta. Îl las în grija ta.

Fac o plecăciune ca la teatru dinaintea dlui Yamasaki, apoi fac stânga împrejur şi mă îndrept grăbită spre ieşire, ignorând exclamaţiile de dezamăgire ale japonezilor. Am griji mai importante pe cap decât necunoscuţii aroganţi şi afacerile lor stupide.

— Aşteaptă! aud vocea lui în receptor. Telefonul acela. E al asistentei mele.

— Ei bine, n-ar fi trebuit să-l arunce la coş atunci, răspund, deschizând uşile de sticlă. Ce-i găsit e bun găsit.

Sunt douăsprezece staţii de metrou de la Knightsbridge până la casa părinţilor lui Magnus din North London şi, de îndată ce ies la suprafaţă, verific telefonul. Anunţă c-am primit mesaje noi – vreo zece SMS-uri şi douăzeci de e-mailuri –, dar numai cinci mesaje sunt pentru mine şi nici unul nu aduce veşti legate de inel. Unul e de la poliţie şi tresar la vederea lui – însă doar confirmă c-am depus o plângere şi mă întreabă dacă vreau să mă întâlnesc cu un ofiţer specializat în consilierea victimelor.

Restul sunt SMS-uri şi e-mailuri pentru Violet. În timp ce le parcurg, observ că „Sam“ e pomenit în titlul mai multor e-mailuri. Simţindu-mă din nou ca Poirot, verific apelurile recente şi, exact cum bănuiam, ultimul număr de la care am primit un apel este „Sam Mobil“. Aşadar, el e. Şeful lui Violet. Păr-negru-ciufulit. Şi, o dovadă în plus, adresa lui de e-mail este samroxtonpa@whiteglobeconsulting.com.

Dintr-o curiozitate nevinovată, deschid unul dintre e-mailuri. Este de la jennasmith@grantlyassetmanagement.com şi titlul este „Re: Cină?“.

Mulţumesc, Violet. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai pomeni nimic lui Sam despre asta. Mă simt puţin stânjenită acum!

Ooh. Oare de ce e stânjenită? Fără să mă pot abţine, am dat deja mai jos să văd e-mailul anterior, trimis ieri.

De fapt, Jenna, ar trebui să ştii un lucru: Sam e logodit. Cele bune, Violet.

E logodit. Interesant. Citind din nou propoziţia, simt o reacţie ciudată, pe care nu prea reuşesc s-o definesc – surprindere?

Deşi, de ce aş fi surprinsă? Nici măcar nu-l cunosc pe tipul ăsta.

OK, acum *trebuie* să aflu toată povestea. De ce e Jenna stânjenită? Ce s-a întâmplat? Dau şi mai jos şi descopăr un e-mail lung de prezentare de la Jenna, care, în mod vădit, l-a întâlnit pe acest Sam Roxton la o recepţie pentru oameni de afaceri, a făcut o pasiune pentru el şi l-a invitat la cină acum două săptămâni, dar el n-a mai sunat-o.

…am încercat din nou ieri… poate c-am un număr greşit… cineva mi-a zis că e cunoscut pentru asta şi că asistenta lui e întotdeauna cea mai bună cale de a-l contacta… îmi cer scuze că te deranjez… te rog să-mi dai de veste dacă se poate sau nu…

Biata fată. Mă simt revoltată în numele ei. De ce nu i-a răspuns? Cât de greu e

să scrii un e-mail rapid în care să spui nu, mersi? Şi apoi se dovedeşte că e logodit, pentru Dumnezeu.

Mă rog. Treaba lor. Realizez subit că mi-am băgat nasul în corespondenţa altcuiva când am lucruri mai importante pe cap. *Priorităţile*, Poppy. Trebuie să cumpăr o sticlă de vin pentru părinţii lui Magnus. Şi o felicitare de bun-venit. Şi, dacă nu găsesc inelul în următoarele douăzeci de minute… o pereche de mănuşi.

Dezastru. *Dezastru.* Descopăr că nu se vând nicăieri mănuşi în aprilie. Singurele pe care le găsesc sunt în încăperea din spate de la *Accessorize*. Rămase de la Crăciun şi disponibile doar în cea mai mică măsură.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc serios să-mi întâmpin viitorii socri purtând mănuşi roşii de lână, cu reni, care mă strâng. Cu ciucuri.

Dar n-am de ales. Ori mănuşile, ori va trebui să apar cu mâinile goale.

În timp ce încep să urc dealul pe care se află casa părinţilor lui Magnus, mă cuprinde o senzaţie de rău. Nu e vorba doar de inel. E toată treaba asta cu viitorii socrii care-mi dă fiori. După colţ, văd toate ferestrele luminate. Sunt acasă.

N-am văzut niciodată o casă care să se potrivească atât de bine cu locatarii ca în cazul casei familiei Tavish. E mai veche şi mai impunătoare decât toate celelalte de pe stradă şi le priveşte cu superioritate din sferele sale înalte. În grădină sunt câteva tise şi un *Araucaria araucana*. Pereţii de cărămidă sunt acoperiţi de iederă, iar ferestrele şi-au păstrat ramele originare din 1835. Înăuntru au tapet în stilul William Morris datând din anii ’60 şi podelele sunt acoperite de covoare turceşti.

Atâta doar că nu se *văd* covoarele pentru că sunt acoperite aproape cu totul de manuscrise şi documente vechi pe care nimeni nu se oboseşte să le strângă vreodată. Nimeni din familia Tavish nu se omoară cu ordinea. Odată am găsit un ou fiert fosilizat într-un pat, într-una din camerele de oaspeţi, aflat încă în păhărelul lui, cu o felie de pâine prăjită tăiată fâşii, uscată complet. Trebuie să fi fost acolo de aproape un an.

Şi peste tot, prin toată casa, găseşti cărţi. Stivuite pe trei rânduri pe rafturi, aşezate în teancuri pe podea şi în dreptul fiecărei căzi acoperite de calcar. Antony scrie cărţi, Wanda scrie cărţi, Magnus scrie cărţi şi fratele lui mai mare, Conrad, scrie cărţi. Până şi soţia lui Conrad, Margot, scrie cărţi[7].

Ceea ce e grozav. Adică, e un lucru minunat să ai atâţia intelectuali de geniu într-o familie. Dar te face să te simţi puţintel complexată.

Nu mă înţelegeţi greşit, cred că sunt destul de inteligentă. Vreau să zic, pentru o persoană normală care a făcut o şcoală şi o facultate şi are o slujbă şi toate cele. Dar ei nu sunt persoane normale, sunt ceva cu totul aparte. Au creiere ultraperformante. Sunt *The Incredibles* în varianta academică[8]. I-am întâlnit doar de câteva ori pe părinţii lui, când au venit la Londra pentru ca Antony să ţină o prelegere Reith la radio, dar mi-a fost de ajuns. În timp ce Antony îşi ţinea prelegerea despre teorie politică, Wanda prezenta o lucrare legată de iudaismul feminist la nu ştiu ce grup de analiză important şi apoi au fost invitaţi amândoi la *The Culture Show*, unde au adoptat perspective *opuse* asupra unui documentar legat de influenţa Renaşterii[9]. Aşa că acesta era contextul în care ne întâlneam. Nici un fel de presiune, cum ar veni.

Am fost prezentată părinţilor vreunui iubit de mai multe ori de-a lungul anilor, dar, de departe, asta a fost cea mai oribilă experienţă. Tocmai făcusem cunoştinţă şi făceam puţină conversaţie şi îi spuneam Wandei destul de mândră de mine ce facultate am făcut, când Antony m-a privit pe deasupra ochelarilor ovali, cu ochii lui

pătrunzători şi reci, şi a zis:

— O diplomă în fizioterapie. Ce năstruşnic.

M-am simţit zdrobită dintr-o lovitură. N-am ştiut ce să spun. De fapt, m-am fâstâcit atât de tare, încât am ieşit din încăpere şi-am dat fuga la baie[10].

După aceea, normal, m-am blocat. Acele trei zile au fost un iad. Cu cât conversaţia devenea mai intelectuală, cu atât mai stânjenită eram şi nu îndrăzneam să mai spun nimic. Aproape cel mai dezagreabil moment: când am pronunţat „Proust“ greşit şi a urmat un schimb de priviri între ceilalţi[11]. Momentul cel mai dezagreabil: când ne uitam cu toţii la *University Challenge*[12] în salon şi au ajuns la o secţiune despre oase. Disciplina mea! Am studiat asta! Ştiu toate numele latineşti şi toate cele! Dar, în timp ce mă pregăteam să răspund la prima întrebare, Antony dăduse deja răspunsul corect. Am fost mai rapidă a doua oară – dar tot mi-a luat-o înainte. Toată treaba a fost ca o întrecere şi el a câştigat. Apoi la sfârşit s-a uitat spre mine şi m-a întrebat „Nu se face anatomie la şcoala de fizioterapie, Poppy?“ şi eu am fost *stânjenită la culme*.

Magnus spune că mă iubeşte *pe mine*, nu intelectul meu, şi că trebuie pur şi simplu să-i ignor pe-ai lui. Şi Natasha îmi spune să mă gândesc la diamant şi la casa din Hampstead şi la vila din Toscana. Ceea ce spune multe despre Natasha. Cât despre propria mea abordare, a fost mai curând: pur şi simplu nu te gândi la ei. A mers perfect. Erau la Chicago, la mii de mile depărtare.

Dar acum s-au întors.

Oh, Doamne. Şi încă nu m-am lămurit cu „Proust“ (Proost? Prost?). Şi nu mi-am recapitulat numele oaselor în latină. Şi port mănuşi roşii de lână cu reni în aprilie. Cu ciucuri.

Îmi tremură picioarele în timp ce sun la uşă. Îmi tremură la propriu. Mă simt ca vrăjitoarea din *Vrăjitorul din Oz*. Cât de curând o să mă prăbuşesc pe alee şi Wanda o să mă ardă pe rug pentru c-am pierdut inelul.

Ajunge, Poppy, totul e în regulă. Nimeni n-o să bănuiască nimic. Povestea pe care o s-o bag e că m-am ars la mână. Asta va fi scuza mea.

— Bună, Poppy!

— Felix! Bună!

Sunt atât de uşurată că mi-a deschis Felix, că salutul meu iese uşor întretăiat.

Felix e mezinul familiei – are doar 16 ani şi e încă la şcoală. De fapt, eu şi Magnus am stat în aceeaşi casă cu el cât au fost părinţii lui plecaţi, ca un soi de baby-sitteri. Nu că Felix ar avea nevoie de baby-sitter. E foarte retras, citeşte tot timpul şi nici nu-l simţi în casă. Odată am încercat să-i ţin o scurtă prelegere amicală despre riscurile drogurilor. M-a corectat politicos la fiecare afirmaţie, apoi a zis c-a observat că beam mai mult decât cantitatea recomandată de Red Bull şi m-a întrebat dacă nu cumva era o dependenţă. Aia a fost ultima dată când am încercat s-o fac pe sora mai mare.

Mă rog. S-a sfârşit cu asta acum că Antony şi Wanda se întorc din State. M-am mutat înapoi în apartamentul meu şi am început să căutăm o locuinţă cu chirie. Magnus ar fi vrut să rămânem aici. Se gândea că putem să folosim în continuare camera de oaspeţi şi baia de la etaj şi oare n-ar fi mai la îndemână, dat fiind că ar fi avut în continuare la dispoziţie biblioteca tatălui lui?

E cu capul? În nici un *caz* n-am de gând să locuiesc în aceeaşi casă cu soţii Tavish.

Felix mă conduce în bucătărie, unde Magnus stă tolănit pe un scaun, arătând

spre o pagină tehnoredactată şi spunând „Cred că argumentaţia ta devine şubredă aici. În al doilea paragraf“.

Oricum ar sta, orice ar face, Magnus reuşeşte cumva să emane un aer de eleganţă. Şi-a întins picioarele încălţate cu pantofi de velur pe un scaun, ţine în mână o ţigară fumată pe jumătate[13] şi părul lui castaniu-roşcat se înalţă deasupra frunţii ca o cascadă.

Membrii familiei Tavish au toţi aceeaşi culoare de păr, ca o familie de vulpi. Chiar şi Wanda îşi vopseşte părul cu henna în aceeaşi nuanţă. Dar Magnus e cel mai arătos dintre ei, şi nu zic asta doar pentru că urmează să mă mărit cu el. Are pistrui pe piele, dar se bronzează repede, şi părul lui castaniu-roşcat e ca dintr-o reclamă la şampon. De-asta şi-l ţine lung[14]. De fapt, e destul de vanitos în privinţa asta.

În plus, deşi e profesor universitar, nu e un tip ofilit care stă toată ziua în casă şi citeşte. Schiază foarte bine şi o să mă înveţe şi pe mine. Aşa ne-am întâlnit de fapt. Şi-a scrântit încheietura la schi şi a venit să facă fizioterapie. Trebuia să lucreze cu Annalise, dar ea a preluat în locul lui unul din pacienţii ei obişnuiţi, iar el a sfârşit prin a ajunge la mine. În săptămâna următoare m-a invitat la o întâlnire şi, după o lună, m-a cerut în căsătorie. O lună![15]

Acum Magnus îşi ridică privirea şi faţa i se luminează.

— Iubito! Ce face fata mea frumoasă?

Îmi face semn să vin să mă sărute, apoi îmi cuprinde faţa în mâini, cum face întotdeauna.

— Bună!

Mă silesc să-i zâmbesc.

— Aşadar, au ajuns părinţii tăi? Cum au călătorit? De-abia *aştept* să-i văd.

Încerc să par cât mai entuziastă, deşi picioarele mele şi-ar dori să fugă, să iasă pe uşă şi să coboare dealul.

— N-ai primit mesajul meu?

Magnus pare intrigat.

— Ce mesaj? *Oh*.

Deodată îmi pică fisa.

— Desigur. Mi-am pierdut telefonul. Am un număr nou. O să ţi-l dau.

— Ţi-ai pierdut telefonul?

Magnus se uită lung la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! zic, pe un ton degajat. Pur şi simplu… l-am pierdut şi a trebuit să-mi iau altul. Nu e grav, nu-i o tragedie.

Am hotărât, ca abordare generală, că, cu cât îi spun mai puţin acum lui Magnus, cu-atât mai bine. Nu vreau să începem o discuţie despre motivul pentru care m-am agăţat disperată de un telefon găsit întâmplător într-un coş de gunoi.

— Şi ce spuneai în mesaj? adaug repede, încercând să schimb subiectul.

— Avionul părinţilor mei a fost deviat. Au trebuit să meargă la Manchester. Ajung abia mâine.

Deviat?

Manchester?

Oh, Doamne. Sunt în siguranţă! Am fost graţiată! Picioarele mele se pot opri din tremurat! Îmi vine să cânt „Aleluia“. *Ma-an-chester! Ma-an-chester!*

— Doamne, ce *nasol*.

Încerc să schiţez o grimasă menită să exprime dezamăgirea.

— Bieţii de ei. Manchester. E la câteva sute de kilometri distanţă! Şi abia aşteptam să-i văd. Ce necaz.

Cred că par îndeajuns de sinceră. Felix mă priveşte cam ciudat, dar Magnus deja s-a aşezat la loc şi a pus din nou mâna pe document. N-a zis nimic de mănuşile mele. Nici Felix.

Aş putea să mă relaxez şi eu un pic.

— Aşadar… băieţi, zic, studiind bucătăria. Cum rămâne cu casa?

Magnus şi Felix au zis c-o să facă puţină curăţenie în după-amiaza asta, dar toată casa arată ca după bombardament. Pe masa din bucătărie sunt îngrămădite cutii cu mâncare de la fast-food, deasupra plitei e un teanc de cărţi, e una chiar şi într-o tigaie.

— Părinţii voştri se întorc mâine. N-ar trebui să facem ceva în privinţa asta?

Magnus pare impasibil.

— N-o să le pese.

Lui i-e uşor să zică asta. Dar *eu* sunt nora (viitoare) care a locuit aici şi pe care o să dea vina.

Magnus şi Felix au început să discute despre nu ştiu ce notă de subsol[16], aşa că mă îndrept spre plită şi încep o curăţenie rapidă. Nu îndrăznesc să-mi scot mănuşile, dar băieţii nici nu se uită la mine, din fericire. Cel puţin ştiu că în restul casei e OK. Am luat totul la mână ieri, am înlocuit sticlele vechi şi infecte cu spumă de baie şi am luat o jaluzea nouă pentru baie. Cel mai important, am reuşit să găsesc nişte anemone pentru biroul Wandei. Toată lumea ştie că adoră anemonele. A scris chiar şi un articol despre „anemone în literatură“. (Ceea ce e o chestie tipică pentru familia asta – nu-i de ajuns să-ţi placă ceva, trebuie să devii un expert de prim-rang în asta.).

Magnus şi Felix sunt cufundaţi încă în discuţie când termin. În casă e ordine. Nimeni nu m-a întrebat nimic de inel. O să mă retrag în glorie.

— Aşadar, o iau şi eu spre casă, anunţ degajată şi îl sărut pe creştet pe Magnus. Tu rămâi aici, ţine-i de urât lui Felix. Spune-le bun venit alor tăi din partea mea.

— Rămâi aici peste noapte!

Magnus îmi cuprinde talia cu braţul şi mă trage spre el.

— O să vrea să te vadă!

— Nu, întâmpină-i tu. Eu recuperez mâine.

Zâmbesc larg, ca să-i distrag atenţia de la faptul că mă furişez spre uşă, cu mâinile la spate.

— Avem destul timp.

— Nu te învinovăţesc, spune Felix, întâlnindu-mi privirea pentru prima dată de când am intrat în casă.

— Poftim? întreb, puţin intrigată. Pentru ce nu mă învinovăţeşti?

— Că nu vrei să rămâi pe-aici.

Ridică din umeri.

— După mine, eşti extrem de stăpânită, având în vedere reacţia lor. Voiam să-ţi spun asta de câteva săptămâni. Trebuie să fii un om foarte bun, Poppy.

Oare despre ce *vorbeşte*?

— Nu ştiu… Ce vrei să spui?

Mă întorc spre Magnus, sperând să mă lumineze.

— Nu contează, spune el, repede.

Dar Felix se uită lung la fratele lui mai mare, ca şi cum tocmai ar fi realizat

ceva.

— Oh, Doamne. Nu i-ai spus?

— Felix, ţine-ţi gura.

— Nu i-ai spus, nu-i aşa? Nu e tocmai corect, este, Mag?

— Ce să-mi spună?

Mă întorc de la unul la celălalt.

— Ce?

— Nimic.

Magnus pare încurcat.

— Doar că…

Într-un final mă priveşte în ochi.

— OK. Părinţii mei n-au fost tocmai în culmea fericirii când au aflat că ne-am logodit. Asta-i tot.

Pentru o clipă nu ştiu cum să reacţionez. Mă uit fix la el, în tăcere, încercând să procesez ceea ce tocmai mi-a spus.

— Dar ai zis…

Îmi cam tremură vocea.

— Ai zis că au fost încântaţi. Ai zis că s-au entuziasmat!

— Vor fi încântaţi, zice, îmbufnat. Când le vine mintea la cap.

Vor fi?

Întregul meu univers se clatină. Era îndeajuns de rău când credeam că părinţii lui Magnus sunt doar nişte genii care te intimidează. Dar în tot acest timp ei *s-au opus căsătoriei noastre*?

— Mi-ai zis că nu şi-ar fi putut imagina o noră mai dulce şi fermecătoare.

Tremur toată acum.

— Ai zis că îmi transmit toată dragostea lor de la Chicago! Au fost toate numai *minciuni*?

— N-am vrut să te supăr!

Magnus îi aruncă o privire cruntă lui Felix.

— Uite ce e, nu e ceva grav. O să ajungă la sentimente mai bune. Cred doar că ne cam pripim… nu te cunosc ca lumea… Sunt nişte idioţi, încheie, încruntându-se. Şi le-am şi zis-o.

— Te-ai certat cu părinţii tăi?

Îl privesc, întristată.

— De ce nu mi-ai zis nimic din toate astea?

— N-a fost o ceartă, îmi răspunde, defensiv. A fost mai curând… un diferend.

Un diferend? *Un diferend*?

— Un diferend e mai rău decât o ceartă! mă tânguiesc, nefericită. E de un milion de ori mai rău! Oh, Doamne, mi-aş dori să-mi fi spus… Ce mă fac? Cum o să dau ochii cu ei?

Ştiam eu. Domnul şi doamna Prof. Dr. cred că nu sunt destul de bună pentru ei. Sunt ca fata aia dintr-o operă care se desparte de iubitul ei pentru că nu e potrivită pentru el şi apoi face tuberculoză şi moare şi aşa-i trebuie, fiindcă-i era inferioară şi ignorantă. Probabil că nici ea nu ştia cum se pronunţă „Proust“.

— Poppy, linişteşte-te! exclamă Magnus, irascibil.

Se ridică de pe scaun şi îmi cuprinde umerii.

— Tocmai de-asta nu ţi-am spus. E o prostie de familie şi n-are nimic de-a face cu noi. Te iubesc. Ne căsătorim. O să fac lucrul ăsta şi o să-l duc până la capăt

indiferent ce zic alţii, fie că e vorba de părinţii sau de prietenii mei sau de oricine altcineva. Asta ne priveşte pe noi.

Tonul lui e atât de hotărât, încât încep să mă mai liniştesc.

— Şi oricum, de îndată ce petreci puţin timp cu ei, o să le vină mintea la cap. Sunt convins.

Zâmbesc fără să vreau.

— Aşa, asta e fata mea frumoasă!

Magnus mă îmbrăţişează strâns şi îl cuprind la rândul meu cu braţele, încercând din răsputeri să-l cred.

Când se desprinde din îmbrăţişare, dă cu ochii de mâinile mele şi se încruntă, intrigat.

— Iubito… de ce porţi mănuşi?

Sunt în pragul unei căderi nervoase. Chiar sunt.

Întregul dezastru cu inelul a fost cât pe-aci să iasă la lumină. Ar fi ieşit, dacă n-ar fi fost Felix. Eram pe la jumătatea poveştii mele absurde, chinuite, despre cum m-am ars la mână, aşteptându-mă în orice clipă ca Magnus să înceapă să aibă suspiciuni, când Felix a căscat şi a zis „Mergem să bem ceva?“, iar Magnus şi-a amintit subit de un e-mail pe care trebuia să-l trimită şi toată lumea a uitat de mănuşile mele.

Eu am profitat de ocazie să plec. Cât mai repede.

Acum sunt în autobuz, cu privirea pierdută în întuneric, simţind că mă ia cu frig. Am pierdut inelul. Soţii Tavish nu vor să mă căsătoresc cu Magnus. Am rămas fără mobil. Mă simt ca şi cum toate lucrurile care-mi dădeau o stare de bine mi-ar fi fost răpite în acelaşi timp.

Melodia lui Beyoncé se revarsă din nou din telefonul aflat în buzunarul meu şi îl pescuiesc, fără să-mi fac mari speranţe.

Exact cum bănuiam, nu e vreuna dintre prietenele mele care să mă sune să-mi spună „L-am găsit!“. Nici poliţia sau recepţionerul de la hotel. E el. Sam Roxton.

— Ai fugit, îmi spune, fără vreun preambul. Trebuie să recuperez acel telefon. Unde eşti?

Fermecător. Nici vorbă de „Mulţumesc frumos pentru că m-ai ajutat în afacerea cu japonezii“.

— Cu plăcere, spun. Şi-altă dată.

— Oh.

Pare fâstâcit pentru o clipă.

— Corect. Mulţumesc. Îţi rămân îndatorat. Acum, cum facem să recuperez telefonul ăla? Ai putea să mi-l laşi la birou sau aş putea trimite un curier să-l ia. Pe unde eşti?

Nu-i răspund nimic. N-am de gând să i-l dau înapoi. Am nevoie de numărul ăsta.

— Alo?

— Da.

Strâng telefonul în mână şi înghit în sec.

— Faza e că trebuie să împrumut telefonul ăsta. Doar un pic.

— Iisuse.

Îl aud oftând.

— Uite ce e, mă tem că nu poate fi „împrumutat“. E proprietatea companiei şi

am nevoie de el. Sau prin „a împrumuta“ înţelegi de fapt „a fura“? Pentru că, credemă, *pot* să-ţi dau de urmă şi n-am de gând să-ţi plătesc o sută de lire recompensă.

Oare asta-şi închipuie? Că vreau bani? Că mă ocup cu „răpirea“ telefoanelor?

— Nu vreau să-l *fur*! exclam, indignată. Doar că-mi trebuie câteva zile. Am dat numărul tuturor şi e vorba de o urgenţă…

— *Ce*-ai făcut?

Pare uluit.

— De ce-ai face aşa ceva?

— Mi-am pierdut inelul de logodnă.

Mi-e greu şi s-o spun cu voce tare.

— E foarte vechi şi valoros. Şi apoi mi s-a furat telefonul şi eram absolut disperată şi apoi am trecut pe lângă coşul de gunoi şi acolo l-am văzut. La *coş*, adaug, pentru efect dramatic. Secretara ta pur şi simplu l-a aruncat la coş. Odată ce un lucru ajunge la coş, devine proprietate publică, să ştii. Oricine-l poate revendica.

— Aiurea, îmi dă el replica. Cine ţi-a spus asta?

— E… e ceva ce ştie toată lumea.

Încerc să par sigură pe mine.

— Oricum, cum se face că asistenta ta s-a cărat pur şi simplu şi a aruncat telefonul la coş? Nu pare să fi fost cine ştie ce asistentă, după mine.

— Nu. Nu cine ştie ce asistentă. Mai curând fiica unui prieten care n-ar fi trebuit să primească postul în veci. E angajată de trei săptămâni. I s-a oferit un contract ca model exact azi la prânz. Într-un minut, a şi şters-o. Nici nu s-a obosit să-mi spună că pleacă, a trebuit să aflu de la una din asistente.

Pare chiar furios.

— Uite ce e, domnişoară… Cum te numeşti?

— Wyatt. Poppy Wyatt.

— Ei bine, ajunge cu gluma, Poppy. Îmi pare rău pentru inelul tău. Sper să-l găseşti. Dar telefonul ăsta nu e un accesoriu amuzant pe care poţi să-l şterpeleşti pentru scopurile tale. E un telefon de companie pe care se primesc constant mesaje de afaceri. E-mailuri. Lucruri importante. Asistenta mea coordonează ceea ce fac. Am *nevoie* de acele mesaje.

— O să ţi le transmit, îl întrerup grăbită. Îţi transmit tot. Ce zici?

— Ce…

Mormăie ceva înfundat.

— OK. Ai câştigat. Îţi cumpăr un telefon nou. Dă-mi adresa ta, trimit un curier cu el…

— Am nevoie de ăsta, insist. Am nevoie de numărul ăsta.

— Pentru Dumnezeu…

— Planul meu ar putea să meargă!

Cuvintele mi se revarsă de pe buze.

— Tot ce vine pe telefon îţi transmit imediat. Nici n-o să simţi diferenţa! Vreau să spun, ar trebui să faci asta oricum, nu? Dacă ai rămas fără asistentă, la ce-ţi mai foloseşte telefonul pentru asistentă? Aşa ieşi *mai bine*. În plus, îmi eşti dator pentru că l-am reţinut pe dl Yamasaki, adaug, fără să vreau. Tocmai ai spus asta.

— Nu *asta* voiam să spun şi ştii şi tu…

— N-o să pierzi nimic, promit! îi întrerup bombănelile irascibile. O să-ţi transmit fiecare mesaj. Uite, îţi demonstrez, dă-mi doar două secunde…

Închid, parcurg toate mesajele care au sosit pe telefon de azi dimineaţă şi le

transmit, unul câte unul, pe numărul lui Sam. Degetele mi se mişcă uluitor de repede.

Mesaj de la „Vicks Myers“: transmis. Mesaj de la „Sir Nicholas Murray“: transmis. Îmi ia doar câteva secunde să le retransmit pe toate. Şi toate e-mailurile pot fi retransmise la samroxton@whiteglobeconsulting.com.

E-mail de la „Relaţii Umane“: retransmis. E-mail de la „Tania Phelps“: retransmis. E-mail de la „Tata“…

Aici şovăi o clipă. Trebuie să fiu precaută cu ăsta. Oare e tatăl lui Violet sau tatăl lui Sam? Numele de la începutul mesajului este davidr452@hotmail.com, ceea ce nu mă ajută prea mult.

Îmi spun că e pentru o cauză nobilă şi îl parcurg rapid.

Dragă Sam,

N-am mai vorbit de mult. Mă gândesc deseori la tine, mă întreb ce mai faci şi mi-ar plăcea să stăm de vorbă la un moment dat. Ai primit vreunul din mesajele mele telefonice? Nu-ţi face griji, ştiu că eşti ocupat.

Dacă se întâmplă să treci prin zonă, ştii că poţi veni oricând. Ar fi un lucru mărunt pe care aş vrea să-l discut cu tine – destul de interesant, de fapt –, dar, cum ziceam, nu-i nici o grabă.

Cu drag,

Tata

Când ajung la sfârşitul mesajului, sunt puţin şocată. Ştiu că nici nu-l cunosc pe tipul ăsta şi nu e treaba mea. Dar zău aşa. Ai crede c-ar putea măcar să răspundă la mesajele pe care i le lasă propriul tată. Cât de greu e să-ţi rupi o jumătate de oră să stai un pic de vorbă? Şi tatăl lui pare o persoană atât de drăguţă şi modestă. Bietul bătrânel, să trebuiască să trimită mesaje pe adresa secretarei fiului. Îmi vine să-i răspund eu. Îmi vine să-i fac o vizită în căsuţa lui[17].

Mă rog. Treaba lor. Nu e viaţa mea. Apăs pe „Forward“ şi e-mailul ţâşneşte după celelalte. După o clipă o aud din nou pe Beyoncé. E tot Sam.

— Când i-a trimis Sir Nicholas Murray mesaj lui Violet? întreabă brusc.

— Ăă…, mă chiorăsc la telefon. Acum vreo patru ore.

Primele câteva cuvinte din mesaj sunt afişate pe ecran, aşa că nu e mare chestie dacă apăs pe el şi citesc şi restul, nu? Nu c-ar fi prea interesant.

Violet, te rog spune-i lui Sam să mă sune. Are telefonul închis.

Numai bine, Nicholas.

— *La naiba*. La naiba.

Sam rămâne tăcut o clipă.

— OK, dacă îţi trimite mesaj din nou, mă anunţi imediat, da? Mă suni.

Deschid gura involuntar, gata să-i spun: „Dar tatăl tău? Pe el de ce nu-l suni niciodată?“. Apoi o închid la loc. Nu, Poppy. E o idee *proastă*.

— Ooh, a lăsat cineva un mesaj mai devreme, spun, amintindu-mi subit. Despre liposucţie sau aşa ceva, cred. Nu cumva era pentru tine?

— *Liposucţie*? repetă, surprins. Din câte ştiu, nu.

Nu e cazul să fie atât de dispreţuitor. Era doar o întrebare. Trebuie să fi fost pentru Violet. Nu c-ar părea să aibă nevoie atâta vreme cât a început o carieră de model.

— Aşadar… ne-am înţeles? Rămâne cum am stabilit?

O bună bucată de vreme nu zice nimic şi mi-l imaginez uitându-se urât la telefon. Am senzaţia că nu prea-l încântă soluţia asta. Dar pe de altă parte, ce alternativă are?

— O să redirecţionez mesajele spre asistentă în inboxul meu, spune, îmbufnat, vorbind mai mult cu sine. O să vorbesc cu echipa tehnică mâine. Dar SMS-urile o să tot vină. Dacă ratez vreunul…

— N-o să ratezi niciunul! Uite ce e, ştiu că nu e soluţia ideală, zic, încercând să-l îmbunez. Şi-mi pare rău. Dar sunt chiar disperată. Şi toţi angajaţii de la hotel au numărul acesta… toate femeile de serviciu… e singura mea speranţă. Doar câteva zile. Şi promit să-ţi transmit fiecare mesaj. Pe onoarea mea de Brownie[18].

— Pe ce?

Pare că habar n-are despre ce vorbesc.

— Pe onoarea mea. De Brownie? Un fel de cercetaş? Ridici mâna, faci un semn şi depui jurământul… Stai aşa, îţi arăt…

Îi închid.

În faţa mea, în autobuz, e o oglindă jegoasă. Pozez în ea, ţinând telefonul într-o mână, făcând semnul cercetaşelor şi schiţând cel mai convingător zâmbet menit să zică „Sunt întreagă la cap“. Fac o poză şi o trimit imediat pe numărul de mobil al lui Sam.

După cinci secunde primesc mesaj:

Aş putea să trimit asta la poliţie şi să le cer să te aresteze.

Răsuflu uşurată. *Aş putea*. Asta înseamnă că n-o s-o facă.

Îţi sunt sincer recunoscătoare, îi răspund. MS.

Nu primesc nici un răspuns.

1. De la *Regele Leu*. Natasha a avut bilete gratuite. Am crezut c-o să fie o chestie jalnică pentru copii, dar a fost *genial*.

2. Şi eu cred că poţi.

3. N-am fost niciodată foarte sigură ce înseamnă asta. [În original „Possession is nine tenths of the law” – expresie utilizată frecvent în limba engleză, conform căreia o persoană care are în folosinţă un bun are mai multe şanse să i se recunoască dreptul de proprietate asupra acestuia – n.tr.]

4. Până la urmă, poate nu e un pervers.

5. Gorilo-gramă: tip de serviciu disponibil în Marea Britanie, în care un mesaj personalizat, care include de obicei un moment artistic, este transmis cuiva de un curier purtând un costum de gorilă (n.tr.).

6. OK, nu chiar ca Beyoncé. Ca mine imitând-o pe Beyoncé.

7. Nu cărţi cu o intrigă, apropo. Cărţi cu note de subsol. Cărţi care abordează *teme*, cum ar fi istoria, antropologia şi relativismul cultural în Turkmenistan.

8. Mă întreb dacă iau cu toţii untură de peşte. Să nu uit să-i întreb.

9. Nu mă întrebaţi. Am ascultat foarte atent şi tot n-am reuşit să înţeleg în ce privinţă nu erau de acord. Cred că nici prezentatorul n-a reuşit să-i urmărească.

10. Magnus a zis ulterior că fusese o glumă. Dar n-a *sunat* a glumă.

11. Nici măcar n-am citit nimic de Proust. Nu ştiu de ce-a trebuit să-l pomenesc.

12. University Challenge – emisiune concurs de cultură generală la care participă două echipe de studenţi (n.tr.).

13. Ştiu. I-am *spus* de un milion de ori.

14. Nu lung strâns în coadă, asta ar fi de prost gust. Doar ceva mai lung.

15. Nu cred că Annalise m-a iertat vreodată. În imaginaţia ei, dacă n-ar fi schimbat programările, *ea* ar fi cea care s-ar mărita cu el acum.

16. Vedeţi? Totul se reduce la note de subsol.

17. Presupunând că locuieşte într-o căsuţă. Dă impresia că ar locui. Singur-singurel, având poate un câine credincios care-i ţine de urât.

18. *Brownie* – membră a unei organizaţii asemănătoare cercetaşilor, pentru fete cu vârsta cuprinsă între 7 şi 10 ani, organizaţie reprezentată în majoritatea ţărilor anglofone. (n.tr.)

Trei

În dimineaţa următoare mă trezesc şi brusc văd c-am primit un mesaj nou de la Berrow Hotel şi sunt atât de uşurată, încât îmi vine să plâng. L-au găsit! L-au găsit!

Deblochez telefonul cu degete tremurânde; imaginaţia mea a luat-o razna deja. Una din femeile de serviciu din tura de dimineaţă l-a descoperit blocând sita de la aspirator… l-a găsit la toaletă… a văzut ceva sclipind pe covor… acum e în siguranţă în seiful hotelului…

Distins oaspete,
Preţuri reduse la jumătate în perioada vacanţei de vară.
Vizitează www.berrowhotellondon.co.uk pentru mai multe detalii.
Toate cele bune,
Echipa Berrow

Mă trântesc la loc în pat, simţind o greutate ca de plumb în suflet. Ca să nu mai zic de furie la adresa oricui m-a pus pe lista lor de e-mail. Cum au putut face una ca asta? *Încearcă* să se joace cu nervii mei?

În acelaşi timp, un gând oribil îmi întoarce stomacul pe dos. Au trecut încă 12 ore de când am pierdut inelul. Cu cât trece mai mult fără să fie găsit…

Ce mă fac dacă…

Nu pot nici măcar să-mi duc gândul până la capăt. Mă ridic imediat din pat şi pornesc lipăind spre bucătărie. O să-mi fac un ceai şi o să-i transmit mesajele lui Sam Roxton. Asta o să-mi ia gândul de la altele.

Au început să se reverse din nou SMS-urile şi e-mailurile, aşa că pun de ceai, mă cocoţ în firida de la fereastră şi încep să le parcurg, încercând din răsputeri să nu-mi fac speranţe. Cum mă aşteptam, toate mesajele sunt de la prietene care mă întreabă dacă am găsit inelul şi-mi dau sugestii cum ar fi „Ai verificat în buzunarele de la geantă?“.

N-am primit nici un mesaj de la Magnus, deşi i-am trimis câteva SMS-uri azi noapte, întrebând ce-au mai spus ai lui despre mine şi când avea de gând să-mi spună şi cum o să dau ochii cu ei acum şi nu cumva îmi ignoră mesajele?

Într-un final trec la mesajele lui Sam. În mod evident, încă n-a transferat adresa de e-mail, pentru că am primit în jur de 50, azi-noapte şi în dimineaţa asta. Măiculiţă, vorbea serios. E clar că asistenta lui *chiar* îi coordonează fiecare aspect al vieţii.

Găseşti de toate şi pe toată lumea aici. Doctorul, colegi de-ai lui, solicitări de donaţii, invitaţii… E ca o linie de acces direct în universul lui Sam. Aflu de unde-şi cumpără cămăşile (Turnbull şi Asser). Aflu unde a făcut facultatea (Durham). Aflu cum îl cheamă pe instalatorul lui (Dean).

În timp ce le parcurg, încep să mă simt stânjenită. N-am avut niciodată atâta acces la telefonul altcuiva. Nici în cazul prietenelor mele, nici în cazul lui Magnus. Există lucruri pe care pur şi simplu nu le împărtăşeşti. Vreau să zic, Magnus a văzut fiecare centimetru din corpul meu, chiar şi părţile mai puţin plăcute, dar nu l-aş lăsa *în veci* să se apropie de telefonul meu.

Mesajele lui Sam sunt intercalate aleatoriu printre ale mele, ceea ce-mi dă un sentiment şi mai bizar. Parcurg două mesaje pentru mine, apoi şase pentru Sam, apoi

încă unul pentru mine. Unul lângă altul; în contact direct. În viaţa mea n-am împărţit o cutie poştală virtuală cu cineva. Nu m-am aşteptat să fie o experienţă atât de… *intimă*. E ca şi cum am împărţi subit sertarul de lenjerie intimă sau ceva asemănător.

Mă rog. Nu contează. Nu va dura mult.

Îmi fac ceai şi îmi umplu un bol cu cereale de la Shreddies. Apoi, în timp ce ronţăi, parcurg încet mesajele, lămurindu-mă care sunt pentru Sam şi transmiţându-i-le. N-am de gând să-l *spionez* sau aşa ceva. Evident că nu. Dar trebuie să dau click pe fiecare mesaj ca să-l trimit mai departe şi uneori apăs din greşeală pe „Deschide“, prinzând cu coada ochiului conţinutul mesajului. Doar uneori[1].

Evident, nu numai tatăl lui nu reuşeşte să ia legătura cu el. Trebuie să fie *chiar* anti-talent la a răspunde la e-mailuri şi SMS-uri, la câte rugăminţi şi jelanii îi sunt adresate lui Violet: „Pot lua legătura cu Sam astfel?“, „Bună! Îmi cer scuze că te deranjez, dar i-am lăsat mai multe mesaje lui Sam…“, „Bună, Violet, poţi să-i aminteşti lui Sam de un e-mail pe care i l-am trimis săptămâna trecută? O să reiau esenţialul aici…“.

Nu e ca şi cum aş citi fiecare e-mail *în întregime* sau mai ştiu eu ce. Sau ca şi cum aş da mai jos să văd mesajele anterioare. Sau i-aş critica toate răspunsurile, reformulându-le în sinea mea. La urma urmei, nu e treaba mea ce scrie sau nu scrie el. Poate să facă ce vrea. E o ţară liberă. Părerea mea chiar nu contează…

Doamne, răspunde atât de sec! Mă scoate din minţi! Oare chiar toate răspunsurile *trebuie* să fie atât de scurte? Chiar trebuie să fie atât de tăios şi nepoliticos? În timp ce înregistrez încă un mesaj laconic, nu mă pot abţine şi exclam cu voce tare:

— Eşti cumva alergic la a scrie la calculator sau ce?

E ridicol. Pare că şi-a impus să folosească numărul minim de cuvinte.

Da, în regulă. Sam

Rezolvat. Sam

OK, Sam

Oare i-ar pica greu dacă ar adăuga „Cele bune“? Sau un zâmbet? Sau dacă ar spune „mulţumesc“?

Şi, dacă tot suntem la capitolul ăsta, de ce nu poate pur şi simplu să le *răspundă* oamenilor? Biata Rachel Elwood încearcă să organizeze un cros pentru scopuri caritabile în cadrul companiei şi l-a întrebat de două ori deja dacă ar vrea să fie căpitanul uneia din echipe. De ce n-ar fi dispus să facă asta? E ceva relaxant, e sănătos, se strâng fonduri pentru cauze nobile, cum poate să nu-ţi placă?

N-a răspuns nici la mesajul legat de cazarea pentru conferinţa companiei, care va avea loc săptămâna viitoare în Hampshire. E de la Hotelul Chiddingford, care pare un loc grozav, va sta într-un apartament, dar trebuie să-i confirme cuiva numit Lindy dacă rămâne valabil că va sosi mai târziu. Şi n-a confirmat.

Şi mai grav, cei de la cabinetul dentistului lui i-au scris de patru ori în legătură cu o programare la un control. *De patru ori*.

Nu mă pot abţine şi mă uit la mesajele anterioare. În mod vădit, Violet s-a dat bătută. De fiecare dată când i-a făcut o programare, i-a trimis un mesaj cu textul: „Anuleaz-o. S.“, ba chiar, o dată, „Sper că glumeşti“.

Oare *vrea* să i se macine dinţii?

Până în momentul când plec spre lucru la 8.40, a mai sosit un rând de e-mailuri. E clar că oamenii ăştia încep cu toţii lucrul dis-de-dimineaţă. Primul e de la Jon Mailer şi titlul e „Care-i treaba?“, ceea ce pare destul de interesant aşa că, în timp ce merg pe stradă, îl deschid.

Sam,

M-am întâlnit cu Ed la Groucho Club azi noapte, părea c-a luat ceva la bord. Tot ce vreau să-ţi zic e: nu-l lăsa prea curând în aceeaşi cameră cu Sir Nicholas, bine?

Cele bune,

Jon

Ooh, acum vreau şi eu să ştiu care-i treaba. Cine-i Ed şi de ce luase ceva la bord la Groucho Club?[2]

Al doilea e-mail e de la cineva numit Willow şi, cum dau click pe el, majusculele mă izbesc din toate părţile.

Violet,

Hai să ne purtăm ca nişte adulţi. Ne-ai AUZIT pe Sam şi pe mine certându-ne. N-are rost să mă ascund de tine.

Aşadar, dat fiind că Sam REFUZĂ să răspundă la e-mailul pe care i l-am trimis acum o jumătate de oră, eşti amabilă să printezi documentul ataşat şi să I-L PUI PE BIROU CA SĂ-L CITEASCĂ?

Mulţumesc foarte mult.

Willow

Mă uit uluită la ecranul telefonului şi mai că-mi vine să râd. Willow probabil că e logodnica lui. Foarte tare.

Adresa ei de e-mail e willow@whiteglobeconsulting.com. Aşadar, e clar că lucrează la White Globe Consulting, dar comunică tot pe e-mail cu Sam? Nu e cam bizar? Dacă nu cumva lucrează la etaje diferite. E de înţeles atunci. Odată i-am trimis un e-mail de la etaj lui Magnus, rugându-l să-mi facă un ceai.

Mă întreb ce conţine ataşamentul.

Degetele îmi şovăie pe buton în timp ce aştept la trecerea de pietoni. Ar fi urât din partea mea să-l citesc. Foarte, foarte urât. Vreau să zic, acesta nu e vreun mesaj deschis, trimis mai multor oameni. E un mesaj privat între doi oameni aflaţi într-o relaţie. N-ar *trebui* să mă uit la el. Deja am greşit citind e-mailul de la tatăl lui.

Dar pe de altă parte… vrea să fie printat, nu? Şi să fie lăsat pe biroul lui Sam, unde l-ar putea citi oricine ar intra în birou. Şi nu e ca şi cum aş fi *indiscretă*. N-o să pomenesc nimănui de asta; nimeni nu va şti vreodată c-am văzut mesajul…

Degetele mele par să aibă o voinţă proprie. Deja dau click pe documentul ataşat. Îmi ia un moment să mă pot concentra pe mesaj, la cât de încărcat e de majuscule.

Sam,

Încă nu mi-ai răspuns.

Ai de gând s-o faci? Ţi se pare că NU e IMPORTANT????

Dumnezeule.

Nu-i decât cel mai important lucru DIN VIAŢA NOASTRĂ. Cum poţi să-ţi vezi de treburile tale atât de calm… zău dacă ştiu. Îmi vine să plâng.

Trebuie, trebuie neapărat să vorbim. Şi ştiu că port vina pentru o parte din problemă, dar până nu începem să desluşim iţele ÎMPREUNĂ, cum putem şti cine trage sforile? Cum?

Problema e, Sam, că uneori nici nu sunt sigură că există o sfoară în cazul tău. Atât de grav e. NU ŞTIU DACĂ EXISTĂ O SFOARĂ.

Mi te şi închipui clătinând din cap, Domnule Refuză-Realitatea. Dar chiar aşa e. AŞA DE GRAV E, OK???

Dacă ai avea vreo fărâmă de emoţie în tine, ţi-ar fi dat lacrimile deja. Că mie mi-au dat. Încă un lucru, am o întâlnire la zece cu Carter, pe care tocmai ai DISTRUS-O, pentru că mi-am lăsat acasă NENOROCITUL ĂLA DE RIMEL.

Aşa că poţi să fii mândru de tine.

Willow

Am făcut ochii cât cepele. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea.

Îl recitesc – şi, involuntar, izbucnesc în râs. Ştiu că n-ar trebui. Nu-i de râs. În mod vădit e foarte supărată. Şi ştiu că şi eu i-am spus câteva chestii demente lui Magnus, la beţie sau când îşi făceau de cap hormonii. Dar niciodată, *în veci*, nu le-aş scrie într-un e-mail şi n-aş ruga-o pe secretara lui să printeze mesajul…

Tresar, realizând subit un lucru. La naiba! Nu mai există Violet. Nimeni n-o să printeze mesajul ca să-l lase pe biroul lui Sam. N-o să ştie nimic despre asta şi n-o să-i răspundă şi Willow o să se înfurie şi mai tare. Lucrul cel mai groaznic e că îmi vine să râd şi mai tare când realizez asta.

Mă întreb dacă a avut o zi proastă sau ia întotdeauna lucrurile atât de dramatic. Nu rezist tentaţiei, aşa că tastez Willow în căsuţa de căutare şi îmi apare un şir de e-mailuri. E unul de ieri, cu titlul „Încerci să mi-o tragi sau să mă FACI cu nervii, Sam? Sau NU TE POŢI HOTĂRÎ???“ şi mă izbeşte un nou acces de chicotit. Ptiu. Probabil au o relaţie cu năbădăi. Poate că aruncă cu diverse obiecte unul după celălalt şi zbiară şi răcnesc şi apoi fac sex pătimaş în bucătărie…

Deodată, din telefon se revarsă melodia lui Beyoncé şi mai că-l scap din mână când văd *Sam Mobil* pe ecran. Mă izbeşte un gând subit, complet nebunesc, cum că e medium şi ştie că mi-am băgat nasul în viaţa lui amoroasă.

Nu-mi mai bag nasul, îmi promit pe dată. Nu mai dau căutări cu Willow. Număr până la trei – apoi răspund.

— Oh, bună!

Încerc să adopt un ton cât mai degajat şi nevinovat, ca şi cum mă gândeam la cu totul altceva, nici vorbă să mi-l imaginez cum i-o trage logodnicei lui în mijlocul unui morman de veselă făcută bucăţi.

— Am primit un mesaj de la Ned Murdoch azi dimineaţă? începe, fără să zică măcar „Bună“.

— Nu. Ţi-am transmis toate e-mailurile. Bună dimineaţa şi ţie! adaug, voioasă. Eu sunt foarte bine, tu?

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fi scăpat unul, spune, ignorându-mi complet aluzia. E foarte important.

— Ei bine, sunt foarte meticuloasă, îi răspund, apăsat. Crede-mă, vei primi tot ce vine pe telefonul acesta. Şi n-ai primit nimic de la Ned Murdoch. Tocmai ai primit un mesaj de la cineva numit Willow, apropo, adaug degajat. O să ţi-l transmit. Are şi

un ataşament, care părea destul de important. Dar, evident, nu m-am uitat deloc la el. Sau să-l citesc şi mai ştiu eu ce.

— Hrrrmm, scoate un mormăit nu foarte interesat. Aşadar, ţi-ai găsit inelul?

— Nu încă, recunosc fără chef. Dar sunt sigură că va apărea.

— Ar trebui să informezi compania de asigurare, să ştii. Uneori au un termen până la care poţi să declari pierderea. Un coleg de-al meu a păţit-o.

Compania de asigurare? Termen?

Mă copleşeşte subit un sentiment de vinovăţie. Nu m-am gândit deloc la asta. Nu mi-am verificat poliţa de asigurare sau asigurarea soţilor Tavish sau orice altceva. În loc să fac asta, am lălăit-o la trecerea de pietoni, ratând culoarea verde, citind e-mailurile altora şi râzând pe seama lor. *Priorităţile*, Poppy,

— Aşa e, reuşesc să spun într-un final. Da, ştiam. Mă ocup.

Închid şi rămân ţintuită locului o clipă, în timp ce traficul continuă netulburat dinaintea mea. E ca şi cum mi-ar fi spart balonul de săpun. Trebuie să spun adevărul. E inelul familiei Tavish. Ar trebui să afle că l-am pierdut. Va trebui să le spun.

Salutare! Eu sunt, fata pe care n-o vreţi ca noră şi, ştiţi ce, am pierdut inelul nepreţuit al familiei!

O să-mi mai acord 12 ore, decid dintr-odată, şi apăs din nou butonul pentru pietoni. Poate totuşi. *Poate* totuşi.

Şi apoi le spun.

M-am gândit întotdeauna c-aş fi putut să fiu dentist. Mai mulţi membri ai familiei mele sunt dentişti şi întotdeauna mi s-a părut o carieră destul de onorabilă. Dar apoi, la cincisprezece ani, am fost trimisă cu şcoala într-o practică de o săptămână la secţia de fizioterapie de la spitalul local. Toţi terapeuţii erau atât de entuziasmaţi de ceea ce făceau, încât, deodată, mi s-a părut că nu mi-e de ajuns să mă limitez la dinţi. Şi niciodată n-am regretat decizia, nici măcar o clipă. Pur şi simplu mi se potriveşte să fiu fizioterapeut.

Fac fix 18 minute pe jos de la apartamentul meu din Balham până la First Fit Physio Studio, cum treci de Costa, lângă Brutăria Greggs. Nu e cel mai select cabinet din lume – probabil că aş câştiga mai mult dacă aş lucra la vreun centru sportiv cu pretenţii sau într-un spital mare. Dar lucrez aici de când mi-am luat certificatul de practică şi nu mă văd lucrând nicăieri altundeva. În plus, lucrez cu prietenele mele. Nu v-aţi grăbi să renunţaţi la aşa ceva, este?

Ajung la nouă, aşteptându-mă să avem şedinţa obişnuită de personal. Avem una în fiecare joi dimineaţă, în care discutăm despre pacienţi şi obiective, terapii noi, cercetări recente, chestii de-astea3. Există o pacientă anume despre care vreau să vorbesc, de fapt: Doamna Randall, bătrânica mea simpatică de 65 de ani, care avea o problemă cu un ligament. S-a recuperat aproape definitiv – dar săptămâna trecută a venit de două ori şi săptămâna asta şi-a programat trei şedinţe. I-am zis că trebuie doar să mai facă gimnastică acasă cu benzi elastice, dar ea insistă că are nevoie de ajutorul meu. Cred c-a devenit complet dependentă de noi – ceea ce ne prieşte, poate, financiar vorbind, dar *nu* e bine pentru ea.

Aşa că aştept cu nerăbdare întâlnirea. Dar, spre surprinderea mea, sala de şedinţă arată altfel decât de obicei. Masa a fost mutată într-un capăt al camerei, cu două scaune în spatele ei – şi un singur scaun aşezat de cealaltă parte, în mijlocul camerei. Arată ca un loc unde urmează să se ţină un interviu.

Soneria de la intrare anunţă c-a intrat cineva şi, când mă întorc, dau cu ochii

de Annalise care aduce cu ea o tavă cu cafea de la Costa. Părul ei lung şi blond e împletit cu dichis şi arată întocmai ca o zeiţă grecească.

— Bună, Annalise! Ce se întâmplă?

— Ar fi mai bine să vorbeşti cu Ruby.

Mă priveşte cu coada ochiului, cu un aer grav.

— Ce e?

— Nu cred c-ar trebui să-ţi spun.

Ia o gură de cappuccino şi mă priveşte misterios.

Ce s-o mai fi întâmplat? Annalise e cam susceptibilă, de fapt, e ca un copil. Nu mai zice nimic, se îmbufnează, apoi descoperi că în ajun ai zorit-o cu dosarul vreunui pacient şi ai ofensat-o.

Ruby e total opusul. Are un ten neted, de culoarea cafelei cu lapte, un piept generos şi are atâta simţ practic, încât îi iese şi pe urechi. De cum eşti cu ea, te simţi instantaneu o persoană mai lucidă, mai calmă, mai veselă şi mai puternică. Nu-i de mirare că acest cabinet a avut succes. Vreau să zic, eu şi Annalise suntem OK, dar Ruby e vedeta. Toată lumea o iubeşte. Bărbaţi, femei, bunicuţe, copii. Totodată, ea e cea care-a adus capitalul pentru această afacere[4], aşa că oficial e şefa mea.

— Bună dimineaţa, iubito.

Ruby ţâşneşte din camera ei de tratament, zâmbind larg, ca întotdeauna. Şi-a tapat părul şi l-a prins într-un coc, cu şuviţe împletite cu dichis de-o parte şi de alta. Şi Annalise şi Ruby sunt înnebunite după coafuri – e ca o întrecere între ele.

— Uite ce e, mă doare sufletul, dar trebuie să organizăm o comisie disciplinară.

— *Poftim*?

O privesc cu gura căscată.

— Nu e vina mea!

Îşi ridică mâinile în defensivă.

— Vreau să obţin acreditarea de la organismul ăsta nou, PFFA. Tocmai am citit documentaţia şi acolo scrie că, dacă un angajat flirtează cu pacienţii, trebuie să-l tragi la răspundere. Ar fi trebuit s-o facem oricum, ştii asta, dar acum trebuie să avem procesul-verbal pregătit pentru inspecţie. O s-o facem foarte repede.

— N-am flirtat cu el, spun, în defensivă. El a flirtat *cu mine*!

— Cred că asta e ceva ce va decide comisia, nu crezi? intervine Annalise, pe un ton ameninţător.

Are un aer atât de grav, încât simt o undă de îngrijorare.

— Ţi-am *spus* că nu te-ai comportat etic, adaugă. Ar trebui să fii pusă sub acuzare.

— *Acuzare*?

Mă întorc spre Ruby. Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă aşa ceva. Când Magnus m-a cerut în căsătorie, Ruby a zis că e o poveste atât de romantică, încât îi dau lacrimile şi că OK, formal vorbind, era o încălcare a regulamentului, dar, după ea, dragostea învinge totul şi, te rog, *te rog*, pot să-ţi fiu domnişoară de onoare?

— Annalise, n-ai vrut să spui „sub acuzare“.

Ruby îşi dă ochii peste cap.

— Haide. Să vedem comisia.

— Cine e în comisie?

— Noi, spune degajat Ruby. Eu şi Annalise. Ştiu c-ar trebui să avem şi pe cineva din afară, dar n-am ştiut pe cine să chem. O să-i spun inspectorului că găsisem

pe cineva şi s-a îmbolnăvit persoana.

Se uită la ceas.

— OK, avem douăzeci de minute. ‚Neaţa, Angela! adaugă, voios, când recepţionista noastră deschide uşa de la intrare. Să nu fim deranjate, OK?

Angela încuviinţează, adulmecând, şi-şi trânteşte rucsacul pe podea. Are un prieten care cântă într-o formaţie, aşa că niciodată nu e prea comunicativă dimineaţa.

— Oh, Poppy, spune Ruby peste umăr în timp ce ne conduce în sala de şedinţă. Trebuia să te anunţ cu două săptămâni înainte, ca să te pregăteşti. N-ai nevoie de asta, nu? Putem să zicem că ai avut cele două săptămâni? Pentru că mai e doar o săptămână şi-un pic până la nuntă, aşa că asta ar însemna să te luăm din luna de miere sau să amânăm până te întorci şi chiar vreau să rezolv cu hârţoagele…

Mă împinge spre scaunul stingher, rătăcit în mijlocul camerei, în timp ce ea şi Annalise se aşază în spatele mesei. Dintr-o clipă în alta mă aştept să mi se pună o lumină orbitoare în ochi. E oribil. Deodată totul s-a schimbat. Sunt ele contra mea.

— Ai de gând să mă *concediezi*?

Simt o panică absurdă.

— Nu! Sigur că nu!

Ruby deşurubează capacul la stilou.

— Nu fi prostuţă!

— S-ar putea, spune Annalise, aruncându-mi o privire care nu prevesteşte nimic bun.

În mod vădit îşi savurează rolul de Trepăduş Malefic. Ştiu despre ce e vorba de fapt. Motivul e că eu am pus mâna pe Magnus în locul ei.

Uite care-i faza. Annalise e cea frumoasă între noi. Până şi *eu* aş sta toată ziua s-o privesc, iar eu sunt fată. Dacă ai fi întrebat pe cineva anul trecut, „Care dintre fetele astea trei o să-şi găsească un iubit şi-o să fie logodită până vara viitoare?“, ar fi răspuns pe dată „Annalise“.

Aşa că înţeleg perspectiva ei. Probabil că se uită la reflecţia ei în oglindă (Zeiţă Grecească) şi apoi se uită la mine (picioare ca nişte beţe, părul castaniu, singurul atu: gene lungi) şi-şi spune în sinea ei… WTF?

În plus, după cum am spus deja, Magnus avea iniţial programare la ea. Şi am făcut schimb în ultimul moment. Ceea ce *nu e vina mea*.

— Aşa.

Ruby îşi ridică privirea din dosar.

— Haideţi să recapitulăm ce s-a întâmplat, domnişoară Wyatt. În data de 15 decembrie l-aţi tratat pe numitul Magnus Tavish aici la cabinet.

— Da.

— Ce problemă medicală avea?

— O entorsă la încheietură, suferită în timp ce schia.

— Şi, în timpul acestei şedinţe, a dovedit un… interes necorespunzător la adresa dumneavoastră? Sau dumneavoastră faţă de el?

Mă întorc cu gândul la momentul când Magnus a intrat în încăpere. Purta o haină lungă, gri, de tweed, stropi de ploaie străluceau în părul lui roşcat şi era îmbujorat la faţă de la mersul pe jos. Întârziase zece minute şi a venit glonţ la mine, mi-a cuprins mâinile în ale lui şi mi-a zis „Îmi cer *mii* de scuze“, cu vocea lui superbă, rasată.

— Eu… ă… nu, spun, în defensivă. A fost o şedinţă ca oricare alta.

În timp ce spun asta, ştiu că nu-i adevărat. La o şedinţă ca oricare alta, inima

nu începe să-ţi galopeze de îndată ce cuprinzi braţul pacientului. Nu ţi se ridică părul de pe ceafă. Nu-i ţii mâna cu o fracţiune de secundă mai mult decât ar trebui.

Nu c-aş putea să recunosc vreunul din lucrurile astea. Atunci chiar aş fi concediată.

— Am tratat pacientul de-a lungul mai multor şedinţe, spun, încercând să adopt un ton calm şi profesionist. În momentul în care am realizat afecţiunea pe care o simţeam unul pentru celălalt, tratamentul lui se încheiase. Ca urmare, n-a fost deloc lipsit de etică.

— El mi-a declarat c-a fost dragoste la prima vedere! atacă Annalise. Cum poţi explica *asta*? Mi-a zis că aţi fost atraşi instantaneu unul de celălalt şi că îşi dorea să te posede pe dată, chiar acolo pe canapea. A zis că nu mai văzuse niciodată ceva mai sexy decât tu în uniformă.

Îl *omor* pe Magnus. De ce-o fi trebuit să spună asta?

— Obiecţie! mă încrunt la ea. Mărturia a fost obţinută când martorul era sub influenţa alcoolului şi într-o calitate non-profesională. Ca urmare, nu poate constitui o probă.

— Ba da! Şi *ai jurat* să declari adevărul! mă împunge cu degetul.

— Obiecţia se acceptă, o întrerupe Ruby, ridicându-şi privirea din foaie, cu o expresie visătoare, melancolică. Chiar a fost dragoste la prima vedere?

Se apleacă înainte, cu pieptul gata să i se reverse din uniformă.

— Ai *ştiut*?

Închid ochii şi încerc să-mi amintesc ziua aceea. Nu sunt sigură că am ştiut, cu excepţia faptului că şi eu mi-aş fi dorit să-l posed chiar acolo pe canapea.

— Da, zic într-un final. Cred că da.

— E *aşa* de romantic, oftează Ruby.

— Şi lipsit de etică, intervine tăios Annalise. Cum a arătat un interes faţă de tine, ar fi trebuit să-i spui: „Domnule, acesta este un comportament inadecvat. Aş dori să punem capăt acestei şedinţe şi să vă transferaţi la alt terapeut“.

— Oh, alt terapeut! Nu reuşesc să-mi reţin un chicotit. Cum ai fi *tu*, cumva?

— Poate! De ce nu?

— Şi dacă s-ar fi arătat interesat de tine?

Îşi ridică bărbia, mândră.

— Aş fi făcut faţă situaţiei fără să-mi compromit principiile etice.

— M-am comportat etic! exclam revoltată. M-am comportat complet etic!

— Oh, da?

Îşi îngustează ochii, ca un procuror în timpul unui proces.

— Ce v-a făcut să propuneţi să facem schimb de fapt, domnişoară Wyatt? Oare îl studiaseşi deja pe Google şi ai decis că-l vrei pentru tine?

Iar ne întoarcem la asta?

— Annalise, *tu* ai vrut să facem schimb! Eu n-am propus nimic! Habar n-aveam cine e! Aşa că dacă ai impresia c-ai ratat o ocazie, ghinion. Nu mai face schimb data viitoare!

Annalise rămâne tăcută o clipă. Se îmbujorează din ce în ce mai tare la faţă.

— Ştiu, explodează în sfârşit, lovindu-se peste frunte. Ştiu! Am fost atât de *proastă*. *De ce* am făcut schimb?

— Ce-are a face? o întrerupe ferm Ruby. Annalise, las-o moartă. E evident că Magnus nu ţi-era menit ţie, ci lui Poppy. Aşadar, ce mai contează?

Annalise tace. Îmi dau seama că nu e foarte convinsă.

— Nu e corect, mormăie într-un final. *Ştii* câţi bancheri am avut la masaj la Maratonul de la Londra? *Ştii* cât efort am depus?

Annalise a devenit o fană a Maratonului de la Londra acum câţiva ani, când se uita la TV şi-a realizat că acolo erau o mulţime de tipi la 40 de ani, în formă şi ambiţioşi, care probabil că n-aveau o prietenă pentru că tot ce făceau era să alerge şi OK, la 40 de ani erau cam bătrâiori, dar *închipuiţi-vă* ce salarii trebuie să fi avut.

Aşa că de-atunci face voluntariat ca fizioterapeut de urgenţă acolo an de an. Se îndreaptă glonţ spre toţi bărbaţii arătoşi şi le masează muşchii gambei sau mai ştiu eu ce, în timp ce-i priveşte cu ochii ei mari şi albaştri şi le spune că şi *ea* a sprijinit dintotdeauna acea organizaţie caritabilă[5].

Ca s-o spun pe-a dreaptă, se alege cu-o mulţime de întâlniri din chestia asta şi a întâlnit chiar şi-un tip care-a dus-o într-o excursie la Paris, dar nici o relaţie de durată sau serioasă, aşa cum şi-ar dori de fapt. Desigur, ceea ce nu vrea să recunoască e că-i foarte pretenţioasă. Susţine că ceea ce-şi doreşte e un „tip onest şi de treabă, cu valori sănătoase“, dar a avut mai mulţi dintre aceştia îndrăgostiţi la nebunie de ea şi le-a dat papucii, chiar şi actorul acela foarte arătos (piesa lui s-a jucat doar o stagiune şi nu i s-a mai oferit nici o slujbă). Ceea ce-şi doreşte de fapt e un tip care să arate ca dintr-o reclamă la Gillette, cu un salariu gras şi/sau un titlu. De preferinţă ambele. Cred că de-asta e atât de furioasă că i-a scăpat Magnus, pentru că e „Dr.“. Odată m-a întrebat dacă o să ajungă „Prof. Dr.“ într-o zi şi eu am zis probabil că da şi s-a înverzit.

Ruby mai notează ceva, apoi pune capacul la stilou.

— Bun, cred c-am lămurit cum s-au petrecut lucrurile. V-aţi descurcat bine.

— Nu-i dăm un avertisment disciplinar sau ceva?

Annalise e încă ţâfnoasă.

— Oh, corect.

Ruby încuviinţează, apoi îşi drege glasul.

— Poppy, să nu se mai repete.

— OK, spun, ridicând din umeri.

— O să consemnez totul în procesul-verbal şi o să i-l arăt inspectorului, asta ar trebui să-i închidă gura. Apropo, ţi-am zis c-am găsit un sutien *perfect*, fără bretele, pe care să-l port la rochia mea de domnişoară de onoare? anunţă Ruby, zâmbind larg, cu voioşia ei obişnuită. Dintr-un satin bleumarin. E foarte elegant.

— Pare minunat!

Mă ridic şi întind mâna spre tava de la Costa Coffee.

— E vreuna din astea pentru mine?

— Ţi-am luat cafea cu lapte, spune Annalise, încă îmbufnată. Cu nucşoară.

Când iau cafeaua de pe tavă, Ruby scoate o exclamaţie de uimire.

— Poppy! Nu ţi-ai găsit inelul?

Ridicându-mi privirea, le văd pe amândouă uitându-se fix la mâna mea stângă.

— Nu, mă văd silită să recunosc. Vreau să zic, sunt sigură c-o să apară undeva…

— La naiba.

Annalise şi-a pus mâna la gură.

— Am crezut că l-ai găsit, se încruntă Ruby. Sunt sigură c-am auzit pe cineva zicând că l-ai găsit.

— Nu. Nu încă.

Chiar nu mă încântă reacţia lor. Nici una din ele nu zice „Nu-ţi face griji“ sau

„Se mai întâmplă“. Amândouă par alarmate, chiar şi Ruby.

— Aşadar, ce-ai de gând să faci?

Ruby mă priveşte încruntată.

— Ce-a zis Magnus? sare şi Annalise.

— Eu… iau o gură de cafea, ca să mai câştig puţin timp. Încă nu i-am zis.

— Auuu.

Ruby oftează.

— Cât valorează?

Poţi conta pe Annalise să pună toate întrebările la care nu vreau să mă gândesc.

— Destul, cred. Vreau să zic, există şi asigurarea…, încerc, fără să par prea convinsă.

— Aşadar, când ai de gând să-i spui lui Magnus?

Ruby mă priveşte cu un aer de dezaprobare. Urăsc expresia asta a ei. Mă face să mă simt mică şi mai că-mi vine să intru în pământ de ruşine. Ca în momentul acela oribil când m-a prins trimiţând SMS-uri în timpul unui masaj cu ultrasunete6. Ruby e genul de persoană pe care vrei instinctiv s-o impresionezi.

— În seara asta. Nu l-a văzut nici una din voi, nu? întreb involuntar, deşi e stupid, ca şi cum ar putea subit să spună „Ba da, e în poşeta mea!“.

Amândouă clatină din cap. Până şi Annalise pare să mă compătimească.

Oh, Doamne. E chiar nasol.

Până la şase, situaţia se agravează. Annalise a căutat pe Google inele cu smarald.

Am rugat-o eu să facă asta? Nu. Magnus nu mi-a spus niciodată cât valorează inelul. L-am întrebat, în glumă, când mi l-a pus pe deget, şi el mi-a răspuns, tot în glumă, că era nepreţuit, ca şi mine. Totul a fost minunat şi foarte romantic. Luam cina la *Bluebird* şi nici nu bănuiam c-o să mă ceară în căsătorie. Deloc[7].

Oricum, ideea e că n-am ştiut niciodată cât costă inelul şi nici n-am vrut să ştiu. În tot răstimpul ăsta, îmi tot repet în minte ce-aş putea să-i spun lui Magnus, de pildă: „Ei bine, nu mi-am dat seama că e atât de valoros! Ar fi trebuit să-mi *spui*!“.

Nu c-aş avea tupeul să-i şi spun aşa ceva. Vreau să zic, cât de imbecil ar trebui să fii să nu-ţi dai seama că un smarald scos dintr-un seif de la bancă valorează ceva? Cu toate astea, m-am simţit mai liniştită cât timp nu aveam o cifră precisă în minte.

Dar acum iat-o pe Annalise fluturându-mi în faţă o foaie cu ceva scos de pe internet[8].

— Art Deco, smarald tăiat pătrat cu diamante în baghetă, citeşte cu voce tare. Preţ estimativ 25 000 de lire.

Poftim? Simt un gol în stomac. Nu se poate să fie atât.

— Nu mi-ar fi dăruit ceva atât de scump.

Vocea îmi tremură un pic.

— Profesorii sunt *săraci*.

— El nu e sărac! Gândeşte-te în ce casă stă! Tatăl lui e celebru! Uite, ăsta e treizeci de mii.

Îmi arată altă foaie.

— Arată întocmai ca al tău. Nu crezi, Ruby?

Nu mă simt în stare să mă uit.

— *Eu* una nu mi l-aş fi scos în veci de pe deget, adaugă Annalise, arcuindu-şi

sprâncenele şi mai că-mi vine s-o pocnesc.

— *Tu* eşti cea care-a vrut să-l încerce! exclam furioasă. Dacă nu erai tu, îl aveam şi-acum!

— Ba nu! îmi răspunde indignată. Eu doar l-am încercat odată cu toată lumea! Deja circula în jurul mesei.

— Ei bine, cine-a venit cu ideea, atunci?

Iar m-am chinuit să-mi amintesc – dar, dacă ieri aveam o amintire înceţoşată, azi e şi mai rău.

N-o să mai cred niciodată vreuna din poveştile cu Poirot. Niciodată. Toţi martorii ăia care spun „Da, îmi amintesc că era fix 3.06 pm pentru că m-am uitat la ceas în timp ce întindeam mâna să iau cleştele pentru zahăr şi sunt sigur că Lady Favisham stătea în dreapta şemineului“.

Aiurea. Habar n-au unde stătea Lady Favisham, pur şi simplu nu vor să recunoască faţă de Poirot. Mă mir că reuşeşte să rezolve cazurile.

— Trebuie să plec.

Îi întorc spatele lui Annalise, înainte să apuce să mă mai necăjească arătându-mi alte inele scumpe.

— Te duci să-i spui lui Magnus?

— Mai întâi am o întâlnire legată de nuntă cu Lucinda. Apoi cu Magnus şi ai lui.

— Să ne ţii la curent. Trimite-ne mesaj!

Annalise se încruntă.

— Apropo, Poppy, cum de ţi-ai schimbat numărul?

— Oh, asta. Ei bine, am ieşit din hotel să prind un semnal mai bun şi-mi ţineam telefonul întins…

Mă opresc. Dacă mă gândesc mai bine, n-are rost să le spun toată povestea cu jaful şi telefonul din coş şi Sam Roxton. E prea din cale-afară şi n-am energia necesară.

Ridic din umeri.

— Pur şi simplu… ştiţi voi. Mi-am pierdut telefonul. Mi-am luat altul. Ne vedem mâine.

— Baftă, drăguţă.

Ruby mă îmbrăţişează pe fugă.

— Mesaj! o aud pe Annalise strigând după mine în timp ce mă îndrept spre uşă. Vrem noutăţi din oră în oră!

Annalise e genul de persoană căreia i-ar fi plăcut execuţiile publice. Ar fi fost cea din primul rând, care dă din coate să vadă mai bine ghilotina, schiţând deja aspectele cele mai macabre ca să le pună la avizierul din sat, în caz c-a ratat cineva execuţia.

Sau, mă rog, orice făceau oamenii înainte să existe Facebook.

Nu ştiu de ce m-am grăbit, pentru că Lucinda întârzie, ca de obicei.

De fapt, nu ştiu de ce m-am obosit să angajez pe cineva care să mă ajute să organizez nunta. Dar nu-mi şoptesc chestia asta decât în sinea mea, pentru că Lucinda e o veche prietenă a familiei Tavish şi, de fiecare dată când pomenesc de ea, Magnus mă întreabă „Vă înţelegeţi bine?“, pe un ton plin de speranţă, de parcă am fi doi urşi panda pe cale de dispariţie care trebuie să se împerecheze.

Nu e vorba că nu mi-ar *plăcea* Lucinda. Atâta doar că mă agasează. Îmi trimite

tot timpul dări de seamă prin SMS, despre unde e şi ce face, tot repetându-mi ce eforturi face în numele meu, cum ar fi să găsească un furnizor pentru şerveţele, o *întreagă* saga, ce i-a luat o veşnicie şi a inclus trei drumuri la un depozit de materiale textile din Walthamstow.

De asemenea, priorităţile ei par puţin cam ciudate. De pildă, a angajat un „specialist IT pentru nunţi“, care ne-a costat o avere şi a pus la punct chestii ultrasofisticate cum ar fi un sistem de comunicare prin SMS, care le transmite oaspeţilor informaţii de ultim moment[9], şi o pagină web unde oaspeţii pot înregistra ce vor purta, ca să evite „suprapunerile nefericite“[10]. Dar, în timp ce făcea chestia asta, nu a confirmat comanda la compania de catering pe care ne-o doream şi a fost cât pe-aci să-i pierdem.

Ne întâlnim în holul de la Claridges – Lucindei îi plac la nebunie holurile hotelurilor, nu mă întrebaţi de ce. O aştept răbdătoare douăzeci de minute, bând ceai negru slab, dorindu-mi să fi anulat întâlnirea şi simţindu-mă din ce în ce mai agitată la gândul că va trebui să dau ochii cu părinţii lui Magnus. Tocmai mă întreb dacă va trebui să mă duc la toaletă să vomit când îşi face apariţia brusc, cu părul ei negru ca pana corbului ce flutură în jur, răspândind parfum Calvin Klein, cu şase panouri de prezentare sub braţ. Tocurile joase ale pantofilor ei de piele întoarsă bocănesc pe pardoseala de marmură, iar haina roz de caşmir flutură în urma ei ca şi cum ar avea aripi.

După ea vine Clemency, „asistenta“ ei. (Dacă o fată de 18 ani, pe care n-o plăteşte, poate fi considerată asistentă. Eu i-aş zice mai curând sclav pe plantaţie.) Clemency e foarte rafinată şi foarte drăguţă şi o ştie de frică pe Lucinda. A răspuns la un anunţ dat de aceasta în *The Lady*, pentru un internship, şi îmi tot spune cât de minunat e să înveţe meserie direct de la o persoană cu experienţă[11].

— Aşa, am vorbit cu preotul. *N-o* să meargă povestea cu aranjamentele. Afurisitul de amvon trebuie să rămână la locul lui.

Lucinda se tolăneşte pe un scaun, întinzându-şi picioarele lungi, în pantaloni de la *Joseph*, iar panourile îi scapă din mâini şi se împrăştie pe podea.

— Pur şi simplu nu ştiu de ce unii oameni nu pot fi mai *amabili*. Vreau să zic, ce ne facem acum? Şi n-am primit nici o veste de la firma de catering…

De-abia pot să mă concentrez la ce spune. Deodată îmi doresc să fi aranjat să mă întâlnesc mai întâi între patru ochi cu Magnus şi să-i spun despre inel. Atunci am fi putut să-i înfruntăm împreună pe-ai lui. Oare e prea târziu? Oare aş putea să-i trimit un SMS rapid de pe drum?

— … şi încă n-am găsit un trompetist.

Lucinda oftează din rărunchi, ducând două degete cu unghii lăcuite la frunte.

— Sunt prea multe de făcut. E o nebunie. *O nebunie*. M-ar fi *ajutat* dacă Clemency ar fi scris ca lumea la computer programul slujbei, adaugă, puţin cam prea înverşunat.

Biata Clemency se înroşeşte toată şi îi zâmbesc compătimitor. Nu e vina ei că are o dislexie pronunţată şi a scris „himen“ în loc de „imn“ şi toată chestia a trebuit refăcută.

— Reuşim noi! încerc s-o încurajez. Nu-ţi face griji!

— Îţi spun, după ce termin cu toate astea, o să am nevoie de o săptămână la spa. Ai văzut cum arată *mâinile* mele?

Lucinda mi le vâră sub nas.

— E din cauza stresului.

Habar n-am la ce se referă – mâinile ei arată perfect normal, după mine. Dar le privesc ascultătoare.

— Vezi? Distruse. Şi totul pentru nunta ta, Poppy! Clemency, comandă-mi un gin tonic.

— Da. Sigur.

Clemency sare imediat în picioare.

Încerc să ignor o undă de iritare. Lucinda aruncă întruna astfel de aluzii mărunte în conversaţie: „Totul pentru nunta ta“, „Doar că să fii tu fericită, Poppy!“, „Mireasa are întotdeauna dreptate!“.

Poate fi cam tăioasă uneori, ceea ce mi se pare destul de deconcertant. Vreau să zic, nu i-am *cerut* eu să organizeze nunţi, nu? Şi îi plătim un onorariu bunicel, nu? Dar nu vreau să zic nimic pentru că e o veche prietenă de-a lui Magnus şi aşa mai departe.

— Lucinda, mă întrebam, am rezolvat cu maşinile? întreb, timid.

Se lasă o tăcere de rău augur. Îmi dau seama că Lucinda s-a încordat toată şi e gata să răbufnească după felul cum încep să-i tresalte nările. Într-un final explodează, chiar când se întoarce biata Clemency.

— Oh *la naiba*. Oh fir-ar… *Clemency*!

Îşi revarsă furia asupra bietei fete, care tremură toată.

— *De ce* nu mi-ai amintit de maşini? Au nevoie de maşini! Trebuie să le închiriem!

— Eu…

Clemency mă priveşte neajutorată.

— Hm… eu n-am ştiut…

— Întotdeauna mai e ceva!

Lucinda aproape că vorbeşte singură.

— Întotdeauna mai e ceva la care trebuie să te gândeşti. E o poveste fără sfârşit. Oricât m-aş da peste cap, nu termini niciodată…

— Uite ce e, vrei să mă ocup eu de maşini? spun repede. Sunt sigură că pot să rezolv eu asta.

— Ai vrea?

Lucinda pare că-şi vine în fire.

— Ai putea? Ştii, nu pot să mă împart şi am petrecut toată *săptămâna* punând la punct detaliile, totul pentru nunta *ta*, Poppy…

Pare atât de stresată, încât simt o undă de vinovăţie.

— Da! Nici o problemă. O să caut pur şi simplu în Pagini Aurii sau ceva de genul.

— Cum ai rezolvat cu părul, Poppy?

Lucinda îşi fixează deodată privirea asupra capului meu şi în sinea mea îmi doresc să-mi crească părul instantaneu cu un centimetru.

— E totul în regulă! Sunt sigură c-o să meargă prins în coc. Categoric.

Încerc să par mai optimistă decât sunt de fapt.

Lucinda mi-a repetat cam de-o sută de ori cât de nesăbuită am fost să-mi tund părul la nivelul umerilor chiar când urma să mă logodesc12. Mi-a mai zis, de asemenea, la magazinul cu rochii de mireasă, că o rochie albă nu s-ar potrivi în veci cu pielea mea deschisă la culoare13 şi c-ar trebui să port una verzui-deschis. La nunta mea. Din fericire, a intervenit proprietara magazinului şi-a zis că Lucinda nu ştie ce vorbeşte: albul s-ar potrivi de minune cu părul şi ochii mei negri. Aşa c-am decis s-o

cred pe ea.

I se aduce ginul tonic şi Lucinda ia o duşcă zdravănă. Iau şi eu încă o gură din ceaiul negru, călduţ. Biata Clemency n-a comandat nimic, dar arată ca şi cum ar încerca să devină una cu scaunul şi să nu atragă deloc atenţia.

— Şi… urma să te interesezi de confetti? adaug, precaută. Dar pot să mă ocup eu şi de asta, o dau la întoarsă de îndată ce-i văd expresia Lucindei. O să-l sun pe preot.

— Minunat!

Lucinda oftează din rărunchi.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare! Pentru că *sunt* un singur om şi nu *pot* să fiu în zece locuri…

Se întrerupe brusc, uitându-se la mâna mea.

— Unde ţi-e inelul, Poppy? Oh, Doamne, nu l-ai *găsit* încă?

Când îşi ridică privirea, pare atât de şocată, încât simt că mi se face rău iar.

— Nu încă. Dar o să apară curând. Sunt sigură. Toţi cei de la hotel îl caută…

— Şi nu i-ai spus lui Magnus?

— O să-i spun! zic, cu un nod în gât. Curând.

— Dar nu e o moştenire importantă de familie?

Ochii ei căprui sunt cât cepele.

— N-o s-o ia razna?

Oare *vrea* să-mi provoace o cădere nervoasă?

Telefonul îmi vibrează şi îl înşfac, recunoscătoare c-am fost întrerupte. Magnus tocmai mi-a trimis un SMS care-mi zdrobeşte speranţele tainice că părinţii lui au fost loviţi subit de vreo enterocolită şi vor trebui să anuleze cina:

Luăm cina la 8, toată familia, de-abia aştept să te văd!

De asemenea, Ned Murdoch, cine-o mai fi şi el, l-a contactat în sfârşit pe Sam. Am pândit toată ziua să văd dacă apare e-mailul ăsta. Îi arunc o privire, cu gândul aiurea, dar mie una nu mi se pare ceva să te dea pe spate. Re: Oferta de la Ellerton. Sam, bună. Doar câteva aspecte. O să vezi în documentul ataşat, bla bla bla.

Oricum, mai bine i-l trimit imediat. Apăs pe „Forward“ şi mă asigur c-a fost trimis. Apoi tastez un răspuns rapid pentru Magnus, atât de agitată că-mi tremură degetele.

Grozav! De-abia aştept să-i văd pe-ai tăi!!! Atât de entuziasmată!!! ☺ ☺ ☺ PS putem să ne întâlnim mai întâi afară? Vreau să vorbim despre ceva. Un lucru foarte mărunt. Xxxxxxxxx

1. OK, n-au fost doar câteva mesaje, au fost în jur de şapte. Numai la cinci din ele am apăsat pe „Trimite“.

2. Poirot probabil că ar fi aflat deja răspunsul.

3. Suntem doar trei şi ne cunoaştem de ani şi ani. Aşa că doar *ocazional* ajungem să discutăm alte subiecte, cum ar prietenii noştri sau reducerile de la Zara.

4. OK, mai curând, taică-său. Are deja mai multe birouri xerox.

5. De asemenea, le ignoră complet pe bietele femei care şi-au luxat glezna. Dacă eşti fată, să nu participi niciodată la maraton când e Annalise de gardă.

6. În apărarea mea, era o urgenţă. Natasha se despărţise de prietenul ei. Şi nu e

ca şi cum pacientul vedea ce fac eu. Dar da, ştiu c-am greşit.

7. Ştiu că fetele spun chestia asta şi ce vor să spună de fapt e „I-am dat un ultimatum şi apoi l-am lăsat să creadă c-a fost ideea lui şi, după şase săptămâni, bingo.“ Dar eu n-am făcut asta. Sincer, nici n-am bănuit. Ei bine, nu te-ai aştepta după o *lună*, nu?

8. Chestie pe care pariez că *n-a* făcut-o în pauza de prânz. *Ea* e cea pentru care ar trebui să se întrunească o comisie disciplinară.

9. Pe care nu l-am folosit deloc.

10. Pe care nu s-a înregistrat nimeni.

11. Eu una am îndoieli în ceea ce priveşte aşa-zisa „experienţă“ a Lucindei. Oricând o întreb despre alte nunţi pe care le-a organizat, pomeneşte de una singură, pentru o altă prietenă, unde au fost treizeci de persoane şi petrecerea a avut loc la un restaurant. Dar, evident, nu spun niciodată chestia asta de faţă cu familia Tavish. Sau Clemency. Sau oricine altcineva.

12. Oare ar fi trebuit să am capacităţi de medium?

13. „Alb funerar“, după cum i-a zis ea.

Patru

Acum înţeleg mai bine istoria. Efectiv *ştiu* cum se simţeau cei care se îndreptau spre ghilotină în timpul Revoluţiei Franceze. În timp ce urc dealul, de la metrou, strâng bine în mână sticla de vin pe care am cumpărat-o ieri şi merg din ce în ce mai încet. Şi mai încet.

De fapt, realizez că nu mai merg deloc. Stau pe loc. Mă uit fix la casa familiei Tavish şi simt constant un nod în gât, în timp ce încerc să mă mobilizez să merg înainte.

Priveşte în perspectivă, Poppy. E doar un inel.

Sunt doar viitorii tăi socri.

N-a fost decât un „diferend“. Conform spuselor lui Magnus[1], n-au zis niciodată explicit că se opun căsătoriei noastre. Doar au *sugerat-o*. Şi poate s-au răzgândit!

În plus, am descoperit un lucru mărunt care-mi dă speranţe. Aparent, poliţa mea de asigurare de locuinţă oferă compensaţii pentru orice pierdere. Aşa că e ceva. Mă întreb chiar dacă să *încep* conversaţia despre inel pornind de la asigurare şi cât de la îndemână ar fi.

— Ştii, Wanda, citeam o broşură de la HSBC deunăzi…

Oh, Doamne, pe cine încerc să păcălesc? Nu există nici o cale de ieşire din asta. E un coşmar. S-o facem, şi cu asta basta.

Telefonul zbârnâie şi îl scot din buzunar doar de dragul zilelor de odinioară. Nu mai sper într-un miracol.

— … Aveţi un mesaj nou, aud vocea cunoscută, feminină şi relaxată, a robotului.

Am senzaţia c-o *cunosc* pe femeia asta, la cât de des am auzit-o vorbind. Oare câţi oameni au ascultat-o, dorindu-şi să spună odată ce-are de zis, cu inimile bătând să le sară din piept, pradă spaimei sau animaţi de speranţă? Şi totuşi ea pare întotdeauna la fel de impasibilă, ca şi cum nici măcar nu-i *pasă* ce urmează să auzi. Ar trebui să ai la dispoziţie mai multe opţiuni pentru diverse veşti, astfel c-ar putea să înceapă: „Ghici! Veşti grozave! Ascultă-ţi mesajele! Iu-huu!“. Sau: „Ia un loc, drăguţă. Toarnă-ţi un pahar. Ai primit un mesaj şi nu e de bine“.

Apăs tasta „1“, mut telefonul în cealaltă mână şi-o pornesc din nou pe povârniş. Probabil că e Magnus, care se întreabă pe unde sunt.

— Bună ziua, sunăm din partea Hotelului Berrow, avem un mesaj pentru Poppy Wyatt. Dra Wyatt, se pare că inelul dumneavoastră *a fost* găsit ieri. Însă, din cauza haosului produs de alarma de incendiu…

Ce? Ce?

Simt o explozie de bucurie în toată fiinţa mea. Nu pot să ascult până la capăt. Nu reuşesc să mă concentrez. L-au găsit!

Am închis deja mesageria. Formez automat numărul recepţionerului. Îl iubesc. Îl *iubesc*!

— Hotelul Berrow – e vocea recepţionerului.

— Bună! zic, cu răsuflarea tăiată. Poppy Wyatt la telefon. Mi-aţi găsit inelul! Sunteţi minunat! Pot să vin chiar acum să-l iau?

— Domnişoară Wyatt, mă întrerupe el. Aţi ascultat mesajul?

— Ă… o parte din el.

— Mă tem…

Face o pauză.

— Mă tem că în momentul de faţă nu ştim sigur unde se află inelul.

Rămân ţintuită locului, uitându-mă fix la telefon. Oare tocmai a zis ce cred eu c-a zis?

— Aţi zis că l-aţi găsit.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Cum e posibil să nu ştiţi sigur unde se află?

— Conform unuia din angajaţii noştri, o chelneriţă a *găsit* un inel cu smarald pe mocheta sălii de bal când s-a declanşat alarma de incendiu şi l-a predat managerului care se ocupă de oaspeţi, doamna Fairfax. Însă nu suntem siguri ce s-a întâmplat după aceea. N-am reuşit să-l găsim în seif, nici în celelalte locuri protejate. Suntem profund dezolaţi şi vom face tot posibilul să…

— Ei bine, vorbiţi cu doamna Fairfax!

Încerc să-mi ţin în frâu enervarea.

— Aflaţi ce-a făcut cu el!

— Desigur. Din păcate, a plecat într-o vacanţă şi, în ciuda tuturor eforturilor noastre, n-am reuşit să luăm legătura cu ea.

— L-a *furat*? exclam îngrozită.

O să-l găsesc. Pe orice cale. Detectivi, poliţie, Interpol… Deja mă văd în boxa martorilor, arătând spre inelul aflat într-o pungă de plastic rezervată probelor, în timp ce o femeie între două vârste, bronzată după cât a huzurit într-un loc bine-ascuns pe Costa del Sol, mă priveşte crunt din boxa acuzaţilor.

— Dna Fairfax este de treizeci de ani o angajată de încredere a hotelului şi prin mâna ei au trecut multe alte obiecte valoroase aparţinând oaspeţilor.

Pare uşor ofensat.

— Mi-e greu să cred că ar fi făcut aşa ceva.

— Atunci, probabil că e încă în interiorul hotelului?

Simt o rază de speranţă.

— Asta încercăm să aflăm. Evident, de îndată ce vom şti mai multe, vă vom da de veste. Vă pot contacta în continuare pe acest număr, da?

— Da!

Instinctiv, strâng şi mai tare telefonul în mână.

— Mă găsiţi la acest număr. Vă rog sunaţi-mă *de îndată* ce aveţi vreo veste. Mulţumesc.

Când închid, abia mai pot să respir. Nici nu ştiu cum să mă simt. Vreau să zic, e o veste bună. Într-un fel. Nu?

Atâta doar că inelul nu s-a întors la locul lui cuvenit pe degetul meu. Toată lumea se va îngrijora în continuare. Părinţii lui Magnus vor crede în continuare că sunt aiurită şi iresponsabilă şi n-o să mă ierte în veci că le dau asemenea emoţii. Aşa că mă aşteaptă în continuare un coşmar.

Dacă nu cumva… Dacă nu cumva aş putea…

Nu, n-aş putea să fac asta. Oare-aş putea?

Am rămas pironită pe trotuar, în timp ce mintea mea goneşte nebuneşte. OK. Hai să cântărim bine lucrul ăsta. Logic şi etic. Dacă inelul nu e pierdut *de fapt*…

Am trecut pe lângă o farmacie Boots pe strada principală, la vreo 300 de metri în urmă. Aproape fără să conştientizez ce fac, fac cale întoarsă. Cu capul în pământ, mă îndrept spre raionul de prim-ajutor. Au o chestie ca o mânuşă pe care poţi să ţi-o

pui şi benzi de leucoplast. O să iau de toate.

Zece minute mai târziu, urc din nou dealul, cu paşi mari. Mâna mea e înfăşurată în bandaje şi nu se vede dacă port sau nu inelul şi nici măcar nu trebuie să mint. Pot să spun „E greu să porţi un inel când te-ai ars la mână“. Ceea ce adevărat.

Aproape c-am ajuns în dreptul casei când telefonul bâzâie şi primesc un SMS de la Sam Roxton.

Unde e ataşamentul?

Tipic. Nici „bună“, nici vreo explicaţie. Pur şi simplu se aşteaptă să ghicesc despre ce vorbeşte.

Ce vrei să spui?

E-mailul de la Ned Murdoch. Nu avea nici un ataşament.

Nu e vina mea! Eu doar ţi-am transmis e-mailul. Probabil c-au uitat să-l ataşeze. De ce nu-i rogi să ţi-l trimită din nou, CU documentul ataşat? Direct pe adresa ta?

Ştiu că par puţin exasperată şi, evident, el reacţionează imediat.

Faza cu împărţirea telefonului a fost ideea ta, mai ştii? Dacă te-ai plictisit, n-ai decât să-mi înapoiezi telefonul.

Îi răspund imediat.

Nu, nu! E OK. Dacă-l primesc, ţi-l trimit. Nu-ţi face griji. Credeam că e-mailurile le transferi pe adresa de birou???

IT-iştii au zis c-o rezolvă asap. Dar sunt nişte mincinoşi.

Urmează o scurtă pauză, apoi îmi scrie:

Apropo, ai găsit inelul?

Aproape. L-au găsit în hotel, apoi l-au pierdut din nou.

Tipic.

Ştiu.

Între timp m-am oprit din mers şi mă sprijin de un zid. Ştiu că încerc să amân momentul când va trebui să intru în casă, dar nu pot să mă abţin. Mă linişteşte oarecum să am această conversaţie virtuală, în eter, cu cineva care nu mă cunoaşte pe mine, pe Magnus sau pe altcineva din cercul meu. După câteva clipe, îi scriu, simţind nevoia să mă confesez:

Nu le spun socrilor c-am pierdut inelul. Crezi că e foarte grav?

Se lăsă tăcerea un pic – apoi îmi răspunde:

De ce să le spui?

Ce întrebare mai e şi asta? Îmi dau ochii peste cap şi tastez:

E inelul lor!

Răspunsul vine aproape instantaneu.

Nu e inelul lor. E inelul tău. Nu e treaba lor. Nu-i mare chestie.

Cum poate să spună „Nu-i mare chestie?“. Răspund, lovind iritată tastele:

E MOŞTENIRE de familie, la naiba. Trebuie să iau cina cu ei chiar acum. Se vor aştepta să vadă inelul pe degetul meu. Chiar e mare chestie, mulţumesc.

O vreme nu mai zice nimic şi mă gândesc că m-a lăsat baltă. Apoi, chiar când sunt gata să mă urnesc, primesc un mesaj nou.

Cum o să explici lipsa inelului?

În mine se dă o luptă. Ce-ar fi să cer o a doua opinie? Apropiind cu grijă telefonul, îmi pozez mâna bandajată şi-i trimit poza prin MMS. După cinci secunde îmi răspunde:

Sper că glumeşti.

Uşor înciudată, îi scriu:

TU ce-ai face în locul meu?

Pe undeva, sper că ar putea să aibă vreo idee genială la care eu nu m-am gândit. Dar mesajul următor spune doar:

De-asta bărbaţii nu poartă inele.

Grozav. Ei bine, asta chiar îmi e de ajutor. Sunt pe punctul de a-i scrie o replică sarcastică, dar imediat primesc un al doilea mesaj:

Arată fals. Scoate-ţi un bandaj.

Mă uit amărâtă la mâna mea. Poate că are dreptate.

OK. Ms.

Desfac un bandaj şi tocmai îl bag în geantă când aud vocea lui Magnus.

— Poppy! Ce faci?

Îmi ridic privirea şi-l văd venind spre mine. Fâstâcită, dau drumul telefonului în geantă şi trag fermoarul. Aud semnalul care anunţă un nou mesaj, dar va trebui să-l las pe mai târziu.

— Bună, Magnus! Ce faci aici?

— Am ieşit să cumpăr lapte. Nu mai avem.

Se opreşte în faţa mea şi-mi pune mâinile pe umeri, privindu-mă cu o sclipire afectuoasă de amuzament în ochii lui căprui.

— Ce se întâmplă? Amâni momentul neplăcut?

— Nu!

Râd, în defensivă.

— Sigur că nu! Tocmai veneam spre voi.

— Ştiu despre ce voiai să vorbim.

— Ştii?

Involuntar, privirea mi se îndreaptă spre mâna bandajată, apoi mă uit în altă parte.

— Iubito, ascultă-mă! *Trebuie* să nu-ţi mai faci griji în legătură cu părinţii mei. O să te iubească atunci când te vor cunoaşte mai bine. O să mă asigur c-o fac. O să avem o seară plăcută, OK? Trebuie doar să te relaxezi şi să fii tu însăţi.

— OK, încuviinţez într-un final şi el mă strânge în braţe, apoi se uită la bandajul meu.

— Tot nu s-a vindecat mâna? Biata de tine.

Nici măcar n-a pomenit de inel. Întrezăresc o rază de speranţă. Poate că totul o să fie OK în seara asta, totuşi.

— Ei, le-ai spus alor tăi despre repetiţia pentru nuntă? Mâine seară la biserică.

— Ştiu.

Îmi zâmbeşte.

— Nu-ţi face griji. Vom fi acolo.

În timp ce merg, îmi închipui scena cu voluptate. Biserica veche de piatră. Muzica de orgă care mă va întâmpina. Jurămintele.

Ştiu că unele mirese sunt fascinate mai ales de muzică sau de flori sau de rochie. Dar eu sunt fascinată de jurăminte. *La bine şi la rău… În belşug şi la nevoie… Şi prin aceasta mă dăruiesc ţie…* Toată viaţa am auzit aceste cuvinte magice. La nunţi în familie, în filme, chiar şi la Nunta Regală. Aceleaşi cuvinte, repetate la infinit, ca un poem transmis de-a lungul secolelor. Şi acum o să ni le spunem unul celuilalt. Simt fiori pe şira spinării la gândul ăsta.

— Abia aştept să ne rostim jurămintele, mă trezesc spunându-i, deşi i-am mai zis-o cam de-o sută de ori.

Pentru foarte scurt timp, imediat după ce ne-am logodit, Magnus a părut să creadă că ne vom căsători la starea civilă. Nu-i o persoană foarte religioasă şi nici ai lui nu sunt. Dar de îndată ce i-am explicat cu câtă nerăbdare aşteptasem, dintotdeauna, să rostesc jurămintele de cununie, a cedat şi-a zis că nu-şi poate închipui ceva mai minunat.

— Ştiu.

Îmi cuprinde mijlocul cu braţul.

— Şi eu.

— Chiar nu te deranjează dacă păstrăm formulele tradiţionale?

— Iubito, mi se par foarte frumoase.

— Şi mie, oftez, fericită. Sunt atât de romantice.

De fiecare dată când mă văd alături de Magnus în faţa altarului, ţinându-ne de mână, spunându-ne acele cuvinte cu voci limpezi şi răsunătoare, mi se pare că nimic altceva nu mai contează.

Dar, după douăzeci de minute, când am ajuns în dreptul casei, coconul în care mă simţeam ocrotită începe să se topească. Se vede treaba că soţii Tavish chiar s-au întors. Toată casa e luminată şi prin geam se revarsă muzică de operă. Îmi amintesc brusc de momentul când Antony m-a întrebat ce părere am despre *Tannhäuser* şi eu i-am răspuns că nu fumez.

Oh, Doamne. *De ce* n-am făcut un curs intensiv despre operă?

Magnus deschide larg uşa de la intrare, apoi scoate un ţâţâit.

— La naiba. Am uitat să-l sun pe domnul doctor Wheeler. Durează doar câteva minute.

Nu-mi vine să cred. Deja a ţâşnit pe scări, îndreptându-se spre birou. Nu poate să mă *lase* singură.

— Magnus.

Încerc să nu par prea panicată.

— Tu intră! Părinţii mei sunt în bucătărie. Oh, ţi-am luat ceva pentru luna de miere. Deschide-l!

Îmi aruncă o bezea şi dispare după colţ.

Pe canapeaua din hol e o cutie uriaşă, legată c-o fundă. Ooh. Ştiu magazinul ăsta şi e scump. Îl desfac, rupând hârtia creponată scumpă, verde-deschis, şi descopăr înăuntru un chimono cu imprimeuri în alb şi gri. E absolut superb şi are chiar şi o cămăşuţă asortată.

Mânată de un impuls, mă refugiez în salonaşul din faţă, unde nu intră nimeni. Îmi scot bluza şi puloverul, îmi trag cămăşuţa pe mine, apoi mă schimb la loc în hainele mele. Mi-e puţin cam mare, dar e superbă oricum. Atingerea de mătase îţi dă un sentiment de voluptate.

Este un cadou minunat. Chiar e. Dar, sinceră să fiu, ce-aş fi preferat acum e să-l am pe Magnus alături, ţinându-mă strâns de mână, pentru susţinere morală. Împăturesc chimonoul şi-l îndes la loc în ambalajul desfăcut, fără să mă grăbesc.

Magnus tot n-a apărut. Nu mai pot să amân momentul.

— Magnus? se aude vocea ascuţită, inconfundabilă, a Wandei, din bucătărie. Tu eşti?

— Nu, eu sunt! Poppy!

Gâtul îmi e atât de încleştat de emoţie, încât nu-mi mai recunosc vocea.

— Poppy! Vino înăuntru!

Să mă relaxez. Să fiu eu însămi. Haide.

Strâng sticla de vin mai bine în mână şi pătrund în bucătărie, unde e cald şi miroase a sos Bolognese.

— Bună, ce faceţi? spun, într-un ritm accelerat de emoţie. V-am adus nişte vin. Sper să vă placă. E roşu.

— *Poppy*.

Wanda vine glonţ spre mine. Părul ei mereu vâlvoi tocmai a fost vopsit cu henna şi poartă una din rochiile ei bizare, largi, care par făcute din mătasea folosită pentru paraşute, şi balerini Mary-Janes cu talpă de cauciuc. Tenul ei e la fel de palid

ca de obicei, lipsit de machiaj, deşi şi-a tras o dâră cam şui de ruj roşu[2]. Îşi atinge obrazul de al meu şi simt o undă de parfum răsuflat.

— „Lo-god-nica!“

Silabiseşte cuvântul cu o grijă ce frizează ridicolul.

— „Viitoarea soaţă“.

— Fidanţata, îi ţine isonul Antony, ridicându-se de la masă.

E îmbrăcat cu haina de tweed pe care o poartă în poza de pe coperta cărţii lui şi mă studiază cu acelaşi zâmbet şi aceeaşi privire pătrunzătoare care te intimidează.

— „Gangurul îşi alege o pereche aidoma,/ Crinul se nunteşte cu albina“[3]. Încă un citat pentru colecţia ta, draga mea? îi spune Wandei.

— Aşa e! Am nevoie de un stilou. Pe unde-o fi un *stilou*?

Wanda începe să scotocească printre hârtiile care s-au adunat deja pe suportul de gătit.

— *Răul* produs cauzei feministe de un antropomorfism *ridicol*, izvorât din lene. „Gangurul îşi alege o pereche aidoma“. Te întreb pe tine, Poppy! se întoarce spre mine şi eu schiţez un zâmbet mecanic.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc. Chiar nici una. De ce nu pot să spună pur şi simplu „Bună, ce mai faci?“ ca oamenii normali?

— Ce părere ai *tu* despre reacţia culturală la antropomorfism? Din perspectiva unei tinere fete?

Simt un gol în stomac când realizez că Antony se uită spre mine. Oh, măiculiţă. Cu mine vorbeşte?

Antro-ce?

Am senzaţia că, dacă mi-ar da întrebările scrise şi mi-ar lăsa cinci minute să mă uit pe ele (poate c-un dicţionar), aş avea oareşce şanse să găsesc un răspuns inteligent. Vreau să zic, am *mers* la facultate. Am *scris* eseuri care conţineau cuvinte lungi şi o disertaţie[4]. Ba chiar profa mea de engleză mi-a zis odată că am o „minte care se mişcă“[5].

Dar n-am cinci minute la dispoziţie. Aşteaptă să zic ceva. Şi e ceva în privirea lui intensă care face să mi se împleticească limba.

— Ei bine, hm, cred că e… e… o dezbatere interesantă, spun timid. Foarte importantă în zilele noastre. Aşadar, cum aţi călătorit? adaug repede. Poate reuşim să trecem la filme sau un alt subiect.

— Oribil.

Wanda îşi ridică privirea din foaia pe care mâzgăleşte.

— *De ce* călătoresc oamenii cu avionul? *De ce*?

Nu mi-e clar dacă aşteaptă un răspuns sau nu.

— Hm… când merg în vacanţă şi chestii de-astea…

— Am început deja să iau notiţe pentru o lucrare pe această temă, mă întrerupe Wanda. „Impulsul migraţiei“. De ce simt fiinţele umane nevoia imperioasă să survoleze globul? Oare urmăm străvechile traiectorii pe care migrau strămoşii noştri?

— L-ai citit pe Burroughs? o întreabă Antony, sincer interesat. *Nu* romanul, teza lui de doctorat.

Nimeni nu mi-a oferit nimic de băut deocamdată. Încet, încercând să nu ies în evidenţă, mă strecor în bucătărie şi-mi torn vin într-un pahar.

— Înţeleg că Magnus ţi-a dăruit inelul cu smarald al bunicii lui?

Tresar, cuprinsă de panică. Am ajuns deja la inel. Oare s-a strecurat o notă

tăioasă în vocea Wandei sau mi se pare? Oare *ştie*?

— Da! E… e superb.

Îmi tremură aşa de tare mâinile, încât sunt cât pe-aci să vărs vinul.

Wanda nu zice nimic, doar îi aruncă o privire lui Antony, arcuindu-şi sprâncenele cu subînţeles.

Ce-a vrut să spună cu asta? De ce-a ridicat din sprânceană? Oare ce gândesc? La naiba, la naiba, o să mă întrebe de inel şi o să se prăbuşească totul…

— E… e greu să porţi un inel când ai o arsură la mână, exclam, disperată.

Aşa. N-am spus o minciună. Nu tocmai.

— O *arsură*?

Wanda se întoarce şi dă cu ochii de mâna mea bandajată.

— Biata copilă! Trebuie să te consulte Paul.

— Paul, încuviinţează Antony. Sigur. Sună-l, Wanda.

— Vecinul nostru, explică ea. E dermatolog. Cel mai bun.

Deja a pus mâna pe telefon, răsucind firul în spirală, de pe vremuri, în jurul încheieturii.

— Stă vizavi.

Vizavi?

Sunt ţintuită locului de spaimă. Cum s-au dus lucrurile de râpă atât de rapid? Îmi imaginez un tip vioi cu o geantă de medic intrând în bucătărie şi spunând „Haideţi să vedem“ şi toată lumea strângându-se în jurul meu să privească în timp ce-mi desfac bandajul.

Oare ar trebui să fug la etaj să caut un chibrit? Sau nişte apă clocotită? Sinceră să fiu, cred că mai curând aş îndura durerea cruntă decât să trebuiască să recunosc adevărul…

— La naiba! Nu răspunde.

Pune receptorul în furcă.

— Ce păcat, reuşesc să spun, chiar când Magnus apare în prag, urmat de Felix, care mă salută şi apoi se cufundă din nou în manualul pe care-l citeşte.

— Aşadar!

Magnus se uită la mine, apoi la părinţii lui, ca şi cum ar încerca să aprecieze starea de spirit din încăpere.

— Ce face toată lumea? Nu-i aşa că Poppy e şi mai frumoasă ca de obicei? Nu-i aşa că arată minunat?

Îmi ridică părul într-un mănunchi şi-l lasă să-mi cadă pe spate.

Mi-aş dori să nu facă asta. Ştiu că încearcă să fie drăguţ, dar mă face să mă simt stânjenită la culme. Wanda e încurcată, ca şi cum n-ar şti ce replică să dea.

— Splendid.

Antony zâmbeşte politicos, ca şi cum ar admira grădina cuiva.

— Ai reuşit să vorbeşti cu Dr. Wheeler? îl întreabă Wanda.

— Da, răspunde Magnus. Zice că tema *este* geneza culturală.

— Ei bine, probabil c-am citit eu greşit, spune ea, ţâfnoasă. Încercăm să vedem dacă reuşim să publicăm cu toţii nişte lucrări în aceeaşi revistă, adaugă, întorcându-se spre mine. Noi şase, inclusiv Conrad şi Margot. Un proiect de familie, ştii. Felix o să se ocupe de indexuri. Ne-am implicat toţi!

Toţi în afară de mine, îmi trece prin minte.

Ceea ce e ridicol. Pentru că oare *vreau* să public o lucrare academică în nu ştiu ce revistă obscură pe care n-o citeşte nici naiba? Nu. Oare aş putea? Nu. Am măcar

habar ce-i aia geneză culturală? Nu[6].

— Ştiţi, Poppy a publicat lucrări în domeniul ei, anunţă brusc Magnus, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi sare să mă apere. Nu-i aşa, iubito?

Îmi zâmbeşte, mândru de mine.

— N-ai de ce să fii modestă.

— Ai publicat?

Antony reacţionează imediat, uitându-se la mine mai atent decât a fost vreodată.

— Ah. Ei bine, chestia *asta* chiar e interesantă. În ce revistă?

Mă uit neajutorată la Magnus. Despre ce *vorbeşte*?

— Îţi aminteşti? insistă el. Nu ziceai că ai publicat ceva în jurnalul de fizioterapie?

Oh, Doamne. Nu.

Îl omor pe Magnus. *Cum* a putut să pomenească despre asta?

Antony şi Wanda aşteaptă amândoi un răspuns. Până şi Felix şi-a ridicat privirea, interesat de discuţie. Evident, se aşteaptă să anunţ o descoperire revoluţionară legată de influenţa culturală a fizioterapiei asupra triburilor nomade sau ceva de genul.

— Era *Buletinul de Fizioterapie*, mormăi într-un final, cu privirea în pământ. Nu e un periodic. Mai curând… o revistă non-ştiinţifică. Au publicat o scrisoare de-a mea odată.

— Era rezultatul unei cercetări? întreabă Wanda.

— Nu.

Simt un nod în gât.

— Era despre tratarea pacienţilor care au un miros corporal pronunţat. Am sugerat că ar trebui să purtăm măşti de gaze. Era… ştiţi. Voiam să fie o glumă.

Se lasă tăcerea.

Sunt atât de stânjenită, încât nici nu îndrăznesc să-mi ridic privirea.

— Dar ai scris o lucrare de diplomă, intervine Felix. Nu mi-ai spus odată?

Mă întorc surprinsă şi văd că mă priveşte serios, dornic să mă încurajeze.

— Da. Adică… n-a fost niciodată publicată sau ceva, ridic din umeri, încurcată.

— Mi-ar plăcea s-o citesc odată.

— OK.

Zâmbesc – dar sincer, e patetic. Evident că nu-şi doreşte s-o citească, vrea doar să fie amabil. Ceea ce e drăguţ din partea lui, dar mă face să mă simt şi mai prost, dat fiind că eu am 29 de ani şi el are 17. În plus, dacă încerca să-mi crească încrederea în faţa alor lui, n-a funcţionat, fiindcă ei nici măcar nu ascultă.

— Desigur, umorul *este* o formă de expresie care trebuie inclusă într-o naraţiune culturală, spune Wanda, pe gânduri. Cred că Jacob C. Goodson are un studiu interesant intitulat „De ce glumesc fiinţele umane?“…

— Cred că se numea „*Glumesc* fiinţele umane?“ o corectează Antony. De bună seamă teza lui era că…

Iar au început. Oftez, încă roşie la faţă. Nu mai rezist. Vreau să aud pe cineva discutând despre vacanţe, sau *EastEnders*, sau orice altceva.

Vreau să zic, îl iubesc pe Magnus şi toate cele. Dar sunt aici de cinci minute şi deja sunt un pachet de nervi. Cum o să fac faţă Crăciunului an de an? Ce mă fac dacă odraslele noastre vor fi toţi nişte genii şi nu voi putea să înţeleg ce spun şi mă vor

privi cu superioritate pentru că n-am un doctorat?

Simt un miros înţepător şi deodată îmi dau seama că se arde sosul Bolognese. Wanda e pironită lângă aragaz, sporovăind despre Aristotel, şi nici măcar nu observă. Îi iau uşor lingura din mână şi încep să amestec. Slavă Domnului că nu trebuie să am un Premiu Nobel pentru asta.

Cel puţin contribuţia mea la gătit m-a făcut să mă simt utilă. Dar după o jumătate de oră ne-am aşezat cu toţii la masă şi am amuţit din nou, intimidată.

Nu-i de mirare că Antony şi Wanda nu vor să mă mărit cu Magnus. E clar că mă consideră o imbecilă. Suntem pe la jumătatea cinei şi n-am scos o vorbă. E prea greu. Conversaţia e ca un tăvălug. Sau poate ca o simfonie. Da. Şi eu sunt flautul. Şi *am* o melodie şi chiar mi-ar plăcea s-o cânt, dar nu există nici un dirijor care să mă introducă în ansamblu. Aşa că tot încerc să-mi iau inima-n dinţi şi apoi îmi pierd curajul.

— … din păcate, editorul n-a fost de acord. Aşa că nu vor reedita cartea mea.

Antony scoate un ţâţâit resemnat.

— *Tant pis*.

Deodată, ciulesc urechea. Pentru prima dată chiar înţeleg despre ce se discută şi am ceva de spus!

— Groaznic! exclam, plină de compasiune. De ce nu vor s-o reediteze?

— Trebuie să existe cititori. Trebuie să existe cerere.

Antony oftează, teatral.

— Asta e. Nu contează.

— *Ba* contează!

M-am înfierbântat.

— Ce-ar fi să scriem cu toţii editorului, declarând că suntem cititori, spunând cât de minunată e cartea şi cerând să fie reeditată?

Deja formulez scrisoarea în minte. *Stimate domn, Mă şochează faptul că nu a fost reeditată această carte minunată.* Am putea să le scriem cu fonturi diferite şi să le punem la poştă din diverse zone ale ţării.

— Şi ai fi dispusă să cumperi tu personal o mie de exemplare?

Antony mă fixează cu privirea lui care te străpunge.

— Eu… hm…, bâigui, pusă în dificultate. Poate…

— Pentru că, din nefericire, Poppy, dacă editura ar scoate o mie de exemplare care nu se vor vinde, aş fi într-o situaţie mai proastă ca oricând.

Îmi aruncă un zâmbet care-ţi dă fiori.

Mă simt complet strivită şi proastă.

— Înţelegi?

— Da, mormăi. Da. În… înţeleg. Îmi pare rău.

Încercând să-mi păstrez calmul, încep să strâng masa. Magnus demonstrează ceva pe un petic de hârtie pentru Felix şi nici nu sunt sigură c-a auzit. Îmi zâmbeşte absent şi îmi pune mâna pe fund când trec prin dreptul lui. Ceea ce, sinceră să fiu, nu mă face să mă simt mai bine.

Dar, când ne aşezăm din nou la masă pentru budincă, Magnus îşi loveşte paharul cu furculiţa şi se ridică.

— Vreau să propun un toast în cinstea lui Poppy, declară, ferm. Şi s-o întâmpin cu bucurie în familia noastră. Nu numai că e frumoasă, e o persoană afectuoasă, amuzantă şi minunată. Sunt un bărbat foarte norocos.

Se uită de jur-împrejurul mesei, ca şi cum i-ar provoca să-l contrazică, şi îi

răspund cu un zâmbet plin de recunoştinţă.

— De asemenea, le urez bun-venit mamei şi tatei.

Magnus ridică paharul şi ei îi răspund plecându-şi capetele.

— V-am dus dorul!

— Eu nu, intervine Felix, şi Wanda izbucneşte în râs.

— Evident că nu, băiat rău ce eşti!

— Şi, în sfârşit…

Magnus bate din nou în pahar spre a ne atrage atenţia.

— Desigur… La mulţi ani, mamă! Multă fericire din partea noastră, a tuturor.

Îi aruncă o bezea.

Poftim? *Ce* a zis acum?

Zâmbetul mi-a îngheţat pe buze.

— Bine zis!

Antony ridică paharul.

— La mulţi ani, Wanda, dragostea mea!

E *ziua* mamei lui? Dar nu mi-a spus. N-am nici o felicitare. N-am nici un cadou. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Bărbaţii sunt *de toată jena*.

Felix tocmai a scos un pachet de sub scaun şi i-l întinde Wandei.

— Magnus, îi şoptesc disperată când se aşază. Nu mi-ai zis că e ziua mamei tale. N-ai suflat o vorbă! Trebuia să-mi zici!

Aproape că mă bâlbâi de panică. Prima mea întâlnire cu părinţii lui de când ne-am logodit şi nu mă plac şi acum şi chestia asta.

Magnus pare uluit.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

Cum poate să fie atât de greu de cap?

— I-aş fi luat un *cadou*! şoptesc, profitând că Wanda tocmai exclamă „E minunat, Felix!“, despre o carte antică şi de demult pe care tocmai o desface din ambalaj.

— Oh! Magnus scutură impasibil din mână. N-o să se supere. Nu-ţi mai face griji. Eşti un înger şi toată lumea te iubeşte. Apropo, ţi-a plăcut cana?

— Ce anume?

Nici măcar nu reuşesc să-l urmăresc.

— Cana cu „Proaspăt căsătoriţi“. Am lăsat-o pe cuierul din hol? Pentru luna de miere? adaugă, văzând expresia mea intrigată. Ţi-am zis despre ea! Destul de simpatică, mi s-a părut.

— N-am văzut nici o cană.

Îl privesc fără să înţeleg.

— Am crezut că mi-ai luat cutia mare legată cu fundă.

— Ce cutie mare? întreabă el, intrigat.

— Şi acum, draga mea, îi spune Antony, plin de el, Wandei, nu mă sfiesc să-ţi spun că anul acesta am cam *intrat la cheltuială* de dragul tău. Un moment…

Se ridică şi iese în hol.

Oh, Doamne. Simt un gol în stomac. Nu. Te rog, Doamne, nu…

— Cred…, încep, dar vocea mi se frânge. Cred că s-ar putea… din greşeală…

— *Ce mama*…? Se aude vocea lui Antony din hol. Ce s-a întâmplat cu chestia asta?

Revine după o clipă, ţinând în mână cutia. E distrusă. Hârtia creponată e

împrăştiată peste tot. Chimonoul se revarsă din cutie.

Simt cum îmi creşte tensiunea.

— Îmi cer mii de scuze, abia reuşesc să bâigui. Am crezut… Am crezut că e pentru mine. Aşa că am… l-am desfăcut.

Se lasă o tăcere mormântală. Citesc uimirea pe chipurile tuturor, chiar şi pe al lui Magnus.

— Iubito…, începe şovăind, apoi se opreşte, ca şi cum n-ar şti ce să spună.

— Nici o problemă! intervine prompt Wanda. Dă-mi-l. Nu mă deranjează c-a fost desfăcut.

— Dar mai era ceva!

Antony împunge, iritat, hârtia.

— Unde e celălalt articol? Era aici?

Brusc, realizez la ce se referă şi icnesc în sinea mea. De fiecare dată când cred că nu se poate mai rău de-atât, mă afund şi mai mult. Se desface o prăpastie şi mai adâncă, şi mai înspăimântătoare.

— Cred că… Vă referiţi la…, mă bâlbâi, roşie ca macul. Asta?

Trag un capăt al cămăşuţei de sub tricou şi toată lumea se uită la ea, amuţită de uimire.

Iau cina purtând lenjeria de corp a viitoarei mele soacre. E ca într-un vis bizar din care te trezeşti şi-ţi spui: „Măiculiţă! Slavă Domnului că *asta* nu s-a întâmplat cu adevărat!“.

Toţi au rămas încremeniţi în jurul mesei, cu gura căscată, de parc-ar fi cu toţii versiuni ale tabloului acela, „Ţipătul“.

— O s-o… o s-o dau la curăţat, şoptesc, cu o voce înfundată, într-un final. Îmi pare rău.

OK. Aşadar seara asta cu greu ar fi putut merge mai rău. Există o singură soluţie, anume să torn vin în mine până când nu mai simt nimic sau nu mai ştiu de mine. Care-o veni mai întâi.

Am terminat masa şi toată lumea a trecut peste incidentul cu cămăşuţa. Oarecum.

De fapt, s-au hotărât să-l transforme într-o glumă de familie. Ceea ce e drăguţ din partea lor, dar implică faptul că Antony o ţine în glume stupide cum ar fi „Să mâncăm nişte bomboane de ciocolată? Dacă nu cumva Poppy le-a *mâncat* deja *pe toate*?“. Şi ştiu c-ar trebui să am simţul umorului, dar mă crispez de fiecare dată.

Acum stăm pe canapelele vechi şi pline de noduri din salon, jucând Scrabble. Familia Tavish e înnebunită după Scrabble. Au o tablă specială care se învârte, piese dichisite din lemn, ba chiar şi o agendă cu copertă din piele în care scriu scorurile, datând din 1998. Wanda este actualul campion, urmată la mică distanţă de Magnus.

Antony a început jocul scriind SURCLASA (70 de puncte). Wanda a scris IRIDIU (64 de puncte). Felix a avut CARIATIDĂ (80 de puncte). Magnus a scris CONTUZIE (65 de puncte[7]). Iar eu am scris STEA (5 puncte).

În familia mea, „STEA“ ar fi un cuvânt bun. Cinci puncte ar fi un scor bunicel. N-ar atrage priviri compătimitoare, făcându-i pe ceilalţi să-şi dreagă glasul şi pe tine să te simţi ultimul om.

Nu mi se întâmplă prea des să mă gândesc la trecut sau să mă las cuprinsă de nostalgii. Chiar nu e stilul meu. Dar stând acolo, paralizată de ruşine, cu genunchii la

piept, inspirând mirosurile înţepătoare din casa Tavish, mirosul de cărţi, covoare Kilim şi fum, nu mă pot abţine. Doar o frântură. Doar un instantaneu. Noi în bucătărie. Eu şi fraţii mei mai mici, Toby şi Tom, mâncând pâine prăjită cu Marmite în jurul tablei de Scrabble. Îmi amintesc fiecare detaliu; parcă simt gustul de Marmite. Toby şi Tom se necăjiseră atât de tare, încât făcuseră o mulţime de piese în plus din hârtie şi hotărâseră că poţi să ai câte litere vrei. Pretutindeni erau împrăştiate petice de hârtie pe care erau mâzgălite cu pixul litere. Tom îşi făcuse vreo şase piese cu „Z“ şi Toby avea zece de „E“. Şi, cu toate astea, n-au reuşit să obţină mai mult de patru puncte într-o tură şi au sfârşit prin a se încăiera, strigând „Nu-i corect! Nu-i corect!“.

Simt că mai e un pic şi-o să-mi dea lacrimile şi clipesc nervoasă. Mă comport prosteşte. *Ridicol*. Unu, aceasta e noua mea familie şi încerc să-mi găsesc locul între ei. Doi, Toby şi Tom sunt amândoi la facultate acum. Au voci de bărbaţi în toată firea şi Tom şi-a lăsat barbă. Nu mai jucăm de mult Scrabble. Nici nu ştiu pe unde-o fi jocul. Trei…

— Poppy?

— Aşa. Da! Eu… mă gândesc…

Am început tura a doua. Antony a transformat SURCLASA în SURCLASÂND. Wanda a scris OD[8] şi OVAR. Felix a scris EXTRAGE şi Magnus a optat pentru ŞUGUI, pe care Felix l-a contestat, dar s-a dovedit că era în dicţionar şi asta i-a adus o mulţime de puncte peste punctajul pentru cinci litere. Iar eu îmi tot sucesc şi învârtesc piesele de vreo cinci minute.

Mă simt atât de ruşinată, încât nici nu îndrăznesc să mă urnesc. N-ar fi trebuit să accept în veci să joc. M-am uitat şi m-am tot uitat la literele astea imbecile şi, sincer, acesta e cel mai bun cuvânt pe care l-am putut găsi.

— P-O-R-C, citeşte Antony pe litere când pun jos piesele. Porc. Adică… mamiferul, să înţeleg?

— Bravo! exclamă Magnus. Şase puncte.

Nu îndrăznesc să mă uit la el. Mă joc amărâtă cu celelalte două piese. A şi I. De parcă mi-ar folosi la ceva.

— Hei, Poppy, spune Felix, intrând în cameră. Îţi sună telefonul în bucătărie. Ce-ai scris? Oh, „porc“.

E gata să izbucnească în râs, dar Wanda îl priveşte încruntată.

Nu mai rezist.

— Dacă nu vă supăraţi, mă duc să văd cine m-a sunat, spun. S-ar putea să fie important.

Mă refugiez în bucătărie, îmi pescuiesc telefonul din geantă şi mă sprijin de soba care răspândeşte o căldură plăcută. Am primit trei mesaje de la Sam, începând cu „Baftă!“, trimis acum două ore. Apoi acum douăzeci de minute mi-a trimis „Am nevoie de un serviciu“, urmat de „Eşti pe-acolo?“.

Şi apelul tot de la el e. Cred c-ar fi cazul să aflu ce vrea. Îi formez numărul, ciugulind posomorâtă resturile de tort de pe bufet.

— Minunat. Poppy. Poţi să-mi faci o mare favoare? zice, de cum a răspuns. Aici e un dezastru general cu reţeaua. Nu pleacă nimic. Trebuie să-i trimit un e-mail lui Vivien Amberley. Te superi dacă te rog?

— Aham, Vivien Amberley, încep, sigură de mine – apoi mă opresc brusc.

Poate n-ar trebui să-i dezvălui că am citit toate mesajele legate de Vivien Amberley. Lucrează în departamentul Strategii de Afaceri şi a aplicat pentru o slujbă la o altă companie de consultanţă. Sam încearcă disperat s-o convingă să rămână, dar

n-a funcţionat nici o metodă şi tocmai a anunţat că mâine îşi va da demisia.

OK. *Ştiu* c-am fost indiscretă. Dar odată ce începi să citeşti e-mailurile altcuiva, nu te mai poţi opri. Trebuie să ştii ce s-a întâmplat. Te prinde pe măsură ce parcurgi şiruri nesfârşite de mesaje şi reconstitui poveştile. Mergând mereu înapoi. Ca şi cum ai înfăşura fire de viaţă la loc pe mosor.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă i-ai putea trimite un e-mail rapid, spune Sam. De pe una din adresele mele de e-mail. Către vivienamberly@aol.com, ai notat?

Pe bune acum. Ce sunt eu, secretara lui?

— Nu poţi s-o faci chiar tu? întreb.

— Nu-mi merge e-mailul nici pe telefon, îmi explică răbdător. Altfel, evident, n-aş vorbi cu tine acum.

— Bine…fie, spun, îmbufnată, apăsând pe adresa ei. Ce să-i scriu?

„Bună Viv. Aş vrea să mai discutăm o dată situaţia. Te rog sună-mă să programăm o întâlnire oricând ţi-e la îndemână mâine. Sunt sigur că putem ajunge la o soluţie. Sam“.

Tastez cu grijă, cu mâna nebandajată – apoi ezit.

— L-ai trimis? întreabă Sam.

Sunt cu degetul pe buton, gata să apăs pe „Trimite“. Dar nu pot.

— Alo?

— Nu-i spune Viv, mă trezesc spunând. Detestă asta. Îi place să i se spună Vivien.

— *Poftim?*

Sam pare uluit.

— De unde naiba…

— Spunea într-un e-mail mai vechi care-a fost trimis mai departe. Îl ruga pe Peter Snell să nu-i spună Viv, dar el n-a observat. Nici Jeremy Atheling. Şi acum îi spui şi tu Viv!

Pentru un moment se lasă tăcerea.

— Poppy, zice într-un final Sam, şi îl şi văd cu sprâncenele lui negre încreţite. Mi-ai citit e-mailurile?

— Nu! exclam, în defensivă. Doar *am aruncat un ochi* la câteva…

— Eşti sigură în ceea ce priveşte chestia asta cu Viv?

— Da! Sigur!

— Caut acum mesajul…

Face o pauză şi îl aud tastând. Îmi îndes o bucată de glazură în gură cât aştept, apoi Sam revine pe fir.

— Ai dreptate.

— Normal că am dreptate!

— OK. Poţi să modifici Viv în „Vivien“ în mesaj?

— Stai un pic…

Modific mesajul şi-l trimit.

— Gata.

— Mulţam. M-ai salvat. Ai fost foarte pe fază. Aşa eşti mereu?

Da, cum să nu. Sunt atât de pe fază, că singurul cuvânt pe care-l pot găsi la Scrabble e „porc“.

— Da, întotdeauna, spun, sarcastic, dar nu cred că sesizează ironia.

— Ei bine, îţi rămân dator. Şi îmi cer scuze că te-am deranjat. Numai că e o situaţie relativ urgentă.

— Nici o problemă, înţeleg, spun, plină de compasiune. Ştii, sunt sigură că Vivien *vrea* să rămână la White Globe Consulting de fapt.

Oh. Mi-a scăpat porumbelul.

— Oh, aşa deci? Credeam că nu mi-ai citit e-mailurile.

— Nu le-am citit! spun imediat. Adică… ştii tu. Poate doar unul-două. Îndeajuns cât să-mi fac o impresie.

— O impresie!

Râde, scurt.

— OK, Poppy Wyatt, şi ce impresie ţi-ai făcut? Am cerut părerea tuturor, nu strică s-o aud şi pe-a ta. De ce principalul nostru consultant de strategii se reorientează spre o companie inferioară când i-am oferit tot ce şi-ar putea dori, de la o promovare, la bani, la mai multă expunere…

— Ei bine, tocmai asta-i problema, îl întrerup, uimită.

S-a prins şi el, nu?

— Nu-şi doreşte nici unul din lucrurile astea. Devine foarte stresată din cauza presiunii, mai ales când e vorba de apariţii media. Ca atunci când a trebuit să vorbească la Radio 4 fără să fie anunţată dinainte.

Se lasă o tăcere prelungită la celălalt capăt al firului.

— OK… Ce naiba se întâmplă? spune, într-un final, Sam. Cum poţi să ştii *tu* aşa ceva?

N-am cum s-o dau cotită de data asta.

— Scrie în evaluarea ei, mărturisesc în cele din urmă. Mă plictiseam foarte tare în metrou odată şi era într-un ataşament…

— *Nu* scrie aşa ceva în evaluarea ei.

Pare ţâfnos.

— Crede-mă, am citit documentul ăla cap-coadă şi nu scrie nimic acolo despre apariţiile în mass-media…

— Nu în cea mai recentă evaluare.

Îmi vine să intru în pământ de ruşine.

— În evaluarea ei de acum trei ani.

Nu-mi vine să cred că tocmai am recunoscut că am citit-o şi pe-aia.

— În plus, spune asta şi în primul e-mail pe care ţi l-a trimis, „V-am spus despre problemele mele, nu că ar fi băgat cineva de seamă“. Cred că la asta se referă.

Faza e că mă identific complet cu Vivien. Şi eu aş fi îngrozită la culme de perspectiva de a vorbi la Radio 4. Toţi crainicii de acolo vorbesc întocmai ca Antony şi Wanda.

Se lasă din nou tăcerea, atât de mult timp, că mă întreb dacă Sam mai e pe-acolo.

— S-ar putea să fie ceva adevăr în ce zici, spune în cele din urmă. Chiar s-ar putea să fie.

— E doar o idee, dau înapoi imediat. Vreau să zic, probabil că n-am dreptate.

— Dar de ce nu mi-ar *spune* lucrurile astea?

— Poate i-e ruşine, zic, ridicând din umeri. Poate crede că deja a zis ce-avea de zis şi n-o să faci nimic în privinţa asta. Poate consideră că e mai uşor să-şi schimbe slujba.

— OK, oftează Sam. Mulţumesc. O să studiez problema. Mă bucur că te-am sunat şi îmi cer scuze că te-am deranjat.

— Nici un deranj.

Îmi vâr, posomorâtă, capul între umeri şi mai ciugulesc câteva firimituri din tort.

— Sinceră să fiu, m-am bucurat să fug un pic.

— Aşa de bine merge, deci?

Pare amuzat.

— Cum a ieşit cu bandajul?

— Crede-mă, bandajul e ultima mea problemă acum.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi cobor vocea, uitându-mă înspre uşă.

— Jucăm Scrabble. E un coşmar.

— Scrabble?

Pare surprins.

— Scrabble e un joc grozav.

— Nu, când joci cu o familie de genii nu e. Ei formează cu toţii cuvinte ca „iridiu“. Şi eu scriu „porc“.

Sam izbucneşte în râs.

— Mă bucur că ţi se pare amuzant, exclam, posacă.

— OK, haide.

Se opreşte din râs.

— Îţi sunt dator. Spune-mi ce litere ai. O să te ajut să formezi un cuvânt bun.

— Nu mi le mai amintesc! spun, dându-mi ochii peste cap. Sunt în bucătărie.

— Trebuie să-ţi aminteşti o parte din ele. Încearcă.

— Bine. Am un H. Şi un Â.

Conversaţia asta e atât de bizară, încât nu-mi pot reţine un chicotit.

— Du-te şi uită-te la restul. Trimite-mi mesaj. Şi eu o să-ţi alcătuiesc un cuvânt.

— Credeam că eşti la un seminar!

— Pot să fiu la un seminar şi să joc Scrable în acelaşi timp.

Oare vorbeşte serios? Asta e cea mai ridicolă şi absurdă idee pe care am auzit-o vreodată.

Pe deasupra, s-ar chema că trişez.

În plus, cine-mi garantează că e bun la Scrabble?

— OK, zic, după câteva momente. Ne-am înţeles.

Închid şi mă întorc în salon, unde pe tablă a apărut încă o serie de cuvinte imposibile. Cineva a scris UG. Asta e în engleză? Sună a ceva în limba eschimoşilor.

— Totul e în regulă, Poppy? mă întreabă Wanda pe un ton atât de voios şi artificial, încât ghicesc pe dată că tocmai vorbeau despre mine.

Probabil că-i spuneau lui Magnus că, dacă se însoară cu mine, îl dezmoştenesc sau ceva de genul.

— Sigur! spun, cu o falsă voioşie. Era un pacient la telefon, adaug, încrucişându-mi degetele la spate. Uneori fac consultaţii online, aşa că s-ar putea să trebuiască să trimit un mesaj, dacă nu vă deranjează.

Nimeni nu se oboseşte să-mi răspundă. Sunt ghemuiţi din nou deasupra tăbliţelor.

Aşez strategic telefonul astfel încât să încadrez tabla şi teancul meu de litere. Apoi fac poză.

— O poză de familie! adaug repede când toată lumea îşi ridică privirea, ca reacţie la blitz.

Deja îi trimit poza lui Sam.

— E rândul tău, Poppy, spune Magnus. Ai nevoie de ajutor, iubito? adaugă, în şoaptă.

Ştiu că vrea să fie drăguţ. Dar e ceva în felul cum o spune care mă deranjează.

— E în regulă, mersi. Mă descurc, spun, începând să mut piesele de colo-colo pe tăbliţă, încercând să par sigură pe mine.

După un minut sau două mă uit la telefon, să văd dacă nu cumva am primit un mesaj pe care nu l-am auzit, dar nu se vede nimic.

Ceilalţi sunt absorbiţi de tăbliţele lor sau de tabla de joc. Nu se aude nici musca şi atmosfera e tensionată ca într-o sală de examen. Îmi mut piesele de colo-colo mai vioi, sperând să-mi sară în faţă vreun cuvânt minunat. Dar, orice-aş face, e o situaţie nasoală. Aş putea să scriu RAID. Sau ARID.

Şi telefonul meu rămâne tăcut. Sam probabil că glumea când a zis c-o să mă ajute. *Normal* că glumea. Mă simt stânjenită la culme. Ce-o să creadă când primeşte pe telefon o poză cu o tablă de Scrabble?

— Ai găsit ceva, Poppy? îmi spune Wanda, pe un ton încurajator, ca şi cum aş fi un copil cu deficienţe.

Brusc mă întreb dacă Magnus le-a spus alor lui să fie drăguţi cu mine, în timp ce eram în bucătărie.

— Încerc să mă hotărăsc, spun, încercând să schiţez un zâmbet voios.

OK. Trebuie s-o fac. Nu mai pot amâna. O să scriu ARID.

Ba nu, RAID.

Oh, ce mai contează?

Amărâtă, tocmai pun A şi R pe tăbliţă, când primesc un mesaj.

HÂRCÂIND. Foloseşte „N“-ul de la SURCLASÂND. Obţii un scor triplu, plus 50 de puncte bonus.

Oh, Doamne.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs, iar Antony mă priveşte intrigat.

— Scuze, spun repede. Doar… o glumă de-a pacientului meu.

Telefonul meu bâzâie din nou.

E în dialect scoţian, apropo. Folosit de Robert Burns.

— Aşadar, ce cuvânt ai scris, Poppy?

Antony se uită la încercarea mea patetică.

— „ARID“? Minunat. Bravo!

Vioiciunea lui mă irită.

— Scuze, spun pe dată. Am greşit. Dacă mă gândesc mai bine, cred c-o să aleg cuvântul *ăsta* în loc.

Scriu cu atenţie HÂRCÂIND pe tăbliţă şi adopt un aer nonşalant.

Toată lumea a amuţit.

— Poppy, iubito, spune într-un final Magnus. Trebuie să fie un cuvânt *real*, ştii. Nu poţi să inventezi un cuvânt…

— Oh, nu ştiţi cuvântul acesta? spun, prefăcându-mă surprinsă. Scuze, am crezut că e unul relativ cunoscut.

— HÂR-CÂIND? încearcă Wanda, suspicioasă. HĂR-CÂIND? Cum se pronunţă de fapt?

Oh, Doamne. N-am nici cea mai vagă idee.

— E… hm… depinde de regiune. Provine din dialectul scoţian, evident, adaug cu aerul unui cunoscător, de parc-aş fi Stephen Fry[9]. Apare la Robert Burns. Chiar am văzut un documentar despre el aseară. Am o pasiune pentru el, de fapt.

— Nu ştiam că eşti interesată de Burns.

Magnus pare uluit.

— Oh da, spun, cât mai convingător cu putinţă. Dintotdeauna.

— În ce poezie apare „hârcâind“? insistă Wanda.

— E…

Inspir adânc.

— E o poezie foarte frumoasă. Nu-mi mai amintesc titlul acum, dar sună cam aşa…

Şovăi, încercând să-mi amintesc cum sună poezia lui Burns. Am auzit un fragment la o petrecere de Anul Nou în stil scoţian, nu c-aş fi înţeles ceva.

— „Hârcâind… hârca… hohotea de jale.“ Şi aşa mai departe! exclam, voioasă. Nu vă mai plictisesc cu restul.

Antony îşi ridică privirea din dicţionar, volumul de la T la W, pe care a pus mâna de îndată ce mi-am pus tăbliţa la vedere şi a început să-l răsfoiască.

— Perfect valid.

Pare perplex.

— „Hârcâind“. Regionalism scoţian pentru „horcăind“… Bravo, bravo. Admirabil.

— Bravo, Poppy.

Wanda calculează.

— Aşadar, scor triplu, plus un bonus de 50 de puncte… asta înseamnă… 131 de puncte! Cel mai bun punctaj de până acum!

— 131?

Antony îi smulge hârtia din mână.

— Eşti sigură?

— Felicitări, Poppy!

Felix se întinde să dea mâna cu mine.

— N-a fost mare lucru, spun cu un zâmbet larg, făcând pe modesta. Jucăm în continuare?

1. Într-un final am reuşit să scot asta de la el la telefon în jurul prânzului.

2. Magnus zice că Wanda n-a făcut plajă în viaţa ei şi că ea consideră că persoanele care merg în vacanţă ca să zacă într-un pat trebuie să fie reduse mintal. E valabil şi pentru mine, deci.

3. Versurile citate fac parte dintr-un fragment inclus adesea în jurămintele de cununie, aparţinând unui autor necunoscut. (n.tr.)

4. „Studiu asupra mişcării pasive continue în urma unei artroplastii totale la genunchi“. O am şi acum, în mapa ei de plastic.

5. N-a precizat *încotro* se mişcă.

6. Deşi mă descurc binişor cu notele de subsol. Ar putea să mă însărcineze cu asta.

7. Nu ştiu ce înseamnă cuvintele astea. Habar n-am.

8. Care, aparent, chiar *e* un cuvânt. Câtă ignoranţă din partea mea. [„Od“ – imprecaţie eufemistică, învechită, provenind din forma prescurtată a substantivului „God“ (Dumnezeu) – n.tr.]

9. Stephen Fry în *QI*, vreau să zic. Nu în *Jeeves and Wooster*. Deşi Jeeves probabil că era şi el familiarizat cu poezia lui Burns. [QI – emisiune de divertisment şi cultură generală prezentată de Stephen Fry; *Jeeves and Wooster* – serial de comedie britanic inspirat de povestirile lui P.G. Wodehouse – n.tr.]

Cinci

Am câştigat! Am câştigat jocul de Scrabble!

Toţi erau şocaţi. Se prefăceau că nu sunt – dar erau. Ridicatul din sprânceană şi privirile uluite deveneau din ce în ce mai frecvente şi mai vădite pe măsură ce înainta jocul. Când am obţinut scorul triplu pentru „saxatil“, Felix a început chiar să aplaude şi să strige „Bravo!“. Când strângeam prin bucătărie după joc, Wanda m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să studiez lingvistica.

Numele mi-a fost înscris în caietul de Scrabble al familiei, Antony mi-a înmânat „paharul de porto al campionului“ şi toată lumea a aplaudat. A fost un moment tare frumos.

OK. Ştiu că trişam. Ştiu că era un lucru urât ce făceam. Sinceră să fiu, mă tot aşteptam să fiu prinsă. Dar am pus telefonul pe silenţios şi nimeni nu şi-a dat seama că, în tot timpul ăsta, îi trimiteam mesaje lui Sam[1].

Şi da, *normal* că mă simt vinovată. Pe la jumătatea jocului, m-am simţit şi mai prost când i-am scris, plină de admiraţie, lui Sam:

De unde ştii toate cuvintele astea?

Şi el mi-a răspuns:

Nu le ştiu, internetul meu le ştie.

Internetul lui?

Pentru o clipă am fost prea şocată să răspund. Am crezut că *se gândea* la cuvinte, nu că le găsea pur şi simplu pe Scrabblewords.com sau cine ştie unde. I-am scris.

Asta înseamnă TRIŞAT!!!

Mi-a răspuns:

Ai trecut deja de faza asta. Ce mai contează?

Şi apoi a adăugat:

Mă flatează că m-ai crezut aşa genial.

Normal că m-am simţit complet imbecilă după aceea.

Şi avea dreptate. Odată ce te-ai apucat să trişezi, mai contează ce metode foloseşti?

Ştiu că nu fac decât să-mi creez probleme pe termen lung. Ştiu că Sam Roxton n-o să fie întotdeauna la celălalt capăt al firului să-mi furnizeze cuvinte. Ştiu că e imposibil să repet figura. Motiv pentru care îmi propun să mă retrag din competiţiile de Scrabble în familie, începând de mâine. A fost o carieră scurtă şi strălucită. Şi acum s-a încheiat.

Singura persoană care nu m-a copleşit cu laude a fost Magnus, ceea ce m-a

surprins puţin. Vreau să zic, a zis „Bravo“, odată cu restul lumii, dar nu m-a îmbrăţişat să mă felicite şi nici măcar nu m-a întrebat cum de ştiam toate cuvintele alea. Şi, când Wanda a spus „Magnus, nu ne-ai zis că Poppy e aşa de talentată!“, a schiţat un zâmbet şi-a spus „V-am zis, Poppy e grozavă în tot ce face.“ Ceea ce a fost drăguţ, dar nu însemna nimic.

Faza e că… el a ieşit pe locul doi.

E imposibil să fie *gelos* pe mine, nu-i aşa?

Acum e în jur de 11 şi ne-am întors la apartamentul meu. Mă încearcă un gând să merg să vorbesc cu Magnus despre asta, dar a şters-o să pregătească o prelegere despre „Simboluri şi gândirea simbolică la Dante“[2], pe care trebuie s-o ţină mâine. Aşa că mă cuibăresc pe canapea şi încep să transmit câteva e-mailuri adresate lui Sam.

După câteva, nu-mi pot reţine o exclamaţie de frustrare. Jumătate din ele sunt mesaje menite să-i amintească ceva. N-a răspuns nici acum la mesajul de la Chiddingford Manor legat de cazarea pentru conferinţă, nici la cel privind crosul pentru scopuri caritabile sau cel din partea cabinetului dentistului. Sau mesajul privind noul costum la comandă care-l aşteaptă la James & James, spre a fi ridicat când doreşte el. Cum poţi să ignori hainele noi?

Există doar câteva persoane cărora pare să le răspundă prompt. Una este o tipă pe nume Vicks, care coordonează departamentul de PR. Mesajele ei sunt scurte şi la obiect, ca şi ale lui, şi l-a consultat în legătură cu o lansare de presă pe care o organizează împreună. Adesea trimite mesajele şi pe adresa lui Violet, dar, până să retransmit e-mailul, Sam i-a răspuns deja. O alta este un tip pe nume Malcolm care-i cere sfatul lui Sam legat de una sau alta aproape din oră-n oră. Şi, desigur, Sir Nicholas Murray, care e în mod vădit o persoană foarte importantă şi sus-pusă şi în momentul de faţă e însărcinat cu nişte treburi guvernamentale[3]. El şi Sam par să se înţeleagă de minune, dacă e să te iei după e-mailurile lor. Mesajele lor se ţin lanţ, ca o conversaţie între prieteni vechi. Nu înţeleg nici jumătate din ce-şi spun – mai ales toate glumele cu trimitere – dar tonul vorbeşte de la sine, ca şi faptul că Sam are mai multe mesaje de la şi către Sir Nicholas decât de la/ către oricine altcineva.

Compania lui Sam este, clar, un fel de firmă de consultanţă. Dau sfaturi companiilor cum să-şi coordoneze afacerea şi au o mulţime de acţiuni de „facilitare“, ce-o mai însemna şi asta. Bănuiesc că sunt un fel de negociatori, de mediatori sau aşa ceva. Probabil că sunt foarte buni la ce fac, pentru că Sam pare foarte popular. A fost invitat la trei petreceri numai săptămâna asta şi la vânătoare cu angajaţii unei bănci private weekend-ul viitor. Şi o fată pe nume Blue tocmai i-a trimis un al treilea e-mail, să-l întrebe dacă ar vrea să ia parte la o recepţie specială care marchează fuziunea dintre Johnson Ellison şi Greene Retail. Va fi o petrecere la Savoy, cu o formaţie de jazz, aperitive şi cadouri.

Şi n-a răspuns nici acum. Nici acum.

Pur şi simplu nu-l înţeleg. Dacă aş fi fost invitată la un eveniment atât de select, aş fi răspuns imediat: „Da, vă rog! Mulţumesc foarte mult! De-abia aştept! ☺ ☺ ☺.“ Pe când el nici măcar nu s-a obosit să *confirme primirea*.

Dându-mi ochii peste cap, îi retransmit fiecare e-mail, apoi îi scriu un SMS:

Ms din nou pentru Scrabble! Tocmai ţi-am transmis câteva e-mailuri noi.
Poppy

După o clipă, sună telefonul. E Sam.

— Oh, bună… încep.

— OK, eşti un geniu, mă întrerupe el. Vivien încă nu plecase de la birou. Am prins-o la o şuetă şi i-am pomenit de lucrurile de care vorbeam. A ieşit totul la iveală. Ai avut dreptate. O să stăm din nou de vorbă mâine, dar cred c-o să rămână.

— Oh, zic, încântată. Super.

— Nu, spune el apăsat. Nu doar super. Genial. Incredibil. Ştii de cât timp, câţi bani şi câte eforturi m-ai scutit? Îţi rămân dator vândut.

Face o pauză.

— Oh, şi ai dreptate, detestă să i se spună Viv. Aşa că-ţi sunt dator de două ori.

— Nici o problemă! Şi-altă dată.

— Aşadar… asta-i tot ce voiam să-ţi spun. Nu te mai reţin.

— Noapte bună. Mă bucur c-a funcţionat.

Când închid, îmi mai amintesc ceva şi-i scriu repede un mesaj:

Ţi-ai făcut programare la dentist? O să-ţi distrugi dinţii!!!

După câteva secunde primesc răspunsul:

Îmi asum riscul.

Îşi asumă riscul? E *nebun*? Mătuşa mea e asistentă de stomatologie, aşa că ştiu despre ce vorbesc.

Caut pe net cea mai scârboasă, cea mai oribilă poză cu dinţi cariaţi pe care-o pot găsi. Sunt toţi înnegriţi şi sunt şi câteva măsele lipsă. Apăs pe „Trimite“ şi i-o trimit ca mesaj.

Răspunsul vine aproape instantaneu:

M-ai făcut să-mi vărs băutura.

Chicotesc şi-i răspund:

Teme-te!!!

Sunt cât pe-aci să adaug „Willow n-o să fie prea încântată când vei rămâne ştirb!!!“. Dar mă opresc, ruşinată. Trebuie să ştii unde să te opreşti. În ciuda tuturor mesajelor pe care ni le trimitem, nu-l *cunosc* de fapt pe omul ăsta. Şi cu siguranţă n-o cunosc pe logodnica lui.

Deşi, drept să spun, am senzaţia că o cunosc. Şi nu într-un sens bun.

N-am mai avut niciodată de-a face cu ceva sau cineva ca Willow. E incredibilă. Aş zice că i-a trimis vreo douăzeci de e-mailuri lui Sam de când e la mine telefonul. Unul mai dement decât altul. Măcar a renunţat să-i trimită mesaje adresate direct lui Violet. Cu toate astea, continuă să trimită mesajele şi pe adresa asistentei, ca şi cum vrea să se asigure că mesajele ei vor ajunge la Sam pe orice cale şi nu-i pasă cine ce vede.

Oricum, de ce trebuie să-i scrie pe e-mail gândurile ei cele mai intime? De ce nu pot să aibă aceste conversaţii în *pat*, ca oamenii normali?

În seara asta îi dădea cu un vis pe care l-a avut noaptea trecută despre el şi

cum se simţea sufocată şi ignorată în acelaşi timp şi oare el realiza cât de mult rău îi face? Oare realiza că îi MĂCINA SPIRITUL???

Acum întotdeauna îi scriu un răspuns, nu mă pot abţine. De data asta am scris:

Dar tu realizezi cât rău faci TU, Willow Vrăjitoareo?

Şi apoi îl şterg. Normal.

Lucrul care mă frustrează cel mai tare e că nu pot să văd răspunsurile lui Sam. Nu există o serie de mesaje reciproce; întotdeauna îi trimite un mesaj nou. Uneori sunt afectuoase – de pildă ieri i-a trimis un mesaj în care scria doar „Eşti un bărbat foarte, foarte special, Sam, ştii asta?“. Ceea ce era foarte drăguţ. Dar nouă din zece mesaje sunt lamentaţii. Fără să vreau, mi-e milă de el.

Mă rog. E viaţa lui. Logodnica lui. Treaba lui.

— Iubito!

Magnus tocmai a intrat şi mi-a întrerupt firul gândurilor.

— Oh, bună! spun, închizând repede telefonul. Ţi-ai terminat treaba?

— Nu vreau să te deranjez, zice, arătând spre telefon. Vorbeşti cu fetele?

Răspund printr-un zâmbet ambiguu şi îmi strecor telefonul în buzunar.

Ştiu, ştiu, ştiu. E urât ce fac. Că am secrete faţă de Magnus. Că nu i-am spus despre inel sau telefon sau toată povestea. Dar cum aş putea să-i spun acum? De unde să încep? Şi poate că aş regreta. Dacă îi mărturisesc totul şi provoc o ruptură între noi şi după o jumătate de oră apare inelul şi n-ar fi fost nevoie să-i spun nimic?

— Ştii cum sunt eu! zic, în cele din urmă, râzând. Despre ce ai vorbit cu părinţii tăi în seara asta? spun, trecând rapid la subiectul care mă interesează *cu adevărat*, anume, ce părere au ai lui despre mine şi s-au răzgândit cumva?

— Oh, ai mei.

Face un gest exasperat şi se trânteşte pe canapea. Bate darabana cu degetele pe celălalt braţ, cu o expresie absentă.

— Te simţi bine? întreb precaută.

— Grozav.

Se întoarce spre mine şi privirea i se luminează. Deodată pare concentrat la ceva.

— Îţi aminteşti prima noastră întâlnire?

— Da, zâmbesc la rândul meu. Sigur că-mi amintesc.

Începe să mă mângâie pe picior.

— Am ajuns acolo aşteptându-mă să dau ochii cu femeia-bărbat. Dar când colo, te-am găsit pe *tine*.

Mi-aş dori să nu-i mai spună lui Ruby „femeia-bărbat“. Nu e. E frumoasă şi drăguţă şi sexy, braţele ei sunt doar *un piculeţ* cam musculoase. Dar îmi ascund unda de iritare şi continui să zâmbesc.

— Arătai ca un înger în uniforma aceea albă. N-am mai văzut ceva mai sexy în viaţa mea.

Mâna lui îmi urcă ţintit pe picior.

— Voiam să te am, pe loc.

Lui Magnus îi place să spună povestea asta şi mie îmi place s-o aud.

— Şi eu te-am dorit.

Mă aplec spre el şi-l muşc încet de ureche.

— De cum te-am văzut.

— Ştiu. Mi-am dat seama.

Îmi scoate bluza şi începe să-mi sărute umărul dezgolit.

— Hei, Poppy, ce-ar fi să ne întoarcem într-o zi în camera aia, îmi şopteşte. A fost cea mai tare partidă de sex pe care-am avut-o vreodată. Tu, în uniforma aia albă, pe canapeaua aia, cu uleiul de masaj… Oh, Doamne…[4]

Începe să tragă de fusta mea şi ne prăbuşim amândoi pe covor. Nici nu bag de seamă bâzâitul care anunţă un mesaj nou.

Abia mult mai târziu, când ne pregătim să ne culcăm şi eu mă dau cu loţiune de corp[5], Magnus aruncă bomba.

— Oh, a sunat mama mai devreme.

Vorbeşte înfundat din cauza pastei de dinţi.

— În legătură cu dermatologul.

— Ce anume?

Scuipă şi îşi clăteşte gura.

— Paul. Vecinul nostru. O să vină la repetiţia pentru nuntă să-ţi examineze mâna.

— *Poftim?*

Mâna mi se încleştează automat şi împrăştii loţiune de corp prin toată baia.

— Mama zice că trebuie să fii foarte precaută când vine vorba de arsuri şi sunt de acord cu ea.

— Nu era nevoie să facă asta!

Încerc să nu par foarte panicată.

— Iubito.

Mă sărută pe creştet.

— Totul e aranjat.

Iese din baie şi eu rămân uitându-mă la propria reflecţie. Norişorul meu de fericire post-sex s-a risipit. M-am întors în gaura neagră a spaimei. Ce mă fac? Nu pot s-o dau cotită la infinit.

N-am nici o arsură la mână. N-am inelul de logodnă. N-am cunoştinţe enciclopedice în materie de Scrabble. Sunt o impostoare.

— Poppy?

Magnus apare în prag, privindu-mă cu subînţeles. Ştiu că vrea să se culce devreme pentru că mâine trebuie să plece la Warwick.

— Vin acum.

Îl urmez în pat şi mă cuibăresc în braţele lui, imitând destul de convingător pe cineva care se cufundă într-un somn liniştit. Dar în sinea mea sunt toată numai zbucium. De fiecare dată când încerc să adorm, mă năpădesc un milion de gânduri. Oare Wanda va avea suspiciuni dacă anulez întâlnirea cu Paul dermatologul? Oare aş putea să improvizez o falsă arsură la mână? Ce-ar fi să-i spun totul lui Magnus chiar acum?

Încerc să-mi imaginez ultima variantă. Ştiu că e cea mai înţeleaptă. E cea pe care-o recomandă persoanele care dau sfaturi prin reviste. Trezeşte-l şi spune-i.

Dar pur şi simplu nu pot. Nu pot. Şi nu doar pentru că Magnus e întotdeauna foarte irascibil dacă-l trezeşti noaptea din somn. Ar fi atât de şocat. Părinţii lui m-ar vedea întotdeauna ca pe fata care a pierdut inelul familiei. M-ar asocia pe veci cu lucrul ăsta. Ar arunca o umbră asupra a orice altceva.

Şi ideea e că nu e *nevoie* să afle. Nu e *musai* ca lucrul ăsta să iasă la lumină.

Doamna Fairfax ar putea suna oricând. Dac-aş putea doar să rezist până atunci…

Îmi doresc să recuperez inelul, să mi-l strecor pe tăcute pe deget şi nimeni să nu ştie vreodată. Asta îmi doresc.

Mă uit la ceas – 2.45 –, apoi la Magnus, care doarme liniştit, şi simt un val de ciudă iraţională. El n-are nici o grijă.

Brusc îmi trag picioarele de sub pătură şi mă întind după un halat. O să merg să-mi fac un ceai de plante, aşa cum se recomandă în articole din reviste despre cum să învingi insomnia, pe lângă a-ţi scrie toate problemele pe o hârtie[6].

Telefonul meu e la încărcat în bucătărie şi, cât aştept să fiarbă apa, parcurg agale toate mesajele, transmiţându-le metodic pe cele pentru Sam. Am primit un mesaj de la un pacient nou, care tocmai a suferit o operaţie la nivelul ligamentului încrucişat anterior şi are probleme cu recuperarea, aşa că-i trimit un mesaj rapid care să-l liniştească, spunând c-o să încerc să-l programez mâine[7]. Tocmai torn apă fierbinte peste un pliculeţ de ceai cu muşeţel şi vanilie, când aud semnalul de mesaj nou, ce mă face să tresar.

Cum de nu dormi la ora asta?

E de la Sam. Cine altcineva să fie? Mă aşez comod cu ceaiul, iau o gură, apoi îi răspund:

Nu pot să dorm. TU cum de nu dormi la ora asta?

Aştept să vorbesc cu un tip din LA. De ce nu poţi să dormi?

Viaţa mea se sfârşeşte mâine.

OK, poate am exagerat un pic, dar aşa mă simt acum.

Înţeleg de ce chestia asta ţi-ar provoca insomnie. De ce se sfârşeşte?

Dacă vrea într-adevăr să afle, o să-i spun. În timp ce-mi beau ceaiul, umplu cinci mesaje cu povestea despre cum inelul a fost găsit şi pierdut din nou. Şi cum Paul dermatologul vrea să-mi examineze mâna. Şi cum soţii Tavish sunt *deja* destul de agresivi în privinţa inelului şi nici măcar nu ştiu că l-am pierdut. Şi cum se strânge laţul în jurul meu. Şi cum mă simt ca un împătimit al jocurilor de noroc care mai are nevoie de o singură tură la ruletă şi totul s-ar putea termina cu bine, doar c-am rămas fără jetoane.

Am tastat cu atâta înverşunare, încât mă dor umerii. Fac câteva exerciţii de rotaţie, iau câteva guri de ceai şi tocmai mă întreb dacă să deschid un pachet de biscuiţi digestivi când primesc un nou mesaj.

Îţi sunt dator.

Citesc mesajul şi ridic din umeri. OK. Îmi e dator. Şi ce-i cu asta? După o clipă primesc al doilea mesaj.

Aş putea să-ţi iau eu un jeton.

Mă uit uluită la ecran. Şi-a dat seama că faza cu jetonul e o *metaforă*, nu? Sper că nu vorbeşte de un jeton concret de poker.

Sau unul de jucărie.

Zumzetul obişnuit al traficului din timpul zilei lipseşte, astfel că în încăpere domneşte o tăcere stranie, tulburată doar sporadic de trepidaţia frigiderului. Mă chiorăsc la ecran în lumina artificială şi apoi mă frec la ochi, întrebându-mă dacă ar trebui oare să închid telefonul şi să merg să mă culc.

Cum adică?

Răspunsul vine aproape instantaneu, ca şi cum şi-ar fi dat seama că mesajul anterior a sunat bizar.

Am un amic bijutier. Face imitaţii pentru TV. Foarte convingătoare. Ai putea câştiga timp.

Un inel fals?

Probabil că sunt tare nătângă. Pentru că mie nici măcar nu-mi *trecuse* prin cap ideea asta.

1. Antony şi Wanda nu-şi câştigă existenţa din supravegheatul la examene? Zic şi eu.

2. Când Magnus mi-a zis prima dată că specialitatea sa sunt Simbolurile, am crezut că se referă la Boluri muzicale. Acelea pe care le izbeşti ca să scoată sunete. Nu c-aş fi recunoscut vreodată asta de faţă cu el.

3. Nu că mi-aş fi băgat nasul sau mai ştiu ce. Dar nu poţi să nu tragi cu coada ochiului la un mesaj când îl trimiţi mai departe şi să nu observi referiri la „PM” şi „Nr. 10” [Referire la 10 Downing Street, adresa oficială a primului-ministru britanic – n.tr.]

4. OK. M-aţi prins. N-am zis *tot* adevărul în timpul audierii disciplinare.

Uite care-i treaba: ştiu că m-am comportat complet neprofesionist. Ştiu c-ar trebui să fiu eliminată. Îndrumarul de etică pentru fizioterapie practic *începe* cu „Orice-aţi face, nu faceţi sex cu pacientul pe canapea“.

Dar eu gândesc în felul următor: dacă faci o greşeală care de fapt nu face rău nimănui şi despre care nu ştie nimeni, ar trebui să fii pedepsită şi să-ţi ratezi întreaga carieră? Nu trebuie să vezi lucrurile în ansamblu?

În plus, n-am făcut-o decât o dată. Şi am făcut-o pe fugă. (Nu în sensul rău. Doar c-a fost pe fugă.)

Şi Ruby a folosit o dată biroul pentru o petrecere şi a blocat ieşirile de incendiu, ceea ce e *total* contrar regulamentului de protecţie. Aşa. Nimeni nu e perfect.

5. Asta face parte din regimul meu de pregătire pentru nuntă, care include exfoliere zilnică, folosirea zilnică a unei loţiuni, mască facială, mască de păr şi mască pentru ochi, o dată pe săptămână, o sută de abdomene în fiecare zi şi meditaţie pentru relaxare. Deocamdată am reuşit să bifez loţiunea.

6. Poftim? Şi s-o găsească prietenul tău?

7. Nu le dau numărul meu de telefon tuturor pacienţilor. Doar celor pe care-i

tratez de mult, cazurilor urgente şi celor care par că au nevoie de sprijin. Tipul ăsta e genul care spune că se simte foarte bine şi apoi vezi că s-a albit la faţă de durere. A trebuit să *insist* să mă sune oricând are nevoie şi să i-o repet şi soţiei lui, altfel ar fi continuat s-o facă pe viteazul.

Şase

OK. Ideea de a face un inel fals e o idee *proastă*. Dintr-un milion de motive. Cum ar fi:

1. Nu e cinstit.
2. Probabil că n-ar arăta convingător.
3. E imoral[1].

Cu toate astea, iată-mă în Hatton Garden la ora zece în dimineaţa următoare, plimbându-mă de colo-colo şi încercând să ascund faptul că ochii sunt gata să-mi sară din cap. N-am mai fost în Hatton Garden până acum, nici nu ştiam că există. O *stradă* întreagă cu magazine de bijuterii?

Există mai multe diamante aici decât am văzut în toată viaţa mea. Peste tot sunt tăbliţe care fac reclamă la cele mai bune preţuri, cel mai mare gramaj, o valoare unică şi modele la comandă. În mod vădit acesta e cartierul inelelor de logodnă. Perechile se plimbă de-a lungul străzii şi fetele arată câte un inel în vitrină şi bărbaţii zâmbesc dar toţi arată ca şi cum ar fi gata să li se facă rău când iubitele lor se uită în altă parte.

N-am intrat niciodată într-un magazin de bijuterii. Nu într-unul adevărat, pentru oameni în toată firea, ca acestea. Toate bijuteriile mele sunt cumpărate de la tarabe sau de la Topshop, locuri de genul ăsta. Ai mei mi-au dăruit o pereche de cerceluşi cu perle când am împlinit 13 ani, dar n-am intrat în magazin cu ei. Magazinele de bijuterii sunt locuri pe lângă care obişnuiam să trec, gândindu-mă că nu sunt de mine. Dar acum, dacă tot sunt aici, nu rezist tentaţiei de a arunca o privire.

Cine-ar cumpăra o broşă din diamante galbene dispuse în formă de păianjen care costă 12500 de lire? E un mister pentru mine, după cum e şi cine-ar cumpăra acele canapele oribile cu braţe care se rotesc la care fac reclamă la TV.

Magazinul prietenului lui Sam se numeşte Mark Spencer Designs şi, din fericire, nu văd păianjeni galbeni înăuntru. În schimb, văd o mulţime de diamante montate pe inele subţiri de platină şi un anunţ: „Şampanie gratuită pentru cuplurile logodite. Transformaţi căutarea inelului de logodnă într-o experienţă specială“. Nu e nici anunţ despre copii sau falsuri şi încep să am emoţii. Dacă Sam a înţeles greşit? Dacă mă trezesc că ajung să cumpăr de ruşine un inel veritabil cu smarald şi îmi voi petrece restul vieţii plătind pentru el?

Şi, că tot veni vorba, unde e Sam? A promis că vine să mă prezinte prietenului lui. Cică biroul lui e chiar după colţ – deşi n-a precizat exact unde. Mă întorc şi scrutez strada. E oarecum straniu că nu ne-am întâlnit niciodată propriu-zis, faţă în faţă.

Văd un bărbat brunet care merge grăbit pe celălalt trotuar şi pentru o clipă mă gândesc că s-ar putea să fie el, dar apoi aud o voce joasă spunând „Poppy?“.

Mă întorc – şi evident, *acesta* e el: tipul cu părul negru, ciufulit, care se îndreaptă cu paşi mari spre mine. E mai înalt decât mi-l aminteam eu, atunci când l-am zărit în treacăt în holul hotelului, dar are aceleaşi sprâncene dese şi aceeaşi privire intensă, pătrunzătoare. Poartă un costum închis la culoare şi o cămaşă de un alb imaculat, cu o cravată cafeniu-închis.

Schiţează un zâmbet şi observ că are o dantură perfectă, de un alb strălucitor.

Mă rog. N-o să mai fie mult aşa dacă nu se duce la dentist.

— Bună, Poppy.

Şovăie când se apropie de mine, apoi îmi întinde mâna.

— Mă bucur că facem cunoştinţă cum se cuvine.

— Bună.

Îi răspund cu un zâmbet stângaci şi dăm mâna. Îmi place felul lui de a-ţi strânge mâna, cald şi hotărât.

— Aşadar, Vivien s-a hotărât să rămână în cadrul companiei.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Mulţumesc încă o dată pentru sfatul tău inspirat.

— Nici o problemă!

Ridic din umeri, stânjenită.

— N-am făcut nimic special.

— Serios, îţi sunt recunoscător.

E ciudat că vorbim faţă în faţă. Forma frunţii lui şi părul lui ciufulit de vânt îmi distrag atenţia. Era mai uşor când comunicam prin SMS. Mă întreb dacă şi el are aceeaşi senzaţie.

— Aşadar.

Arată spre magazinul de bijuterii.

— Intrăm?

Magazinul ăsta e foarte mişto şi foarte scump. Mă întreb dacă el şi Willow şi-au ales inelul de logodnă de-aici. Probabil că da. Mai că-mi vine să-l întreb, dar cumva nu mă simt în stare s-o pomenesc. E prea jenant. Ştiu mult prea multe despre ei.

Cu majoritatea cuplurilor te vezi la un pub sau la ei acasă. Vorbiţi despre lucruri inofensive. Concedii, hobby-uri, reţete de-ale lui Jamie Oliver. Abia treptat îndrăzneşti să discuţi subiecte personale. Dar cu ei doi mă simt ca şi cum aş fi fost proiectată direct într-un fel de documentar despre ei, pândindu-i nevăzută. Azi-noapte am găsit un e-mail mai vechi de la Willow în care scria doar atât: „Ştii cât m-ai făcut să SUFĂR, Sam? Şi nu mă refer doar la EPILATUL BRAZILIAN!“.

Tare îmi doresc să nu-l fi citit. Dacă o voi întâlni vreodată, doar la asta o să-mi stea mintea. La epilatul brazilian.

Sam a apăsat pe sonerie şi mă îndeamnă să intru în magazinul elegant, cu o lumină difuză. Imediat îşi face apariţia o fată îmbrăcată într-un costum gri-albăstrui.

— Bună ziua, cu ce vă pot fi de folos?

Are o voce blândă, catifelată, care se potriveşte de minune cu ambianţa discretă a magazinului.

— Avem o întâlnire cu Mark, spune Sam. Mă numesc Sam Roxton.

— Aşa e, încuviinţează o altă fată într-un costum identic. Vă aşteaptă. Condu-i înăuntru, Martha.

— Doriţi un pahar de şampanie? întreabă Martha, zâmbindu-mi cu subînţeles în timp ce ne conduce. Domnule? Şampanie?

— Nu, mulţumesc, spune Sam.

— Nici eu, îi ţin isonul.

— Sunteţi siguri?

Îmi face cu ochiul.

— E un moment important pentru amândoi. Doar un păhărel, să vă mai liniştească emoţiile?

Oh, Doamne! Crede că suntem logodiţi. Încurcată, mă uit la Sam, dar el tastează ceva pe telefon. Şi în nici un *caz* n-am de gând să depăn povestea despre cum

mi-am pierdut nepreţuitul inel moştenire de familie în faţa unor persoane necunoscute şi să le aud exclamaţiile compătimitoare.

— Mă simt bine, sincer, spun, zâmbind stânjenită. Nu e… adică, nu suntem…

— Aveţi un ceas superb, domnule!

Ceva i-a distras atenţia Marthei.

— E Cartier de colecţie? N-am mai văzut unul asemănător.

— Mulţumesc, răspunde Sam, înclinând din cap. L-am cumpărat la o licitaţie în Paris.

Acum că mă uit la el, ceasul lui Sam chiar *e* ceva nemaivăzut. Are o curea veche de piele şi cadranul aurit poartă patina vremii. Şi l-a cumpărat de la Paris. Asta e foarte tare.

— Dumnezeule.

În timp ce ne îndreptăm spre birou, Martha mă ia de braţ şi se apleacă spre mine, şoptindu-mi ca între fete:

— Are gusturi *impecabile*. Norocoaso! Nu poţi să spui acelaşi lucru despre toţi bărbaţii care vin aici. Unii dintre ei aleg adevărate orori. Dar un bărbat care-şi cumpără un Cartier de colecţie sigur ştie ce face!

Povestea asta e jenantă. Ce pot să-i răspund?

— Hm… aşa e, mormăi, cu privirea-n pământ.

— Oh, îmi cer scuze, n-am vrut să te fac să te simţi prost, spune Martha, pe un ton adorabil. Vă rog să-mi spuneţi dacă vă răzgândiţi în privinţa şampaniei. Să aveţi o întâlnire plăcută cu Mark!

Ne pofteşte într-un birou mare cu podeaua de beton, în care sunt aliniate dulapuri cu uşi de metal. Un tip îmbrăcat în blugi, cu ochelari fără rame, se ridică de la un banc de lucru şi îl întâmpină călduros pe Sam.

— Sam! Nu ne-am văzut de secole!

— Mark! Ce mai faci?

Sam îl bate amical pe spate, apoi se dă la o parte.

— Ea e Poppy.

— Încântat de cunoştinţă, Poppy.

Mark dă mâna cu mine.

— Aşadar, înţeleg că ai nevoie de o imitaţie.

Am un acces subit de vinovăţie combinată cu paranoia. Chiar trebuia s-o spună aşa cu voce tare, să-l audă toată lumea?

— Doar temporar, spun, aproape şoptit. Doar până îl găsesc pe cel veritabil. Ceea ce-o să se întâmple foarte, foarte curând.

— Am înţeles, încuviinţează. Oricum nu strică să ai o copie. Facem o mulţime de imitaţii pentru călătorii şi aşa mai departe. De obicei nu facem copii decât după bijuterii create de noi, dar putem să facem câte o excepţie din când în când pentru prieteni, spune, făcându-i cu ochiul lui Sam. Deşi încercăm să fim *oarecum* discreţi în privinţa asta. N-am vrea să ne afecteze activitatea principală.

— Da! exclam imediat. Evident, şi eu doresc discreţie. Foarte mult.

— Ai vreo poză? O fotografie?

— Da.

Scot o poză pe care am printat-o azi-dimineaţă de pe computerul meu. Suntem eu cu Magnus la restaurantul unde m-a cerut în căsătorie. Am rugat cuplul de la masa alăturată să ne facă o poză şi eu mi-am ridicat mândră mâna stângă să se vadă bine inelul. Arăt total ameţită – cum mă şi simţeam, de fapt.

Amândoi se uită tăcuţi la poză.

— Aşadar ăsta-i tipul cu care te măriţi, zice în cele din urmă Sam. Amatorul de Scrabble.

— Da.

E ceva în tonul lui care mă face să mă simt în defensivă. Habar n-am de ce.

— Îl cheamă Magnus, adaug.

— Nu e proful acela universitar?

Sam se uită concentrat la poză.

— Care-avea o emisiune TV?

— Da, spun, simţind o undă de mândrie. El e.

— E un smarald de patru carate, bănuiesc? întreabă Mark Spencer, după ce s-a chiorât cu atenţie la poză.

— Probabil, spun, încurcată. Nu ştiu.

— Nu *ştii* câte carate are inelul tău de logodnă?

Amândoi mă privesc ciudat.

— Ce e?

Simt că mă înroşesc.

— Îmi pare rău. Nu *ştiam* c-o să-l pierd.

— Asta-i ceva foarte drăguţ, spune Mark, rânjind mânzeşte. Majoritatea fetelor învaţă numărul pe de rost, cu zecimale cu tot. Şi apoi rotunjesc.

— Oh, mă rog, ridic din umeri, ca să-mi ascund stânjeneala. E un inel de familie. Nu prea am discutat despre el.

— Avem o mulţime de monturi în stoc. Staţi să mă uit…

Mark împinge scaunul la o parte şi începe să caute prin sertarele de metal.

— Aşa deci, încă nu ştie că l-ai pierdut? întreabă Sam, arătând înspre Magnus.

— Încă nu.

Îmi muşc buza.

— Sper c-o să apară şi…

— Nu va trebui să afle vreodată că l-ai pierdut, încheie Sam propoziţia în locul meu. O să-i ascunzi secretul până pe patul de moarte.

Îi evit privirea, simţindu-mă copleşită de vinovăţie. Nu-mi place chestia asta. Nu-mi place să am secrete faţă de Magnus. Nu-mi place să fiu genul de persoană care are întâlniri în taină fără ştirea logodnicului ei. Dar nu există nici o altă cale.

— Uite, primesc în continuare e-mailurile lui Violet pe ăsta, spun, arătând spre telefon, ca să-mi iau gândul de la altele. Credeam că echipa tehnică se ocupă de asta?

— Şi eu. Dar au fost ocupaţi pentru că a clacat tot sistemul informatic.

— Ei bine, ai primit câteva mesaje noi. E deja a patra oară când eşti întrebat în legătură cu crosul pentru scopuri caritabile.

— Hmm.

Dă din cap, absent.

— N-ai de gând să răspunzi? Şi cum rămâne cu cazarea pentru conferinţa din Hampshire? Ai nevoie de cazare pentru o noapte sau două nopţi?

— O să văd. Nu sunt sigur încă.

Sam pare atât de impasibil, încât simt o undă de exasperare.

— Tu nu obişnuieşti să *răspunzi* la e-mailuri?

— În funcţie de priorităţi.

Apasă calm pe ecran.

— Ooh, e ziua lui Lindsay Cooper!

Acum citesc o circulară.

— Lindsay de la marketing. Vrei să-i urezi „la mulţi ani“?

— Nu, nu vreau.

Pare atât de hotărât, încât mă simt un pic jignită.

— Ce-i rău în a ura „la mulţi ani“ unei colege?

— N-o cunosc.

— Ba da! Lucrezi cu ea.

— Lucrez în aceeaşi companie cu 243 de oameni.

— Dar nu e fata care a propus documentul cu strategia pentru website deunăzi? spun, amintindu-mi brusc un e-mail mai vechi. N-aţi fost cu toţii foarte încântaţi atunci?

— Da, zice el, impasibil. Ce-are a face cu asta?

Doamne, căpos mai e. Lăsând-o moartă cu ziua lui Lindsay, trec la mesajul următor.

— Peter a finalizat afacerea cu Air France. Vrea să-ţi prezinte raportul complet luni, imediat după şedinţa de personal. E OK?

— Bine.

Sam nici nu se osteneşte să-şi ridice privirea.

— Doar forwardează-mi mesajul. Mersi.

Dacă fac cum zice, o să-l lase toată ziua fără să-i răspundă.

— Ce-ar fi să-i răspund eu? îi propun. Dacă tot eşti aici şi am e-mailul deschis? Durează un minut.

— Oh.

Pare surprins.

— Mersi. Spune-i doar „da“.

Da, tastez cu grijă.

— Altceva?

— Adaugă „Sam“.

Mă uit îmbufnată la ecran.

Da. Sam.

Pare atât de sec. Atât de nepoliticos.

— Ce-ar fi să adaugi ceva de genul „Bravo“? sugerez. Sau „Ai reuşit! Ura!“. Sau pur şi simplu „Numai bine, mulţumesc pentru tot“?

Sam nu pare prea impresionat.

— „Da. Sam“ e mai mult decât suficient.

— Tipic, mormăi înfundat.

Atâta doar că poate că n-a fost *atât* de înfundat pe cât mi-aş fi dorit, pentru că Sam îşi ridică privirea.

— Poftim?

Ştiu c-ar trebui să-mi muşc limba. Dar sunt atât de exasperată, încât nu mă pot abţine.

— Ai un stil atât de abrupt! Toate e-mailurile tale sunt atât de scurte! Sunt oribile!

Se lasă o tăcere prelungită. Sam pare la fel de uimit de parcă tocmai i-ar fi vorbit scaunul.

— Scuze, adaug într-un final, ridicând stânjenită din umeri. Dar e adevărat.

— OK, răspunde în cele din urmă Sam. Hai să lămurim lucrurile. În primul rând, faptul că ai împrumutat acest telefon *nu* îţi dă dreptul să-mi citeşti şi să-mi

critici mesajele.

Şovăie.

— În al doilea rând, e bine să fie scurte.

Deja regret c-am deschis gura. Dar acum nu mai pot să dau înapoi.

— Nu chiar *atât* de scurte, îi dau replica. Şi pe majoritatea oamenilor îi ignori complet! E nepoliticos!

Gata. I-am zis-o.

Sam mă priveşte furios.

— După cum ziceam, în funcţie de priorităţi. Acum, dat fiind că problema cu inelul tău e rezolvată, poate c-o să binevoieşti să-mi înapoiezi telefonul şi n-o să mai fii agasată de e-mailurile mele.

Întinde mâna.

Oh, Doamne. Oare *de-asta* mă ajută? Ca să-i înapoiez telefonul?

— Nu! mă agăţ de telefon. Vreau să spun… te rog, nu! Încă mai am nevoie de el. M-ar putea suna în orice clipă de la hotel. Dna Fairfax probabil că are numărul acesta…

Ştiu că e absurd, dar am sentimentul că, odată ce renunţ la telefonul ăsta, nu mai am nici o şansă să găsesc inelul.

Întind coarda şi-l ascund la spate, privindu-l cu un aer rugător pe Sam.

— Dumnezeule.

Sam oftează din rărunchi.

— E *ridicol*. Mâine am un interviu pentru angajarea unei alte asistente. Telefonul ăsta aparţine companiei. Nu poţi să-l păstrezi pur şi simplu!

— N-o să-l păstrez! Dar pot să-l mai ţin doar câteva zile? N-o să-ţi mai critic e-mailurile, adaug, cuminte. Promit.

— OK, dragilor, ne întrerupe Mark. Am veşti bune. Am găsit o montură. Acum o să selectez câteva pietre să ţi le arăt. Scuzaţi-mă o clipă…

Chiar când iese, primesc un mesaj nou.

— E de la Willow, spun, uitându-mă la telefon. Uite, spun, arătându-i mâinile. Îl transmit. Fără să fac nici un comentariu. Absolut nici unul[2].

— Hrrmm.

Sam răspunde cu acelaşi mârâit greu de interpretat pe care l-a scos şi mai devreme când am pomenit de Willow.

Pentru o clipă se lasă o tăcere stânjenitoare. Oare ce s-ar *putea* întâmpla acum dacă i-aş pune o întrebare de curtoazie cum ar fi „Aşadar, cum v-aţi cunoscut?“ sau „Când vă căsătoriţi?“ şi începem o conversaţie despre liste de cadouri şi preţurile companiilor de catering? Dar, dintr-un motiv obscur, pur şi simplu nu mă simt în stare. Relaţia lor e atât de stranie, încât pur şi simplu nu vreau să deschid o discuţie despre asta.

Ştiu că poate să fie irascibil şi tăios uneori, dar tot nu mi-l pot închipui cu o scorpie obsedată de propria persoană, care se lamentează tot timpul, ca Willow. Mai ales acum că l-am întâlnit în carne şi oase. Probabil că e foarte, foarte, *foarte* atrăgătoare, conchid. Adică, vreun top-model. Frumuseţea ei orbitoare îl împiedică să vadă adevărata ei persoană, asta e singura explicaţie.

— O mulţime de oameni răspund la e-mailul lui Lindsay Cooper, observ, ca să umplu cumva tăcerea. Evident, *ei* n-au nici o problemă cu asta.

— Circularele sunt o chestie diabolică, răspunde prompt Sam. Mai bine mă împuşc decât să răspund la una.

Ei bine, *asta* da atitudine.

Această Lindsay e evident o persoană populară. La fiecare douăzeci de secunde mai apare un mesaj de răspuns trimis tuturor, cum ar fi „La mulţi ani, Lindsay! Petrecere frumoasă, oricum petreci.“ Telefonul vibrează întruna, primind mesaj după mesaj. E o adevărată petrecere aici. Şi numai Sam refuză să ia parte la ea.

Oh, nu mai rezist. Cât de greu e să scrii „La mulţi ani“? De ce n-ai face-o? Nu-s decât trei cuvinte.

— Pot să scriu „La mulţi ani“ în locul tău? mă rog de el. Haide. Nu trebuie să faci nimic. Scriu eu mesajul.

— Mama *naibii*!

Sam îşi ridică privirea din telefon.

— OK. N-ai decât. Spune-i „la mulţi ani“. Dar fără omuleţi zâmbitori sau pupici, adaugă, ca un avertisment. Doar „La mulţi ani! Sam“.

La mulţi ani, Lindsay! scriu, sfidătoare. *Sper că petreci de minune azi. Felicitări înc-o dată legat de strategia aceea pentru site, a fost genială. Toate cele bune, Sam.*

Îl trimit repede, înainte să apuce să se întrebe de ce tastez atât de mult.

— Cum rămâne cu dentistul? întind coarda.

— Ce e *cu* dentistul? repetă el şi simt un val de exasperare.

Se preface că nu ştie despre ce vorbesc sau chiar a uitat?

— Iată-ne!

Uşa se deschide şi Mark îşi face apariţia aducând cu el o tavă învelită în catifea bleumarin.

— Acestea sunt imitaţiile noastre de smarald.

— Oooh, exclam, uitând pe moment de telefon.

Dinaintea mea sunt aliniate smaralde strălucitoare, pe zece rânduri. Vreau să zic, ştiu că sunt false dar, sincer, eu nu le-aş putea deosebi de cele veritabile[3].

— E vreo piatră aici care ţi se pare că seamănă cu cea pe care-ai pierdut-o?

— Aceea, arăt spre o piatră ovală din mijloc. E aproape identică. E incredibil!

— Minunat.

O ia cu o pensă şi o aşază pe un vas mic de plastic.

— Diamantele sunt evident mai mici şi ies mai puţin în evidenţă, aşa că sunt sigur că se vor potrivi. Vrei să îi dau şi un pic de patină? adaugă. Să-i mai iau din luciu?

— Puteţi face asta? întreb uimită.

— Putem face orice, declară el, încrezător. Odată am făcut copii după Bijuteriile Coroanei pentru un film de la Hollywood. Păreau absolut veritabile, deşi nu le-au mai folosit până la urmă.

— Ooh. Ei bine… da, mulţumesc!

— Nici o problemă. Ar trebui să terminăm asta în… se uită la ceas. Trei ore?

— Minunat!

Mă ridic uluită. Nu-mi vine să cred c-a fost atât de uşor. De fapt, sunt atât de uşurată, încât aproape că plutesc. Asta o să mă ajute s-o scot la capăt câteva zile, apoi o să recuperez inelul adevărat şi totul o să fie în regulă.

Când ne întoarcem în magazin, simt un freamăt de interes. Martha îşi iţeşte capul din registrul în care scria şi câteva fete îmbrăcate în costume gri-albăstrui şuşotesc şi arată înspre mine din dreptul uşii. Mark ne conduce înapoi la Martha, care îmi zâmbeşte şi mai larg ca înainte.

— Ocupă-te tu de distinşii noştri oaspeţi, Martha, te rog, spune el, întinzându-i o foaie împăturită. Ai aici detaliile. La revedere, din nou.

El şi Sam dau mâna cu căldură şi Mark o ia apoi spre biroul din spate.

— Pari fericită! îmi spune Martha, cu o sclipire în ochi.

— Sunt foarte fericită! exclam, neputând să-mi reţin entuziasmul. Mark e minunat. Pur şi simplu nu-mi vine să *cred* ceea ce poate face!

— Da, este o persoană specială. Oh, mă bucur *aşa* mult pentru tine.

Îmi strânge braţul.

— Ce zi *minunată* pentru voi!

Oh… la naiba. Deodată realizez la ce se referă. Mă uit ţintă la Sam, dar a ieşit să citească ceva pe telefon şi nu observă nimic.

— Ei bine, murim de curiozitate.

Marthei îi sclipesc ochii.

— Ce aţi ales?

— Ăă…

Conversaţia asta clar a luat-o într-o direcţie greşită. Dar nu-mi vine în minte nici o metodă s-o readuc de unde-am pornit.

— Martha ne-a spus despre ceasul Cartier de colecţie! ni se alătură o altă fată în gri-albăstrui şi văd încă două fete trăgându-se mai aproape să asculte.

— Ne-am dat toate cu presupusul aici, încuviinţează Martha. Probabil că Mark îţi va fi pregătit ceva foarte special, pe comandă. Ceva cu o notă minunată, romantică.

Îşi împreunează mâinile.

— Un diamant fără cusur poate…

— Acelea tăiate *princess* sunt superbe, oftează una din fetele în gri-albăstrui.

— Sau unul vechi de colecţie, intervine volubil alta. Mark are câteva diamante vechi *uimitoare,* fiecare cu povestea lui. Are unul trandafiriu-deschis incredibil, ţi l-a arătat?

— Nu! spun repede. Hm… nu înţelegeţi. Nu sunt… adică…

Oh, Doamne. Ce pot să le spun? *Nu am* de gând să depăn toată povestea.

— Ne place la nebunie un inel minunat, suspină fericită Martha. Nu contează ce e, de fapt, atâta timp cât e ceva magic pentru *tine*. Oh, haide.

Zâmbeşte strengăreşte.

— Trebuie să ştiu.

Desface foaia cu un gest teatral.

— Şi răspunsul este…

În timp ce citeşte cuvintele scrise pe foaie, vocea i se îneacă brusc, ca şi cum i s-ar fi tăiat respiraţia. Pentru o clipă pare c-a amuţit.

— Oh! O imitaţie de smarald, reuşeşte să spună într-un final, cu un firicel de voce. Minunat. Şi imitaţii de diamante. Foarte drăguţ.

Nu pot spune nimic. Sunt conştientă că mă fixează patru chipuri dezamăgite. Martha pare cel mai grav afectată.

— Nouă ni s-a părut un inel minunat, încerc, patetic.

— Este! Este!

În mod vădit, Martha se sileşte să încuviinţeze cât mai animat.

— Ei bine… felicitări! O decizie *atât* de înţeleaptă să alegeţi imitaţii.

Se uită la celelalte fete în gri-albăstrui, care se grăbesc să-i ţină isonul.

— Absolut!

— Foarte atent!

— O alegere minunată!

Vocile lor entuziaste nu se potrivesc *deloc* cu expresiile lor. Una din fete pare gata să izbucnească în plâns.

Martha pare uşor obsedată de ceasul Cartier din aur vechi al lui Sam. Aproape că-i citesc gândul: *Îşi permite să-şi ia un Cartier de colecţie pentru el şi i-a cumpărat iubitei lui o IMITAŢIE?*

— Pot să văd preţul?

Sam tocmai a terminat de tastat pe telefon şi ia foaia din mâna Marthei. În timp ce citeşte, se încruntă.

— 450 de lire. Mult. Credeam că Mark ne-a promis o reducere.

Se întoarce spre mine.

— Nu ţi se pare prea mult?

— Poate[4], încuviinţez, uşor stânjenită.

— De ce e aşa de scump?

Se întoarce spre Martha şi privirea ei alunecă din nou spre ceasul lui Cartier înainte de a-i răspunde, cu un zâmbet profesionist.

— E din cauza platinei, domnule. E un metal preţios, care dăinuie. Cei mai mulţi dintre clienţii noştri apreciază un material care ţine toată viaţa.

— Ei bine, putem opta pentru ceva mai ieftin? Foiţă de argint?

Sam se întoarce spre mine.

— Eşti de acord, Poppy, nu? Cât mai ieftin cu putinţă?

Aud câteva suspine înfundate din celălalt capăt al încăperii. Văd cu coada ochiului expresia îngrozită a Marthei şi involuntar mă înroşesc.

— Da! Desigur, mormăi. Cel mai ieftin.

— Să-l întreb pe Mark, spune Martha, după o pauză prelungită.

Se retrage şi dă un telefon scurt. Când se întoarce la casă clipeşte rapid şi îmi evită privirea.

— Am vorbit cu Mark şi inelul poate fi făcut din nichel îmbrăcat în foiţă de argint, ceea ce ar reduce preţul la…

Tastează din nou.

— 112,50 de lire. Aţi prefera varianta aceasta?

— Ei bine, evident că da.

Sam se uită la mine.

— O alegere evidentă, nu?

— Înţeleg. Desigur.

Zâmbetul de pe chipul Marthei e deja împietrit.

— E… în regulă. Nichel învelit în foiţă de argint rămâne.

Pare să-şi vină în fire.

— Ca prezentare, domnule, oferim o cutie de bijuterii de lux, din piele, la 30 de lire, sau o cutie mai simplă din lemn, la 10 lire. Ambele sunt presărate cu petale de trandafiri şi puteţi alege şi s-o personalizaţi. Iniţialele, poate, sau un scurt mesaj?

— Un *mesaj*?

Sam râde, ca şi cum nu i-ar veni a crede.

— Nu, mulţumesc. Şi fără ambalaj. O să-l luăm aşa. Vrei o pungă de cumpărături sau ceva de genul, Poppy? se uită la mine.

Martha respiră din ce în ce mai accelerat. Pentru o clipă am impresia că s-ar putea să-şi iasă din fire.

— În regulă! spune într-un final. Totul e în regulă. Nu vreţi cutie, nu vreţi

petale de trandafiri, nu vreţi mesaj…

Tastează la computer.

— Şi cum preferaţi să plătiţi pentru inel, domnule?

În mod vădit se străduieşte din răsputeri să rămână politicoasă.

— Poppy?

Sam înclină din cap spre mine, îmboldindu-mă.

Când îmi scot portofelul, Martha are o expresie atât de şocată, încât mai c-aş vrea să intru în pământ de ruşine.

— Aşadar… *dumneavoastră* veţi plăti pentru inel, doamnă.

Se vede că abia reuşeşte să pronunţe fiecare cuvânt.

— Minunat! E… minunat. Absolut nici o problemă.

Tastez codul PIN şi iau chitanţa. Mai multe fete în gri-albăstrui s-au adunat în magazin şi stau pâlcuri-pâlcuri, şuşotind şi uitându-se lung la mine. Mă simt atât de ruşinată, că m-au trecut toate apele.

Sam, desigur, n-a observat nimic.

— Reveniţi amândoi mai târziu?

În mod vădit, Martha face efortul suprem să-şi veni în fire în timp ce ne conduce spre ieşire.

— Vă aşteptăm cu şampanie şi, desigur, vom face o poză pentru albumul vostru.

Pentru o clipă îi revine sclipirea în ochi.

— E un moment atât de special când iei pentru prima dată inelul şi ţi-l pui pe deget…

— Nu, am pierdut deja prea mult timp aici, spune Sam, uitându-se absent la ceas. O să vină Poppy după el.

Asta pare să fie picătura care-a umplut paharul pentru Martha. Când dăm să ieşim, exclamă brusc:

— Aş putea să discut un pic cu dumneavoastră despre îngrijirea inelului, doamnă? Foarte rapid?

Îmi înşfacă braţul şi mă trage înapoi în magazin, strângându-mă neaşteptat de tare.

— În cei şapte ani de când vând inele de logodnă, n-am mai făcut niciodată aşa ceva, îmi şopteşte hotărâtă la ureche. Ştiu că e un prieten de-al lui Mark. Şi ştiu că e foarte chipeş. Dar… eşti *sigură*?

Când ies în cele din urmă în stradă, Sam mă aşteaptă, cu un aer nerăbdător.

— Care-a fost treaba? E totul în regulă?

— Da! Totul e-n regulă!

M-am înroşit ca macul şi tot ce vreau e să ies de-acolo. Uitându-mă în urmă la magazin, o văd pe Martha discutând animat cu celelalte fete în gri-albăstrui şi arătând prin geam spre Sam, cu o expresie revoltată.

— Ce se întâmplă? întreabă încruntat Sam. N-a încercat să-ţi vândă inelul mai scump, nu? Pentru c-o să am o discuţie cu Mark…

— Nu! Nimic de genul acesta.

Ezit, aproape prea stânjenită să-i spun.

— Atunci ce e?

Sam mă scrutează.

— A crezut că eşti logodnicul meu şi că m-ai lăsat să plătesc eu pentru inelul

de logodnă, recunosc într-un final. Mi-a zis să nu mă mărit cu tine. Îşi făcea griji pentru mine.

N-am de gând să pomenesc de teoria Marthei despre generozitatea bărbaţilor într-un magazin de bijuterii, despre generozitatea în pat şi corespondenţa dintre ele[5].

Văd cum Sam începe să desluşească lucrurile.

— Oh, nostimă treabă.

Izbucneşte în râs.

— Foarte nostimă. Hei.

Ezită.

— Nu *voiai* să plătesc eu pentru el, nu?

— Nu, normal că nu! exclam, şocată. Nu fi absurd! Doar că mă simt foarte prost că toată lumea din magazin crede că eşti un zgârciob când tu îmi făceai de fapt un mare serviciu. Îmi pare foarte rău, spun, stânjenită la culme.

Sam pare uimit.

— Ce contează? Nu-mi pasă ce părere au despre mine.

— Trebuie să-ţi un pese *un pic*.

— Nici măcar un pic.

Mă uit atentă la el. Are o expresie calmă. Cred că e sincer. Nu-i pasă. Cum se poate să nu-ţi pese?

Lui Magnus i-ar păsa. El flirtează tot timpul cu vânzătoarele şi încearcă să ghicească dacă-l ştiu de la TV. Odată, când i-a fost refuzat cardul la supermarketul nostru de cartier, a ţinut morţiş să se întoarcă acolo a doua zi şi să le spună cum banca lui a dat-o în bară *complet* în ziua anterioară.

Mă rog. Acum nu mă mai simt aşa de prost.

— Mă duc să-mi iau o cafea de la Starbucks.

Sam o ia înainte pe stradă.

— Vrei şi tu una?

— Fac cinste, spun, grăbindu-mă să-l prind. Îţi sunt datoare. Datoare vândută.

Nu trebuie să mă întorc la clinică decât după prânz, am făcut schimb de tură cu Annalise. Pe un plocon usturător.

— Îţi aminteşti că ţi-am pomenit de un anume Sir Nicholas Murray, adaugă, în timp ce împinge uşa cafenelei. Va trimite un document. I-am spus să-l trimită pe adresa mea de e-mail, dar dacă se întâmplă cumva să ţi-l trimită din greşeală ţie, te rog anunţă-mă *imediat*.

— OK. E destul de renumit, nu? adaug, fără să mă pot abţine. N-a fost pe locul 18 în topul mondial al personalităţilor importante în 1985?

Am făcut ceva cercetări pe Google azi-noapte şi sunt foarte informată în ceea ce priveşte compania lui Sam. Ştiu tot ce se poate şti. Aş putea să particip la *Mastermind*. Aş putea să fac o prezentare în PowerPoint. De fapt, chiar mi-aş dori să-mi ceară cineva să fac o prezentare! Lucruri pe care le ştiu despre White Globe Consulting, într-o ordine aleatorie:

1. A fost iniţiată în 1982 de Nicholas Murray şi recent a fost cumpărată de nu ştiu ce mare concern multinaţional.

2. Sir Nicholas este încă directorul executiv. Se pare că e de ajuns să-şi facă apariţia la o întâlnire pentru a detensiona atmosfera şi un singur gest de-al lui e de-ajuns pentru a opri o afacere. Poartă întotdeauna cămăşi înflorate. Ăsta e semnul lui distinctiv.

3. Directorul financiar era un protejat de-al lui Sir Nicholas, dar a părăsit

recent compania. Se numeşte Ed Exton[6].

4. Prietenia dintre Ed şi Sir Nicholas s-a răcit odată cu trecerea timpului şi Ed nici măcar n-a luat parte la petrecerea organizată când Nicholas a primit titlul de „Sir“[7].

5. Au fost implicaţi recent într-un scandal când un tip pe nume John Gregson a făcut o glumă care încălca principiile „corectitudinii politice“ la un dejun şi a fost obligat să-şi dea demisia[8]. Unii oameni au considerat decizia nedreaptă, dar, aparent, noul preşedinte al consiliului de administraţie dovedeşte „toleranţă zero faţă de comportamentele nepotrivite“[9].

6. În prezent, Sir Nicholas este consultant al primului-ministru, membru al unui nou comitet special pentru „Fericire şi Sănătate“, la adresa căruia toată presa a făcut comentarii răutăcioase. Un ziar a mers până la a-l descrie pe Sir Nicholas ca fiind cam trecut şi a inclus o caricatură care-l înfăţişa ca pe o floare cu petalele ofilite. (N-o să-i pomenesc de asta lui Sam).

7. Anul trecut au câştigat un premiu pentru programul lor de reciclare a hârtiei.

— Felicitări pentru programul de reciclare, apropo, adaug, dornică să-mi afişez cunoştinţele. Am văzut declaraţia voastră cum că „responsabilitatea în ceea ce priveşte protecţia mediului este esenţială pentru orice companie care tinde spre excelenţă“. *Perfect* adevărat. Şi noi reciclăm.

— Poftim?

Sam pare şocat, suspicios chiar.

— Unde ai văzut asta?

— Am căutat pe Google. Nu e ilegal! adaug, văzându-i expresia. Eram doar *interesată*. Dacă tot dau mai departe e-mailuri întruna, m-am gândit sa aflu câte ceva despre compania voastră.

— Oh, aşa deci?

Sam îmi aruncă o privire circumspectă.

— Un cappuccino dublu, vă rog.

— Aşadar, Sir Nicholas este consultant al primului-ministru! Asta e foarte tare!

De data asta, Sam nici măcar nu-mi răspunde. Zău aşa. Nu e cel mai bun ambasador.

— Ai fost la Nr. 10? insist. Cum e?

— Aşteaptă să-ţi ia comanda, spune, arătând spre cel care prepară cafeaua.

E clar că n-are de gând să dezvăluie absolut nimic. Tipic. Te-ai aştepta să fie *încântat* că mă interesează munca lui.

— O cafea cu lapte degresat.

Îmi scot portofelul.

— Şi o brioşă cu bucăţi de ciocolată. Tu vrei o brioşă?

— Nu, mersi, spune, clătinând din cap.

— Mai bine, încuviinţez cu un aer sfătos. Dat fiind că refuzi să mergi la dentist.

Sam mă priveşte impasibil, cu o expresie care ar putea să însemne „Las-o moartă“ sau „Nu te ascult“ sau, la fel de bine, „Cum adică, la dentist?“.

Încep să înţeleg cum funcţionează. E ca şi cum ar avea un buton de pornire şi unul de oprire. Şi nu apasă pe cel de pornire decât când are chef.

Intru pe programul meu de navigare, caut încă o poză oribilă cu dinţi cariaţi şi

i-o trimit pe furiş.

— Apropo, mai e şi recepţia asta de la Savoy, spun când mergem să ne luăm cafelele. Trebuie să confirmi dacă participi.

— Oh, nu mă duc la chestia aia, spune, ca şi cum s-ar înţelege de la sine.

— De ce nu? întreb, uitându-mă lung la el.

— N-am nici un motiv să mă duc.

Ridică din umeri.

— Şi nu-i o săptămână bună pentru evenimente mondene.

Nu-mi vine să cred. Cum să nu vrea să meargă la Savoy? Dumnezeule, oamenii de afaceri de top n-o duc prea rău, nu? Şampanie gratis, ah, ce plictiseală. Punguţe de cadouri, încă o petrecere, ah, cât de plicticos.

— Ei bine, ar trebui să-i anunţi atunci.

Cu greu îmi pot ascunde dezaprobarea.

— De fapt, o s-o fac eu chiar acum. „Dragă Blue, Mulţumesc mult pentru invitaţie," scriu, citind cu voce tare. „Din păcate, Sam nu va putea lua parte la acest eveniment. Toate cele bune, Poppy Wyatt".

— Nu eşti obligată să faci asta.

Sam mă priveşte uimit.

— Una din secretarele companiei mă ajută acum. O tipă pe nume Jane Ellis. Poate să facă ea chestia asta.

Da, dar oare *vrea* s-o facă? sunt tentată să-i răspund. Sunt informată în legătură cu această Jane Ellis, al cărei nume a început să apară din când în când în inboxul lui Sam. Dar ea lucrează de fapt pentru colegul lui Sam, Malcolm. Sunt sigură că ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să se ocupe de agenda lui Sam pe lângă munca ei obişnuită.

— Nici o problemă, ridic din umeri. Chiar îmi stătea pe creier.

Cafelele noastre ne aşteaptă pe tejghea şi i-o întind pe-a lui.

— Aşadar… mulţumesc înc-o dată.

— N-ai pentru ce.

Îmi ţine uşa.

— Sper să găseşti inelul. Şi de îndată ce nu mai ai nevoie de telefon…

— Ştiu, îl întrerup. Ţi-l trimit prin curier. Chiar în nano-secunda când am rezolvat cu el.

— Bine.

Se îndură să schiţeze un zâmbet.

— Ei bine, îţi doresc toate cele bune.

Îmi întinde mâna şi i-o strâng politicos.

— Şi eu îţi doresc toate cele bune.

Nu l-am întrebat când e programată nunta lui. Poate că e de sâmbătă într-o săptămână, ca a noastră. Ba chiar la aceeaşi biserică. O să ajung şi-o să-l văd pe trepte cu Willow Vrăjitoarea, care-i spune cum îi otrăveşte el viaţa.

Se îndepărtează cu paşi mari şi eu pornesc grăbită spre staţia de autobuz. În staţie e un 45 din care se revarsă călători şi mă urc în el. O să mă ducă până la Streatham Hill şi de-acolo pot să merg pe jos.

Când mă aşez, mă uit pe geam şi-l văd pe Sam mergând repede pe trotuar, cu o expresie impasibilă, aproape împietrită. Nu ştiu dacă e din cauza vântului sau s-a ciocnit cu un trecător, dar cumva i s-a strâmbat cravata şi el nici măcar nu pare să fi observat. Acum îmi stă pe creier *asta*. Nu rezist tentaţiei şi-i trimit un mesaj.

Îţi stă strâmb cravata.

Aştept vreo 30 de secunde şi îl văd tresărind uimit. În timp ce se uită în jur, la pietonii de pe trotuar, îi trimit un nou mesaj:

În autobuz.

Autobuzul s-a pus în mişcare între timp, dar traficul e aglomerat şi merg cam în acelaşi ritm cu Sam. Îşi ridică privirea, îşi îndreaptă cravata şi-mi zâmbeşte.

Trebuie să recunosc, are un zâmbet grozav. Genul de zâmbet care poate să-ţi oprească inima-n loc, mai ales dacă te ia pe neaşteptate.

Vreau să zic… ştiţi voi. Dacă inima ta vrea să se lase oprită-n loc.

Mă rog. Tocmai am primit un e-mail de la Lindsay Cooper şi îl deschid pe loc.

Dragă Sam,

Mulţumesc din suflet! Cuvintele tale înseamnă foarte mult pentru mine – e atât de plăcut să te simţi apreciată!! Le-am transmis întregii echipe care m-a ajutat cu planul de strategie şi le-a crescut moralul tuturor!

Cele bune,

Lindsay

L-a trimis şi pe cealaltă adresă a lui, aşa că probabil că l-a primit deja pe telefon. După o clipă, primesc mesaj de la Sam.

Ce i-ai scris lui Lindsay??

Nu-mi pot stăpâni un chicotit în timp ce-i scriu:

La mulţi ani. Exact cum ai zis.

Şi mai ce?

Nu văd de ce-ar trebui să-i răspund. Pot şi eu să fac pe surda când îmi convine. Atac şi eu la rândul meu:

Ai luat legătura cu dentistul?

Aştept o vreme, dar am revenit la politica tăcerii. Tocmai a venit un nou e-mail pe telefon, de data asta de la unul din colegii lui Lindsay şi, citindu-l, nu pot să nu mă simt răzbunată.

Dragă Sam,

Lindsay ne-a transmis cuvintele tale generoase în legătură cu strategia pentru website. Suntem foarte încântaţi şi onoraţi că ţi-ai răpit din timpul tău să ne transmiţi asta. Mulţumesc şi aştept cu nerăbdare următoare ocazie să discutăm despre mai multe iniţiative, poate la următoarea şedinţă lunară.

Adrian (Foster)

Ha. Vedeţi? *Vedeţi*?

Nimic de zis, e ok să trimiţi mesaje monosilabice. O fi eficient. Îţi atingi scopul. Dar *nimeni nu te simpatizează*. Acum toţi membrii echipei de la website se vor simţi fericiţi, apreciaţi şi vor lucra la randament maxim. Şi toate astea datorită mie! Sam ar trebui să mă lase să scriu e-mailuri pentru el tot timpul.

Mânată de un impuls subit, cobor până la al enşpelea e-mail al lui Rachel legat de crosul caritabil şi apăs pe „Răspunde“.

Bună, Rachel!

Confirm participarea la crosul pentru cauze caritabile. E o iniţiativă admirabilă şi abia aştept să iau parte la ea. Felicitări!

Sam

Pare în formă. Poate să ia parte la un cros caritabil, zău aşa.

Cuprinsă de elan, trec la mesajul tipului de la IT care îl întreabă politicos pe Sam dacă poate să-i trimită CV-ul lui şi câteva idei legate de companie. Vreau să zic, nu ar trebui Sam să-i *încurajeze* pe oamenii care vor să avanseze?

Dragă James,

Aş fi foarte încântat să-ţi văd CV-ul şi să-ţi aud ideile. Te rog programează-ţi o întâlnire prin intermediul lui Jane Ellis şi felicitări pentru iniţiativa de care dai dovadă!

Sam

Şi acum că am început, nu mă mai pot opri. În timp ce autobuzul înaintează în pas de melc, îi trimit un e-mail tipului care vrea să facă o evaluare privind respectarea normelor de igienă şi de protecţie a muncii la unitatea lui Sam, stabilesc o zi, apoi îi scriu lui Jane s-o treacă în agendă[10]. Îi trimit un e-mail lui Sarah care a avut Zona Zoster şi o întreb dacă se simte mai bine.

Toate acele mesaje lăsate fără răspuns care m-au tot ros. Toţi aceşti bieţi oameni ignoraţi care încearcă să ia legătură cu Sam. De ce n-ar *trebui* să le răspund eu? Îi fac un mare serviciu! Am sentimentul că-mi răscumpăr datoria pentru ajutorul lui cu inelul. Cel puţin, când o să-i restitui telefonul, mesajele din căsuţa lui vor fi fost rezolvate.

De fapt, ce-ar fi să trimit o circulară în care să le spun tuturor că sunt minunaţi? De ce nu? Cui i-ar dăuna?

Întregii echipe,

Voiam doar să vă spun că aţi făcut o treabă grozavă până acum pe anul acesta.

În timp ce scriu, îmi vine o idee şi mai bună.

După cum ştiţi, apreciez părerile şi ideile tuturor. Suntem norocoşi să avem atâţia oameni talentaţi la White Globe Consulting şi vrem să profităm la maxim de asta. Dacă aveţi idei legate de companie pe care aţi vrea să mi le împărtăşiţi, vă rog s-o faceţi. Fiţi sinceri!

Toate cele bune şi un an minunat şi în continuare.

Sam

Apăs cu satisfacţie pe butonul „Trimite“. Aşa. Uite aici motivaţie. Uite aici spirit de echipă! Când mă relaxez în sfârşit, mă dor degetele de atâta tastat. Iau o gură de cafea, mă întind după brioşă şi îmi îndes ditamai dumicatul în gură chiar când începe să sune telefonul.

La naiba. Tocmai *acum*.

Apăs pe „Răspunde“, duc telefonul la ureche şi încerc să spun „Doar un moment“, dar iese ceva de genul „pleoscnt“. Am gura plină de bucăţi lipicioase de brioşă. Oare ce *pun* în chestiile astea?

— Tu eşti? aud o voce de bărbat. Scottie la telefon.

Scottie? *Scottie?*

Deodată mi se aprinde un beculeţ. Scottie. Nu aşa se numea prietenul lui Violet care a sunat mai demult? Cel care-i zicea de liposucţie?

— Totul e rezolvat. Exact cum am zis. A fost un succes chirurgical. Nici o urmă. Fără falsă modestie, o capodoperă. Adio, Moş Crăciun.

Îmi mestec brioşa cât de repede pot, dar tot nu reuşesc să scot o vorbă.

— Eşti acolo? E numărul… Oh *la naiba*…

Vocea se stinge chiar când reuşesc să înghit ultimul dumicat.

— Alo? Vreţi să lăsaţi un mesaj?

A închis. Verific numărul, dar e ascuns.

Te-ai aştepta ca toţi prietenii lui Violet să fi aflat până acum numărul ei nou. Ţâţâind, scot din geantă programul de la *Regele Leu*, care a rămas acolo.

A sunat Scottie, mâzgălesc lângă primul mesaj. *Totul e rezolvat. Succes chirurgical. Nici o urmă. O capodoperă. Adio, Moş Crăciun.*

Dacă o întâlnesc vreodată pe această Violet, sper să-mi fie recunoscătoare pentru toate eforturile mele. De fapt, sper că *o* s-o întâlnesc. N-am notat degeaba mesajele astea.

Sunt pe punctul să pun telefonul în geantă când o serie de mesaje noi vin cârduri-cârduri. Să fie deja răspunsuri la circulara mea? Le parcurg şi, spre dezamăgirea mea, majoritatea sunt reclame sau mesaje standard legate de companie. Dar antepenultimul mă face să mă opresc. E de la tatăl lui Sam.

Chiar mă întrebam cum a rămas cu el.

Şovăi – apoi deschid mesajul.

Dragă Sam,

Mă întrebam doar dacă ai primit ultimul meu e-mail. Ştii că nu le am cu tehnica, probabil că l-am trimis în altă parte. Dar mai încerc o dată.

Sper că îţi merge bine şi o duci la fel de înfloritor în Londra ca de obicei. Ştii cât de mândri suntem de succesul tău. Te văd pomenit la pagina de afaceri. Uimitor. Am fost dintotdeauna convins că eşti menit să realizezi lucruri mari, ştii asta.

După cum ziceam, aş vrea mult să discut ceva cu tine. Ai drum prin Hampshire cumva? A trecut mult timp şi mi-e dor de zilele de odinioară.

Cu drag,
bătrânul tău Tată

Când ajung la sfârşit, simt lacrimi în ochi. Nu-mi vine să cred. Sam n-a răspuns nici măcar la ultimul e-mail? Nu-i *pasă* de tatăl lui? Oare au avut vreo ceartă

majoră sau ceva de genul?

Habar n-am care e treaba. Habar n-am ce s-o fi întâmplat între ei. Tot ce ştiu e că un tată stă la computer, întinzându-şi antenele spre fiul lui şi e ignorat şi nu pot suporta asta. Pur şi simplu nu pot. Orice s-ar fi întâmplat în trecut, viaţa e prea scurtă pentru a refuza să ierţi. Viaţa e prea scurtă pentru a ţine duşmănie.

Pradă unui impuls, apăs pe „Răspunde“. Nu îndrăznesc să-i răspund ca din partea lui Sam propriului lui tată, asta ar fi prea din cale-afară. Dar pot să iniţiez un contact. Pot să-i spun unui bătrân însingurat că vocea lui este auzită.

Bună ziua!

Sunt secretara lui Sam. Voiam doar să vă spun că Sam va fi săptămâna viitoare, pe 24 aprilie, la conferinţa companiei lui desfăşurată la Hotelul Chiddingford din Hampshire. Sunt sigură că s-ar bucura să vă vadă.

Cele bune,

Poppy Wyatt

Îl trimit înainte să-mi piară curajul, apoi rămân nemişcată câteva clipe, puţin şocată de ceea ce tocmai am făcut. M-am dat drept secretara lui Sam. Am luat legătura cu tatăl lui. Am intrat nepoftită în viaţa lui personală. Ar fi furios la culme dacă ar şti – de fapt, mă ia cu frig numai când mă gândesc la asta.

Dar uneori trebuie să fii curajos. Uneori trebuie să le arăţi oamenilor ce e important în viaţă. Şi simt instinctiv, acut, că am ales calea corectă. Poate nu cea mai uşoară, dar cea corectă.

Mi-l închipui pe tatăl lui Sam stând la birou, cărunt, cu capul plecat. Computerul care-l anunţă că a primit un mesaj, speranţa care-i luminează chipul când îl deschide… brusc, un zâmbet de încântare… se întoarce spre câinele lui şi îl mângâie pe cap, zicând „Mergem să-l vedem pe Sam, băiete!“[11].

Da. Am ales calea corectă.

Expirând încet, deschid ultimul e-mail, care e de la Blue.

Bună ziua!

Ne-a părut foarte rău când am aflat că Sam nu poate ajunge la recepţia de la Savoy. Ar dori să trimită pe altcineva în locul lui? Vă rugăm să ne trimiteţi numele şi îl vom adăuga negreşit pe lista de oaspeţi.

Toate cele bune,

Blue

Autobuzul s-a oprit greoi la semafor. Muşc din brioşă şi mă uit fix la ecran.

Altcineva. Ar putea fi oricine.

Sunt liberă luni seară. Magnus are un seminar prelungit la Warwick.

OK. Uite care-i treaba. Eu una n-aş fi invitată *în veci* la un eveniment atât de select, realist vorbind. Fizioterapeuţii pur şi simplu nu sunt invitaţi. Iar evenimentele la care e invitat Magnus sunt toate lansări de volume academice sau dineuri universitare anoste. Nu sunt niciodată organizate la Savoy. Acolo nu au niciodată punguţe cu cadouri sau cocktailuri sau formaţii de jazz. Aceasta e unica mea şansă.

Poate că e karma. Am intrat în viaţa lui Sam, am schimbat-o în bine – şi aşa sunt răsplătită.

Degetele mi s-au pus în mişcare aproape înainte să iau o decizie.

Mulţumesc foarte mult pentru mesaj, mă trezesc că scriu. Sam ar vrea s-o recomande pe Poppy Wyatt.

1. Oare imoral e totuna cu necinstit? Ăsta e un exemplu de dilemă morală pe care puteam să-l dezbat cu Antony. În alte împrejurări.

2. Ceea ce e mare păcat, pentru că tare aş vrea să întreb: de ce îi tot trimite Willow mesaje prin intermediul meu când trebuie să fi aflat până acum că nu sunt Violet? Şi care-i treaba cu comunicarea prin intermediul secretarei lui, de fapt?

3. Ceea ce mă face să mă întreb: dacă se pot *fabrica* smaralde cu atâta uşurinţă în ziua de azi, de ce continuăm să dăm o mulţime de bani pe cele veritabile? De asemenea: oare ar trebui să-mi fac şi nişte cercei?

4. *Chiar* mi s-a părut mult. Dar mi-am zis că trebuie să mă resemnez cu soarta. Eu una cu siguranţă n-aş întreba despre preţul unui inel într-un magazin de fiţe, în vecii vecilor.

5. „Aş putea să-ţi fac şi o schemă, Poppy. O *schemă*.“

6. Aha! Evident, acelaşi Ed care era în Clubul Groucho şi luase ceva la bord. Puteţi să-mi ziceţi Poirot.

7. Articol monden din *Daily Mail*.

8. De fapt, parcă-mi amintesc vag că am văzut povestea într-un ziar.

9. Ce să zic, Slavă Domnului că nu e şeful meu.

10. Ştiu că e liber miercuri la prânz pentru că tocmai a anulat cineva o întâlnire.

11. Ştiu că s-ar putea să nu aibă câine. Doar că sunt destul de sigură că are.

Şapte

Inelul fals e perfect!

OK, nu chiar *perfect*. E puţintel mai mic decât originalul. Şi nu la fel de rafinat. Dar cine-o să-şi dea seama fără a-l avea pe celălalt ca termen de comparaţie? L-am purtat toată după-amiaza şi e foarte comod. De fapt, e mai uşor decât originalul, ceea ce constituie un avantaj.

Acum am terminat ultima şedinţă pe ziua de azi şi stau cu degetele răsfirate pe biroul de la recepţie. Toţi pacienţii au plecat, chiar şi doamna Randall, draga de ea, cu care a trebuit să fiu foarte fermă. I-am zis să nu mai vină la cabinet în următoarele două săptămâni. I-am zis că e *perfect* capabilă să facă exerciţiile singură acasă şi că nu există nici un motiv să nu-şi reia jocul de tenis.

Apoi, desigur, a ieşit totul la iveală. S-a dovedit că se temea să nu-şi dezamăgească partenera de la jocul pe perechi şi de asta venea atât de des: să-şi dea încredere în sine. I-am zis că e perfect pregătită şi am rugat-o să-mi trimită scorul următorului joc înainte să revină la cabinet. I-am zis că dacă se ajunge la asta *pot* să joc chiar eu tenis cu ea, moment în care a izbucnit în râs şi a recunoscut că am dreptate şi că se purta ridicol.

Apoi, după ce-a plecat, Angela mi-a zis că doamna Randall e o jucătoare foarte tare, care a jucat la un moment dat la Wimbledon la juniori. Oau. Probabil e mai bine că *n-am* jucat cu ea, dat fiind că eu una nu stăpânesc nici lovitura de rever.

Angela a plecat şi ea acasă acum. Am rămas doar eu, Annalise şi Ruby şi studiem inelul în tăcere, tulburate doar de furtuna de vară de afară. Adineauri era o zi însorită, cu doar o adiere de vânt, şi o clipă mai târziu ploua torenţial.

— Excelent.

Ruby încuviinţează energic. Are părul prins în coadă azi şi îl scutură când dă din cap.

— Foarte bine făcut. N-ai ghici în veci.

— *Eu* aş ghici, răspunde pe dată Annalise. Nu e aceeaşi nuanţă de verde.

— Serios?

Mă uit amărâtă la inel.

— Întrebarea e, cum stă Magnus cu spiritul observaţiei?

Ruby ridică din sprânceană.

— Se uită vreodată la el?

— Nu *cred*…

— Ei bine, poate-ar fi mai bine să nu pui mâna pe el o vreme, pentru orice eventualitate.

— Să nu pun mâna pe el? Cum reuşesc să fac asta?

— Va trebui să te abţii! spune Annalise acru. Nu se poate să fie *atât* de greu.

— Dar părinţii lui? întreabă Ruby.

— Ei sigur o să vrea să-l vadă. Ne întâlnim la biserică, aşa că lumina o să fie destul de slabă, dar, chiar şi-aşa…

Îmi muşc buza, îngrijorată subit.

— Oh, Doamne. *Chiar* pare veritabil?

— Da! exclamă pe dată Ruby.

— Nu, spune Annalise, la fel de hotărât. Îmi pare rău, dar nu pare. Nu dacă te uiţi cu atenţie.

— Ei bine, nu-i lăsa să se uite! spune Ruby. Dacă încearcă să se uite prea atent, creează o diversiune.

— Cum ar fi?

— Leşină. Prefă-te că ai o criză. Spune-le că eşti gravidă.

— *Gravidă*?

Mă uit fix la ea, gata să izbucnesc în râs.

— Ai înnebunit?

— Încerc doar să te ajut, spune ea în apărare. Poate şi-ar *dori* să fii gravidă. Poate Wanda abia aşteaptă să devină bunică.

— Nu, spun, clătinând din cap. În nici un caz. Ar face o criză de nervi.

— Perfect! Atunci n-o să se uite la inel. O să fie prea furioasă.

Ruby dă din cap încântată, ca şi cum mi-ar fi rezolvat toate problemele.

— Foarte mulţumesc, nu-mi doresc o soacră furioasă!

— O să fie furioasă oricum, punctează Annalise. Trebuie doar să decizi, ce e mai grav? O noră gravidă sau o noră împrăştiată care a pierdut nepreţuitul inel de familie? Eu te-aş sfătui să alegi prima variantă.

— Lăsaţi-o moartă! *N-am* de gând să spun că sunt gravidă!

Mă uit din nou la inel, frecând smaraldul fals.

— Cred că totul o să fie în regulă, spun, încercând mai curând să mă conving pe mine. Totul o să fie bine.

— Ăla e Magnus? exclamă brusc Ruby. Peste drum?

Îi urmăresc privirea. El e, ţinând o umbrelă în care bate ploaia, aşteptând la semafor.

— La naiba.

Sar în picioare şi îmi încleştez mâna dreaptă peste stânga, cu un aer degajat. Nu. Prea nefiresc. Îmi vâr mâna în buzunarul uniformei, dar încheietura îmi rămâne pe-afară, într-un unghi ciudat.

— Prost.

Ruby mă urmăreşte.

— Foarte prost.

— Ce mă faaaac? mă tânguiesc.

— Cremă de mâini.

Întinde mâna după un tub.

— Vino. Îţi fac manichiura. Apoi pot să-ţi las nişte cremă pe mâini. Dinadins, ca din greşeală.

— Genial.

Arunc o privire spre Annalise şi clipesc ca şi cum n-aş vedea bine.

— Ăă… Annalise? Ce *faci*?

În cele treizeci de secunde cât a trecut de când Ruby l-a zărit pe Magnus, Annalise pare să-şi fi dat încă un strat de gloss şi să-şi fi dat cu parfum, iar acum îşi trage câteva şuviţe sexy din cocul ei de balerină.

— Nimic! spune ea sfidător, în timp ce Ruby începe să mă dea cu cremă pe mâini.

N-apuc decât să-i arunc o privire bănuitoare că s-a şi deschis uşa şi Magnus apare în prag, scuturându-şi umbrela.

— Salut, fetelor!

Ne zâmbeşte larg, ca şi cum am fi un public entuziast care aştepta să-şi facă intrarea. Ceea ce şi suntem, probabil.

— Magnus! Stai să-ţi iau haina.

Annalise a ţâşnit spre el.

— E în regulă, Poppy. Tu îţi faci manichiura. Îl ajut eu. Un ceai?

Ooh. *Tipic*. O urmăresc cum îl ajută să-şi scoată haina. Nu cumva zăboveşte prea mult? Şi de ce trebuie să-şi scoată haina, de fapt? Suntem pe picior de plecare.

— Suntem aproape gata, spun, aruncându-i o privire lui Ruby. Nu?

— Nu-i grabă, spune Magnus. Avem destul timp.

Se uită de jur-împrejur la sala de recepţie ca şi cum ar admira o privelişte minunată.

— Mmmm. Îmi amintesc ziua când am venit prima dată aici de parcă ar fi fost ieri. Îţi aminteşti, Pops? Doamne, a fost incredibil, nu?

Îmi întâlneşte privirea cu o sclipire complice şi eu încerc să-i transmit la rândul meu un mesaj: *Gura, nătângule!* O să mă bage în *ditamai* buclucul.

— Ce-ţi mai face încheietura?

Annalise se apropie de el cu un ceai de la automat.

— Poppy ţi-a mai făcut o programare de control după trei luni?

— Nu.

Pare uluit.

— Ar fi trebuit s-o facă?

— Încheietura ta e în regulă, spun, ferm.

— Pot să mă uit?

Annalise mă ignoră cu desăvârşire.

— Poppy n-ar trebui să-ţi mai fie terapeut acum, să ştii. Conflict de interese.

Îi cuprinde încheietura în mână.

— Unde te durea mai precis? Aici?

Îi desface manşeta, lăsându-şi mâna să alunece mai sus pe braţul lui.

— Aici?

Vocea ei a căpătat o tonalitate mai joasă şi clipeşte suav din gene.

— Dar… aici?

OK. Până aici!

— Mulţumesc, Annalise, spun, cu un zâmbet larg. Dar ar fi mai bine s-o luăm spre biserică. Pentru întâlnirea legată de *nunta* noastră, adaug, apăsat.

— Legat de asta.

Magnus se încruntă o clipă.

— Poppy, putem să vorbim un pic? Ce-ar fi să intrăm o clipă în cabinetul tău?

— Oh.

Mi s-a strâns inima.

— OK.

Până şi Annalise pare uimită, iar Ruby ridică din sprânceană.

— Un ceai, Annalise? spune. Noi vă aşteptăm aici. Nu vă grăbiţi.

În timp ce-l conduc pe Magnus în cabinet, mintea mea galopează, pradă panicii. A aflat de inel. Despre jocul de Scrabble. Ştie tot. S-a răzgândit. Îşi doreşte o soţie cu care să poată discuta despre Proust.

— Poţi să încui uşa?

Îşi face de lucru cu zăvorul şi, după o clipă, a închis uşa.

— Aşa. Perfect!

Când se întoarce, văd o sclipire cunoscută în ochii lui.

— Doamne, Poppy, arăţi foarte sexy.

În cinci secunde mi-a picat fisa.

— *Poftim?* Nu. Magnus, sper că glumeşti.

Se îndreaptă spre mine cu o expresie hotărâtă, bine-cunoscută. Nici gând. Vreau să zic, *nici gând*.

— Încetează!

Încerc să-l împing la o parte în timp ce el întinde mâna spre nasturele de sus de la uniforma mea.

— Sunt la lucru.

— Ştiu.

Întinde ochii pentru o clipă ca şi cum ar fi în culmea extazului.

— Nu ştiu care-i faza cu locul ăsta. Poate că e din cauza uniformei. Atâta alb.

— Ei bine, ghinionul tău.

— Ştii c-o vrei şi tu.

Îmi muşcă lobul urechii.

— Haide…

Lua-l-ar naiba, ştie că am o chestie cu lobul urechii. Pentru o clipă – doar pentru o clipă – mă zăpăcesc. Dar apoi, când îmi atacă din nou nasturii de la uniformă, îmi vin în fire. Ruby şi Annalise sunt de cealaltă parte a uşii[1]. *Nu se poate întâmpla* una ca asta.

— Nu! Magnus, credeam că vrei să vorbim despre ceva serios! Despre nuntă sau altceva.

— De ce-aş vrea să fac asta?

Apasă pe butonul care aduce canapeaua la orizontală.

— Mmm. Îmi amintesc patul ăsta.

— Nu e un pat, e o canapea de lucru.

— Ăla e ulei de masaj?

S-a întins după o sticlă aflată în apropiere.

— Ssst! şuier. Ruby e la doi paşi. Deja am avut o audiere disciplinară…

— Ce-i asta? Aparat de masaj?

A înşfăcat bagheta de masaj cu ultrasunete.

— Pariez c-am putea să ne distrăm cu ăsta. Se încălzeşte?

Ochii îi lucesc brusc.

— *Vibrează?*

E ca şi cum ai încerca să ţii în frâu un copil mic.

— Nu putem! Îmi pare rău!

Mă dau la o parte, lăsând canapeaua între noi.

— Nu putem! Pur şi simplu *nu putem*!

Îmi netezesc uniforma.

Pentru un moment Magnus pare atât de îmbufnat, încât am impresia c-o să ţipe la mine.

— Îmi pare rău, repet. Dar e ca şi cum ţi-aş cere să faci sex cu o studentă. Ai fi concediat. Cariera ta ar fi distrusă!

Magnus pare gata să mă contrazică – apoi cumpăneşte mai bine ce voia să spună.

— Ei bine, minunat.

Posomorât, ridică din umeri.

— Minunat. Şi ce-ar trebui să facem în loc?

— Am putea să facem o mulţime de lucruri! spun, veselă. Să stăm de vorbă?

Să discutăm chestii legate de nuntă? Nu mai sunt decât opt zile!

Magnus nu răspunde. Nici nu-i nevoie. Lipsa de entuziasm emană din el ca o forţă extrasenzorială.

— Sau să bem ceva? sugerez în cele din urmă. Avem vreme să trecem pe la pub înainte de întâlnire.

— Fie, oftează într-un final. Să mergem la pub.

— O să ne întoarcem aici, încerc să-l conving. Altădată. Într-un weekend poate.

Ce naiba îi promit? Oh, Doamne. O să mă gândesc la asta când va fi nevoie.

Când ieşim, Ruby şi Annalise îşi ridică privirea, cu un aer artificial, din reviste pe care în mod vădit *nu* le citeau.

— Totul e în regulă? întreabă Ruby.

— Da, perfect!

Îmi netezesc fusta.

— Doar… o şuetă legată de nuntă. Voaluri, bomboane de nuntă, chestii de-astea… oricum, ar fi mai bine să ne urnim…

Tocmai mi-am văzut reflecţia în oglindă. Sunt roşie la faţă şi vorbesc fără şir. Clar m-am dat de gol.

— Să-ţi meargă bine.

Ruby se uită cu subînţeles la inel şi apoi la mine.

— Mersi.

— Să ne trimiţi un mesaj, se bagă în seamă Annalise. Orice s-ar întâmpla. *Murim* de curiozitate.

Ce trebuie să-mi amintesc e că inelul l-a păcălit pe Magnus. Şi, dacă l-a păcălit pe el, de bună seamă o să-i păcălească şi pe ai lui, nu? Când ajungem la Biserica Parohială Sf. Edmund, mă simt subit optimistă cum n-am mai fost de multă vreme. Sf. Edmund este o biserică mare, impunătoare, în Marylebone şi, când intrăm, cineva exersează o melodie sofisticată la orgă. Toate stranele sunt împodobite cu flori albe şi roz pentru o altă nuntă şi domneşte sentimentul că urmează să se întâmple ceva important.

Simt brusc un val de entuziasm. Peste opt zile, vom fi noi în locul lor! De sâmbătă într-o săptămână, biserica va fi decorată cu mătase albă şi aranjamente florale. Toţi prietenii şi rudele mele vor aştepta cu nerăbdare. În balconul organistului va sta trompetistul şi eu voi fi îmbrăcată în rochia de mireasă şi Magnus va aştepta la altar în fracul său la comandă[2]. Se întâmplă, chiar se întâmplă!

O zăresc pe Wanda aflată deja în biserică, chiorându-se la nu ştiu ce statuie veche. Când se întoarce, mă silesc să-i fac cu mâna, aparent sigură de mine, ca şi cum totul e minunat, suntem cele mai bune prietene şi nu mă intimidează deloc.

Magnus are dreptate, îmi zic în sinea mea. Am exagerat. I-am lăsat să mă tulbure. Probabil că abia aşteaptă să mă primească în familia lor.

La urma urmelor, i-am bătut pe toţi la Scrabble, nu?

— Gândeşte-te, mă agăţ de braţul lui Magnus. Nu mai e mult!

— Alo?

Magnus răspunde la mobilul lui, care trebuie să fi fost pe vibraţii.

— Oh, bună, Neil.

Minunat. Neil e cel mai strălucit student al lui Magnus şi scrie o lucrare despre „Simboluri la Coldplay“[3]. O să stea de vorbă cu orele. Scuzându-se pe muţeşte, iese

din biserică.

Te-ai fi aşteptat să-şi închidă telefonul. Eu l-am închis pe-*al meu*.

Mă rog, nu contează.

— Bună! exclam când Wanda îmi iese înainte. Mă bucur să te văd! Nu-i aşa că e emoţionant?

Nu s-ar putea zice că-mi expun mâna pe care e inelul. Dar nici n-o ascund. E ceva neutru. E Elveţia în materie de mâini.

— *Poppy.*

Wanda îmi trage una din pupăturile ei obişnuite, teatrale.

— Draga mea. Hai să ţi-l prezint pe Paul. Unde-o fi dispărut? Apropo, ce-ţi mai *face* mâna?

Pentru o clipă rămân ţintuită locului.

Paul. Dermatologul. La naiba. Am uitat de dermatolog. Cum am putut să uit de el? Cum am putut fi atât de *imbecilă*? Am fost atât de uşurată că au făcut rost de o copie după inel, încât am uitat că m-am dat rănită grav.

— Ţi-ai scos bandajul, observă Wanda.

— Oh, înghit în sec. Da. Mi l-am scos. Pentru că… mâna mea e mult mai bine, de fapt. *Mult* mai bine.

— Totuşi, e mai bine să fii atent, chiar şi cu răni din astea mai mici.

Wanda mă conduce de-a lungul culoarului şi mă văd silită să merg cuminte în urma ei.

— Un coleg de-al nostru din Chicago s-a înţepat la degetul de la picior şi a făcut-o pe viteazul, iar la scurt timp după era internat în spital cu cangrenă! I-am zis lui Antony…

Wanda se întrerupe.

— *Iat-o*. Logodnica. Viitoarea soaţă. Pacienta.

Antony şi un bărbat în vârstă îmbrăcat într-un pulover mov cu anchior îşi întorc privirea de la o pictură atârnată pe o coloană de piatră şi se uită ţintă la mine.

— Poppy, spune Antony. Ţi-l prezint pe vecinul nostru, Paul McAndrew, unul dintre cei mai străluciţi profesori de dermatologie din ţară. Specialist în arsuri, nu-i o coincidenţă fericită?

— Grozav!

Vocea mea sună ca un chiţăit isteric şi mi-am ascuns involuntar mâinile la spate.

— Ei bine, cum ziceam, e *mult* mai bine…

— Să ne uităm, spune Paul, pe un ton agreabil, degajat.

N-am nici o cale de ieşire. Stânjenită la culme, îmi întind încet mâna stângă. Toată lumea se uită în tăcere la pielea mea netedă, fără pată.

— *Unde* a fost mai precis arsura? întreabă într-un final Paul.

— Hm… aici, arăt nelămurit spre degetul mare.

— Te-ai opărit? A fost o arsură de la ţigară?

Mi-a luat mâna în a lui şi o pipăie atent.

— Nu. A fost… hm… de la un radiator.

Înghit în sec.

— M-a durut foarte tare.

— Avea toată mâna bandajată ieri.

Wanda pare uluită.

— Arăta ca un rănit de război! Şi nu mai devreme de ieri!

— Înţeleg.

Doctorul îmi dă drumul la mână.

— Ei bine, acum pare în regulă, nu-i aşa? îmi spune blând. Mai doare? Te mai jenează?

Clatin din cap fără să spun nimic.

— O să-ţi prescriu o cremă, spune. În caz că-ţi revin simptomele. Ce zici?

Surprind un schimb de priviri între Antony şi Wanda. Minunat. În mod vădit cred că sunt total ipohondră.

Ei bine… OK. N-au decât. O s-o las aşa. O să fiu bolnava închipuită a familiei. Poate să fie o mică excentricitate de-a mea. Putea să fie mai rău. Cel puţin n-au exclamat „Ce naiba ai făcut cu inelul nostru nepreţuit şi ce e tinicheaua aia pe care-o porţi?“.

Ca şi cum mi-ar citi gândurile, Wanda se uită din nou la mâna mea.

— Inelul de smarald al mamei, vezi, Antony?

Arată spre mâna mea.

— Magnus i l-a dat lui Poppy când a cerut-o în căsătorie.

OK. Sigur nu mi se pare: e o undă tăioasă în vocea ei. Şi acum îi aruncă o privire cu subînţeles lui Antony. Ce se întâmplă? Oare îşi dorea inelul pentru ea? Oare Magnus n-ar fi trebuit să-l dea? Mă simt ca şi cum aş fi nimerit din greşeală într-o situaţie încurcată de familie care mie îmi scapă şi toţi sunt prea bine-crescuţi ca să pomenească de ea şi n-o să aflu niciodată ce gândesc cu adevărat.

Dar pe de altă parte, dacă e atât de special, cum de n-a observat că e o copie? În mod bizar, mă simt puţintel dezamăgită de faptul că soţii Tavish n-au observat. Se cred atât de deştepţi – şi nu reuşesc nici măcar să deosebească un smarald fals de unul veritabil.

— Superb inel de logodnă, remarcă politicos Paul. E ceva cu totul deosebit, se vede.

— Absolut! încuviinţez. E de colecţie. E ceva unic.

— Ah, Poppy! intervine Antony, care studia cu atenţie o statuie aflată în apropiere. Bine că mi-am amintit. Voiam să te întreb ceva.

Pe mine?

— Oh, sigur, spun surprinsă.

— *L-aş* întreba pe Magnus, dar înţeleg că e mai curând domeniul tău decât al lui.

— Spuneţi.

Zâmbesc politicos, aşteptându-mă la vreo întrebare legată de nuntă, de genul „Câte domnişoare de onoare o să ai?“ sau „Ce flori ai ales?“ sau chiar „Ai fost surprinsă când Magnus te-a cerut de soţie?“.

— Ce părere ai de ultima carte a lui McDowell despre filosofii stoici?

Se uită ţintă la mine.

— Cum ţi se pare, comparativ cu Whittaker?

Pentru o clipă sunt prea şocată să răspund. Poftim? Ce părere am despre *ce*?

— Ah, da!

Wanda încuviinţează entuziastă.

— Poppy e o adevărată *expertă* în filosofie greacă, Paul. Ne-a dat clasă tuturor la Scrabble cu *aporie*, nu-i aşa?

Nu ştiu cum, reuşesc să-mi păstrez zâmbetul.

Aporie.

Ăsta a fost unul din cuvintele pe care mi le-a trimis Sam prin SMS. Băusem câteva pahare de vin între timp şi mă simţeam foarte sigură pe mine. Îmi amintesc ca prin ceaţă că am pus piesele la vedere şi am declarat că filosofia greacă e una din pasiunile mele.

De ce? Oh, de ce, de ce, de ce? Dacă aş putea să mă întorc în timp, *acela* e momentul în care m-aş întoarce spre mine însămi şi mi-aş spune: „Până aici, Poppy!“.

— Aşa e, mă silesc să zâmbesc degajată. Aporie! Oricum, mă întreb unde-o fi preotul…

— Citeam TLS[4] azi-dimineaţă – Antony îmi ignoră încercarea de a schimba vorba – şi am găsit acolo o recenzie a acestei ultime cărţi a lui McDowell şi ne-am zis, sigur *Poppy* ştie ceva despre asta.

Mă priveşte în expectativă.

— Crezi că McDowell are dreptate în privinţa teoriei virtuţilor din sec. IV?

Scâncesc în sinea mea. De ce naiba oi fi pretins că mă pricep la filosofia greacă? Ce-o fi *fost* în capul meu?

— Încă n-am ajuns *de fapt* la cartea lui McDowell.

Îmi dreg glasul.

— E, oricum, pe lista mea de lecturi.

— Cred că stoicismul e o filosofie care-a fost adesea interpretată greşit, nu eşti de acord, Poppy?

— Categoric, încuviinţez, încercând să par că am habar despre ce vorbesc. A fost interpretată complet greşit. Perfect de acord.

— După părerea mea, filosofii stoici nu erau *lipsiţi de emoţii*.

Gesticulează ca şi cum ar ţine o prelegere în faţa a 300 de oameni.

— Pur şi simplu puneau mare preţ pe virtutea tăriei de caracter. Se pare că se dovedeau atât de impasibili în faţa atacurilor, încât cei care-i atacau se întrebau dacă nu cumva sunt din piatră.

— Extraordinar! exclamă Paul, râzând.

— Zic bine ce zic, nu-i aşa, Poppy? Antony se întoarce spre mine. Când galii au atacat Roma, bătrânii senatori au rămas în forum, aşteptând perfect liniştiţi. Atacatorii au fost atât de şocaţi de calmul lor, încât i-au luat drept statui. Un gal a încercat chiar să tragă de barba unui senator, ca să se asigure.

— Aşa e, încuviinţez, sigură de mine. Exact aşa a fost.

Cât timp Antony vorbeşte şi eu îl aprob, totul o să fie în regulă.

— Fascinant! Şi ce s-a întâmplat apoi? Paul se întoarce curios spre mine.

Mă uit la Antony aşteptând să dea răspunsul – dar şi el aşteaptă răspunsul meu. Ca şi Wanda.

Trei profesori universitari eminenţi. Care aşteaptă cu toţii să le povestesc *eu* despre filosofia greacă.

— Aşadar!

Fac o pauză gânditoare, ca şi cum m-aş întreba de unde să încep.

— Aşadar. A fost un moment… interesant. În atât de multe privinţe. Pentru filosofie. Şi pentru Grecia. Şi pentru istorie. Şi omenire. De fapt, am putea spune că acela a fost cel mai important moment în… gândirea greacă, închei, sperând că nimeni nu-şi va da seama că n-am răspuns de fapt la întrebare.

Se lasă o tăcere uimită.

— Dar ce s-a *întâmplat*? insistă Wanda, pe un ton puţin nerăbdător.

— Oh, senatorii au fost măcelăriţi, desigur, spune Antony, ridicând din umeri.

Dar ce voiam să te întreb, Poppy, este…

— Ce pictură minunată! exclam disperată, arătând spre un tablou atârnat pe o coloană. Uitaţi-vă!

— Ah, într-adevăr, chiar e o lucrare interesantă.

Se duce să se uite la ea.

Marele avantaj legat de Antony e că e atât de interesat de toate cele, încât e destul de uşor să-i distragi atenţia.

— Trebuie doar să-mi verific ceva în agendă…, spun repede. Mă duc doar…

Îmi tremură un pic picioarele în timp ce mă refugiez într-o stranã aflată în apropiere. E un dezastru. Acum o să trebuiască să mă prefac expertă în filosofia greacă toată viaţa. La fiecare Crăciun şi adunare de familie, va trebui să am o părere despre filosofia greacă. Nu mai zic că va trebui să pot recita din Robert Burns.

N-ar fi trebuit să trişez *în veci*. Asta-i karma. Asta-i pedeapsa mea.

Oricum, prea târziu. Am făcut-o deja.

Va trebui să încep să-mi iau notiţe. Îmi scot telefonul şi încep să scriu un e-mail cu ce-ar trebui să ţin minte.

CE AM DE FĂCUT ÎNAINTE DE NUNTĂ
1. Să devin expertă în filosofia greacă.
2. Să învăţ poezii de Robert Burns.
3. Să învăţ cuvinte lungi pentru Scrabble.
4. Nu uita: eşti IPOHONDRĂ.
5. Viţel Stroganoff: trebuie să-mi placă. (Prin hipnoză?)[5]

Mă uit câteva clipe la listă. E în regulă. Pot să devin acea persoană. Nu e chiar *atât* de diferită de mine.

— Ei bine, desigur, ştiţi părerile *mele* despre arta din biserici, aud răsunând vocea lui Antony. E absolut *scandalos*…

Mă fac mică, înainte să mă implice cineva în discuţie. Toată lumea ştie ce părere are Antony despre arta din biserici, mai ales datorită faptului că a iniţiat o campanie naţională pentru transformarea bisericilor în galerii de artă şi pentru a scoate preoţii din biserici. Acum câţiva ani a apărut la TV şi a declarat:

— Astfel de comori n-ar trebui lăsate pe mâinile filistinilor.

Declaraţia a fost preluată de toată lumea şi s-a făcut mare vâlvă şi în ziare au apărut titluri de genul „Un profesor îi numeşte pe preoţi filistini“[6] şi „Un prof face mişto de popi“ (ăsta a apărut în *The Sun*).

Mi-aş dori însă să vorbească mai încet. Dacă-l aude preotul? Nu-i tocmai o dovadă de tact.

Acum îl aud luând la puricat textul slujbei.

— „Iubiţi fii şi fiice“.

Obişnuitul lui chicotit sarcastic.

— Iubiţi de cine? De stele şi cosmos? Chiar se aşteaptă să credem că există o fiinţă superioară în ceruri, care ne *iubeşte*? „Dinaintea Lui Dumnezeu“. Zi şi tu, Wanda! Vrăjeală pentru cei săraci cu duhul.

Deodată, îl zăresc pe preotul bisericii venind spre noi, din celălalt capăt al naosului. E clar c-a auzit comentariile lui Antony, după expresia lui încruntată. La naiba.

— Bună seara, Poppy.

Sar repede de la locul meu.

— Bună seara, părinte! Ce mai faceţi? Tocmai spuneam… cât de frumoasă e biserica.

Schiţez un zâmbet chinuit.

— Într-adevăr, spune pe un ton glacial.

— L-aţi – mi se pune un nod în gât – l-aţi cunoscut pe viitorul meu socru? Domnul profesor Antony Tavish.

Din fericire, Antony dă mâna politicos cu părintele Fox, dar atmosfera e încă încărcată.

— Aşadar, veţi citi ceva în timpul slujbei, domnule profesor Tavish? întreabă preotul după ce a verificat alte detalii. Din Biblie?

— Nu chiar.

Lui Antony îi sclipesc ochii.

— Mă gândeam eu.

Preotul zâmbeşte cu răceală la rândul lui.

— Nu e tocmai domeniul dumneavoastră, să zicem.

Oh, Doamne. *Simţi* animozitatea dintre ei ca un câmp electric. Oare ar trebui să fac o glumă, să detensionez atmosfera?

Mai bine nu.

— Aşadar, Poppy, vei fi condusă la altar de fraţii tăi? întreabă preotul, consultându-şi notiţele.

— Da, încuviinţez. Toby şi Tom. O să mă conducă la altar, unul de-o parte, unul de alta.

— Fraţii tăi! intervine Paul, curios. E o idee interesantă. Dar de ce nu de tatăl tău?

— Pentru că tata a…

Ezit.

— Mă rog, de fapt, şi mama şi tata au murit.

Şi, venind ca ziua după noapte, iată-l. Momentul de stinghereală. Îmi fixez privirea în podea, numărând secundele, aşteptând răbdătoare să treacă.

Oare câte astfel de reacţii am provocat în ultimii zece ani? Mereu e la fel. Nimeni nu ştie încotro să se uite. Nimeni nu ştie ce să spună. Măcar de data asta nu încearcă nimeni să mă îmbrăţişeze.

— Draga mea, exclamă Paul consternat. Îmi pare *nespus* de rău.

— E în regulă! îl întrerup, zâmbind. Sincer. Au avut un accident. Acum zece ani. Nu vorbesc despre asta. Nu mă gândesc la asta. Nu mă mai gândesc.

Încerc să zâmbesc cât mai degajat. N-am de gând să discut despre asta. Niciodată nu discut. Totul a fost strâns şi pus deoparte în mintea mea.

Nimeni nu vrea să audă poveşti despre lucruri neplăcute. Ăsta e adevărul. Îmi amintesc că îndrumătorul meu de la facultate m-a întrebat odată dacă mă simt bine şi dacă vreau să vorbesc despre asta. De cum am început, mi-a zis:

— Nu trebuie să-ţi pierzi încrederea, Poppy! – pe acel ton vioi care însemna „De fapt, nu vreau să aud povestea asta, te rog, încetează chiar acum“.

Exista un grup de consiliere. Dar nu m-am dus. Se suprapunea cu antrenamentul de hochei. Şi oricum, ce-i de discutat? Părinţii mei au murit. Unchiul şi mătuşa mea ne-au luat la ei. Verii mei se mutaseră deja la casele lor, aşa că aveau dormitoarele libere şi toate cele.

Aşa a fost să fie. Nu-i nimic altceva de adăugat.

— *Superb* inel de logodnă, Poppy, spune într-un final părintele Fox şi toată lumea se agaţă de noul subiect de conversaţie.

— Nu e minunat? E de colecţie.

— E o bijuterie de familie, adaugă Wanda.

— Foarte special.

Paul mă bate blând pe mână.

— Ceva cu totul unic.

Uşa din spate se deschide cu zgomot.

— Scuze c-am întârziat, se aude o voce bine-cunoscută, piţigăiată. A fost o zi infernală.

Lucinda se apropie cu paşi mari, ţinând în braţe mai multe pungi încărcate cu mătase. Poartă o rochie bej gen furou, ochelari uriaşi pe cap şi pare chinuită.

— Părinte! Aţi primit mesajul meu?

— Da, Lucinda, spune preotul pe un ton exasperat. L-am primit. Mă tem că, orice-ar fi, coloanele bisericii nu pot fi vopsite în argintiu.

Lucinda rămâne ţintuită locului, lăsând să se reverse un val de mătase gri de-a lungul culoarului.

— Nu *pot*? Ei bine, şi eu ce-ar trebui să fac? I-am promis coloane argintii persoanei care se ocupă de aranjamentele florale!

Se trânteşte în strana învecinată.

— Nunta asta blestemată! Dacă nu e una, e alta…

— Nu-ţi face griji, Lucinda, dragă, spune Wanda, atingându-i afectuos obrazul. Sunt sigură că faci o treabă *minunată*. Ce mai face mama ta?

— Oh, e bine.

Lucinda scutură nelămurit din mână.

— Nu c-aş apuca să mă văd cu ea, sunt prinsă până-n *gât* cu asta… Unde-o fi afurisita de Clemency?

— Am rezervat maşinile, apropo, intervin repede. Totul e rezolvat. Şi cu confetti şi, mă întreb, să comand florile de butonieră pentru cei care vor întâmpina oaspeţii?

— Dacă ai putea, spune, puţin iritată. Ţi-aş fi recunoscătoare.

Îşi ridică privirea şi pentru prima dată pare să mă observe de-adevăratelea.

— Oh, Poppy. Am *o* veste bună, ţi-am găsit inelul! Se agăţase în căptuşeala de la geanta mea.

Scoate inelul cu smarald şi mi-l întinde. Sunt atât de şocată, încât am amuţit.

Inelul veritabil. Nepreţuitul meu inel de logodnă cu smarald, de colecţie. Chiar aici, stându-mi dinainte.

Cum l-a…

Ce naiba…

Nu mă simt în stare să înfrunt privirea altcuiva. Dar, chiar şi-aşa, simt privirile uluite din jurul meu, întretăindu-se ca nişte rase laser, mişcându-se de la inelul fals la cel veritabil şi înapoi.

— Nu prea pricep…, începe într-un final Paul.

— Ce-i cu voi?

Magnus vine vioi de-a lungul culoarului şi surprinde expresiile tuturor.

— A văzut cineva vreun duh? Sfântul Duh?

Râde la propria sa glumă, dar nu i se alătură nimeni.

— Dacă *acela* e inelul…

Wanda pare să-şi fi regăsit vocea.

— Atunci ce-i ăsta?

Arată spre copia de pe degetul meu, care, evident, acum arată ca un inel de jucărie.

Am un nod în gât şi simt că mă sufoc. Trebuie să ies cumva din asta. Cumva. *Nu trebuie să afle că am pierdut inelul.*

— Da! M-am… *gândit* c-o să fiţi surprinşi!

Nu ştiu cum reuşesc să-mi găsesc cuvintele, să schiţez un zâmbet chinuit, mă simt ca şi cum aş păşi pe un pod pe care trebuie să-l construiesc din mers, din cărţi de joc.

— De fapt… am făcut o copie la comandă!

Încerc să par cât mai degajată.

— Pentru că i-am împrumutat originalul Lucindei.

Mă uit la ea c-o privire disperată, îndemnând-o să-mi susţină minciuna. Din fericire, pare să realizeze ce gafă a comis.

— Da! răspunde repede. Aşa e. Am împrumutat inelul din… din…

— Din motive legate de design.

— Da! Ne-am gândit că inelul ar putea fi o sursă de inspiraţie pentru…

— Inelele de şerveţele, spun, lovită de inspiraţie. Inele de şerveţele de smarald! La care am *renunţat* în cele din urmă! adaug, precaută.

Se lasă tăcerea. Îmi fac curaj să mă uit în jur.

Pe chipul Wandei s-a întipărit o cută de încruntare. Magnus pare uluit. Paul a făcut un pas înapoi, ca şi cum ar vrea să zică „Asta n-are nimic de-a face cu mine“.

— Aşa că… mulţumesc foarte mult.

Iau inelul de la Lucinda cu mâinile tremurânde.

— O să-l… pun la loc pe deget.

Am ajuns cu mari eforturi pe celălalt mal şi mă agăţ de iarbă. Am ajuns. Slavă Domnului!

Dar, în timp ce-mi smulg de pe deget inelul fals, îi dau drumul în geantă şi-mi pun celălalt inel, mintea mea e turată la maxim. Cum se face că inelul era la Lucinda? Cum rămâne cu doamna Fairfax? Ce mama naibii se *întâmplă*?

— Şi *de ce* ţi-ai făcut, de fapt, o copie, iubito?

Magnus pare complet uluit.

Mă uit fix la el, încercând disperată să găsesc un răspuns. De ce m-aş fi deranjat şi aş fi intrat la cheltuială să-mi fac un inel fals?

— Pentru că m-am gândit c-ar fi drăguţ să am două, spun c-un firicel de voce, după o pauză.

Oh, Doamne. *Greşit.* Ar fi trebuit să spun „Pentru călătorii“.

— Voiai să ai *două* inele?

Wanda abia poate vorbi.

— Ei bine, sper că asta se aplică doar la inelul tău de logodnă, nu şi la viitorul tău soţ! spune Antony, făcând una din glumele lui deplasate. Eh, Magnus?

— Ha ha ha! râd tare. Ha ha ha! Bună gluma! Ei bine, mă întorc spre părintele Fox. Începem?

După o jumătate de oră, încă îmi mai tremură picioarele. N-am fost niciodată atât de aproape de dezastru. Nu sunt deloc sigură că Wanda m-a crezut. Îmi tot aruncă priviri bănuitoare, plus că m-a întrebat cât a costat copia şi unde mi-am făcut-o şi tot

soiul de chestii la care nu ţineam morţiş să răspund.

Oare ce-şi închipuie? Că aveam de gând să vând originalul sau ceva?

Am repetat momentul când îmi voi face intrarea şi cum vom ieşi împreună din biserică şi am stabilit unde vom îngenunchea şi vom semna în cartea căsătoriilor. Şi acum preotul a sugerat să repetăm jurămintele.

Dar nu pot. Pur şi simplu nu pot rosti acele cuvinte minunate cu Antony de faţă, făcând comentarii ultra-inteligente şi bătându-şi joc de fiecare cuvânt. La nuntă o să fie altfel. Atunci va trebui să-şi ţină gura.

— Magnus, şoptesc, trăgându-l deoparte. Hai să nu mai repetăm jurămintele azi. Nu cu tatăl tău de faţă. Sunt prea speciale ca să le strice.

— OK.

Pare surprins.

— Mie mi-e indiferent.

— Hai să le rostim doar o dată. În ziua cu pricina, spun, strângându-i mâna. De-adevăratelea.

Sau fără Antony, nu vreau să golesc clipa cea mare de semnificaţii, realizez acum. Nu *vreau* să fac repetiţii. Asta ar face momentul mai puţin special.

— Da, sunt de acord, încuviinţează Magnus. Aşadar… am terminat pe ziua de azi?

— Nu, n-am terminat! exclamă Lucinda, revoltată. Nici gând! Vreau ca Poppy să-şi mai facă o dată intrarea. Ai mers *mult* prea repede în raport cu muzica.

— OK.

Ridic din umeri şi mă îndrept spre celălalt capăt al bisericii.

— Orga, vă rog! zbiară Lucinda. Or-ga! De la început! Mergi *plutind*, Poppy, spune, în timp ce trec prin dreptul ei. Nu te legăna! Clemency, unde sunt paharele alea cu ceai?

Clemency tocmai s-a întors de la Costa şi o văd cu coada ochiului, desfăcând grăbită pliculeţele cu zahăr şi lapte.

— Hai să te ajut! spun, oprindu-mă din plutire. Ce pot să fac?

— Mersi, şopteşte Clemency când mă apropii de ea. Antony vrea trei pliculeţe de zahăr, Magnus e cu cappuccino, Wanda a comandat biscotti…

— Unde e brioşa mea mare de ciocolată, cu porţie dublă de frişcă? întreb, cu o expresie încruntată, şi Clemency sare speriată.

— N-am… Pot să mă întorc…

— Am glumit! zic. Era o glumă!

Cu cât lucrează mai mult pentru Lucinda, cu-atât seamănă mai mult cu un iepure speriat. Cu siguranţă nu-i prieşte.

Lucinda îşi primeşte ceaiul (cu lapte, fără zahăr) înclinând infinitezimal din cap. Iarăşi pare stresată la culme şi a întins ditamai cearşaful cu planul de-a lungul stranelor. E aşa o amestecătură de carioca şi notiţe mâzgălite şi foiţe lipite că e de mirare c-a reuşit să organizeze ceva.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, mormăie înfundat. Unde dracu’ e numărul de la *florărie*? Răsfoieşte printr-un teanc de hârtii, apoi se ia disperată cu mâinile de păr.

— Clemency!

— Să ţi-l caut pe Google? propun.

— O să-l caute Clemency. *Clemency!*

Biata Clemency tresare atât de brusc, încât dă ceaiul pe margini.

— Să-ţi iau eu asta, spun repede şi-i iau tava din mâini.

— Dacă ai putea, *ne-ai* ajuta.

Lucinda oftează din rărunchi.

— Pentru că, ştii, suntem *cu toţii* aici pentru tine, Poppy. Şi nu mai *e* decât o săptămână până la nuntă. Şi mai sunt încă *o groază* de lucruri de făcut.

— Ştiu, spun, stânjenită. Hm… îmi pare rău.

Habar n-am unde-au dispărut Magnus şi-ai lui, aşa că mă îndrept spre celălalt capăt al bisericii, cu tava încărcată de pahare în braţe, încercând să plutesc şi închipuindu-mă cu voalul.

— Ridicol! aud mai întâi vocea înfundată a Wandei. E *mult* prea repede.

Mă uit nesigură în jur – apoi realizez că vine de dincolo de o uşă laterală din lemn masiv, închisă. Probabil că sunt în pronaos.

— Toată lumea ştie… Atitudinea faţă de căsătorie…

E vocea lui Magnus, dar uşa e atât de groasă, încât nu aud decât frânturi.

— … *nu* legat de căsătorie *în sine*!

Vocea Wandei creşte brusc în intensitate.

— … *voi* doi… pur şi simplu nu *pot* să pricep…

— O decizie *foarte* neinspirată! intervine vocea lui Antony, cu tonalităţi de fagot.

Am rămas ţintuită locului, la câţiva paşi de uşă, cu tava cu cafea în braţe. Ştiu că n-ar trebui să ascult la uşă. Dar nu mă pot abţine.

— … recunoaşte, Magnus… o mare greşeală…

— … anulează totul. Nu e prea târziu. Mai bine acum, decât un divorţ urât…

Simt un nod în gât. Îmi tremură tava în mâini. Ce-am auzit? Ce-i cu cuvântul ăla, *divorţ*?

Probabil că am înţeles greşit, îmi spun în sinea mea. Nu-s decât câteva cuvinte răzleţe… ar putea însemna orice…

— *Ei bine, ne căsătorim, indiferent ce ziceţi voi! Aşa că ar fi mai bine să vă împăcaţi cu asta, la naiba!* răsună brusc vocea lui Magnus, limpede şi răspicată.

Mă ia cu frig. E cam greu să găseşti o altă explicaţie pentru asta.

Se aude o replică înfundată din partea lui Antony, apoi Magnus strigă din nou:

— … *n-o* să se încheie dezastruos!

Simt un val de dragoste pentru Magnus. Pare atât de furios. După o clipă se aude un zornăit în dreptul uşii şi într-o fracţiune de secundă m-am dat vreo zece paşi înapoi. Când apare, îi ies înainte, încerc să par cât mai degajată.

— Bună! Un ceai?

Cumva reuşesc să adopt un ton firesc.

— Totul e în regulă? Mă întrebam unde-aţi dispărut!

— E minunat.

Îmi zâmbeşte afectuos şi mă cuprinde cu braţul. Nici n-ai ghici că adineauri zbiera la ai lui. N-am bănuit până acum că joacă teatru atât de bine. Ar trebui să se apuce de politică.

— Le duc eu alor mei, de fapt.

Îmi ia grăbit tava din mână.

— Ei doar… ă… admiră obiectele de artă.

— Bravo!

Reuşesc să schiţez un zâmbet, dar îmi tremură bărbia. Nu admiră obiectele de artă. Îşi spun unul altuia ce soţie nepotrivită şi-a ales fiul lor. Fac pariuri că n-o să rezistăm mai mult de un an împreună.

Când Magnus revine din pronaos, inspir adânc, simţind că mi se face rău de nervi.

— Aşadar… ce părere au ai tăi despre asta? întreb, încercând să par cât mai degajată. Vreau să zic, tatăl tău nu prea e cu biserica, nu? Sau… sau… cu căsătoria chiar.

I-am oferit cea mai bună ocazie să-mi spună. Calea e deschisă. Dar Magnus se mulţumeşte să ridice din umeri, îmbufnat.

— N-au probleme cu asta.

Iau câteva guri de ceai, fixând amărâtă podeaua de piatră, încercând să găsesc tăria de a deschide discuţia. Ar trebui să-l contrazic. Ar trebui să-i spun „V-am auzit certându-vă adineauri“. Ar trebui să spun lucrurilor pe nume.

Dar… nu pot. Pur şi simplu n-am curajul. Nu vreau să aud adevărul – că părinţii lui cred că nu-s bună de nimic.

— Trebuie să mă uit la un e-mail.

Oare mi se pare sau Magnus îmi evită privirea?

— Şi eu.

Mă îndepărtez de el, mâhnită, şi mă aşez de una singură într-o strană. Câteva clipe rămân nemişcată, cu umerii cocârjaţi, încercând să nu izbucnesc în plâns. Într-un final, întind mâna după telefon şi-l deschid. Aş putea la fel de bine să aflu ce mai e nou. Nu l-am mai verificat de câteva ore. Când îl deschid, aproape că tresar, ca reacţie la mulţimea de semnale care mă întâmpină. *Câte* mesaje am ratat?

Cel mai recent e un mesaj de la Sam, care a sosit acum vreo douăzeci de minute:

Plec în Germania în weekend. Într-o zonă de munte. Voi fi imposibil de contactat o vreme.

Doar la vederea numelui lui simt nevoia să vorbesc cu cineva şi-i răspund:

Salutare! Sună bine. De ce în Germania?

Nu-mi răspunde, dar nu-mi pasă, simplul fapt că-i scriu mă ajută să mă descarc.

Muncă în zadar cu inelul fals. N-a funcţionat. M-au prins şi acum părinţii lui M cred că sunt ţicnită.

Pentru o clipă mă întreb dacă să-i spun că inelul era la Lucinda şi ce părere are despre asta. Dar… nu. E prea complicat. N-o să vrea să aibă de-a face cu asta. Trimit mesajul – apoi realizez că s-ar putea s-o ia ca pe o critică la adresa lui. Scriu repede un nou mesaj:

Mersi pt ajutor, oricum. Îţi rămân datoare.

Poate c-ar trebui să-i verific căsuţa. Am uitat de ea. Sunt atât de multe e-mailuri cu acelaşi titlu, încât mă chiorăsc uluită la ecran – până când îmi pică fisa. Desigur. Toată lumea a răspuns la invitaţia mea de a veni cu sugestii! Toate mesajele sunt răspunsuri la asta.

Pentru prima dată în cursul după-amiezii simt o undă de mândrie. Dacă vreuna din aceste persoane a venit cu o idee inovatoare, care va schimba radical compania lui Sam, atunci totul va fi datorită mie.

Îl deschid pe primul, cu speranţe mari.

Dragă Sam,

Cred c-ar trebui să avem şedinţe de yoga în pauza de prânz, plătite de companie, şi mai multe persoane sunt de acord cu asta.

Cele bune,

Sally Wilson

Mă încrunt, fără convingere. Nu e tocmai ceea ce speram, dar bănuiesc că yoga *este* o idee bună.

OK, mai departe.

Dragă Sam,

Mulţumesc pentru e-mailul tău. Ne-ai cerut să fim sinceri. Zvonul care circulă în departamentul nostru este că acest aşa-zis exerciţiu în care să venim cu idei e un proces de restructurare. Ce-ar fi să fii şi tu sincer şi să ne spui dacă vom fi concediaţi?

Cele bune,

Tony

Clipesc şocată. Poftim?

OK, asta e o reacţie ridicolă. Probabil că e cu capul. Trec repede la următorul.

Dragă Sam,

A fost alocat un buget pentru acest program „Idei noi“ pe care l-ai lansat? Câţiva lideri de departament mă întreabă.

Mulţumesc,

Grace Hughes

Asta e o altă reacţie aberantă. Un buget? Cine are nevoie de un buget ca să vină cu idei?

Sam,

Ce dracu’ se întâmplă? Data viitoare când ai chef să anunţi o iniţiativă cu privire la personal, poate binevoieşti să te consulţi cu ceilalţi directori.

Malcolm

Următorul e şi mai la obiect.

Sam,

Care-i faza? Mulţumesc că m-ai anunţat din timp. Din părţi.

Vicks

Simt o undă de vinovăţie. Nici nu mi-a trecut prin cap că i-aş putea face probleme lui Sam. Dar de bună seamă toată lumea o să vadă partea pozitivă de îndată ce încep să apară ideile?

Dragă Sam,

Umblă vorba că vrei să numeşti un nou „Expert în Idei“. Poate-ţi aminteşti că asta a fost ideea *mea*, pe care am propus-o într-o şedinţă a departamentului acum trei ani. Mi se pare uşor deranjant că iniţiativa mea a fost preluată astfel şi sper sincer că, atunci când e numită o persoană pe acel post, eu voi fi în capul listei.

Altfel, mă tem că va trebui să înaintez o plângere la nivel superior.

Numai bine,

Martin

Poftim?

Dragă Sam,

Se va organiza o întâlnire specială în care să ne prezentăm ideile? Ai putea să-mi spui, te rog, limita de timp pentru o prezentare în PowerPoint? Putem să lucrăm în echipe?

Cele bune,

Mandy

Aşa. Vedeţi? O reacţie minunată, pozitivă. Muncă în echipă! Prezentări! E fantastic!

Dragă Sam,

Scuze că te deranjez din nou.

Dacă *nu* lucrăm în echipă până la urmă, vom fi penalizaţi? Am avut un conflict cu echipa mea, dar acum sunt la curent cu ideile mele, ceea ce nu e deloc corect.

Să ştii, *eu* am propus prima ideea legată de restructurarea departamentului de marketing, nu Carol.

Numai bine,

Mandy

OK. Mă rog, evident că apar şi mici probleme. Nu contează. E totuşi un rezultat pozitiv…

Dragă Sam,

Îmi pare rău că fac asta, dar vreau să înaintez o plângere oficială cu privire la comportamentul lui Carol Hanratty.

S-a comportat complet lipsit de profesionalism în decursul „exerciţiului pentru idei noi“ şi mă văd obligată să-mi iau liber restul programului din cauză c-am fost profund tulburată. Judy e de asemenea prea tulburată pentru a continua lucrul azi şi ne gândim să luăm legătura cu sindicatul.

Cele bune,

Mandy

Cum? *Cum?*

Dragă Sam,

Îmi cer scuze pentru acest mesaj lung. Ne-ai cerut să venim cu idei.

De unde să încep?

Lucrez în cadrul acestei companii de 15 ani, răstimp în care un lung proces de risipire a iluziilor mi-a pătruns întreaga fiinţă, până când procesele mele mentale…

E-mailul tipului ăsta are vreo 15 pagini. Îmi las telefonul să cadă în poală, cu gura căscată.

Nu-mi vine să cred ce-a ieşit cu toate aceste e-mailuri. *În veci* nu mi-aş fi dorit să provoc aşa o tevatură. De ce sunt oamenii atât de *nătângi*? De ce trebuie să se certe? Ce Doamne iartă-mă am stârnit?

N-am citit decât primele câteva mesaje. Mai sunt în jur de treizeci. Dacă i le trimit pe toate lui Sam şi le primeşte pe toate odată când coboară din avion în Germania… Deodată îmi răsună în minte vocea lui spunând „*Circularele sunt o chestie diabolică*“.

Şi am trimis una în numele lui. Întregii companii. Fără să-l consult.

Oh, Doamne. Tare mi-aş dori să pot da timpul înapoi. Părea o idee atât de bună. Ce-o fi *fost* în capul meu? Tot ce ştiu e că nu pot să-i arunc toate astea pe cap din senin. Trebuie mai întâi să-i explic totul. Să-i spun ce încercam să fac.

Încep să mi se învârtă rotiţele rapid. Vreau să zic, acum e în avion. Nu poate fi contactat. Şi, la urma urmei, e vineri noapte. N-are nici un *rost* să-i forwardez ceva. Poate până luni o să se potolească toată lumea. Da.

Telefonul zbârnâie brusc, semn c-am primit un mesaj, şi tresar speriată.

Acum decolez. E ceva ce-ar trebui să aflu? Sam

Mă uit fix la telefon, cu inima bătându-mi nebuneşte, uşor paranoică. Oare trebuie să afle despre lucrul ăsta chiar în clipa asta? Chiar *trebuie*?

Nu. Nu trebuie.

Deocamdată nu. Drum bun! Poppy

1. De fapt, probabil că ascultă la uşă.

2. Fracul lui costă aproape la fel de mult ca rochia mea.

3. Poate „Cimbalele la Coldplay“ ar fi fost o temă mai bună, dar ce ştiu eu?

4. *The Times Literary Supplement* (n.r.).

5. Wanda ne-a făcut viţel Stroganoff când i-am vizitat prima dată. Cum puteam să-i spun adevărul, anume că-mi vine să vomit de la ea?

6. A fost invitat la *Newsnight* şi toate cele. Din spusele lui Magnus, Antony a *savurat* toată atenţia care i s-a acordat, deşi s-a prefăcut că-i displăcea. A spus şi chestii mai controversate de-atunci, dar nici una n-a luat amploarea scandalului cu filistinii.

Opt

Nu ştiu ce să fac în legătură cu Antony, Wanda şi Intrarea în Pronaos, cum am numit povestea în sinea mea. Aşa că n-am făcut nimic. N-am zis nimic.

Ştiu c-o dau cotită. Ştiu că e un semn de slăbiciune. Ştiu c-ar trebui să înfrunt situaţia. Dar de-abia reuşesc s-o procesez, cu atât mai puţin să vorbesc despre ea. Mai ales cu Magnus.

Nu mi-am dat seama ce bine joc teatru. Tot weekendul n-am lăsat să se vadă nimic. Am luat cina cu familia Tavish. Am ieşit să beau ceva cu Ruby şi Annalise. Am râs, am vorbit, am exclamat, am glumit şi am făcut sex. Şi în tot acest timp am simţit o durere surdă în piept. Aproape că m-am obişnuit cu ea.

Aproape că m-aş simţi mai bine dacă mi-ar *spune* ceva. Am putea avea o ceartă pe faţă şi i-aş putea convinge că-l iubesc pe Magnus, că o să-l susţin în cariera lui şi că nu sunt proastă de fapt. Dar ei n-au spus nimic. Au păstrat o aparenţă amabilă şi agreabilă, punându-mi întrebări politicoase legate de planurile noastre de a găsi o casă şi îmbiindu-mă cu vin.

Ceea ce nu face decât să agraveze lucrurile. Dovedeşte că nu fac parte din familie. Nu sunt primită nici măcar la sfatul de familie în care se discută ce alegere nepotrivită e această nouă iubită a lui Magnus.

Ar putea chiar să fie OK dacă Magnus i-ar detesta pe-ai lui, nu i-ar păsa de părerea lor şi am putea să-i considerăm nişte ţicniţi. Dar el îi respectă. Ţine la ei. Se înţeleg foarte bine. Sunt de acord în majoritatea privinţelor şi, când se contrazic pe o temă, o fac cu bună-dispoziţie, tachinându-se. Pe orice temă.

Orice temă cu excepţia mea.

Nu pot să mă gândesc prea mult la asta pentru că mă necăjesc şi intru în panică, aşa că nu-mi permit decât un dram de frământare pe zi. Mi-am luat porţia în seara asta. M-am oprit la Starbucks după serviciu şi-am stat cu o cană de ciocolată caldă până când m-am deprimat de tot.

Dar acum, dacă te uiţi la mine, nici n-ai ghici. Port cea mai elegantă rochiţă neagră a mea şi pantofi cu toc. Sunt machiată impecabil. Îmi sclipesc ochii. (Două cocktailuri). M-am surprins adineauri în oglindă şi par o fată relaxată, care poartă un inel de logodnă şi bea cocktailuri Cosmo la Savoy, complet lipsită de griji.

Şi, drept să spun, *sunt* mult mai bine-dispusă decât eram. În parte datorită cocktailurilor, în parte pentru că sunt extrem de entuziasmată că mă aflu aici. N-am mai fost niciodată la Savoy până acum. E incredibil!

Petrecerea se ţine într-o cameră uluitoare, cu lambriuri şi candelabre fabuloase peste tot şi chelneri care servesc cocktailuri. E şi o formaţie de jazz, iar în jurul meu persoane îmbrăcate la patru ace stau de vorbă în grupuleţe. Toată lumea se bate amical pe spate, dă mâna, bate palma şi toţi par foarte bine-dispuşi. Nu cunosc absolut pe nimeni, evident, dar îmi e de-ajuns să privesc spectacolul. De fiecare dată când cineva observă că stau de una singură şi încearcă să se apropie, îmi scot telefonul să-mi verific mesajele şi persoana face cale întoarsă.

Ăsta-i marele avantaj la un telefon. E ca un însoţitor.

Lucinda îmi tot trimite mesaje, îmi spune că e în nordul Londrei, ca să se uite la un alt tip de mătase gri şi mă întreabă dacă am vreo preferinţă pentru textură. Magnus mi-a trimis mesaj din Warwick legat de un stagiu de cercetare pe care-l pune la cale cu un coleg de-acolo. Între timp, am o conversaţie prelungită cu Ruby legată

de întâlnirea cu un necunoscut. Singura problemă e că e destul de greu să trimiţi mesaje şi să ţii un cocktail în mână în acelaşi timp, aşa că în cele din urmă îmi las paharul de Cosmo pe o masă din apropiere şi trimit nişte răspunsuri-fulger:

Sigur, o mătase gri cu fir gros merge foarte bine. Mulţumesc mult! Cu drag, Poppy xxxxx

Sună minunat, pot să vin şi eu?! P xxxxx

Nu cred că e neapărat bizar c-a cerut două fripturi… poate ţine dieta Atkins??? Ţine-mă la curent! P xxxxx

E şi-un pomelnic de mesaje pentru Sam. O groază de alte persoane au răspuns la invitaţia de a veni cu idei. Mulţi au ataşat documente kilometrice şi CV-uri. Au pus chiar şi câteva videoclipuri. Probabil c-au fost foarte ocupaţi în weekend. Mă strâmb când văd unul intitulat „1001 de idei pentru WGC – Partea I“ şi-mi întorc privirea.

Speranţa mea era că totul se va linişti în weekend şi lumea va uita complet de asta. Dar azi dimineaţă pe la 8 a început avalanşa de e-mailuri şi de atunci tot vin. Încă mai umblă zvonul că toată povestea asta e un test pentru o slujbă. E o luptă înfocată cu privire la ce departament a venit primul cu ideea extinderii în State. Malcolm tot trimite mesaje iritate întrebând cine a aprobat această iniţiativă şi toată povestea e o nebunie de fapt. Oamenii ăştia n-au *o viaţă*?

De câte ori mă gândesc la asta, mă ia cu ameţeală. Aşa că am o nouă strategie de a-i face faţă: nu mă gândesc. Poate să aştepte până mâine.

După cum poate aştepta şi ultimul e-mail al lui Willow către Sam. Acum am decis că probabil nu numai că arată ca un top-model, ci e şi foarte bună la pat *şi* moştenitoarea unei averi, ca să-i compenseze temperamentul nestăvilit.

Astăzi i-a trimis încă un mesaj lung şi plicticos în care bate câmpii, spunându-i lui Sam să-i caute o marcă specială de gel exfoliant nemţesc în Germania, dar că el nici n-o să se ostenească probabil şi aşa e el, după tot paté-ul pe care l-a cărat din Franţa pentru el, îi venea să vomite, dar tot a făcut-o, pentru că aşa e firea ei şi el ar avea ceva de învăţat din asta, dar a vrut el VREODATĂ să înveţe ceva de la ea? A VRUT???

Zău aşa. Îmi dă dureri de cap.

Parcurg lungul şir de e-mailuri când unul îmi atrage atenţia. E de la Adrian Foster de la Marketing.

Dragă Sam,

Mulţumesc c-ai acceptat să-i înmânezi buchetul de flori lui Lindsay de ziua ei. Dat fiind că nu erai azi, le-am lăsat în biroul tău. Sunt puse în apă, aşa c-ar trebui să reziste.

Numai bine,

Adrian

De fapt n-a fost Sam cel care-a acceptat să-i înmâneze florile. Eu am acceptat, în numele lui.

Acum nu mai sunt foarte sigură c-a fost o idee bună. Dacă e foarte ocupat mâine? Dacă se înfurie că trebuie să piardă timpul oferind flori? Oare cum aş putea să

simplific lucrurile pentru el?

Bună, Lindsay!

Am ceva pentru tine în biroul meu. Ceva care o să-ţi placă. Te aştept mâine. La orice oră.

Sam xxxxx

Îl trimit fără să-l mai recitesc şi iau o gură de Cosmo. Timp de vreo douăzeci de secunde sunt relaxată, savurând băutura, întrebându-mă când vor apărea aperitivele. Apoi, ca şi cum ar fi sunat un ceas deşteptător, tresar.

Stai aşa. Am pus pupici după numele lui Sam. N-ar fi trebuit să fac asta. Nu se pun pupici în mesaje profesionale.

La naiba. Redeschid mesajul şi-l recitesc, crispându-mă. Sunt atât de obişnuită să trimit pupici, încât i-am pus mecanic. Dar Sam nu pune niciodată pupici. Niciodată…

Oare ar trebui să-i *de-trimit*?

Dragă Lindsay, ca să fie clar, n-am vrut să-ţi trimit pupici adineauri…

Nu. Oribil. Va trebui s-o las cum a picat. Probabil că exagerez, oricum. Probabil că nici nu va observa…

Oh, Doamne. Tocmai am primit un e-mail de la Lindsay. S-a mişcat rapid. Îl deschid şi mă uit lung la mesaj.

Ne vedem atunci, Sam.

Lindsay xx;)

Doi pupici şi un omuleţ care face cu ochiul. Oare e ceva normal?

Mă uit lung la el, încercând să mă conving că este.

Da. Da, cred că e normal. Ar putea cu siguranţă să fie ceva normal. Doar o corespondenţă amicală între colegi.

Îmi pun telefonul deoparte, golesc paharul şi mă uit după un altul. Văd o chelneriţă aflată la câţiva paşi şi încep să-mi croiesc drum spre ea.

— … ideea lui Sam Roxton? îmi atrage atenţia o voce de bărbat. *Ridicol*, la naiba.

— Ştiţi cum e Sam…

Mă opresc locului, făcându-mi de lucru cu telefonul. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi la costum s-au oprit în apropierea mea. Sunt cu toţii mai tineri decât Sam şi îmbrăcaţi foarte elegant. Probabil că sunt colegi de-ai lui.

Mă întreb dacă aş putea să asociez feţele cu adresele de e-mail. Pariez că acela cu ten măsliniu e Justin Cole, care a trimis o circulară în care le spunea tuturor că e *obligatoriu* să se îmbrace *casual* vineri şi ar putea lumea să se îmbrace cu *stil*? Arată ca un agent de la „poliţia modei“, în costumul lui negru şi cravata subţire.

— E pe-aici? întreabă un tip blond.

— Nu l-am văzut, răspunde tipul cu ten măsliniu, dând pe gât un *shot*[1]. E un labagiu căpos.

Tresar surprinsă. Ei bine, nu s-a exprimat prea frumos.

Primesc un mesaj şi îl deschid, uşurată că pot să-mi fac de lucru. Ruby mi-a trimis o poză cu o porţiune de păr şaten, însoţită de mesajul:

Asta-i o meşă???

Nu-mi pot reţine un hohot de râs. Cumva a reuşit să prindă în poză capul tipului văzut din spate. Cum o fi reuşit? Oare el n-a observat?

Mă chiorăsc la poză. Arată ca un păr normal. Habar n-am de ce Ruby e atât de obsedată de meşe, de fapt. Totul e din cauza unei întâlniri dezastruoase pe care a avut-o anul trecut, când s-a dovedit că tipul avea 59, nu 39 de ani2.

Nu cred. Arată OK! xxxxx

Când îmi ridic privirea, bărbaţii care stăteau de vorbă au dispărut, înghiţiţi de mulţime. La naiba. Chiar mă interesa conversaţia lor.

Mai iau un Cosmo şi câteva bucăţi delicioase de sushi (seara asta deja m-ar fi costat vreo 50 de lire dacă aş fi plătit consumaţia) şi sunt pe punctul de a mă apropia de formaţie, când aud sunetul strident care anunţă pornirea unui microfon. Mă întorc – şi văd că e la doar un metru distanţă pe un mic podium pe care nu îl observasem. O fată blondă într-un costum negru cu pantaloni bate în microfon şi spune:

— Doamnelor şi domnilor, îmi puteţi acorda puţină atenţie?

După o clipă spune mai tare:

— Fraţilor! E momentul pentru discursuri! Cu cât încep mai repede, cu-atât se termină mai repede, OK?

Toată lumea izbucneşte în râs şi mulţimea începe să se îndrepte spre acest capăt al încăperii. Mă împing chiar spre podium, care *sincer* nu e locul unde mi-aş dori să fiu – dar nu prea am de-ales.

— Aşadar, iată-ne!

Blonda îşi întinde braţele.

— Bine aţi venit la această celebrare a fuziunii dintre noi, Johnson Ellison, şi minunata companie Greene Retail. Aceasta nu e doar uniunea unor companii, ci o uniune de suflet şi sunt multe, *multe* persoane cărora trebuie să le mulţumim. Directorul nostru executiv, Patrick Gowan, a venit cu viziunea iniţială datorită căreia suntem cu toţii azi aici. Patrick, vino aici lângă mine!

Un tip cu barbă, într-un costum deschis la culoare, a urcat pe scenă, zâmbind modest şi clătinând din cap, şi toată lumea a început să aplaude, inclusiv eu.

— Keith Burnley… ce pot să spun? A fost o sursă de inspiraţie pentru noi toţi.

Problema când stai în primul rând într-o mulţime e că te simţi foarte nelalocul tău. Încerc să ascult cu atenţie şi să par interesată, dar nici unul din aceste nume nu-mi spune nimic. Poate c-ar fi trebuit să-mi fac temele. Îmi scot telefonul pe furiş şi mă întreb dacă pot să găsesc e-mailul despre fuziune, fără să fiu văzută.

— Şi ştiu că e pe-aici pe undeva…

Se uită de jur-împrejur, punându-şi mâna streaşină.

— A încercat să se sustragă, dar trebuia să-l avem aici în persoană, Dl. White Globe Consulting, Dl. Sam Roxton!

Îmi ridic şocată privirea. Nu se poate, nu poate fi…

La naiba.

Răsună din nou ropote de aplauze când Sam urcă pe podium, purtând un costum închis la culoare şi o uşoară cută de încruntare. Sunt atât de uluită, încât am rămas ţintuită locului. Era în Germania. Nu trebuia să vină în seara asta. Ce *caută* aici?

După expresia surprinsă care se întipăreşte pe chipul lui când mă vede, aş zice că acelaşi lucru se întreabă şi el.

Am încurcat-o. *Cum* de mi-am închipuit că pot apărea nepoftită la o petrecere importantă, de fiţe, ca asta, fără să intru în bucluc?

Îmi ard obrajii de ruşine. Încerc repede să mă retrag, dar mulţimea de oameni din spatele meu e prea densă, aşa că rămân blocată acolo, uitându-mă fără un cuvânt la el.

— … Când Sam e de faţă ştii că se va ajunge la punctul culminant, spune blonda. Dacă să ajungi la punctul culminant e ceea ce-ţi *doreşti*… nu-i aşa, Peter?

Toată lumea izbucneşte în râs şi mă grăbesc să mă alătur râsetelor generale, simulând încântarea. În mod vădit aceasta e o glumă pe care o împărtăşesc cu toţii, despre care aş şti şi eu dacă n-aş fi un musafir nepoftit.

Tipul de lângă mine exclamă „Cam fără perdea gluma asta!“ şi eu mă trezesc răspunzând „Ştiu, ştiu!“, cu un nou hohot de râs artificial.

— Ceea ce ne aduce la un alt jucător important…

Când îmi ridic privirea, Sam se uită în cu totul altă parte, slavă Domnului. Toată treaba e oricum îndeajuns de chinuitoare.

— Aplauze pentru Jessica Garnett!

Când o fată îmbrăcată în roşu urcă pe podium, Sam îşi scoate telefonul şi începe să tasteze discret. O clipă mai târziu, primesc un mesaj.

De ce râdeai?

Mă simt stânjenită la culme. Probabil că şi-a dat seama că încercam doar să nu bat la ochi. Încearcă dinadins să mă împungă. Ei bine, n-o să muşc momeala.

A fost o glumă bună.

Îl privesc în timp ce-şi verifică telefonul. Chipul lui zvâcneşte aproape imperceptibil, dar ştiu că s-a prins. Tastează din nou ceva scurt – şi după o clipă telefonul meu zbârnâie.

Nu ştiam că e scris numele tău pe invitaţia mea.

Îmi ridic privirea agitată, încercând să-i desluşesc expresia, dar din nou se uită în altă parte, cu chipul impasibil. Mă gândesc o clipă, apoi scriu:

Am trecut doar să iau punguţa de cadouri pentru tine. Serviciu inclus. Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Şi cocktailurile mele.

Acum se uită ţintă la cocktailul meu. Ridică din sprânceană şi îmi reţin un chicotit.

Voiam să le pun într-o butelcuţă pentru tine. Evident.

Evident. Deşi eu beau Manhattan.

Ah, ei bine, acum ştiu. O să arunc toate *shot*-urile de tequila pe care le păstrasem.

După ce citeşte ultimul mesaj, Sam îşi ridică privirea din telefon şi schiţează acel zâmbet care te ia pe neaşteptate. Fără să vreau, mă trezesc zâmbindu-i larg la rândul meu, şi trebuie să-mi trag răsuflarea. Chiar *are* un efect asupra mea zâmbetul acela al lui. E deconcertant. E…

Mă rog. Să ne concentrăm pe discurs.

— … şi, în sfârşit, vă dorim o seară minunată! Vă mulţumim tuturor!

Când izbucneşte ultima repriză de aplauze, încerc să găsesc o cale de ieşire, dar nu există nici una. În circa zece secunde, Sam a coborât de pe podium şi s-a oprit drept în faţa mea.

— Oh.

Încerc să-mi ascund stânjeneala.

— Ă… bună. Ce coincidenţă să ne întâlnim aici!

El nu zice nimic, doar mă priveşte întrebător. N-are rost să încerc s-o dau înainte cu tupeu.

— OK, îmi pare rău, spun repede. Ştiu că n-ar trebui să fiu aici, doar că n-am fost niciodată la Savoy şi părea atât de grozav şi tu nu voiai să mergi şi…

Mă întrerup când el ridică mâna, cu un aer amuzat.

— Nici o problemă. Trebuia să-mi spui că vrei să vii. Te-aş fi trecut pe listă.

— Oh!

Mi-a tăiat macaroana.

— Ei bine… mulţumesc. Mă distrez de minune.

— Bun.

Zâmbeşte şi ia un pahar cu vin roşu de pe-o tavă.

— Ştii ce?

Se opreşte gânditor, cuprinzând paharul în mâini.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Poppy Wyatt. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai demult. Şi anume mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor în ultimele câteva zile.

— E în regulă, sincer. Nici o problemă.

Scutur din mână, încercând să-l opresc, dar el clatină din cap.

— Nu, ascultă-mă, vreau să-ţi spun asta. Ştiu că la început îţi făceam eu un serviciu dar, în cele din urmă, mi-ai făcut tu unul. N-am avut sprijinul unei asistente propriu-zise la serviciu. Ai făcut o treabă minunată, ţinându-mă la curent cu toate. Îţi sunt recunoscător.

— Serios, n-ai pentru ce! spun, simţindu-mă stânjenită.

— Acceptă laudele care ţi se cuvin!

Râde, apoi îşi scoate haina şi îşi lărgeşte nodul la cravată.

— Doamne, a fost o zi lungă.

Îşi aruncă haina peste umăr şi ia o gură de vin.

— Aşadar, n-a venit nimic azi? A fost tare linişte pe calea undelor.

Schiţează încă un zâmbet care te dă peste cap.

— Sau toate mesajele pentru mine sunt trimise acum pe adresa lui Jane?

Pe telefonul meu se află 243 de e-mailuri pentru el. Şi încă mai vin.

— Ei bine… iau o gură de Cosmo, încercând disperată să câştig timp. De fapt, ai primit câteva mesaje. N-am vrut să te deranjez cât erai în Germania.

— Oh, da?

Pare interesat.

— Ce mesaje?

— Hm… una, alta. Sau ai prefera s-o lăsăm pe mâine? mă agăţ de un fir de speranţă.

— Nu, spune-mi acum.

Îmi frec nasul. De unde s-o iau?

— Sam! Aici erai!

Un tip slăbănog cu ochelari se apropie de noi. Clipeşte repede şi are un portofoliu mare, negru, sub braţ.

— Ziceau că n-o să vii în seara asta.

— N-aveam de gând să vin, spune sec Sam.

— Grozav. *Grozav!*

Slăbănogul e atât de agitat că dă pe-afară de energie.

— Ei bine, am luat astea cu mine pentru orice eventualitate.

Îi întinde portofoliul lui Sam, care îl ia, privindu-l uluit.

— Dacă ai o clipă în seara asta, eu n-o să mă culc mai devreme de 2-3, n-am nici o problemă să vorbim pe Skype de-acasă… E *un pic* radical, în parte, dar… Oricum! Cred că faci o chestie minunată. Şi, dacă *există* şansa unui post dincolo de asta… contează pe mine. Bun. Ei bine… nu te mai ţin. Mulţam, Sam!

Şi dispare din nou în mulţime.

Pentru o clipă nici unul din noi nu zice nimic. Sam pentru că e prea uluit, eu pentru că încerc să mă gândesc ce să-i spun.

— Care-i faza? întreabă Sam într-un final. Ai idee? Mi-a scăpat ceva?

Îmi umezesc buzele, emoţionată.

— *Ar fi* un lucru de care voiam să-ţi spun.

Râd ascuţit.

— E destul de nostim de fapt, dacă poţi să-l vezi aşa…

— Sam!

O femeie masivă cu o voce răsunătoare mă întrerupe.

— Sunt *atât* de încântată că te-ai înscris la crosul caritabil!

Oh, Doamne. Asta trebuie să fie Rachel.

— Crosul caritabil?

Sam repetă cuvintele ca şi cum ar fi ceva de neconceput pentru el.

— Nu. Îmi pare rău, Rachel. Nu particip la crosuri caritabile. Eu mă mulţumesc să donez, îi las pe alţii să alerge, bravo lor…

— Şi e-mailul de la tine?

Se uită lung la el.

— Eram atât de încântaţi că vrei să iei parte! Nimănui nu i-a venit să creadă! Anul ăsta ne îmbrăcăm cu toţii în costume de supereroi, adaugă entuziasmată. Ţi-am rezervat un costum de Superman.

— E-mailul?

Sam pare uluit.

— Care e-mail?

— E-mailul minunat pe care mi l-ai trimis! Vineri să fi fost? Oh, şi să te *ţină* Dumnezeu pentru mesajul pe care i l-ai trimis micuţei Chloe.

Rachel îşi coboară vocea şi îl bate pe mână.

— A fost foarte mişcată. Celor mai multor directori nici nu le-ar *păsa* că unei secretare i-a murit câinele, aşadar faptul că tu ai trimis un mesaj de condoleanţe atât de frumos, cu o poezie şi toate cele…

Face ochii mari.

— Ei bine, am fost cu toţii uimiţi, sinceră să fiu!

Mă înroşesc şi mai tare la faţă. Uitasem de asta.

— Un mesaj de condoleanţe pentru moartea unui câine, zice Sam, cu o voce stranie. Da, mă uimesc şi pe mine.

Se uită ţintă la mine. N-are o expresie foarte prietenoasă. De fapt, îmi vine s-o iau la fugă, dar n-am unde.

— Oh, Loulou!

Rachel îi face brusc cu mâna cuiva aflat în celălalt capăt al sălii.

— Scuză-mă, Sam…

Se îndepărtează, croindu-şi drum prin mulţime, lăsându-ne singuri.

Se lasă tăcerea. Sam mă priveşte calm, fără să clipească. Realizez că aşteaptă să încep eu.

— Am crezut…

Mi se pune un nod în gât.

— Da?

Tonul lui e tăios şi implacabil.

— Am crezut că ţi-ar *plăcea* să participi la crosul caritabil.

— Aşa deci.

— Da. Aşa am crezut.

Vocea îmi e puţin răguşită de emoţie.

— Vreau să zic… sunt pentru o cauză nobilă! Aşa că m-am gândit să răspund. Ca să te scutesc pe tine de asta.

— Ai scris un e-mail şi l-ai semnat cu numele *meu*?

Vocea lui nu prevesteşte nimic bun.

— Încercam să te ajut! spun imediat. Ştiam că n-ai timp şi ei te tot întrebau şi m-am gândit…

— Şi mesajul de condoleanţe a fost tot opera ta, să înţeleg?

Închide ochii pentru o clipă.

— Dumnezeule. Mai e şi altceva în care ţi-ai băgat coada?

Aş vrea să-mi vâr capul în nisip ca struţul. Dar nu pot. Trebuie să-i spun, repede, înainte să-l atace altcineva.

— OK, am mai avut o… o altă idee, spun, cu un firicel de voce. Doar că toată lumea a cam luat-o razna şi acum toată lumea trimite mesaje şi îşi închipuie că e o slujbă la mijloc…

— O slujbă?

Se uită lung la mine.

— Despre ce vorbeşti?

— Sam.

Un tip îl bate pe spate în trecere.

— Mă bucur că te-ar interesa să vii în Islanda. Ţinem legătura.

— *Islanda*?

Lui Sam îi pică faţa.

Uitasem că am acceptat şi excursia în Islanda[3]. Dar n-apuc decât să schiţez un zâmbet spăşit înainte să-l atace altcineva pe Sam.

— Sam, OK, nu ştiu ce se întâmplă.

E o fată cu ochelari, care pune multă patimă în ceea ce spune.

— Nu ştiu dacă ne iei de proşti sau ce faci…

Pare puţin stresată şi îşi tot ridică părul de pe frunte.

— Mă rog. Ăsta e CV-ul meu. *Ştii* câte idei am avut pentru compania asta, dar dacă trebuie să ne dăm şi mai *mult* peste cap, atunci… mă rog, Sam. E alegerea ta.

— Elena…

Sam se opreşte uluit.

— Citeşte numai scrisoarea mea de intenţie. Găseşti totul acolo.

Şi dusă a fost.

Se lasă tăcerea, apoi Sam se întoarce, cu o expresie atât de ameninţătoare, încât mă trec fiorii.

— Ia-o de la capăt. Ce-ai făcut?

— Am trimis un e-mail.

Îmi foiesc fâstâcită picioarele, simţindu-mă ca un copil care-a făcut o boacănă.

— Din partea ta.

— Cui?

— Întregii companii, spun, dorindu-mi să mă înghită pământul. Am vrut doar să se simtă toţi… încurajaţi şi apreciaţi. Aşa că le-am zis tuturor să trimită sugestii. Să ţi le trimită.

— Ai *scris* asta? În *numele meu*?

Pare atât de furios, încât chiar mă dau câţiva paşi înapoi, uşor panicată.

— Îmi pare rău, spun, cu răsuflarea tăiată. Mi s-a părut o idee bună. Dar unii au crezut că voiai să-i concediezi şi alţii cred că ăsta e de fapt un interviu pentru o slujbă şi toată lumea a început să se agite… Îmi pare rău, închei, spăşită.

— Sam, am primit e-mailul de la tine! ne întrerupe voioasă o fată cu părul prins în coadă. Aşadar, ne vedem la cursurile de dans.

— Cum…

Ochii lui par gata să-i iasă din orbite.

— Mulţumesc *nespus* de mult pentru sprijin. De fapt, eşti singurul meu elev deocamdată! Să te îmbraci comod şi să-ţi iei încălţăminte uşoară, OK?

Mă uit la Sam şi simt un nod în gât când îi văd expresia. Pare efectiv că a amuţit. Ce-au cursurile de dans? O să trebuiască să danseze la nuntă, nu? Ar trebui să-mi *mulţumească* pentru că l-am înscris.

— Sună minunat! spun, pe un ton încurajator.

— Ne vedem marţi seară, Sam!

În timp ce ea dispare în mulţime, eu îmi încrucişez braţele la piept, în defensivă, gata să-i spun că i-am făcut un mare serviciu. Dar când se întoarce are o expresie atât de împietrită, încât îmi pierd curajul.

— Câte e-mailuri ai trimis de fapt în numele meu?

Pare calm, dar nu într-un sens bun.

— Eu… nu multe, bâigui. Vreau să zic… doar câteva. Voiam doar să te ajut.

— Dacă ai fi fost asistenta mea, te-aş fi concediat pe loc, ba poate aş fi intentat şi acţiune penală.

Vorbeşte repede, ca mitraliera.

— În condiţiile de faţă, nu pot decât să-ţi cer telefonul înapoi şi să-ţi cer să…

— Sam! Mă bucur să văd o faţă cunoscută!

— Nick.

Expresia de pe chipul lui Sam se schimbă instantaneu. Privirea i se luminează şi expresia împietrită pare să se topească.

— Mă bucur să te văd. Nu ştiam că vii.

Un bărbat la vreo şaizeci de ani, care poartă un costum cu dunguliţe peste o cămaşă înflorată, superbă, ridică paharul în direcţia noastră. Mi-l ridic şi eu, simţind că mă ia cu fiori. Sir Nicholas Murray! Când căutam pe Google informaţii despre companie am văzut poze cu el alături de primul-ministru, Prinţul Charles şi toată lumea bună.

— Nu refuz niciodată o petrecere, dacă se poate, spune Sir Nicholas voios. Am ratat discursurile, nu-i aşa?

— O sincronizare perfectă, zâmbeşte larg Sam. Nu-mi spune că ţi-ai trimis şoferul înainte să vadă dacă s-au terminat.

— N-aş putea să comentez, spune Sir Nicholas, făcându-i cu ochiul. Ai primit e-mailul meu?

— Tu l-ai primit pe-*al meu*? răspunde Sam, coborându-şi vocea. L-ai nominalizat pe Richard Doherty pentru Premiul Dealmaker de anul ăsta?

— E un tânăr care promite, Sam, spune Sir Nicholas, părând prins cu mâţa-n sac. Îţi aminteşti munca pe care-a depus-o anul trecut cu Hardwicks? Merită puţină apreciere.

— *Tu* ai pus la punct afacerea Ryan Energy. Nu el.

— M-a ajutat, îi dă replica Sir Nicholas. M-a ajutat în multe feluri. Unele din ele… greu de cuantificat.

Pentru o clipă se uită ţintă unul la celălalt. Amândoi par că-şi stăpânesc râsul.

— Eşti incorigibil, exclamă într-un final Sam. Sper că ţi-e recunoscător. Acum, ştii că tocmai m-am întors din Germania? Avem nişte lucruri de discutat.

Nu m-a inclus deloc în conversaţie, dar chiar nu mă supăr. Sincer. De fapt, poate ar trebui să profit de ocazie şi să mă furişez de-aici.

— Sam, fii drăguţ şi fă-mi cunoştinţă cu prietena ta.

Sir Nicholas îmi întrerupe firul gândurilor şi îi zâmbesc emoţionată, la rândul meu.

E clar că Sam nu ţine morţiş să mă prezinte lui Sir Nicholas. Dar e la fel de clar că e o persoană bine-crescută, pentru că după vreo treizeci de secunde în care se dă o luptă în el[4], spune:

— Sir Nicholas, Poppy Wyatt. Poppy, Sir Nicholas Murray.

— Încântată de cunoştinţă.

Dau mâna cu el, încercând să-mi ascund emoţiile. Oau. Eu şi Sir Nicholas Murray. Stând de vorbă la Savoy. Deja mă gândesc la modalităţi în care i-aş putea pomeni de asta lui Antony, ca din întâmplare.

— Lucrezi la Johnson Ellison sau la Greene Retail? mă întreabă politicos Sir Nicholas.

— Nici, nici, spun stânjenită. De fapt, sunt fizioterapeut.

— Fizioterapeut!

Chipul i se luminează.

— Minunat! Cea mai puţin apreciată dintre artele medicale, după părerea mea. Merg la un tip grozav pe strada Harley pentru spate, deşi încă n-a nimerit-o…

Îmi face discret cu ochiul.

— Trebuie să mergeţi la Ruby, spun, încuviinţând cu un aer de cunoscător. Şefa mea. E uluitoare. Masajul ţesuturilor în adâncime, aşa cum îl face ea, face

oameni în toată firea să *plângă* ca nişte copii.

— Înţeleg.

Sir Nicholas pare interesat.

— Ai o carte de vizită?

Daaaa! Ruby ne-a făcut tuturor cărţi de vizită când am deschis cabinetul şi niciodată nu mi-a cerut cineva o carte de vizită. Absolut niciodată.

— Poftiţi.

Caut în geantă şi scot cartea de vizită nonşalant, ca şi cum fac asta tot timpul.

— Avem cabinetul în Balham. E la sud de Tamisa, poate nu ştiţi zona…

— Cunosc bine Balham.

Îmi face cu ochiul.

— Primul apartament în care am stat în Londra era în Bedford Hill.

— Nu se poate!

Cât pe-aci să-mi scape tartina din gură.

— Ei bine, atunci trebuie musai să treceţi pe la noi.

Nu-mi vine să cred. Sir Nicholas Murray a locuit în Bedford Hill. Doamne, asta dovedeşte ceva. Începi în Balham şi sfârşeşti prin a deveni „Sir“. E un adevărat model, de fapt.

— Sir Nicholas.

Tipul cu ten măsliniu a apărut din senin lângă noi.

— Mă bucur să vă văd aici. Întotdeauna e-o plăcere să vă văd. Cum merge treaba la Nr. 10? Aţi descoperit secretul fericirii?

— Merge.

Sir Nicholas îi zâmbeşte nonşalant.

— Ei bine, e o onoare. O mare onoare. Şi Sam.

Măsliniul îl bate amical pe spate.

— Omul de bază. Ce ne-am face fără tine?

Îl privesc indignată. Adineauri zicea despre Sam că e „un labagiu căpos“.

— Mulţam, Justin.

Sam zâmbeşte încordat.

Chiar *e* Justin Cole. Am avut dreptate. Arată la fel de arogant în carne şi oase pe cât pare în e-mailurile lui.

Sunt pe punctul de a-l întreba pe Sir Nicholas ce fel de persoană e de fapt primul-ministru când un tânăr se apropie emoţionat de noi.

— Sam! Îmi cer scuze că te întrerup, sunt Matt Mitchell. Mulţumesc *nespus* de mult că te-ai oferit voluntar. Va însemna foarte mult pentru proiectul nostru să te avem alături.

— Voluntar?

Sam îmi aruncă o privire tăioasă.

Oh, Doamne. Habar n-am. Rotiţele mi se învârtesc la turaţia maximă, încercând să-mi amintesc. Voluntariat… voluntariat… oare despre ce era vorba…

— Pentru expediţia în Guatemala! Programul de schimb!

Matt Mitchell are un aer radios.

— Suntem atât de încântaţi că ni te-ai alăturat!

Simt un gol în stomac. Guatemala. Uitasem *complet* de Guatemala.

— Guatemala? repetă Sam, cu un soi de rictus.

Acum îmi amintesc. Am trimis e-mailul acela noaptea târziu. Cred că băusem un pahar sau două de vin. Sau… poate trei.

Îmi fac curaj să mă uit cu coada ochiului la Sam şi expresia lui e atât de ameninţătoare, încât aş vrea să mă fac dispărută. Dar faza e că mi s-a părut o ocazie unică. Şi, judecând după agenda lui, el nu-şi ia niciodată concediu. *Ar trebui* să meargă în Guatemala.

— Am fost foarte mişcaţi de e-mailul tău, Sam.

Matt îi cuprinde mâna lui Sam cu amândouă mâinile, cu un aer grav.

— N-am ştiut niciodată că eşti atât de interesat de ce se întâmplă în ţările în curs de dezvoltare. *Câţi* orfani sponsorizezi?

— Sam! Oh, Doamne!

O fată brunetă, cam pilită, ni se alătură clătinându-se pe picioare. E foarte îmbujorată la faţă, i s-a întins rimelul şi îi strânge amândouă mâinile lui Sam.

— Mulţumesc *foarte mult* pentru mesajul legat de Scamper. Mi-ai înseninat ziua, ştii?

— N-ai pentru ce, Chloe, spune Sam, încordat.

Îmi aruncă o privire furibundă şi mă trece un fior.

— Ce lucruri frumoase mi-ai scris, spune ea, cu vocea înecată. Când le-am citit, am ştiut că trebuie să fi pierdut şi tu un câine. Pentru că mă înţelegi, nu-i aşa? Mă *înţelegi*.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Chloe, vrei să iei un loc? spune Sam, smulgându-şi mâinile din ale ei, dar Justin intervine, cu un rânjet răutăcios.

— Am auzit de acest faimos mesaj. Poţi să ni-l arăţi şi nouă?

— L-am printat.

Ştergându-şi nasul, Chloe scoate o hârtie mototolită din buzunar şi Justin i-o smulge din mână.

— Oh, zău, tare frumos, Sam, spune, studiind mesajul cu o admiraţie prefăcută. Foarte emoţionant.

— L-am arătat întregului departament, încuviinţează Chloe, cu lacrimi în ochi. Toată lumea crede că eşti o persoană *minunată*, Sam.

Sam strânge atât de tare paharul în mână, încât i s-au albit articulaţiile. Pare că şi-ar dori să apese pe un buton de „eject“ şi să iasă de-aici. Mă simt foarte, foarte prost acum. Nu mi-am dat seama c-am trimis *chiar* atât de multe e-mailuri. Uitasem de Guatemala. Şi n-ar fi trebuit să trimit mesajul de condoleanţe. Dacă aş putea să mă întorc în timp, acela ar fi momentul în care m-aş întoarce spre mine şi aş zice „Poppy! Ajunge! Nici un mesaj de condoleanţe!“.

— „Micul Scamper e cu cei dragi în rai şi ne-a lăsat în doliu“, citeşte Justin cu voce tare, teatral. „Blăniţa lui deasă, ochii vii şi osul pe fotoliu.“

Face o pauză.

— Nu sunt sigur că „doliu“ rimează foarte bine cu „fotoliu“, Sam. Şi ce caută osul lui pe fotoliu, de fapt? Nu e foarte igienic.

— Dă-mi-o.

Sam încearcă să i-o smulgă din mână, dar Justin îl fentează, cu un aer încântat.

— „Pătura lui uitată-n pat, tăcere peste tot. Dacă Scamper ne priveşte acum, va şti ce drag ne-a fost.“

Justin se strâmbă.

— Tot? Fost? Tu ştii ce-*i* aia o rimă, Sam??

— Eu cred că e foarte emoţionant, spune Sir Nicholas voios.

— Şi eu, spun imediat. Mi se pare minunat[5].

— E perfect adevărat.

Lacrimile curg şiroi pe obrajii lui Chloe.

— E frumos pentru că e *adevărat*.

E beată în ultimul hal. Unul din pantofii cu toc cui i-a alunecat cu totul din picior şi ea nu pare să fi observat.

— Justin, spune blând Sir Nicholas. Ce-ar fi să-i aduci un pahar cu apă lui Chloe?

— Sigur!

Justin bagă repede foaia în buzunar.

— Nu te superi dacă păstrez poezia ta, Sam, nu-i aşa? E atât de *deosebită*. Te-ai gândit vreodată să te angajezi la Hallmark?

O conduce pe Chloe şi efectiv o trânteşte pe un scaun. O clipă mai târziu, îl văd făcând cu mâna grupului cu care era mai devreme, foarte vesel, şi scoţând din buzunar hârtia.

Aproape că nu mai îndrăznesc să mă uit la Sam, atât de vinovată mă simt.

— Ei bine! spune Sir Nicholas, cu un aer amuzat. Sam, habar n-aveam că iubeşti aşa mult animalele.

— Nici nu…

Sam pare că nici nu mai poate vorbi.

— Eu…

Încerc disperată să găsesc o cale de-a repara ce-am făcut. Dar ce pot să fac?

— Acum, Poppy, te rog să mă scuzi, mă trezeşte Sir Nicholas din meditaţie. Oricât de mult aş prefera să rămân aici, trebuie să mă duc să stau de vorbă cu tipul acela *incredibil* de plicticos de la Greene Retail.

Schiţează o grimasă atât de nostimă, încât, fără voia mea, izbucnesc în râs.

— Sam, vorbim mai târziu.

Îmi strânge mâna şi dispare în mulţime, iar eu îmi stăpânesc impulsul de a fugi după el.

— Aşadar!

Mă întorc spre Sam şi înghit în sec.

— Hm… Îmi pare rău pentru tot.

Sam nu spune nimic, doar ţine mâna întinsă, cu palma în sus. După vreo cinci secunde realizez ce înseamnă gestul lui.

— *Cum?*

Mă cuprinde un val de panică.

— Nu! Vreau să zic… nu pot să-l mai ţin până mâine? Am toate contactele pe el acum, toate mesajele mele…

— Dă-mi-l.

— Dar nici n-am apucat să ajung la magazinul de telefoane! N-am cu ce să-l înlocuiesc, ăsta e singurul meu număr, am *nevoie* de el…

— Dă-mi-l.

E implacabil. De fapt, mă cam intimidează.

Pe de altă parte… nu poate să mi-l ia cu *forţa*, nu? Nu fără a provoca o scenă, ceea ce, intuiesc, e ultimul lucru pe care şi l-ar dori.

— Uite ce e, ştiu că eşti furios.

Încerc să adopt un ton cât mai umil.

— Te înţeleg. Dar n-ai prefera să-ţi trimit toate e-mailurile mai întâi? Şi să ţi-l dau mâine după ce-am rezolvat ce mai e de rezolvat? Te rog?

Cel puţin asta o să-mi lase răgazul să-mi notez câteva din mesajele mele.

Sam respiră pe nas, furios. Îmi dau seama că începe să realizeze că n-are de ales.

— Nu mai trimiţi nici măcar un e-mail, îmi spune tăios într-un final, lăsând mâna în jos.

— OK, spun spăşită.

— Îmi faci o listă cu toate mesajele pe care le-ai *trimis* deja.

— OK.

— Îmi restitui telefonul mâine şi după asta nu vreau să mai am de-a face cu tine.

— Să vin la birou?

— Nu!

Pare aproape dezgustat de idee.

— Ne întâlnim la prânz. O să-ţi trimit un mesaj.

— OK, oftez, simţindu-mă destul de deprimată acum. Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi dau viaţa peste cap.

Cumva speram că Sam va zice ceva drăguţ cum ar fi „Nu-ţi face griji, n-ai făcut-o“ sau „Nu-i nimic, ai avut intenţii bune“. Dar nu zice nimic. Arată la fel de neîndurător ca şi până acum.

— Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu? mă întreabă tăios. Spune-mi sincer, te rog. M-ai mai înscris la vreo excursie în străinătate? Ai mai demarat vreo iniţiativă la nivelul companiei în numele meu? Alte poezii deplasate pe care le-ai scris în numele meu?

— Nu! spun agitată. Asta-i tot. Sunt sigură.

— Îţi dai seama câte probleme ai provocat?

— Ştiu, spun, cu un nod în gât.

— Îţi dai seama în câte situaţii stânjenitoare m-ai pus?

— Îmi pare rău, îmi pare sincer rău, spun disperată. N-am vrut să te pun într-o situaţie delicată. N-am vrut să-ţi fac probleme. Am crezut că-ţi fac un serviciu.

— Un serviciu?

Mă priveşte uluit.

— Un *serviciu*?

— Bună, Sam, ne întrerupe o voce răguşită şi mă izbeşte o boare de parfum.

Întorcându-mă, dau cu ochii de o fată la vreo 25-30 de ani, care poartă pantofi cu tocuri ameţitor de înalte şi un machiaj strident. Părul ei roşcat e răsucit cu fierul şi poartă o rochie *foarte* decoltată. Vreau să zic, aproape că i se vede buricul.

— Scuze, pot să vorbesc o clipă cu Sam?

Îmi aruncă o privire ostilă.

— Oh! Ăă… sigur.

Mă dau câţiva paşi mai încolo, dar nu într-atât de departe, încât să nu aud ce spun.

— Aşadar. Abia aştept să ne vedem mâine.

Se uită galeş la Sam, bătând din genele false[6].

— În biroul tău. Vin negreşit.

Sam pare perplex.

— Avem o întâlnire?

— Aşa-ţi place ţie să te joci?

Râde senzual şi-şi scutură părul, cum fac actriţele din serialele americane care

se petrec în bucătării elegante.

— Eu pot să joc orice rol doreşti.

Îşi coboară vocea până la o şoaptă răguşită.

— Dacă mă înţelegi, Sam.

— Îmi pare rău, Lindsay…

Sam se încruntă, vădit intrigat.

Lindsay? Sunt cât pe-aici să-mi vărs paharul pe mine. Fata asta e Lindsay?

Oh nu. Oh nu, oh nu. Nu-i a bună. Ştiam eu că trebuia să anulez pupicii. Ştiam eu că feţişoara care face cu ochiul înseamnă ceva. Sunt atât de alarmată, că aproape ţopăi pe loc. Pot să-l avertizez pe Sam? Oare ar trebui să-i transmit un semnal?

— Am ştiut eu, îi şopteşte ea acum. De cum te-am văzut, Sam, am ştiut că e o scânteie între noi. Eşti *foarte sexy*.

Sam pare încurcat.

— Ei bine… mersi. Cred. Dar, Lindsay, chiar nu e…

— Oh, nu-ţi face griji, pot fi foarte discretă.

Îşi lasă unghia lăcuită să alunece de-a lungul cămăşii lui.

— Aproape că abandonasem orice speranţă în privinţa ta, ştii?

Sam face un pas înapoi, alarmat.

— Lindsay…

— În tot acest timp, nici un semn – apoi din senin începi să îmi trimiţi mesaje.

Face ochii mari.

— Îmi urezi „la mulţi ani“, îmi lauzi rezultatele… Am ştiut eu ce e la mijloc, de fapt. Şi apoi în seara asta…

Se apropie de el, vorbindu-i şi mai înfundat.

— *Habar* nu ai cum m-am simţit când am văzut e-mailul de la tine. Mmmm. Obraznicule.

— E-mail? repetă Sam.

Întoarce încet capul şi-mi întâlneşte privirea chinuită.

Ar fi trebuit să fug. Ar fi trebuit să fug când am avut ocazia.

1. De unde-l are? Mie de ce nu mi-a oferit nimeni un *shot*?

2. El a pretins că era o greşeală de tipar. Mda, pariez că degetul lui a alunecat pur şi simplu două taste mai la stânga.

3. Nu vrea toată lumea să meargă în Islanda? De ce ai refuza să mergi în Islanda?

4. Deci nu e chiar *atât* de bine-crescut.

5. OK, ştiu că nu e minunat. În apărarea mea, l-am ales în grabă de pe un site cu felicitări şi poza era foarte frumoasă. Era un desen cu un coşuleţ gol de câine şi aproape că mi-au dat şi *mie* lacrimile.

6. Ce spune codul bunelor maniere, cum trebuie să procedezi când cuiva i s-a desprins un pic geana falsă? Îi spui sau te prefaci politicos că n-ai observat?

Nouă

Sunt dezolată, sunt cea mai dezolată fiinţă din lume.

Am făcut-o de oaie. Îmi dau seama acum. I-am dat o mulţime de bătăi de cap lui Sam, am abuzat de încrederea lui şi am fost o mare pacoste.

Astăzi trebuia să fie o zi plăcută. O zi cu chestii pentru nuntă. Mi-am luat mai multe zile libere de la lucru ca să mă ocup de ultimele pregătiri pentru nuntă – şi ce fac în loc de asta? Încerc să mă gândesc la toate modalităţile pe care le ştiu de a-ţi cere scuze.

Ajung la întâlnire îmbrăcată într-o ţinută îndeajuns de spăşită, alcătuită dintr-o fustă de blugi şi un tricou gri. Ne întâlnim la un restaurant aflat în apropiere de biroul lui şi, cum intru, dau cu ochii de un grup de fete pe care le-am văzut aseară la Savoy, aşezate ciorchine la o masă rotundă. Sunt sigură că nu m-ar recunoaşte, dar trec grăbită pe lângă ele, cu capul în pământ, pentru orice eventualitate.

Sam mi-a descris locul la telefon ca fiind „o cantină de mâna a doua“. Ce mai cantină. Mesele sunt din oţel, scaunele sunt îmbrăcate în pânză gri şi au unul din meniurile alea de fiţe unde totul e scris cu literă mică, iar fiecare fel de mâncare e descris în cât mai puţine cuvinte[1]. Nu au nici măcar semnul pentru lire[2]. Nu-i de mirare că lui Sam îi place aici.

Am comandat nişte apă şi oscilez între supă şi salată, când Sam apare în prag. Imediat toate fetele îi fac cu mâna şi, după o clipă de ezitare, li se alătură. Nu aud tot ce vorbesc, dar mai prind câte-un cuvânt: „… o idee uimitoare“, „… încântaţi“, „… un spirit colegial“. Toată lumea zâmbeşte şi are un aer optimist, chiar şi Sam.

În cele din urmă îşi cere scuze şi se îndreaptă spre mine.

— Bună. Ai ajuns.

Mie nu-mi zâmbeşte, observ.

— Da. E plăcut aici. Mulţumesc că ai venit să ne întâlnim. Îţi sunt sincer recunoscătoare.

Încerc să fiu cât mai împăciuitoare cu putinţă.

— Practic locuiesc aici.

Ridică din umeri.

— Ca toată lumea de la WGC.

— Aşadar… aici ai o listă cu toate e-mailurile pe care le-am trimis în numele tău.

Vreau să termin cât mai repede cu asta. Mă strâmb involuntar când îi întind foaia. Par aşa multe, când le văd scrise.

— Şi ţi-am transmis toate e-mailurile.

Sunt întreruptă de un chelner care aduce o carafă cu apă şi îi spune „Bine aţi revenit, domnule“ lui Sam, apoi face semn unei fete care aduce coşul cu pâine. După ce pleacă, Sam împătureşte foaia şi-o bagă în buzunar. Slavă Domnului. Mă gândeam c-o să le ia unul câte unul, ca la şcoală.

— Fetele alea sunt colege de-ale tale, nu-i aşa? spun, înclinând din cap spre masa rotundă. Despre ce vorbeau?

O pauză cât Sam îşi toarnă nişte apă – apoi îşi ridică privirea.

— De fapt, vorbeau despre proiectul tău.

Mă uit lung la el.

— Proiectul *meu*? Vrei să zici, e-mailul meu cu ideile?

— Da. Cei din conducere au fost încântaţi.

— Ooh!

Pentru o clipă mă las legănată de acest gând.

— Aşadar… n-au reacţionat *toţi* prost.

— Nu, nu toţi.

— A venit cineva cu idei bune pentru companie?

— De fapt…da, recunoaşte el, îmbufnat. Au venit câteva sugestii interesante.

— Ooh! Minunat!

— Deşi mai sunt câteva persoane convinse că ăsta e un complot pentru a concedia pe toată lumea şi o persoană care ameninţă că ne va da în judecată.

— Oh.

Mi-a închis gura cu asta.

— Corect. Îmi pare rău pentru asta.

— Bună ziua.

O fată veselă cu un şorţ verde se apropie de masa noastră.

— Pot să vă explic meniul?[3] Astăzi avem supă de dovleac, făcută cu pui organic…

Ia fiecare fel de mâncare la rând şi, evident, pierd şirul imediat. Astfel că până la sfârşitul enumerării deja nu mai ştiu ce au, în afară de supa de dovleac.

— Supă de dovleac, vă rog, spun, zâmbind.

— Un sendviş cu friptură în sânge şi o salată verde. Mulţumesc.

Cred că nici Sam n-a ascultat-o. Verifică ceva pe telefon şi se încruntă, iar eu simt o împunsătură de vinovăţie. Probabil că i-am complicat foarte mult munca, cu toate astea.

— Vreau doar să-ţi spun că îmi pare foarte, foarte rău, spun repede. Îmi pare rău pentru mesajul de condoleanţe. Îmi pare rău pentru Guatemala. M-a luat valul. Ştiu că ţi-am făcut multe probleme şi, dacă pot să te ajut în vreun fel, m-aş bucura s-o fac. Vreau să zic… vrei să trimit vreun e-mail pentru tine?

— Nu!

Sam sare ca ars.

— Mulţumesc, adaugă mai potolit. Ai făcut destule.

— Aşadar, cum te descurci? sondez terenul. Vreau să zic, cu procesarea ideilor tuturor.

— Deocamdată se ocupă Jane. Le trimite mesajul meu de „plimbă ursul“.

Strâmb din nas, intrigată.

— Mesajul de „plimbă ursul“? Ce mai e şi aia?

— Ştii tu. „Sam e onorat de mesajul dvs. O să vă răspundă cât de curând cu putinţă. Până atunci, vă mulţumim pentru interesul dovedit.“ Cu alte cuvinte: „N-aştepta prea curând un răspuns“.

Ridică din sprânceană.

— Trebuie să ai şi tu un mesaj din ăsta. Se dovedesc foarte utile şi când vrei să scapi de persoane care te hărţuiesc.

— Nu, n-am, spun, puţin ofensată. Eu nu vreau niciodată să trimit oamenii la plimbare. Eu le răspund!

— OK, asta explică *multe*.

Rupe o bucată de pâine şi muşcă din ea.

— Dacă aş fi ştiut asta, n-aş fi acceptat niciodată să împărţim telefonul.

— Ei bine, nu mai e nevoie.

— Slavă Domnului. Unde e?

Scotocesc prin geantă, scot telefonul şi îl pun pe masă între noi.

— Ce naiba e asta? întreabă Sam, cu o expresie oripilată.

— Ce anume?

Îi urmăresc privirea, intrigată, apoi îmi pică fisa. Erau nişte abţibilduri sclipitoare pentru telefon în punga de cadouri de la Marie Curie şi le-am lipit pe telefon ieri-alaltăieri.

— Nu-ţi face griji.

Îmi dau ochii peste cap, văzându-i expresia.

— Se desfac.

— Ar fi cazul.

Pare încă şocat de cum arată. Zău aşa. Oare nimeni din compania lui nu se oboseşte să-şi decoreze telefonul?

Ne aduc mâncarea şi, pentru o vreme, atenţia ne e distrasă de râşniţa de piper şi muştar şi o garnitură de păstârnac prăjit pe care par să creadă că l-am fi comandat.

— Te grăbeşti? mă întreabă Sam, înainte să muşte din sendvişul cu friptură.

— Nu. Mi-am luat câteva zile libere pentru pregătirile de nuntă, dar de fapt se dovedeşte că nu-s prea multe de făcut.

Adevărul e că am fost puţin şocată când am vorbit dimineaţă cu Lucinda. I-am zis acum *o veşnicie* că o să-mi iau câteva zile libere s-o ajut cu pregătirile. Mă gândeam că putem să ne ocupăm de chestiile faine împreună. Dar ea mi-a zis, practic, nu, mersi. Mi-a înşirat o poveste complicată cum că trebuie să meargă să vorbească la florăria din Northwood şi trebuie să treacă mai întâi pe la o altă clientă şi mi-a dat de înţeles de fapt că aş încurca-o[4]. Aşa că tocmai mi s-a eliberat dimineaţa. Vreau să zic, n-aveam de gând să mă duc la lucru doar ca să am ce face.

În timp ce-mi sorb supa, aştept ca Sam să-mi spună din proprie iniţiativă câte ceva despre nunta lui, dar nu zice nimic. Pe bărbaţi nu prea-i pasionează chestiile astea, nu?

— Supa ta e rece cumva?

Sam îşi fixează deodată privirea asupra bolului meu.

— Dacă e rece, spune-le să ţi-o încălzească.

Nu e tocmai fierbinte, dar chiar n-am chef să fac scandal.

— E în regulă, mulţumesc.

Îi zâmbesc şi mai iau o gură.

Telefonul zbârnâie brusc şi, din reflex, îl trag spre mine. E un mesaj de la Lucinda, care mă anunţă că e la depozit şi mă roagă să-i confirm, vreau doar patru fire de Gypsophila într-un buchet??

Habar n-am. De ce aş preciza aşa ceva? Cum arată de fapt patru fire?

Da, e în regulă. Mulţumesc mult, Lucinda, îţi sunt foarte recunoscătoare! Nu mai e mult! Cu drag, Poppy xxxxx

E şi un e-mail nou de la Willow, dar nu mă simt în stare să-l citesc de faţă cu Sam. I-l transmit rapid şi las telefonul pe masă.

— Tocmai ai primit un mesaj de la Willow.

— Aham.

Încuviinţează, cu o expresie încruntată, distantă.

Mor de curiozitate să aflu mai multe despre ea. Dar cum să deschid discuţia

fără să bată la ochi?

Nu pot nici măcar să-l întreb „Cum v-aţi cunoscut?“ pentru că ştiu deja, dintr-unul din e-mailurile ei dezlânate. S-au întâlnit în timpul unui interviu pentru un job la White Globe Consulting. Sam era în comisie şi i-a pus nişte întrebări încuietoare legate de CV-ul ei, iar ea ar fi trebuit să ghicească DE-ATUNCI că o să-i distrugă viaţa. Ar fi trebuit să se ridice şi pur şi simplu să IASĂ PE UŞĂ. Pentru că el chiar îşi închipuie că viaţa ei se învârte în jurul unui salariu cu şase cifre? Chiar crede că toţi sunt ca el? Oare el nu-şi dă seama că pentru a construi un cămin trebuie să ŞTII CE SUNT CĂRĂMIZILE???

Etc etc etc. Sincer, n-am rezistat să-l citesc până la sfârşit.

— Încă nu ţi-ai luat alt telefon? mă întreabă Sam, ridicând din sprânceană.

— Mă duc în după-amiaza asta la magazin.

O să fie o corvoadă s-o iau de la capăt cu alt telefon, dar nu prea am ce face. Dacă nu cumva…

— De fapt, tocmai mă întrebam, adaug, degajată. Crezi c-aş putea păstra cartela SIM? Poţi să iei *telefonul* înapoi…

— O cartelă SIM de companie, plină cu mesaje de afaceri?

Râde, nevenindu-i a crede.

— Ai înnebunit? A fost o nebunie din partea mea să ţi-l las pe mână de la început. Nu c-aş fi avut de ales, doamnă Iute-de-Mână. Ar fi trebuit să trimit poliţia pe urmele tale.

— Nu sunt hoaţă! îi răspund, jignită. Nu l-am *furat*. L-am găsit aruncat la *coş*.

— Ar fi trebuit să-l predai.

Ridică din umeri.

— Ştii asta şi o ştiu şi eu.

— Era un bun public! Pradă legitimă!

— „*Pradă legitimă*“? Vrei să-i spui şi judecătorului asta? Dacă-mi alunecă portofelul din buzunar şi cade în coş, asta-i dă lui X dreptul să mi-l fure?

Nu-mi dau seama dacă mă tachinează sau vorbeşte serios, aşa că iau o gură de apă, evitând subiectul. Răsucesc telefonul încolo şi-ncoace şi nu mă îndur să-l las din mână. M-am obişnuit cu telefonul ăsta acum. Îmi place senzaţia pe care mi-o dă. M-am obişnuit până şi să împart căsuţa poştală cu altcineva.

— Aşadar, ce-o să se întâmple cu el? întreb, ridicându-mi într-un final privirea. Cu telefonul, adică.

— Jane o să retransmită toate mesajele importante pe adresa ei. Apoi o să fie şters. În interior şi pe dinafară.

— Da. Desigur.

Îmi vine să scâncesc la gândul că toate mesajele mele vor fi şterse. Dar n-am ce face. Asta a fost înţelegerea. A fost doar un împrumut. După cum a zis şi el, telefonul nu-mi aparţine.

Îl las din nou din mână, la două degete de farfuria mea.

— O să-ţi transmit noul meu număr de îndată ce fac rost de el, spun. Dacă primesc vreun mesaj legat de inel sau nuntă şi, *mai ales*, dacă mă caută doamna Fairfax de la Hotelul Berrow…

— O să ţi le transmit, încuviinţează. Sau, mai curând, o să ţi le transmită noua mea asistentă.

— Când începe lucrul?

— Mâine.

— Grozav!

Zâmbesc fără convingere şi iau o gură de supă, care într-adevăr e mai curând călâie.

— E grozavă, spune el entuziasmat. Se numeşte Lizzy şi e foarte deşteaptă.

Lasă sendvişul şi atacă salata verde.

— Bun. Cât suntem aici, trebuie să-mi spui. Care-a fost faza cu Lindsay? Ce naiba i-ai scris?

— Oh. Asta.

Simt că-mi ard obrajii.

— Cred că a interpretat greşit mesajul pentru că… Mă rog. A fost un mărunţiş, de fapt. Doar i-am făcut un compliment şi apoi i-am trimis pupici ca din partea ta. La sfârşitul unui e-mail.

Sam lasă furculiţa din mână.

— Ai pus pupici într-un mesaj de la *mine*? Un mesaj de afaceri?

Aproape că pare mai scandalizat de asta decât de toate celelalte chestii.

— N-am vrut! încerc să mă apăr. Pur şi simplu mi-au scăpat. Eu pun tot timpul pupici în e-mailuri. Sunt mai prietenoase aşa.

— Oh. Înţeleg.

Îşi dă ochii peste cap.

— Eşti una din *acele* persoane ridicole.

— Nu e ridicol, îi răspund. E doar un mod de-a fi drăguţ.

— Dă-mi să văd.

Întinde mâna spre telefon.

— Încetează! spun îngrozită. Ce *faci*?

Încerc să i-l smulg, dar e prea târziu. A pus mâna pe telefon şi acum parcurge toate mesajele şi e-mailurile. În timp ce citeşte, ridică din sprânceană, se încruntă şi apoi izbucneşte subit în râs.

— La ce te uiţi?

Încerc să adopt un ton glacial.

— Ar trebui să-mi respecţi dreptul la viaţă privată.

Mă ignoră cu desăvârşire. Oare n-are noţiunea de intimitate? Şi ce citeşte, de fapt? Ar putea să fie orice.

Mai iau o gură de supă, dar e atât de rece, încât n-o mai suport. Când îmi ridic privirea, Sam îmi citeşte la fel de avid mesajele. E oribil. Mă simt ca şi cum ar scotoci prin sertarul meu cu lenjerie.

— Acum ştii cum e să-ţi critice altcineva mesajele, spune, ridicându-şi privirea.

— N-ai ce critica, spun, cu un aer uşor dispreţuitor. Spre deosebire de tine, eu sunt o persoană politicoasă şi fermecătoare, care *nu* trimite oamenii la plimbare cu două vorbe.

— Tu-i spui fermecătoare, eu îi spun altfel.

— Cum zici tu.

Îmi dau ochii peste cap. Evident că nu vrea să recunoască faptul că am abilităţi de comunicare mai bune ca el.

Sam citeşte încă un e-mail, clătinând din cap, apoi îşi ridică privirea şi mă studiază tăcut.

— Ce? întreb iritată. Ce e?

— Chiar atât de teamă îţi e că oamenii nu te vor plăcea?

— Poftim?

Mă uit lung la el, neştiind cum să reacţionez.

— Ce tot *spui*?

Arată spre telefon.

— E-mailurile tale sunt ca un strigăt. „Pupici, pupici, vă îmbrăţişez, vă rog iubiţi-mă, vă rog iubiţi-mă!“

— Poftim?

Mă simt ca şi cum m-ar fi plesnit peste faţă.

— Asta e o mare… prostie.

— De exemplu, ăsta. „Bună, Sue! Poţi te rog să-mi muţi consultaţia pentru coafura de nuntă puţin mai târziu, în jur de 5? E la Louis. Dă-mi de veste. Dacă nu se poate, nu-i nici o problemă. Mulţumesc din suflet! Îţi sunt foarte recunoscătoare! Sper că eşti bine, cu drag, Poppy xxxxxxxxxx.“ Cine e Sue? Cea mai bună prietenă a ta?

— E recepţionera de la coaforul unde merg.

Mă uit încruntată la el.

— Aşadar, primeşte mulţumirile şi recunoştinţa ta şi un catralion de pupici, doar pentru că-şi face meseria?

— Mă port *amabil*! mă răstesc la el.

— Asta nu înseamnă că te porţi amabil, spune el ferm. Te comporţi ridicol. E o tranzacţie. Adoptă o atitudine profesională.

— Îmi ador stilistul! exclam furioasă.

Iau o lingură de supă, uitând ce gust oribil are, şi mă cutremur.

Sam continuă să-mi parcurgă mesajele ca şi cum ar fi perfect îndreptăţit s-o facă. N-ar fi trebuit în veci să-l las să pună mâna pe telefon. Ar fi trebuit să şterg chiar eu mesajele.

— Cine e Lucinda?

— Cea care-mi organizează nunta, spun, în silă.

— Mă gândeam eu. Nu se presupune că lucrează pentru *tine*? Ce-*i* cu toate mizeriile astea pe care ţi le face?

Pentru o clipă sunt prea fâstâcită să răspund. Îmi ung o felie de pâine cu unt, apoi o las din mână fără să muşc din ea.

— *Chiar* lucrează pentru mine, spun în cele din urmă, evitându-i privirea. Vreau să zic, evident, o ajut şi eu un pic când are nevoie…

— Ai rezervat maşinile în locul ei.

Numără pe degete, nevenindu-i să creadă.

— Ai rezolvat cu confetti, cu florile de la butonieră, cântăreaţa la orgă…

Simt că încep să mă înroşesc. Ştiu c-am sfârşit prin a face mai mult decât mi-am propus în locul Lucindei. Dar n-am de gând s-o recunosc faţă de el.

— Am vrut s-o fac! Totul e-n regulă.

— Şi îţi vorbeşte cam de sus, după mine.

— Ăsta e felul ei de-a fi. Nu mă deranjează…

Încerc să-l îndepărtez de subiectul ăsta, dar nu se lasă bătut.

— De ce nu-i spui verde-n faţă „Lucrezi pentru mine, lasă fasoanele?“.

— Nu e aşa de simplu, OK? spun, simţindu-mă încolţită. Nu e doar cineva care organizează nunţi. E o veche prietenă a familiei Tavish.

— Tavish?

Clatină din cap ca şi cum numele nu i-ar spune nimic.

— Viitorii mei socri! Soţii *Tavish*. Dl profesor Antony Tavish? Dna prof.

Wanda Brook-Tavish? Părinţii lor sunt buni prieteni şi Lucinda face parte din acea lume şi e una de-a lor şi nu pot…

Mă poticnesc şi-mi scarpin gânditoare nasul. Nu sunt sigură unde voiam să ajung cu asta.

Sam ia o lingură, se apleacă, ia o gură din supa mea şi se strâmbă.

— E rece ca gheaţa. Bănuiam eu. Trimite-o înapoi la bucătărie.

— Nu, sincer.

Zâmbesc mecanic.

— E-n regulă.

— Nu e. Trimite-o înapoi.

— Nu! Uite… nu contează. Oricum nu mi-e foame.

Sam mă priveşte lung, clătinând din cap.

— Mă surprinzi, ştii? *Asta* e o mare surpriză.

Bate cu mâna în telefon.

— Ce anume?

— Eşti foarte nesigură de tine, pentru o persoană care pare atât de îndrăzneaţă.

— Nu sunt! îi răspund, fâstâcită.

— Nu eşti nesigură? Sau îndrăzneaţă?

— Eu…

Sunt prea confuză ca să-i răspund.

— Nu ştiu. Las-o baltă. Lasă-mă în pace.

— Vorbeşti despre soţii Tavish ca şi cum ai vorbi despre Dumnezeu.

— Ei bine, *normal*! Ei sunt la un alt *nivel*…

Mă întrerupe o voce de bărbat.

— Sam! Omul meu de încredere!

E Justin, care-l bate pe spate pe Sam. Poartă un costum negru, cravată neagră şi ochelari negri. Arată ca unul din Bărbaţii în Negru.

— Sendviş cu friptură din nou?

— Mă cunoşti prea bine.

Sam se ridică în picioare şi opreşte un chelner.

— Mă scuzaţi, aţi putea să ne aduceţi o supă proaspătă pentru invitata mea? Asta e rece. O mai ţii minte pe Poppy? Poppy, Justin Cole.

— *Enchanté*.

Justin mă salută înclinând din cap şi simt un miros de after-shave Fahrenheit.

— Bună.

Reuşesc să schiţez un zâmbet politicos, dar mă simt în continuare tulburată. Trebuie să-i spun lui Sam cât de mult se înşală. În toate privinţele.

— Cum a mers întâlnirea cu P&G? îl întreabă Sam pe Justin.

— Bine! Foarte bine! Deşi, desigur, echipa îţi simte lipsa, Sam.

Face un gest dojenitor.

— Sunt sigur că nu-i aşa.

— Ştii că tipul ăsta e vedeta companiei? mă întreabă Justin, arătând spre Sam. Succesorul oficial al lui Sir Nicholas. Într-o bună zi, toate astea vor fi ale tale, bătrâne.

— Zău acum, astea-s vrăjeli, spune calm Sam.

— Evident că sunt.

Se lăsă tăcerea. Îşi zâmbesc, dar aduc mai curând cu două animale care-şi arată colţii.

— Aşadar, ne vedem, spune într-un final Justin. Pleci la conferinţă diseară?

— Mâine mai precis, răspunde Sam. Mai am o mulţime de treabă pe-aici.

— Înţeleg. Ei bine, o să bem un pahar şi pentru tine diseară.

Justin mă salută, apoi o ia din loc.

— Îmi cer scuze, îmi zice Sam. Restaurantul ăsta e absolut imposibil la ora prânzului. Dar e singurul aflat în apropiere unde se mănâncă bine.

Justin Cole mi-a distras atenţia de la frământările mele. Chiar e un dobitoc.

— Ştii, l-am auzit pe Justin vorbind despre tine aseară, îi şoptesc, aplecându-mă peste masă. A zis că eşti un labagiu căpos.

Sam îşi lasă capul pe spate şi izbucneşte în râs.

— Nu mă mir.

Mi se aduce un bol cu supă de dovleac proaspătă, aburindă, şi deodată mi se face o foame de lup.

— Mulţumesc, îi spun stânjenită lui Sam.

— Cu plăcere.

Înclină din cap.

— *Bon appetit*.

— Aşadar, de ce-a zis că eşti un labagiu căpos?

Iau o lingură de supă.

— Oh, avem păreri diametral opuse despre cum ar trebui condusă compania, spune el, degajat. Tabăra mea a obţinut recent o victorie, aşa că tabăra lui îmi poartă pică.

Tabere? Victorii? Oare sunt tot timpul în război acolo?

— Aşadar, ce s-a întâmplat?

Doamne, supa asta e delicioasă. Înfulec ca şi cum n-aş mai fi mâncat de câteva săptămâni.

— Chiar te interesează?

Pare amuzat.

— Da! Desigur!

— Un angajat a părăsit compania. Mai bine c-a plecat, după părerea mea. Dar Justin nu e de acord.

Muşcă din sendviş şi întinde mâna să ia apa.

Asta-i tot? Asta-i tot ce-are de gând să-mi spună. Un angajat a părăsit compania?

— Te referi la John Gregson?

Îmi amintesc brusc rezultatele căutării mele pe Google.

— Poftim?

Pare şocat.

— De unde ştii de John Gregson?

— Din ediţia online a *Daily Mail*, evident.

Îmi dau ochii peste cap. Ce-şi închipuie, că lucrează într-o bulă izolată de lumea exterioară?

— Oh. Înţeleg.

Sam pare să digere informaţia.

— Ei bine… nu. Asta-i altă poveste.

— Ei bine, de cine e vorba? Haide, îl trag de limbă văzând că ezită. Mie poţi să-mi spui. Sunt prietenă la cataramă cu Sir Nicholas Murray, să ştii. Bem împreună la Savoy. Suntem uite-aşa.

Îmi încrucişez degetele şi Sam nu se poate abţine şi izbucneşte în râs.

— OK. Bănuiesc că nu e mare secret.

Ezită şi-şi coboară vocea.

— Era un tip pe nume Ed Exton. Director financiar. S-a dovedit că fraudase o vreme compania. Nick n-a vrut să facă plângere, dar mare greşeală a făcut. Acum Ed ne dă în judecată, pretinzând c-a fost concediat pe nedrept.

— Da! aproape că ţip. *Ştiam* eu! Şi de-asta luase ceva la bord în Groucho.

Sam râde, ca şi cum nu i-ar veni a crede.

— Ştii de asta. Normal că ştii.

— Aşadar… Justin a fost furios când Ed a fost concediat? încerc să mă dumiresc.

— Justin spera că Ed va prelua postul de director executiv, iar el va fi mâna lui dreaptă, spune Sam sec. Aşa că da, poţi să spui c-a fost destul de furios.

— *Director executiv*? repet uluită. Dar… cum rămâne cu Sir Nicholas?

— Oh, l-ar fi scos din joc pe Sir Nicholas dacă găseau destui susţinători, spune calm Sam. Există o facţiune în compania asta care nu e interesată decât să obţină câştiguri pe termen scurt şi să se îmbrace în costume Paul Smith. Nick pune accentul pe rezultatele pe termen lung. Asta nu e întotdeauna poziţia cea mai populară.

Îmi termin supa, digerând informaţiile. Pe bune, jocurile politice dintr-o companie sunt foarte complicate. Cum de reuşeşte cineva să-şi mai facă treburile? Ajunge ca Annalise să facă una din mini-crizele ei de isterie legat de al cui e rândul să cumpere cafea şi noi ne zăpăcim şi uităm să ne mai scriem rapoartele.

Dac-aş lucra la White Globe Consulting n-aş putea să-mi fac treaba. Mi-aş petrece *toată* ziua trimiţând mesaje altor persoane din companie, întrebând ce se mai întâmplă azi şi ce-au mai auzit şi ce cred ei c-o să se întâmple.

Hmm. Poate e mai bine că nu am o slujbă de birou.

— Nu-mi vine să cred că Sir Nicholas Murray a locuit în Balham, spun, amintindu-mi brusc. Vreau să zic, Balham!

— Nick nu s-a născut în puf, nici gând.

Sam îmi aruncă o privire intrigată.

— Nu i-ai descoperit biografia în timpul micii tale aventuri pe Google? A rămas orfan. A crescut într-o casă de copii. A muncit din greu ca să ajungă aici. Nu-i deloc snob. Spre deosebire de unii din labagii ăştia îngâmfaţi care încearcă să scape de el.

Se strâmbă şi-şi îndeasă un mănunchi de voinicică în gură.

— Fabian Taylor trebuie că e în tabăra lui Justin, observ, pe gânduri. E atât de sarcastic cu tine. Întotdeauna m-am întrebat de ce.

Ridicându-mi privirea, îl văd pe Sam fixându-mă încruntat.

— Poppy, spune-mi sincer. Câte e-mailuri mi-ai citit?

Nu-mi vine să cred că mă întreabă asta.

— Pe toate, normal. Tu ce credeai?

Expresia lui e aşa nostimă că mă bufneşte pe dată râsul.

— De cum am pus mâna pe telefon, am început să-mi bag nasul. E-mailuri de la colegi, e-mailuri de la Willow…

Nu mă pot abţine şi-i pomenesc ca din întâmplare numele să văd dacă muşcă momeala.

Exact cum mă aşteptam, ignoră complet faptul că am pomenit-o. E ca şi cum numele „Willow“ nu i-ar spune nimic.

Dar ăsta e prânzul nostru de adio. E ultima mea ocazie. Am de gând să insist.

— Aşadar. Willow lucrează la un alt etaj decât tine? întreb, ca şi cum aş face conversaţie.

— La acelaşi etaj.

— Oh, aşa deci. Şi… v-aţi întâlnit prin intermediul serviciului?

Dă din cap. E ca şi cum aş încerca să scot apă din piatră seacă.

Un chelner vine să-mi ia castronul de supă şi comandăm cafea. Când chelnerul se îndepărtează, observ că Sam mă studiază pe gânduri. Sunt pe punctul de a-i pune o altă întrebare legată de Willow, dar mi-o ia înainte.

— Poppy, hai să schimbăm un pic subiectul. Pot să-ţi dau un sfat? Ca între prieteni?

— Suntem prieteni? îl întreb, cu o undă de îndoială.

— Ca un spectator obiectiv, atunci.

Minunat. În primul rând, evită o conversaţie despre Willow. În al doilea rând, ce mai vrea acum? Un discurs legat de faptul că n-ar trebui să furi telefoane? Încă o predică despre cum să abordezi un ton profesional în e-mailuri?

— Ce e? întreb, dându-mi involuntar ochii peste cap. Dă-i drumul.

Ia o linguriţă, ca şi cum şi-ar dirija gândurile, apoi o lasă din mână.

— Ştiu că nu e treaba mea. N-am fost căsătorit. Nu-l cunosc pe logodnicul tău. Nu ştiu care e situaţia.

În timp ce vorbeşte, încep să mă înroşesc. Nu ştiu de ce.

— Nu, zic. Nu ştii. Aşa că…

El continuă să vorbească, ignorându-mă.

— Dar mi se pare că nu poţi – că *n-ar trebui* – să începi o căsnicie simţindu-te inferior, indiferent sub ce aspect.

Pentru o clipă sunt prea şocată ca să-i pot răspunde. Încerc să găsesc reacţia potrivită. Să ţip? Să-l plesnesc? Să ies pe uşă?

— OK, uite ce e, zic într-un final.

Am un nod în gât, dar încerc să simulez calmul.

— În primul rând, după cum ai spus, *nu* mă cunoşti. În al doilea rând, *nu* mă simt inferioară…

— Ba da. E vădit din tot ceea ce spui. Şi mi se pare de neînţeles. Uită-te la tine. Ai o profesie. Eşti realizată. Eşti…

Ezită.

— Eşti o persoană atrăgătoare. De ce-ai considera că soţii Tavish „sunt la un alt nivel“?

Oare se face *dinadins* că nu pricepe?

— Pentru că sunt, cum ar veni, personalităţi importante! Sunt cu toţii geniali şi cu toţii sfârşesc prin a primi titluri de nobleţe, pe când unchiul meu e un simplu dentist din Taunton…, mă poticnesc, gâfâind.

Minunat. Acum mi-a scăpat porumbelul.

— Şi tatăl tău?

Bun. Şi-a făcut-o cu mâna lui.

— A murit, spun fără ocolişuri. Amândoi părinţii mei au murit. Într-un accident de maşină, acum zece ani.

Mă sprijin de spătarul scaunului, aşteptând momentul de stinghereală.

Poate lua cele mai diferite forme. Tăcere. O mână dusă la gură. Un icnet[5]. O exclamaţie. Schimbarea stângace a subiectului. Curiozitate morbidă. O poveste despre

un accident mai grav, mai înfiorător, în care a fost implicată prietena unei prietene a mătuşii.

Odată, o fată căreia i-am zis a izbucnit efectiv în lacrimi, pe loc. A trebuit s-o privesc plângând cu suspine şi să caut un şerveţel pentru ea.

Dar… e ciudat. De data asta nu pare să fie nici un fel de stinghereală. Sam nu şi-a întors privirea. Nu şi-a dres glasul, n-a icnit *şi* n-a schimbat vorba.

— Amândoi odată? mă întreabă, în cele din urmă, pe un ton mai blând.

— Mama a murit pe loc. Tata, a doua zi.

Schiţez un zâmbet slab.

— Dar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el. Deja nu mai era conştient la… la momentul respectiv.

Am descoperit că zâmbetul e, de fapt, singurul mod în care reuşesc să trec de aceste conversaţii.

Un chelner ne aduce cafelele şi, pentru o clipă, ne întrerupem conversaţia. Dar, de îndată ce dispare, revenim la aceeaşi stare de spirit. Aceeaşi expresie revine pe chipul lui Sam.

— Îmi pare nespus de rău.

— N-ai de ce! îi spun adoptând tonul obişnuit, degajat. Totul s-a terminat cu bine. Ne-am mutat cu unchiul meu, care e dentist, mătuşa mea e asistentă de stomatologie. Ei ne-au crescut, pe mine şi pe fraţii mei mai mici. Aşa că… totul e în regulă. E în regulă.

Simt cum mă fixează. Mă uit încolo şi-ncoace, evitându-i privirea. Mestec în cappuccino, puţin cam prea repede, şi iau o gură.

— Asta explică multe, spune Sam într-un final.

Nu suport să mă compătimească. Nu suport să fiu compătimită de nimeni.

— Ba nu, spun încordată. Ba *nu*. S-a întâmplat acum mulţi ani şi a trecut şi acum sunt o persoană matură şi am lăsat în urmă asta, OK? Aşa că te înşeli. Nu explică nimic.

Sam lasă din mână ceaşca de espresso, ia biscuitul cu amaretto şi îl desface tacticos din ambalaj.

— Voiam să zic că explică obsesia ta cu privire la dinţi.

— Oh.

Touché.

Zâmbesc, fără voia mea.

— Da, bănuiesc că sunt destul de preocupată de îngrijirea dinţilor.

Sam muşcă din biscuitul cu amaretto şi eu mai iau o gură de cappuccino. După un minut sau două, pare că am depăşit momentul şi tocmai mă întreb dac-ar trebui să cerem nota, când Sam spune:

— Prietenul meu şi-a pierdut mama când eram la facultate. Am stat multe nopţi de vorbă cu el. Multe nopţi.

Face o pauză.

— Ştiu cum e. Nu laşi în urmă aşa ceva. Şi nu contează dacă eşti, aparent, „o persoană matură“. Nu trece niciodată.

Nu trebuia să revină la acest subiect. Depăşisem momentul. Majoritatea oamenilor abia aşteaptă să schimbe vorba.

— Ei bine, eu am lăsat totul în urmă, spun pe un ton vioi. Şi a trecut. Deci…

Sam încuviinţează doar, ca şi cum nu l-ar surprinde cuvintele mele.

— Da, asta spunea şi el. Altora. Ştiu. Trebuie să spui asta.

Face o pauză.

— Dar e greu să-ţi ascunzi tot timpul emoţiile.

Zâmbeşte. Continuă să zâmbeşti. Nu-l privi în ochi.

Dar, cumva, fără voia mea, îl privesc.

Şi brusc simt nevoia să plâng. La naiba. *La naiba*. Nu mi s-a mai întâmplat asta de ani buni. *De ani şi ani*.

— Nu mă privi astfel, mormăi furioasă, aruncându-i o privire cruntă.

— Cum?

Sam pare alarmat.

— Ca şi cum ai înţelege.

Simt un nod în gât.

— Încetează. Te rog, încetează.

Inspir adânc şi iau o gură de apă. Nu fi *imbecilă*, Poppy. Revino-ţi. Nu m-am mai lăsat descoperită astfel de… nici nu-mi mai amintesc de când.

— Îmi pare rău, spune Sam, încet. N-am vrut…

— Nu! E-n regulă. Hai să depăşim momentul. Cerem nota?

— Sigur.

Cheamă un chelner, iar eu îmi scot gelul de buze şi, după vreo două minute, îmi vin în fire.

Încerc să plătesc eu, dar Sam refuză hotărât, aşa că decidem să plătim nemţeşte. După ce chelnerul a luat nota şi a strâns firimiturile, îl privesc peste masă.

— Ei bine.

Împing încet telefonul spre el.

— Poftim. Mulţumesc. Mi-a părut bine de cunoştinţă, ştii tu.

Sam nici măcar nu se uită la el. Mă priveşte cu acel gen de expresie blândă, preocupată, care mă irită la culme, încât îmi vine să arunc cu ceva. Dacă mai zice ceva de ai mei, mă ridic şi plec.

— Mă întrebam, spune într-un final. Doar de curiozitate, ai studiat vreodată strategii de confruntare?

— Poftim?

Sunt atât de şocată, încât mă bufneşte râsul.

— Evident că nu. Nu vreau să mă *confrunt* cu nimeni.

Sam îşi aruncă mâinile în lături.

— Vezi? Asta-i problema ta.

— N-am nici o problemă! Tu eşti cel care are o problemă. Măcar eu sunt o persoană *amabilă*, nu mă pot abţine să punctez. Tu eşti… jalnic.

Sam izbucneşte în râs şi eu mă înroşesc. OK, poate „jalnic“ n-a fost cuvântul potrivit.

— Mă descurc, spun, întinzând mâna să-mi iau geanta. N-am nevoie de ajutorul tău.

— Haide. Nu fi laşă.

— Nu sunt laşă! exclam revoltată.

— Cine dă trebuie să mai şi ia, spune el, voios. Când mi-ai citit mesajele, m-ai văzut ca pe un ticălos jalnic şi bădăran. Şi mi-ai şi zis-o. Poate că ai dreptate.

Face o pauză.

— Dar ştii ce-am văzut eu când le-am citit pe-ale tale?

— Nu, mă strâmb la el. Şi nu vreau să ştiu.

— Am văzut o fată care dă fuga să-i ajute pe alţii, dar nu se ajută pe sine. Şi

acum, trebuie să te ajuţi pe tine. Nimeni n-ar trebui să-şi lege viaţa de cineva simţindu-se inferior sau la un alt nivel sau încercând să pretindă că sunt altceva decât sunt. Nu ştiu exact faţă de cine te simţi inferioară, dar…

Ridică telefonul, apasă pe un buton şi îl întoarce cu ecranul spre mine.

La naiba.

E lista mea. Lista pe care am scris-o în biserică.

CE AM DE FĂCUT ÎNAINTE DE NUNTĂ

1. Să devin expertă în filosofia greacă.

2. Să învăţ poezii de Robert Burns.

3. Să învăţ cuvinte lungi pentru Scrabble.

4. Nu uita: eşti IPOHONDRĂ.

5. Viţel Stroganoff: trebuie să-mi placă. (Prin hipnoză?)

Mă simt stânjenită la culme. *De-asta* n-ar trebui să-ţi împarţi telefonul cu cineva.

— Nu te priveşte, mormăi, fixând masa cu privirea.

— Ştiu, spune el blând. Şi ştiu că poate fi greu să nu te laşi intimidată. Dar trebuie s-o faci. Trebuie să spui lucrurilor pe nume. Înainte de nuntă.

Rămân tăcută un minut-două. Nu suport faptul că are dreptate. Dar, în adâncul fiinţei mele, simt că tot ceea ce spune e adevărat. Precum cărămizile de la Tetris care-şi găsesc locul, rând pe rând.

Îmi las geanta pe masă şi îmi frec nasul. Sam aşteaptă răbdător în timp ce eu îmi pun gândurile în ordine.

— Uşor de zis, îi spun într-un final. Uşor de zis „să spui lucrurilor pe nume“. Ce-ar trebui să le spun?

— „Lor“, adică…

— Nu ştiu. Părinţilor lui, cred.

Deodată mă simt ca o trădătoare, vorbind de rău familia lui Magnus fără ca el să ştie. Dar e puţin cam târziu pentru asta.

Sam nu şovăie nici o clipă.

— Le spui „Dle şi dna Tavish, mă faceţi să mă simt inferioară. Chiar credeţi că vă sunt inferioară sau e doar impresia mea?“.

— Pe ce *planetă* trăieşti?

Mă uit lung la el.

— Nu pot să le spun aşa ceva! Nu se spun lucruri din astea!

Sam râde.

— Ştii ce-o să fac eu în după-amiaza asta? O să-i spun unui director executiv din domeniul industrial că nu munceşte îndeajuns de serios, că îi îndepărtează pe ceilalţi membri ai consiliului de administraţie şi că igiena sa personală devine o problemă pentru toată lumea.

— Oh, Doamne.

Mă crispez numai când îl aud.

— Nu se poate.

— Totul o să fie în regulă, spune Sam calm. O să-l iau pas cu pas şi, la sfârşit de tot, o să fie de acord cu mine. Totul ţine de tehnică şi de încrederea în tine. Conversaţiile stânjenitoare sunt oarecum specialitatea mea. Am învăţat multe de la Nick, adaugă. El poate să le spună oamenilor că toată compania lor e de rahat şi tot îi

mănâncă din mână. Sau chiar că toată *ţara* lor e de rahat.

— Ooh, spun, puţin intimidată.

— Vino să asişti la întâlnire. Dacă n-ai altceva de făcut. O să fie şi alte persoane.

— Pe bune?

El ridică din umeri.

— Aşa înveţi.

Habar n-aveam că poţi să fii specialist în conversaţii stânjenitoare. Încerc să-mi închipui cum ar fi să-i spun cuiva că igiena lor personală e o problemă. Cred că n-aş reuşi să găsesc cuvintele pentru asta nici într-un milion de ani.

Oh, haide. *Trebuie* să văd aşa ceva.

— OK! mă trezesc acceptând cu un zâmbet. Vin. Mulţumesc.

Deodată, observ că n-a luat telefonul. A rămas pe masă.

— Aşadar… vrei să-ţi aduc eu telefonul la birou? întreb, degajat.

— Sigur.

Dă din umeri.

— Mersi.

Minunat. O să apuc să-mi verific din nou mesajele. Mi-a mers!

1. „Supă“, „raţă“ etc. Ştiu că e la modă şi de bonton, dar ce *fel* de supă? Ce *fel* de raţă?

2. Nu e ilegal? Dac-aş fi vrut să plătesc în dolari? Mă lăsau?

3. OK, e ridicol. Scrii un meniu pe care nu-l înţelege nimeni şi apoi plăteşti pe cineva să-l explice.

4. De ce toţi furnizorii ei sunt în locuri atât de bizare? Oricând o întreb, îmi spune ceva nelămurit despre „a merge la sursă“. Ruby presupune că e ca să ceară mai mult pentru timpul petrecut pe drum.

5. Magnus a fost una din persoanele care a icnit. Apoi m-a cuprins cu amândouă mâinile şi mi-a zis că ştie că sunt vulnerabilă şi că asta mă face şi mai frumoasă.

Zece

Probabil că e minunat să lucrezi într-un loc ca ăsta. Totul la clădirea în care lucrează Sam e ceva inedit pentru mine – de la scara rulantă enormă la lifturile de fiţe şi până la ecusonul laminat cu poza mea, produs de o maşinărie în circa trei secunde. Când avem vizitatori la First Fit Physio, noi doar îi notăm într-un registru de la Staples.

Urcăm până la etajul 16 şi trecem printr-un hol cu o mochetă verde-aprins, cu fotografii alb-negru din Londra pe perete şi fotolii bizare, având cele mai ciudate forme. Pe partea dreaptă sunt birouri individuale, cu uşi de sticlă, iar pe stânga e o suprafaţă mare, deschisă, cu birouri multicolore. Totul aici e foarte cool. Au un dozator cu apă minerală, ca şi noi, dar au şi un spaţiu pentru cafea, cu un aparat Nespresso original, un frigider Smeg şi un bol uriaş cu fructe.

Trebuie neapărat să vorbesc cu Ruby despre condiţiile de lucru de la First Fit Physio.

— Sam!

Un tip îmbrăcat într-o haină de pânză bleumarin îl salută pe Sam şi, cât stau ei de vorbă, eu mă uit în jur la spaţiul larg de birouri, întrebându-mă dacă aş reuşi s-o recunosc pe Willow. Fata aia cu părul blond ondulat, care vorbeşte într-o cască, cu picioarele ridicate pe un scaun. Ea să fie?

— OK.

Sam pare să încheie conversaţia.

— E interesant, Nihal. Va trebui să mă gândesc un pic.

Nihal. Ciulesc urechea. Îmi sună cunoscut numele. Sunt sigură că l-am mai auzit. Unde să fi fost? Nihal… Nihal…

— Mulţumesc, Sam, spune Nihal. Îţi trimit chiar acum documentul…

În timp ce tastează pe telefon, îmi amintesc brusc.

— Felicită-l pentru c-a devenit tată! îi şoptesc lui Sam. I s-a născut fetiţa săptămâna trecută. Yasmin. 3 kilograme. O frumuseţe! N-ai văzut e-mailul?

— Oh.

Sam pare uluit, dar îşi revine repede.

— Hei, Nihal, felicitări pentru fetiţă, apropo. O veste grozavă!

— Yasmin e un nume superb, spun, zâmbindu-i larg lui Nihal. Şi 3 kilograme! O greutate foarte bună! Cum se simte?

— Cum se simte Anita? intervine Sam.

— Sunt foarte bine amândouă, mulţumesc! Îmi cer scuze… ne cunoaştem?

Nihal se uită întrebător la Sam.

— Ea e Poppy, spune Sam. E aici pentru… consultanţă.

— Aşa deci.

Nihal dă mâna cu mine, cu un aer încă intrigat.

— Aşadar, de unde ştii despre copil?

— Sam mi-a spus, mint cu nonşalanţă. Se bucura atât de mult pentru tine, încât a trebuit să împărtăşească vestea. Nu-i aşa, Sam?

Ha! Ce faţă a făcut Sam!

— Aşa e, spune, într-un final. M-am bucurat mult.

— Ooh.

Chipul lui Nihal se luminează de bucurie.

— Mulţumesc, Sam. Nu m-am gândit c-o să fii atât de…, se poticneşte stânjenit.

— N-ai pentru ce.

Sam ridică mâna să-l oprească.

— Felicitări din nou. Poppy, ar trebui să ne urnim.

În timp ce mă conduce de-a lungul holului, mă abţin cu greu să nu râd văzându-i expresia.

— Vrei să termini cu astea, te rog? mormăie, fără să se uite la mine. Mai întâi animale, acum copii. Ce reputaţie o să mai am după asta?

— O reputaţie bună! îi dau replica. Toată lumea o să te adore!

— Hei, Sam, auzim o voce din spate şi, când ne întoarcem, dăm cu ochii de Matt Mitchell, pe care l-am văzut aseară, cu un aer radios. Tocmai am auzit vestea! Sir Nicholas se alătură grupului care merge în Guatemala! E incredibil!

— Oh, da, încuviinţează grăbit Sam. Am discutat aseară despre asta.

— Ei bine, voiam doar să-ţi mulţumesc, spune, cu un aer grav. Ştiu că e datorită ţie. Voi doi veţi fi un sprijin *atât* de mare pentru cauză. Oh, şi mulţumesc pentru donaţie. Îţi suntem foarte recunoscători.

Îl privesc uluită. Sam a făcut o donaţie pentru Guatemala? O *donaţie*?

Acum Matt se întoarce cu un zâmbet spre mine.

— Bună din nou. Ai vrea să mergi în Guatemala?

Oh, Doamne, mi-ar plăcea *la nebunie* să merg în Guatemala.

— Ei bine…, încep entuziastă, dar Sam mă întrerupe, ferm.

— Nu. Nu vrea.

Zău aşa. Cum îi place să-ţi strice cheful.

— Poate data viitoare, spun, politicoasă. Mult succes!

În timp ce Matt Mitchell se îndepărtează şi noi mergem înainte, eu reflectez asupra spuselor lui.

— Nu mi-ai zis că Sir Nicholas se duce în Guatemala, spun într-un final.

— Nu?

Sam nu pare câtuşi de puţin interesat.

— Ei bine, se duce.

— Şi le-ai făcut o donaţie, adaug. Aşadar crezi că e o cauză nobilă. Crezi că merită să le oferi sprijinul.

— Le-am făcut o *mică* donaţie, mă corectează el cu un aer ameninţător, dar eu nu mă dau bătută.

— Aşa că… situaţia aceea a avut un deznodământ foarte fericit. N-a fost deloc un dezastru.

Număr gânditoare pe degete.

— Şi fetele din departamentul administrativ cred că eşti grozav şi că întreaga iniţiativă cu ideile e minunată. Şi ai primit nişte sugestii interesante pentru companie. Şi Nihal crede că eşti cel mai cel, ca şi Chloe şi cei din departamentul ei, şi Rachel te *adoră* pentru că vei participa la crosul caritabil…

— Unde vrei să ajungi de fapt cu chestia asta?

Expresia lui Sam e atât de sumbră, încât simt o undă de teamă.

— Ă… nicăieri! dau înapoi. Ziceam şi eu.

Poate-ar fi mai bine să nu mai zic nimic o vreme.

După cum arată holul, mă aşteptam să fiu impresionată de biroul lui Sam – dar nu sunt doar impresionată. Rămân fără cuvinte.

E o cameră uriaşă, pe colţ, cu ferestre care dau spre Podul Blackfriars, o sculptură luminoasă care coboară din tavan şi un birou din lemn masiv. Mai e un birou mai mic la ieşire, unde bănuiesc că stătea Violet. Lângă fereastră e o canapea şi Sam mă invită să mă aşez acolo.

— Mai sunt douăzeci de minute până începe întâlnirea. Mai am nişte lucruri de pus la punct. Simte-te ca acasă.

Câteva minute stau cuminte pe canapea – dar e cam plicticos să stai pe o canapea fără să faci nimic –, aşa că în cele din urmă mă ridic şi mă apropii de fereastră, privind maşinile minuscule care gonesc pe pod. Lângă fereastră e un raft de cărţi încărcat cu volume de specialitate şi câteva premii. Însă nu văd nici o poză de-a lui Willow. Nici pe biroul lui nu e nici una. Trebuie totuşi să aibă vreo poză cu ea pe undeva, nu?

În timp ce mă uit în jur după poză, observ o altă uşă şi nu rezist tentaţiei de a mă uita ce e acolo. De ce mai are o uşă? Unde dă?

— E baia, spune Sam, observându-mă. Ai nevoie la baie? Te rog.

Ooh. Are o baie numai a lui.

Intru, sperând să descopăr cine ştie ce palat din marmură, dar arată relativ normal, cu un duş mic şi plăci de sticlă. Dar oricum. Să ai baia ta la birou. E foarte tare.

Profit de ocazie să-mi refac machiajul, să mă pieptăn şi să-mi aranjez fusta de blugi. Deschid uşa şi sunt gata să ies, când realizez brusc că am o pată de supă pe tricou. La naiba.

Poate reuşesc s-o scot.

Umezesc un şerveţel şi o frec un pic. Nu. Nu-i îndeajuns de umed. Va trebui să mă aplec şi s-o ud chiar de la robinet.

Când mă aplec, văd reflectată în oglindă o femeie într-un costum negru cu pantaloni şi tresar. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că văd întregul birou reflectat în oglindă şi că se apropie de fapt de uşa lui Sam. E înaltă, cu un aer impunător, pe la vreo patruzeci de ani, şi ţine în mână o hârtie.

Are o expresie destul de sumbră. Ooh, o fi directoarea cu probleme de igienă personală.

Nu. Clar, nu. E de-ajuns să te uiţi la cămaşa ei albă, impecabilă.

Oh, Doamne, să fie Willow?

Deodată mă simt şi mai stânjenită de pata de supă. N-a ieşit deloc, m-am ales doar cu o pată mare, umedă, pe tricou. De fapt, arăt oribil. Oare ar trebui să-i spun lui Sam că până la urmă nu pot veni la întâlnire? Sau poate are o cămaşă de schimb pe care să mi-o împrumute. Oamenii de afaceri nu au mereu o cămaşă de schimb la birou?

Nu, Poppy. Nu fi absurdă. Şi oricum, n-apuc. Femeia în costum negru bate deja în uşă şi-o deschide. Urmăresc trepidând ce se întâmplă în oglindă.

— Sam. Am ceva de vorbit cu tine.

— Sigur. Ce e?

Îşi ridică privirea şi se încruntă văzându-i expresia.

— Vicks, ce s-a întâmplat?

Vicks! Evident că e Vicks, şefa departamentului de PR. Ar fi trebuit să ghicesc imediat.

Mă simt ca şi cum aş cunoaşte-o deja, din toate e-mailurile, şi e exact cum mi-am imaginat-o. Scundă, cu părul negru ţepos, cu un aer profesionist, pantofi sobri şi

un ceas scump. Şi, în momentul de faţă, o expresie foarte încordată.

— Doar câteva persoane ştiu despre asta, spune, închizând uşa în urma ei. Acum o oră m-a sunat un amic de la ITN. Au pus mâna pe o notă internă de la Nick pe care plănuiesc s-o facă publică în ştirile de la 10.

Se strâmbă.

— E… e grav, Sam.

— O notă?

Pare perplex

— Ce fel de notă?

— O notă pe care se pare că v-a trimis-o ţie şi lui Malcolm? Acum vreo câteva săptămâni? Când aveaţi contractul acela de consultanţă la BP? Uite. Citeşte-o.

După vreo zece secunde, trag cu coada ochiului prin uşa întredeschisă. Îl văd pe Sam citind o foaie printată, cu o expresie şocată.

— Ce mama…

— Ştiu.

Vicks îşi aruncă mâinile în lături.

— Ştiu.

— Asta e…

Pare c-a amuţit.

— E un dezastru, spune calm Vicks. Practic, vorbeşte despre a lua mită. Dacă punem la socoteală şi faptul că face parte dintr-o comisie guvernamentală acum…

Şovăie.

— Tu şi Malcolm aţi putea fi compromişi de asemenea. Va trebui să analizăm problema.

— Dar… dar n-am văzut chestia asta în viaţa mea!

Sam pare să-şi fi regăsit în sfârşit vocea.

— Nick nu mi-a trimis aşa ceva! N-a scris lucrurile astea. El *n-ar* scrie niciodată lucrurile astea.

— Da, asta mi-a spus şi Malcolm. Nota pe care a primit-o el nu suna exact la fel ca asta.

— Nu „suna exact la fel“? repetă Sam, nervos. Nu semăna deloc cu asta, la dracu’! Da, era despre BP, da, ridica aceleaşi probleme, dar *nu* spunea chestiile astea.

Loveşte pagina.

— Nu ştiu de unde naiba a apărut asta. Ai vorbit cu Nick?

— Desigur. Şi el spune acelaşi lucru. N-a trimis nota asta, n-a mai văzut-o niciodată, e la fel de uluit ca şi noi.

— Şi-atunci? exclamă Sam exasperat. Intercepteaz-o! Găseşte nota adevărată, sună-ţi prietenul de la ITN, spune-le că li s-a vândut un fals. Echipa de la IT o să poată dovedi ce-a fost scris şi când, se pricep la chestii din astea…

Se opreşte.

— Ce-i?

— Am încercat.

Oftează.

— Am căutat. Nu reuşim să găsim nicăieri versiunea originală a notei.

— *Poftim?*

Se uită fix la ea.

— Dar… e o nebunie. Nick trebuie s-o fi salvat.

— O caută. Aici şi la biroul din Berkshire. Deocamdată, asta e singura

variantă pe care au reuşit s-o găsească în reţea, spune, arătând foaia.

— Aiurea!

Sam râde neîncrezător.

— O am chiar eu! Stai aşa.

Se aşază şi deschide un fişier.

— Probabil că am pus-o…

Dă de mai multe ori click.

— Poftim! Vezi… uite-l…

Se opreşte brusc, respirând poticnit.

— Ce…

Se lasă tăcerea. De-abia îndrăznesc să respir.

— Nu, exclamă Sam brusc. Nu se poate. Asta *nu* e versiunea pe care am primit-o.

Îşi ridică privirea, cu o expresie uimită.

— Ce se întâmplă? O *aveam*.

— Nu-i acolo?

Vocea lui Vicks e încordată şi plină de dezamăgire.

Sam caută din nou frenetic pe computer.

— N-are nici o logică, la naiba, spune, mai mult pentru sine. Nota a fost trimisă prin e-mail. Eu şi Malcolm am primit-o în reţea. O aveam. Am citit-o cu ochii mei. *Trebuie* să fie aici.

Se uită încruntat la monitor.

— Unde *dracu'* e *afurisitul* ăla de e-mail?

— L-ai printat? L-ai păstrat? Mai ai acea versiune originală?

Văd o rază de speranţă în ochii lui Vicks.

Se lasă o tăcere prelungită.

— Nu, oftează Sam. L-am citit online. Malcolm?

— Nici el nu l-a printat. Şi nu găseşte decât versiunea asta în reţea. OK.

Vicks s-a cam pleoştit.

— Ei bine… mai încercăm.

— Trebuie să fie acolo.

Sam pare ferm pe poziţie.

— Dacă echipa tehnică spune că nu-l găseşte, se înşală. Pune mai mulţi oameni să se ocupe de asta.

— Caută cu toţii. Nu le-am spus motivul, evident.

— Ei bine, dacă nu-l găsesc, va trebui să le spui celor de la ITN că e un mister pentru noi, spune Sam energic. Negăm totul. Explicăm clar că această notă n-a fost *niciodată* citită de mine, n-a fost *niciodată* scrisă de Nick şi n-a fost văzută *niciodată* până acum de nici unul din angajaţii companiei…

— Sam, e în reţeaua companiei.

Vicks pare puţin exasperată.

— E cam greu să pretindem că nu l-a văzut nici o persoană din companie. Cu excepţia cazului în care *găsim* cealaltă notă…

Primeşte un mesaj pe telefon şi îl citeşte.

— E Julian de la departamentul juridic. O să încerce să obţină o dispoziţie, dar…

Ridică din umeri, demoralizată.

— Slabe speranţe, dat fiind că Nick e acum consilier guvernamental.

Sam studiază din nou hârtia, cu un amestec de enervare şi dezgust.

— Cine a scris tâmpenia asta? spune. Nici măcar nu *seamănă* cu stilul lui Nick.

— Dumnezeu ştie.

Sunt atât de concentrată, încât, când îmi zbârnâie brusc telefonul, aproape că sar în sus. Mă uit la ecran şi tresar din nou, îngrozită. Nu pot să rămân pitită aici. Apăs repede pe „Răspunde“ şi ţâşnesc din baie, clătinându-mă un pic pe picioare.

— Hm, scuze că vă deranjez, spun stânjenită, întinzându-i telefonul. Sam, te caută Sir Nicholas.

Mai că-mi vine să râd când văd expresia oripilată a lui Vicks – atâta doar că pare ca şi cum ar vrea să sugrume pe cineva. Şi aş putea să fiu chiar eu persoana.

— *Ea* cine e? se zburleşte, uitându-se ţintă la pata de pe tricoul meu. E noua ta asistentă?

— Nu. E…

Sam gesticulează nelămurit.

— E o poveste lungă. Nick! exclamă în receptor. Tocmai am auzit. Dumnezeule!

— Ai auzit ce s-a vorbit aici? mă întreabă Vicks, cu o voce joasă, ameninţătoare.

— Nu! Adică da. Un pic, bolborosesc speriată. Dar nu ascultam cu atenţie. N-am auzit nimic. Îmi periam părul. Tare.

— OK. Ne auzim. Să ne ţii la curent.

Sam închide telefonul şi clatină din cap.

— Când naiba o să înveţe să sune pe numărul corect? Scuze.

Absent, lasă telefonul pe birou.

— E ridicol. Mă duc să vorbesc chiar eu cu echipa tehnică. Ce mama naibii, dacă nu sunt în stare să găsească un e-mail rătăcit, ar trebui concediaţi cu toţii. Ar trebui concediaţi oricum. Nu sunt buni de nimic.

— Oare ar putea să fi rămas pe telefonul tău? întreb timid.

Ochii lui Sam se luminează pentru o clipă – apoi clatină din cap.

— Nu. Asta a fost acum câteva luni bune. E-mailurile nu rămân în memoria telefonului mai mult de două luni. Dar a fost o sugestie bună, Poppy.

Vicks arată ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce aude.

— Din nou – *ea cine e*? Are un *permis* de intrare?

— Da.

Mă grăbesc să-i arăt cardul laminat.

— E… OK. E un vizitator. Mă ocup eu de ea. Haide. Trebuie să vorbim cu echipa tehnică.

Fără să-mi adreseze vreun cuvânt, Sam iese grăbit. După o clipă, cu un aer furibund, îl urmează şi Vicks. Aud un şuvoi de invective ieşindu-i de pe buze în timp ce se îndepărtează.

— Sam, când aveai de gând să-mi spui că în baia ta era un *vizitator*, la dracu’, care asculta discuţia noastră *confidenţială* despre o *criză internă*, la dracu’? Eşti conştient de faptul că slujba mea constă în a controla fluxul informaţiei? A-l *controla*?

— Vicks, linişteşte-te.

În timp ce ei se fac nevăzuţi, eu mă trântesc pe un scaun, simţindu-mă puţin buimăcită. Cerule. Habar n-am ce-ar trebui să fac acum. Să mai stau? Să plec? Oare întâlnirea cu directorul executiv o să mai aibă loc?

Nu e ca şi cum m-aş *grăbi* undeva dar, după vreo douăzeci de minute în care stau de una singură aici, încep să mă simt foarte nelalocul meu. Am răsfoit o revistă plină de cuvinte pe care nu le înţeleg şi m-am întrebat dacă să mă duc să-mi iau o cafea (hotărând să n-o fac). Întâlnirea cu directorul executiv sigur s-a anulat. Sam probabil că e foarte prins. Tocmai mă pregătesc să-i scriu un bilet şi să plec când un tip blond bate la uşa de sticlă. Pare să aibă în jur de 23 de ani şi ţine în mână o coală mare de hârtie albastră făcută sul.

— Bună, spune timid. Eşti noua asistentă a lui Sam?

— Nu. Eu doar… hm… îl ajut.

— Oh, OK, dă din cap. Ei bine, e legat de concurs. Concursul de idei.

Oh, Doamne. Iar asta.

— Da? spun amabil. Vrei să-i laşi un mesaj lui Sam?

— Vreau să-i las asta. O schemă a companiei? Un exerciţiu de restructurare? N-are nevoie de explicaţii, dar am anexat şi câteva note…

Îmi întinde sulul şi un caiet plin cu notiţe.

Ştiu deja că Sam n-o să se uite la nici una din chestiile astea. Mi-e milă de el.

— OK! Ei bine… O să mă asigur că se uită peste ele. Mulţumim!

În timp ce blondul dispare, eu desfac un colţ al hârtiei de curiozitate şi nu-mi vine să cred. E un colaj! Cum făceam eu pe la cinci ani!

Întind coala pe podea, fixându-i colţurile cu picioarele scaunelor. E dispusă în forma unui copac, cu poze ale angajaţilor lipite pe ramuri. Doar Dumnezeu ştie ce vrea să spună despre structura companiei – nu mă interesează. Partea interesantă pentru mine e că sub fiecare poză e scris numele persoanei. Ceea ce înseamnă că pot în sfârşit să asociez chipuri persoanelor care au trimis e-mailuri pe telefonul lui Sam. Mi se pare fascinant.

Jane Ellis e mult mai tânără decât mă aşteptam, Malcolm e mai gras şi Chris Davies se dovedeşte a fi femeie. Îl văd pe Justin Cole… şi iat-o şi pe Lindsay Cooper… şi iat-o…

Degetul îmi rămâne ţintuit.

Willow Harte.

Stă cuibărită pe o ramură aflată mai jos, zâmbind larg. Brunetă şi slabă, cu sprâncene negre, arcuite. E frumuşică, mă văd silită să recunosc, deşi *nu* arată chiar ca un top-model.

Şi lucrează la acelaşi etaj cu Sam. Ceea ce înseamnă…

Oh, trebuie. Haide. *Trebuie* s-o văd pe fugă pe logodnica dusă cu pluta înainte să plec.

Mă apropii de uşa lui Sam şi mă uit precaută de-a lungul holului. Habar n-am dac-o fi în jumătatea deschisă sau dacă are propriul ei birou. Va trebui pur şi simplu să dau un tur. Dacă mă opreşte cineva, o să mă dau drept noua asistentă a lui Sam.

Înşfac un teanc de dosare, ca acoperire, şi mă aventurez în hol. Câţiva oameni care tastează la computerele lor îşi ridică privirea, nu foarte interesaţi. Dând ocol, mă uit la geamuri şi mă chiorăsc la numele de pe uşă, căutând cu privirea o tipă brunetă; ciulind urechea, aşteptându-mă să aud o voce nazală, smiorcăită. Sigur are o voce nazală, smiorcăită. Şi o mulţime de alergii aberante, închipuite, şi vreo zece terapeuţi…

Rămân ţintuită locului. *Ea e! E Willow!*

E la nici zece metri de mine. Într-unul din birourile cu uşă de sticlă. Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu-i văd decât profilul şi o cascadă de păr negru revărsat pe

spătarul scaunului şi picioarele lungi ieşind din balerini negri – dar fără îndoială ea e. Mă simt ca şi cum am dat cu ochii de o făptură mitologică.

În timp ce mă apropii, mi se face pielea găină. Mă îngrozeşte gândul c-aş putea izbucni în râs. Toată treaba e atât de absurdă. Spionez o persoană pe care n-am întâlnit-o niciodată. Cuprind mai strâns dosarele pe care le ţin în braţe şi mai înaintez un pic.

Mai sunt încă două femei în birou cu ea, beau toate ceai şi Willow le spune ceva.

La naiba. *N-are* o voce nazală, smiorcăită. De fapt, are o voce destul de melodioasă, de om normal – mai puţin când începi să asculţi ce zice de fapt.

— Evident că a făcut toate astea ca să se răzbune pe mine, spune. Tot exerciţiul ăsta e de fapt un fel de-a zice „Ba pe-a mă-tii, Willow!“. Ştiţi c-a fost ideea *mea*, de fapt?

— Nu! exclamă una din fete. Pe bune?

— Oh, da.

Îşi întoarce pentru o clipă capul şi surprind un zâmbet amar, compătimitor.

— Generarea de idei noi e specialitatea *mea*. Sam mi-a furat-o. Plănuiam să trimit exact acelaşi mesaj. Formulat exact la fel. Probabil că l-a văzut într-o seară pe laptopul meu.

Ascult, uluită la culme. Se referă la e-mailul *meu*? Îmi vine să intru peste ea şi să-i spun „N-ar fi putut să-ţi fure mesajul, nici măcar nu l-a trimis el!“.

— Asta-i o figură pe care o face tot timpul, adaugă ea, luând o gură de ceai. Pe asta se bazează cariera lui. Complet lipsit de integritate.

OK, nu mai înţeleg nimic. Ori eu mă înşel complet în privinţa lui Sam sau ea e cea care se înşală, pentru că, după mine, Sam e ultima persoană din lume care ar fura ideile altcuiva.

— Pur şi simplu nu ştiu de ce trebuie să fie în *competiţie* cu mine, spune Willow acum. Care-i faza cu bărbaţii? Care-i problema în a înfrunta lumea împreună? Pe picior de egalitate? Care-i problema în a fi parteneri? Sau e o atitudine prea… *generoasă*, încât s-o pătrundă mintea lui stupidă de bărbat?

— Îşi doreşte să aibă controlul, spune una din celelalte fete, muşcând jumătate dintr-un biscuit. Asta vor cu toţii. N-o să-ţi recunoască niciodată meritele, nici într-un milion de ani.

— Dar nu-şi dă seama cât de *minunat* ar fi dacă am reuşi să *îndreptăm* lucrurile, la naiba? Dacă am reuşi să depăşim această perioadă de rahat?

Willow pare să se fi aprins deodată.

— Să lucrăm împreună, să fim împreună… tot tacâmul… ar putea fi sublim.

Se întrerupe şi ia o gură de ceai.

— Întrebarea e cât timp îi mai dau? Pentru că sunt la capătul răbdării.

— Aţi stat de vorbă? întreabă a treia fată.

— Oh, zău acum! Doar ştii cum e Sam cu „vorbitul“!

Schiţează ghilimelele în aer.

Mă rog. Aici sunt de acord cu ea.

— Doar că mă simt tristă.

Clatină din cap.

— Nu pentru mine, pentru *el*. Nu vede ce are dinainte şi nu ştie cum să aprecieze ceea ce are şi ştiţi ce? O să piardă acel lucru. Şi *atunci* o să-i simtă lipsa, dar va fi prea târziu. Prea târziu.

Trânteşte ceaşca pe masă.

— Se va fi dus.

Deodată mi-a atras atenţia. Văd conversaţia asta într-o cu totul altă lumină. Realizez brusc că Willow are mai multă putere de pătrundere decât credeam. Pentru că, sinceră să fiu, exact asta simt eu în legătură cu Sam şi tatăl lui. Sam nu realizează ce pierde şi, când îşi va da seama, va fi prea târziu. OK, ştiu că nu cunosc tot ce s-a întâmplat între ei. Dar am văzut mesajele, mi-am făcut o idee…

Firul gândurilor mi se întrerupe brusc. Mi se aprinde un beculeţ roşu în minte. Mai întâi pâlpâind, apoi izbindu-mă drept în faţă. Oh nu, oh nu, oh Doamne…

Tatăl lui Sam. 24 aprilie. Adică azi. Am uitat *complet*. Cum am putut fi atât de *proastă*?

Un fior îngheţat îmi cuprinde toată fiinţa. Tatăl lui Sam o să apară la Hotelul Chiddingford, visând la o reuniune fericită. Astăzi. Probabil că e deja pe drum. Probabil că abia aşteaptă. Şi Sam nici măcar n-o să *fie* acolo. Ajunge la conferinţă abia mâine.

La naiba. Chiar am făcut-o de oaie. Uitasem complet de asta, din cauză c-au apărut toate celelalte urgenţe.

Ce mă fac? Cum dreg lucrurile? Nu pot să-i spun lui Sam. O să se înfurie la culme. Şi e deja foarte stresat. Să anulez întâlnirea cu tatăl? Să-i trimit un mesaj-fulger de scuze, rugându-l s-o lăsăm pe altă dată? Sau asta o să strice şi mai mult lucrurile între ei?

Există o singură rază firavă de speranţă. Tatăl lui Sam nu mi-a trimis nici un răspuns, motiv pentru care am şi uitat de asta. Aşa că poate n-a primit e-mailul. Poate că totul e în regulă.

Realizez brusc că dau hotărât din cap, ca şi cum aş încerca să mă conving pe mine. Una din fetele care e cu Willow îşi ridică privirea şi mă studiază intrigată. Ooh.

— Bun! spun cu voce tare. Aşadar… o să… bun. Da.

Fac repede stânga împrejur. Un lucru chiar *nu*-mi doresc, să fiu prinsă de Willow. Fug la adăpost în biroul lui Sam şi sunt pe punctul de a înşfăca telefonul să-i trimit un e-mail tatălui lui Sam când îi văd pe Sam şi Vicks venind hotărâţi spre birou, aparent într-o ceartă aprinsă. Au un aer destul de fioros şi, involuntar, mă retrag pe dată în baie.

Nici măcar nu mă observă când intră.

— *Nu putem* da un asemenea comunicat, spune Sam furios.

Mototoleşte hârtia pe care o ţine în mână şi o aruncă la coş.

— E o bătaie de joc. Realizezi că i-o tragi lui Nick prin asta?

— Nu-i corect, Sam.

Vicks pare nervoasă.

— După mine, e o reacţie oficială rezonabilă şi echilibrată. Nimic din comunicatul nostru nu sugerează că el ar fi scris sau nu nota…

— Dar ar trebui! Ar trebui să spuneţi lumii întregi că el n-ar zice lucrurile astea nici într-o mie de ani! *Ştii* bine că nu le-ar zice!

— Asta e ceva ce trebuie să spună el în declaraţia lui personală. Ce *nu* putem să facem noi e să lăsăm impresia că am privi cu îngăduinţă astfel de comportamente…

— Faptul că ne-am spălat pe mâini în cazul lui John Gregson a fost oricum urât, spune Sam, cu o voce joasă, ca şi cum ar încerca să se controleze. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. N-ar fi trebuit să fie dat afară. Dar Nick! Nick e sufletul acestei

companii.

— Sam, nu ne spălăm pe mâini de el. O să-şi lanseze propriul comunicat. Poate să spună ce vrea în el.

— Minunat, spune Sam sarcastic. Dar, până atunci, propriul său consiliu director n-o să-l sprijine. Ce fel de vot de încredere e ăsta? Aminteşte-mi să *nu* te angajez pe tine să mă reprezinţi dacă sunt vreodată la ananghie.

Vicks tresare, dar nu spune nimic. Îi zbârnâie telefonul, dar închide fără să răspundă.

— Sam…

Se opreşte – apoi inspiră adânc şi o ia de la capăt.

— Eşti idealist. Ştiu că îl admiri pe Nick. Cu toţii îl admirăm. Dar nu e sufletul acestei companii. Nu mai e.

Se încordează văzând expresia lui încruntată, dar continuă.

— E doar un om. Un om de geniu, cu o poziţie înaltă şi cu defectele lui. Are şaizeci de ani.

— E *liderul* nostru.

Sam pare furibund.

— Bruce e preşedintele companiei.

— Nick a *fondat* compania, la dracu', dacă îţi aminteşti…

— Acum mult timp, Sam. Acum foarte mult timp.

Sam oftează şi începe să măsoare camera ca şi cum ar încerca să se calmeze. Îi urmăresc, stând ca pe jar, neîndrăznind nici să respir.

— Aşadar eşti de partea lor, spune într-un final.

— Nu se pune problema că aş *ţine partea* cuiva. Ştii cât de mult ţin la Nick.

Pare din ce în ce mai stânjenită.

— Dar suntem o companie modernă. Nu o firmă de familie cu excentricităţile ei. Le-o datorăm celor care ne susţin, clienţilor, angajaţilor…

— Dumnezeule mare, Vicks. Tu auzi ce spui?

Se lasă o tăcere tensionată. Nici unul nu se uită la celălalt. Expresia lui Vicks e încordată şi încruntată. Sam e şi mai ciufulit ca de obicei şi e negru de furie.

Sunt cumva uluită de atmosfera încărcată. Întotdeauna mi-am închipuit că o slujbă în PR e ceva *distractiv*. Habar n-aveam că aşa e de fapt.

— Vicks.

Aud pe neaşteptate vocea tărăgănată, inconfundabilă, a lui Justin Cole şi, o clipă mai târziu, intră în birou, răspândind o briză de Fahrenheit şi satisfacţie.

— Situaţia e sub control, da?

— Avocaţii se ocupă de problemă. Tocmai lucrăm la comunicatul de presă.

Schiţează un zâmbet încordat.

— Pentru că, de dragul companiei, trebuie să ne asigurăm că nici unul din directori nu va fi compromis de aceste… atitudini nefericite. Mă înţelegi?

— Totul e sub control, Justin.

Din tonul tăios al lui Vicks deduc că îl simpatizează pe Justin la fel de mult ca Sam1.

— Minunat. Desigur, e foarte neplăcut pentru Sir Nicholas. Mare păcat.

Justin pare încântat.

— Totuşi, a îmbătrânit…

— N-a îmbătrânit.

Sam îl priveşte furios.

— Chiar eşti un puţoi arogant.

— Calm, calm! spune Justin amuzat. Oh, am o idee, Sam. Hai să trimitem o felicitare.

— Du-te naibii.

— Băieţi!

Vicks pare gata să-şi iasă din fire.

Înţeleg perfect acum de ce Sam vorbea despre victorii şi tabere. Tensiunea dintre ei are un caracter violent. Sunt precum cerbii tineri care se luptă în fiecare primăvară până când îşi rup coarnele.

Justin clatină din cap, cu un aer compătimitor – expresie înlocuită pentru o clipă de surprindere când mă zăreşte în colţ –, apoi iese cu un pas săltăreţ.

— Nota aceea e o înscenare, spune Sam cu o voce joasă, furioasă. A plantat-o cineva acolo. Justin Cole ştie asta şi e în spatele întregii poveşti.

— *Poftim?*

Vicks pare la capătul răbdării.

— Sam Roxton, să *nu* te prind spunând chestii din astea! O să pari un ţicnit care vede conspiraţii peste tot.

— A fost o Notă. Complet diferită. La naiba.

Sam pare exasperat la culme.

— Am văzut varianta originală. A văzut-o şi Malcolm. Nu se pomenea nimic de a lua mită. Acum a dispărut din reţea. Nici o urmă. Explică-mi cum s-a întâmplat asta şi *apoi* poţi să mă faci ţicnit şi paranoic.

— Nu pot să-ţi explic, spune Vicks după o pauză. Şi nici măcar n-o să încerc. Eu o să-mi fac meseria.

— Cineva a pus la cale chestia asta. O ştii şi tu. Şi le faci jocul, Vicks. Vor să-l compromită pe Nick şi tu îi laşi s-o facă.

— Nu. Nu. Încetează.

Vicks clatină din cap.

— Nu vreau să mă bag în asta. Nu vreau să mă amestec.

Se îndreaptă spre coşul de gunoi, pescuieşte de-acolo declaraţia mototolită şi o netezeşte.

— Pot să schimb câteva chestii de detaliu, spune. Dar am vorbit cu Bruce şi asta e linia pe care trebuie s-o adoptăm.

Îi întinde un stilou.

— Vrei să faci vreo modificare măruntă? Pentru că Julian vine chiar acum s-o aprobe.

Sam ignoră mâna întinsă.

— Şi dacă găsim nota originală? Dacă putem dovedi că asta e falsă?

— Grozav!

Vocea ei are o notă tăioasă acum.

— Atunci o facem publică, integritatea lui Nick e salvată şi dăm o petrecere. Crede-mă, Sam, nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar trebuie să lucrăm cu ceea ce avem. Ceea ce, în momentul de faţă, e o notă compromiţătoare pe care n-o putem explica.

Vicks îşi trece mâinile peste faţă, apoi se freacă la ochi.

— Azi dimineaţă încercam să rezolv situaţia stânjenitoare cu acel mesaj postat la beţie, mormăie, aproape pentru sine. Îmi făceam griji pentru *asta*.

N-ar trebui să facă asta. O să aibă cearcăne.

— Când trebuie să trimiteţi comunicatul? întreabă într-un final Sam.

Toată energia lui năvalnică pare să se fi risipit. Umerii i s-au încovoiat şi pare atât de deprimat, încât mai că-mi vine să mă duc la el şi să-l iau în braţe.

— Ăsta e singurul lucru bun.

Tonul lui Vicks e mai blând, ca şi cum vrea să se arate îngăduitoare faţă de cineva înfrânt.

— Păstrează ştirea pentru buletinul de la zece, aşa că avem vreo şase ore şi-un pic la dispoziţie.

— Se pot întâmpla multe în şase ore, spun, sfioasă, şi sar amândoi ca arşi.

— *Ea* e tot aici?

— Poppy.

Sam pare uluit.

— Îmi cer mii de scuze. Habar n-aveam că ai rămas aici…

— A *auzit* toate astea?

Vicks pare c-ar vrea să pocnească pe cineva.

— Sam, ai înnebunit?

— N-o să spun nimic! zic imediat. Promit.

— OK.

Sam oftează.

— E greşeala mea. Poppy, nu e vina ta, eu te-am invitat. O să chem pe cineva să te conducă jos.

Scoate capul pe uşă.

— Stephanie? Poţi veni o clipă?

După câteva clipe apare o fată drăguţă, cu părul lung şi blond.

— Poţi s-o conduci pe musafira noastră, să-i faci formele de ieşire, să rezolvi cu permisul, toate cele? spune Sam. Scuze, Poppy, aş face-o chiar eu, dar…

— Nu, nu! spun imediat. Normal. Eşti prins, înţeleg…

— Întâlnirea! spune Sam, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc. Desigur. Îmi pare rău, Poppy. A fost anulată. Dar o s-o reprogramăm. Ţinem legătura…

— Minunat! reuşesc să schiţez un zâmbet. Mulţumesc.

N-o s-o facă. Dar nu-l învinovăţesc.

— Sper ca totul să se rezolve cu bine pentru tine, adaug. Şi pentru Sir Nicholas.

Vicks a făcut ochii cât cepele. Evident e ferm convinsă c-o să duc vorba.

Nu ştiu ce să fac cu privire la tatăl lui Sam. Nu pot să-i spun lui Sam acum de asta – ar claca. Va trebui să încerc să las un mesaj la hotel sau ceva de genul. Şi apoi să mă retrag.

Cum ar fi trebuit poate să fac de la început.

— Ei bine… mulţumesc încă o dată.

Întâlnesc privirea lui Sam şi brusc, inexplicabil, mi se strânge inima. De data asta chiar ne luăm rămas-bun.

— Poftim, mulţumesc, îi întind telefonul.

— N-ai pentru ce.

Mi-l ia din mâna şi-l pune pe birou.

— Îmi pare rău pentru toată…

— Nu! Sper doar ca totul să…

Dau din cap, neîndrăznind să spun mai multe de faţă cu Stephanie.

O să fie ciudat să dispar din viaţa lui Sam. N-o să aflu cum se termină toată

povestea. Poate c-o să citesc în ziar despre această notă. Poate c-o să citesc un anunţ despre Sam şi Willow la rubrica dedicată nunţilor.

— La revedere.

Mă întorc şi o urmez pe Stephanie de-a lungul holului. Câţiva oameni au cu ei genţi de voiaj şi, când urcăm în lift, tocmai discută despre hotel şi despre cât de sărăcuţ e mini-barul.

— Aşadar, azi e conferinţa, spun, făcând conversaţie, când ajungem la parter. Cum de nu eşti deja acolo?

— Oh, mergem pe rând.

Mă conduce în hol.

— O mulţime de oameni sunt deja acolo şi al doilea autocar pleacă în câteva minute. O să plec cu acela. Deşi programul principal e mâine. Atunci avem cina de gală şi discursul lui Moş Crăciun. E destul de plăcut de obicei.

— *Moş Crăciun?*

Nu-mi pot reţine râsul.

— Aşa-i spunem lui Sir Nicholas. Ştii tu, o poreclă stupidă ca între noi. Sir Nick… Sf. Nicolae… Moş Crăciun… nu e foarte reuşită. Ştii tu.

Zâmbeşte.

— Poţi să-mi dai permisul de intrare, te rog?

Îi întind ecusonul şi ea i-l dă unuia din agenţii de securitate. Acesta spune ceva de genul „frumoasă poză“, dar nu sunt atentă. Am o senzaţie bizară.

Moş Crăciun. Tipul care-a sunat pe telefonul lui Violet nu zicea oare ceva despre Moş Crăciun? Să fi fost o coincidenţă?

În timp ce Stephanie mă conduce de-a lungul holului de marmură până la ieşire, încerc să-mi amintesc ce a zis. Era ceva despre o operaţie. Incizii. Ceva de genul „nici o urmă“…

Rămân ţintuită locului, cu inima bătând să-mi sară din piept. Exact aceleaşi cuvinte le-a folosit Sam adineauri. *Nici o urmă*.

— Totul e în regulă?

Stephanie observă că m-am oprit.

— Da! Scuze.

Îi zâmbesc şi mă urnesc după ea, dar mintea mea goneşte. Ce-a mai zis tipul ăla? Oare ce-a zis de fapt despre Moş Crăciun? Haide, Poppy, *gândeşte-te*.

— Ei bine, la revedere! Mulţumim pentru vizită!

Stephanie îmi zâmbeşte din nou.

— Mulţumesc.

Şi, chiar în clipa în care ies din clădire, mă trece un fior. Mi-am amintit. *Adio, Moş Crăciun.*

Mai mulţi oameni ies din clădire şi mă dau la o parte, într-un loc unde cineva spală geamul, împroşcând cu clăbuci. Îmi vâr mâna în geantă şi încep să caut programul de la *Regele Leu*. *Te rog*, Doamne, să nu-l fi pierdut, *te rog*…

Îl scot la lumină, cu inima bătându-mi nebuneşte, şi mă uit fix la cuvintele mâzgălite acolo.

14 aprilie. Scottie are un contact, operaţie laparoscopică, nici o urmă, fii pe fază, la naiba.

16 aprilie. A sunat Scottie. Totul e rezolvat. Succes chirurgical. Nici o urmă. O capodoperă. Adio, Moş Crăciun.

În timp ce citesc cuvintele, parcă aud vocile rostindu-le. Parcă le aud din nou.

Aud vocea mai tânără, ascuţită, şi vocea mai matură, tărăgănată.

Şi deodată ştiu, fără umbră de îndoială, cine a lăsat primul mesaj. Era Justin Cole.

Oh. Dumnezeule.

Tremur toată. Trebuie să mă întorc şi să-i arăt mesajul lui Sam. Înseamnă ceva. Nu ştiu ce, dar înseamnă *ceva*. Împing uşa grea de sticlă şi fata de la recepţie îmi iese imediat înainte. Când am intrat cu Sam, ne-a făcut semn să intrăm, dar acum îmi zâmbeşte distant, ca şi cum nu m-ar fi văzut ieşind adineauri cu Stephanie.

— Bună ziua. Aveţi programată o întâlnire?

— Nu chiar, spun, cu respiraţia tăiată. Trebuie să vorbesc cu Sam Roxton de la White Globe Consulting. Mă numesc Poppy Wyatt.

Aştept în timp ce ea îmi întoarce spatele şi dă un telefon pe mobil. Încerc să aştept răbdătoare, dar aproape că nu mai am stare. Mesajele astea au ceva de-a face cu toată povestea asta cu nota. Sunt *sigură* de asta.

— Îmi pare rău.

Fata se întoarce, cu o politeţe impersonală.

— Sam este prins acum.

— Puteţi să-i spuneţi că e o problemă urgentă? spun. Vă rog?

Evident reţinându-şi cu greu impulsul să mă trimită la plimbare, fata îmi întoarce spatele şi dă un nou telefon, care durează fix treizeci de secunde.

— Îmi pare rău.

Revine cu un zâmbet glacial.

— Dl Roxton este foarte ocupat astăzi şi majoritatea celorlalţi angajaţi au plecat la conferinţa companiei. Poate c-ar trebui să luaţi legătura cu asistenta lui şi să programaţi o întâlnire. Acum, pot să vă rog să nu-i ţineţi pe loc pe ceilalţi oaspeţi?

Mă conduce spre ieşire. E clar că „nu-i ţineţi pe loc“ înseamnă de fapt „şterge-o“.

— Uite ce e, trebuie să vorbesc cu el.

O fentez şi mă îndrept spre scara rulantă.

— Daţi-mi voie să urc. N-o să fie nici o problemă.

— Pardon! spune, trăgându-mă de mânecă. Nu puteţi să intraţi ca la dumneavoastră acasă! Thomas?

Oh, mă *laşi*? Cheamă agentul de pază. Ce sclifosită.

— Dar chiar e o urgenţă, mă rog de amândoi. O să *vrea* să mă vadă.

— Atunci sunaţi şi programaţi o întâlnire, se răţoieşte la mine, în timp ce agentul de pază mă conduce spre ieşire.

— Bine! mă răstesc şi eu, aşa o să fac! Îl sun chiar acum! Ne vedem în două minute!

Ies cu paşi apăsaţi şi îmi bag mâna în buzunar.

Şi apoi realizez dimensiunea problemei. N-am telefon.

N-am telefon.

Nu pot face nimic. Nu pot să intru în clădire şi nu pot să-l sun pe Sam. Nu pot să-i spun despre asta. Nu pot face nimic. De ce nu mi-oi fi cumpărat mai devreme un telefon? De ce n-am tot timpul un telefon de rezervă la mine? Ar trebui să fie o *lege* în privinţa asta, ca şi pentru cauciucurile de rezervă.

— Mă scuzaţi? dau fuga la omul care spală geamurile. Aveţi cumva un telefon să-mi împrumutaţi?

— Îmi pare rău, drăguţă.

Ţâţâie.

— Am, dar s-a descărcat bateria.

— Aşa deci, zâmbesc, cu inima-n gât. Mulţumesc oricum – oh!

Mă opresc în mijlocul propoziţiei, chiorându-mă pe geam înăuntru. Cineva acolo sus mă iubeşte! Uite-l pe Sam! E în hol, la vreo douăzeci de metri de mine, vorbind animat cu un tip în costum care ţine în mână o servietă.

Împing uşa de la intrare, dar Thomas, agentul de securitate, mă aşteaptă.

— Nu prea cred, zice, blocându-mi calea.

— Dar trebuie să intru.

— Vă rog să vă daţi la o parte…

— Dar sigur o să vrea să mă vadă! Sam! Aici! Sunt Poppy! Saaam! zbier, dar cineva mută o canapea în holul de la recepţie şi gălăgia pe care o face îmi acoperă strigătele.

— Ba nu! spune ferm agentul de securitate. Afară.

Mi-a pus mâinile pe umeri şi în clipa următoare mă trezesc pe trotuar, gâfâind revoltată.

Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! M-a îmbrâncit afară! N-am fost niciodată îmbrâncită afară dintr-un loc. Credeam că n-au voie să *facă* aşa ceva.

S-au adunat o mulţime de oameni la ieşire şi mă dau la o parte ca să le fac loc, în timp ce mintea îmi goneşte nebuneşte. Oare ar trebui să dau repede un tur de-a lungul străzii să caut un telefon public? Să mai încerc o dată să intru? Să ţâşnesc în fugă în hol şi să văd cât de departe ajung înainte să mă placheze? Sam e în dreptul liftului acum, vorbeşte în continuare cu tipul cu servietă. În câteva clipe o să dispară. E un chin. Dacă aş putea să-i atrag atenţia…

— N-ai reuşit? întreabă compătimitor spălătorul de geamuri cocoţat pe scara lui.

A acoperit tot geamul cu clăbuc şi se pregăteşte să-l şteargă cu trafaletul.

Şi atunci îmi vine gândul bun.

— Staţi aşa! îi strig. Nu ştergeţi! Vă rog!

N-am scris în viaţa mea în clăbuc, dar, din fericire, nu ţintesc prea sus. Vreau doar să scriu „M A S“. Cu litere de-o şchioapă. Am scris cam tremurat – dar ce contează?

— Bravo, îmi laudă omul opera, din locul unde s-a aşezat. Ai putea să vii să lucrezi cu mine.

— Mulţumesc, spun, modestă, şi-mi şterg fruntea, simţind că mă doare mâna.

Dacă Sam nu observă asta; dacă nu observă *altcineva* şi nu-i dă un cot spunându-i „Hei, ia uită-te acolo…“.

— *Poppy?*

Mă întorc din locul unde sunt cocoţată, pe scara spălătorului de geamuri. Sam a ieşit pe trotuar şi mă priveşte uluit.

— Ăsta e un mesaj pentru mine?

Urcăm scările în tăcere. Vicks aşteaptă în biroul lui Sam şi, când mă vede, îşi trage o palmă peste frunte.

— Sper că e ceva important, spune Sam încordat, închizând uşa biroului în urma lui. N-am decât cinci minute. Aici avem o urgenţă…

Simt o împunsătură de furie. Îşi închipuie că nu realizez chestia asta? Oare îşi închipuie c-am scris „SAM“ cu litere de-o şchioapă din clăbuc doar dintr-un capriciu?

— Sunt conştientă de asta, spun, pe un ton la fel de abrupt. M-am gândit doar că s-ar putea să vă intereseze aceste mesaje, care-au fost lăsate pe telefonul lui Violet săptămâna trecută. Pe acest telefon.

Întind mâna spre telefonul aflat încă pe biroul lui.

— Al cui e telefonul ăsta? întreabă Vicks, privindu-mă circumspect.

— Al lui Violet, răspunde Sam. Asistenta mea? Fiica lui Clive? Care-a şters-o să se facă top-model?

— Oh, aceea.

Vicks se încruntă din nou şi arată cu degetul spre mine.

— Ei bine, ce căuta telefonul lui Violet la ea?

Eu şi Sam ne privim încurcaţi.

— E o poveste lungă, spune Sam într-un final. Violet l-a aruncat. Poppy… avea grijă de el.

— Am primit două mesaje pe care le-am notat.

Pun programul de la *Regele Leu* pe birou între ei şi citesc cu voce tare mesajele, ştiind că scrisul meu e greu de descifrat.

— „Scottie are un contact, operaţie laparoscopică, nici o urmă, fii pe fază, la naiba“ – arăt spre program. Al doilea mesaj a fost lăsat câteva zile mai târziu, chiar de Scottie – „Totul e rezolvat. Succes chirurgical. Nici o urmă. O capodoperă. Adio, Moş Crăciun.“

Îi las să proceseze cuvintele înainte să adaug.

— Primul mesaj a fost de la Justin Cole.

— *Justin?*

Pare că i-am atras atenţia lui Sam.

— Nu i-am recunoscut vocea atunci, dar am recunoscut-o acum. El e cel care vorbea de „operaţie laparoscopică“ şi „nici o urmă“.

— Vicks.

Sam se uită la ea.

— Haide. Trebuie să vezi…

— N-am ce să văd! Sunt doar câteva cuvinte disparate. Cum putem să fim siguri că a fost Justin de fapt?

Sam se întoarce spre mine.

— Sunt mesaje vocale? Putem să le ascultăm?

— Nu. Au fost doar… ştii. Mesaje lăsate la telefon. Le-au lăsat şi eu le-am notat.

Vicks e perplexă.

— OK, asta n-are nici o logică. Te-ai prezentat? De ce ţi-ar lăsa Justin un mesaj *ţie*?

Oftează furioasă.

— Sam, n-am timp de prostiile…

— Nu şi-a dat seama că vorbeşte cu cineva, explic, roşie la faţă. Am răspuns cu vocea robotului.

— *Poftim?*

Se uită lung la mine, fără să înţeleagă.

— Ştiţi voi.

Imit vocea robotului.

— „Persoana apelată nu poate fi contactată. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj.“ Şi atunci au lăsat mesajele şi eu le-am notat.

Sam râde înfundat, dar Vicks a amuţit. Se uită o clipă la programul de la *Regele Leu*, studiind încruntată cuvintele, apoi răsfoieşte paginile din interior, deşi tot ce va găsi acolo sunt biografiile actorilor. În cele din urmă îl lasă la loc pe masă.

— Sam, asta nu înseamnă nimic. Nu schimbă nimic.

— Nu-i aşa, spune el, clătinând hotărât din cap. Asta e! Chiar aici.

Împunge cu degetul programul.

— *Asta* e ceea ce s-a întâmplat.

— Dar ce s-a întâmplat? exclamă ea, exasperată. Şi cine dracu' e Scottie?

— L-a numit „Moş Crăciun" pe Sir Nicholas.

Sam se încruntă, pe gânduri.

— Ceea ce înseamnă că ar putea fi cineva din interiorul companiei. Dar de unde? De la IT?

— Oare Violet e amestecată în asta? sugerez. La urma urmei, era telefonul ei.

Se lasă tăcerea o clipă, apoi Sam clatină din cap, aproape dezamăgit.

— Cum a venit a şi plecat, tatăl ei e bun prieten cu Sir Nicholas… Pur şi simplu nu-mi vine a crede că e amestecată.

— Atunci de ce au lăsat mesajele pe telefonul ei? Au greşit numărul sau ceva de genul?

— Puţin probabil.

Sam strâmbă din nas.

— Vreau să zic, de ce tocmai numărul *ăsta*?

Mă uit involuntar la telefonul aflat pe birou. Mă întreb detaşată dacă am vreun mesaj. Dar cumva, în clipa asta, restul vieţii mele pare foarte departe. Lumea s-a redus la această încăpere.

— La cine a fost telefonul înainte să-l ia Violet? întreabă brusc Vicks. E un telefon de serviciu. N-a fost aici decât, cât, trei săptămâni? Ar fi putut să fie numărul altcuiva înainte şi să-i fi lăsat mesajele din greşeală ei?

— Da!

Îmi ridic privirea, ca băgată în priză.

— Oamenii sună *tot timpul* în altă parte din greşeală. Şi trimit mesaje pe adresa greşită. Mi se întâmplă şi mie. Uiţi să-l ştergi şi apeşi pe numele persoanei şi apare numărul vechi şi nu-ţi dai seama. Mai ales dacă-ţi răspunde mesageria.

Văd că Sam procesează rapid informaţiile.

— Există o singură metodă să aflăm, spune, întinzând mâna spre telefonul fix aflat pe birou.

Formează un număr rapid din trei cifre şi aşteaptă.

— Bună, Cynthia. Sam la telefon, spune degajat. Am doar o întrebare rapidă despre mobilul care i-a fost alocat lui Violet, asistentei mele. Mă întrebam: i-a aparţinut altcuiva înainte să-l ia ea? A mai avut altcineva numărul acela?

Auzind răspunsul, se schimbă la faţă. Gesticulează vehement, fără cuvinte, în direcţia lui Vicks, care dă din umeri fără să-l înţeleagă.

— Minunat, spune. Mersi, Cynthia…

Din şuvoiul de sunete care se revarsă din aparat, e clar că acestei Cynthia îi place să se întindă la vorbă.

— Trebuie să închid…

Sam îşi dă ochii peste cap, disperat.

— Da, ştiu că telefonul ar fi trebuit înapoiat. Nu, nu l-am rătăcit, nu-ţi face griji… Da, e foarte neprofesionist. N-am anunţat, ştiu, e bunul companiei… O să-l

trimit… da… da…

În sfârşit, reuşeşte să scape. Lasă receptorul în furcă şi rămâne tăcut vreo trei secunde, ţinându-ne în suspans, înainte de a se întoarce spre Vicks.

— Ed.

— *Nu*, exclamă Vicks.

Sam ia telefonul în mână şi-l priveşte uluit.

— A fost telefonul de serviciu al lui Ed până acum patru săptămâni. Apoi i-a fost realocat lui Violet. Habar n-aveam.

Sam se întoarce spre mine.

— Ed Exton a fost…

— Îmi amintesc, încuviinţez. Directorul financiar. Concediat. Dă în judecată compania.

— Dumnezeule.

Vicks pare în stare de şoc. Zace pleoştită pe scaun.

— *Ed.*

— Cine altcineva?

Sam pare foarte neliniştit de această descoperire.

— Vicks, nu e un simplu complot, e o simfonie în trei mişcări, la naiba. Nick e compromis. Bruce îl demite pentru că e un ticălos laş. Consiliul are nevoie de un alt director executiv, rapid. Ed anunţă, în bunătatea lui, că nu ne mai dă în judecată şi vine să ne salveze ca un erou, Justin s-a aranjat…

— Chiar şi-ar da atâta osteneală? întreabă Vicks, sceptică.

Sam schiţează un zâmbet amar.

— Vicks, ştii cât de mult îl urăşte Ed pe Nick? I-au plătit bani buni unui *hacker* ca să modifice acea notă şi s-o şteargă pe cea veche din reţea. Pariez că Ed ar scoate şi o sută de mii din buzunar ca să-i distrugă reputaţia lui Nick. Ba chiar şi două sute.

Vicks se strâmbă dezgustată.

— Asta nu s-ar întâmpla în veci dacă această companie ar fi condusă de femei, spune într-un final. În veci. Nu sunt decât nişte… muieri macho, la naiba.

Se ridică şi se îndreaptă spre fereastră, privind maşinile, cu braţele încrucişate.

— Întrebarea e: cine a făcut posibilă toată chestia? Cine a executat operaţiunea?

Sam stă aşezat pe birou, bătând tactul cu stiloul în degete, cu o expresie foarte concentrată.

— „Scottie“. Cine să fie? Vreun scoţian?

— De fapt, nu *părea* scoţian, îndrăznesc eu. Poate că porecla lui e o glumă?

Sam îşi întoarce brusc privirea spre mine, cu chipul luminat.

— *Asta* e. Desigur. Poppy, i-ai recunoaşte vocea dacă ai auzi-o din nou?

— Sam! îl întrerupe Vicks pe un ton tăios, înainte să apuc să-i răspund. Nici să nu te gândeşti. Nu vorbeşti serios.

— Vicks, vrei să înfrunţi realitatea măcar *pentru o clipă*?

Sam sare în picioare, într-o explozie de furie.

— Nota falsificată n-a fost un accident. Faptul că informaţia le-a fost transmisă celor de la ITN n-a fost un accident. Chiar *se întâmplă* chestia asta. Cineva i-a *copt* chestia asta lui Nick. Nu e o situaţie în care tot ce trebuie să faci e să rezolvi problema creată de…

Pare să-şi caute cuvintele.

— Nu ştiu. O postare pe Facebook. E vorba de calomnie. E vorba de *fraudă*.

— E o *teorie*, îl înfruntă ea. Atât şi nimic mai mult, Sam. Câteva cuvinte mâzgălite pe un program de la *Regele Leu*, la naiba.

Mă simt puţin jignită. Nu e vina mea că tot ce aveam la îndemână era un program de la *Regele Leu*.

— Trebuie să-l identificăm pe acest Scottie, spune Sam, întorcându-se spre mine. I-ai recunoaşte vocea dacă l-ai auzi?

— Da, spun, puţin intimidată de patima din vocea lui.

— Eşti sigură?

— Da!

— Bun. Ei bine, hai s-o facem. Hai să mergem să-l căutăm.

— Sam, opreşte-te chiar acum!

Vicks pare furioasă.

— Ai înnebunit! Ce-o să faci, o s-o pui să asculte vocea fiecărui angajat, până când recunoaşte vocea?

— De ce nu? spune Sam îmbufnat.

— Pentru că e cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată, la naiba! explodează Vicks. De-aia!

Sam o priveşte liniştit o clipă, apoi se întoarce spre mine.

— Haide, Poppy. Mergem la vânătoare prin clădire.

Vicks clatină din cap.

— Şi dacă recunoaşte într-adevăr vocea? Ce-o să faci atunci? Arestaţi suspectul?

— Atunci o să avem un punct de pornire, spune Sam. Eşti gata, Poppy?

— Poppy.

Vicks se apropie de noi şi mă priveşte în ochi. E îmbujorată la faţă şi gâfâie.

— Nu te cunosc. Dar nu eşti obligată să-l asculţi pe Sam. Nu eşti obligată să faci asta. Nu-i datorezi *nimic*. Toate astea n-au *nimic* de-a face cu tine.

— N-are nimic împotrivă, spune Sam. Nu-i aşa, Poppy?

Vicks îl ignoră.

— Poppy, te sfătuiesc să pleci. Chiar în clipa asta.

— Poppy nu e genul acesta de om, spune Sam, privind-o încruntat. Nu-i lasă pe oameni la nevoie? Nu-i aşa?

Îmi întâlneşte privirea şi mă priveşte cu atâta căldură, încât simt o scânteie în fiinţa mea.

— *De fapt*, spun, întorcându-mă spre Vicks, te înşeli, îi sunt datoare lui Sam. Şi Sir Nicholas e un potenţial pacient la cabinetul meu de fizioterapie. Aşa că are ceva de-a face cu mine.

N-am rezistat şi-am pomenit şi de asta, deşi pariez că Sir Nicholas n-o să ajungă niciodată la noi în Balham.

— Şi oricum, continui, ridicându-mi demn bărbia. *Oricine* ar fi persoana, indiferent dacă aş cunoaşte-o sau nu, dacă aş putea s-o ajut în vreun fel, aş face-o. Vreau să zic, dacă poţi să ajuţi, trebuie s-o faci. Nu eşti de acord?

Vicks mă priveşte fix o clipă, ca şi cum ar încerca să mă citească – apoi schiţează un zâmbet straniu, amar.

— OK. Ei bine, m-ai convins. Nu te pot contrazice în privinţa asta.

— Haide.

Sam se ridică în picioare.

Îmi iau geanta, regretând încă o dată faptul că am ditamai pata pe tricou.

— Hei, Wallander, intervine Vicks sarcastic. Doar un mărunţiş. În caz c-ai uitat, toată lumea e fie la conferinţă, fie în drum spre conferinţă.

Se lasă din nou tăcerea, tulburată doar de Sam care bate din nou tactul cu stiloul. Nici nu îndrăznesc să vorbesc. Cu siguranţă nu îndrăznesc să mă uit la Vicks.

— Poppy, spune într-un final Sam. Ai câteva ore la dispoziţie? Ai vrea să mă însoţeşti în Hampshire?

1. Sau la fel de mult ca mine, de fapt. Nu că mi-ar fi cerut cineva părerea.

Unsprezece

Experienţa asta e total ireală. Şi incitantă. Şi o povară. Toate în acelaşi timp.

Nu e vorba că *regret* gestul meu nobil, nu tocmai. Încă mai cred ceea ce am spus în birou. Cum aş putea să plec? Cum aş putea să nu încerc măcar să-l ajut pe Sam? Dar, pe de altă parte, am crezut c-o să-mi ia vreo jumătate de oră. Nu un drum cu trenul până în Hampshire, şi asta doar pentru început.

Ar trebui să fiu la coafor acum. Ar trebui să discut despre coafuri şi să-mi probez coroniţa. În loc de asta, sunt în spaţiul central al gării Waterloo, cumpărându-mi un ceai. Tocmai i-am trimis un mesaj lui Sue să-mi cer scuze că nu pot ajunge la întâlnirea programată cu Louis, dar că desigur voi plăti preţul întreg şi îi transmit salutări lui Louis.

M-am mai uitat o dată la el după ce l-am scris şi am şters jumătate din pupici. Apoi i-am adăugat din nou. Apoi i-am scos din nou. Poate cinci *chiar* ajung.

Acum aştept să-mi răspundă Magnus la telefon. Pleacă pentru petrecerea burlacilor la Bruges, aşa că oricum nu ne-am fi văzut, dar chiar şi-aşa. Mi se pare că n-ar fi în regulă dacă nu-l sun măcar.

— Oh. Bună, Magnus.

— Pops!

Legătura e foarte proastă şi aud un difuzor în fundal.

— Tocmai ne pregătim să ne îmbarcăm. Totul e OK?

— Da! Voiam doar să-ţi zic…

Mă poticnesc, neştiind exact cum vreau să termin propoziţia.

Voiam doar să-ţi zic că sunt în drum spre Hampshire cu un tip despre care nu ştii nimic, prinsă într-o situaţie despre care nu ştii nimic.

— O să… lipsesc de-acasă pe seară, închei, patetic. În caz că încerci să mă suni.

Gata. Nu l-am minţit. Oarecum.

— OK! râde el. Ei bine, distracţie plăcută. Iubito, trebuie să închid…

— OK! Pa! Petrecere frumoasă!

Închide şi, ridicându-mi privirea, îl văd pe Sam uitându-se la mine. Stânjenită, îmi trag cămaşa mai jos, regretând încă o dată că n-am trecut pe la magazin. S-a dovedit că Sam avea o cămaşă de schimb la birou şi, fiindcă tricoul meu arăta oribil, am împrumutat-o. Dar faptul că port cămaşa lui în dungi Turnbull & Asser face toată povestea şi mai ciudată.

— Doar mi-am luat rămas-bun de la Magnus, îi explic, nu c-ar fi nevoie, dat fiind că e acolo de la început şi probabil c-a auzit fiecare cuvinţel.

— Face două lire, îmi spune femeia de la magazinul cu sendvişuri, întinzându-mi ceaiul.

— Mulţumesc! Bun… mergem?

În timp ce străbat peronul alături de Sam şi mă urc în tren, totul mi se pare ireal. Sunt atât de stânjenită, încât nici nu îndrăznesc să mă mişc. Probabil că oricine se uită la noi crede că suntem împreună. Ce se întâmplă dacă dăm ochii cu Willow?

Nu. Nu fi paranoică. Willow e deja la conferinţă. I-a trimis un e-mail lui Sam în care-i spunea asta. Şi oricum, nu e ca şi cum am face ceva nepermis. Suntem doar… prieteni.

Nu, „prieteni“ nu pare cuvântul potrivit. Nici colegi. Nu tocmai cunoştinţe…

OK. Să recunoaştem. E ciudat.

Trag cu coada ochiului la Sam, întrebându-mă dacă şi el simte acelaşi lucru, dar el se uită pe geam, cu expresia lui obişnuită, impenetrabilă. Trenul se pune în mişcare, trezindu-l din reflecţie. Când mă surprinde uitându-mă la el, îmi întorc grăbită privirea.

Încerc să par relaxată, dar în sinea mea sunt din ce în ce mai panicată. În ce m-am băgat? Totul depinde de memoria mea. Depinde de mine, Poppy Wyatt, să recunosc o voce pe care am auzit-o la telefon acum câteva zile bune, timp de vreo douăzeci de secunde. Dacă nu reuşesc?

Iau o gură de ceai să mă liniştesc şi mă strâmb. Mai întâi supa a fost prea rece. Acum ceaiul e prea fierbinte. Trenul începe să gonească pe şine şi un strop de ceai sare prin capac, opărindu-mi mâna.

— Eşti OK?

Sam e cu ochii pe mine.

— Minunat, zâmbesc.

— Pot să fiu sincer? îmi spune el fără ocolişuri. Nu arăţi prea bine.

— Sunt bine! protestez eu. Sunt doar… ştii tu. Am multe pe cap.

Sam încuviinţează.

— Îmi pare rău că n-am mai apucat să-ţi prezint strategiile de confruntare pe care ţi le-am promis.

— Oh! Chestia aia.

Scutur din mână.

— Lucrul ăsta e mai important.

— Nu spune „Oh! Chestia aia“!

Sam clatină din cap, cu un aer exasperat.

— Exact la asta mă refer. Întotdeauna te laşi pe tine la urmă.

— Ba nu! Adică… ştii tu, dau din umeri stânjenită. Mă rog.

Trenul opreşte la Clapham Junction şi se revarsă o mulţime de oameni în vagon. O vreme, Sam e concentrat şi trimite mesaje. Telefonul lui zbârnâie întruna şi nu pot decât să-mi imaginez mulţimea de mesaje care zboară de la el şi către el. În cele din urmă, însă, pune telefonul la loc în buzunar şi se apleacă în faţă, cu cotul sprijinit pe măsuţa dintre noi.

— Totul e în regulă? întreb timid, realizând pe dată cât de stupidă e întrebarea.

Din fericire, Sam o ignoră cu desăvârşire.

— Am o întrebare pentru tine, îmi spune calm. Ce anume are această familie Tavish de îi consideri superiori? Titlurile? Doctoratele? Intelectul?

Iarăşi începem cu asta.

— Totul! E ceva evident! Sunt… Vreau să zic, tu îl respecţi pe Sir Nicholas, nu? îi arunc, apărându-mă. Uită-te câte faci pentru el. Şi asta pentru că-l respecţi.

— Da, îl respect. Normal. Dar nu mă simt prin definiţie inferior lui. Nu mă face să mă simt cantitate neglijabilă.

— Nu mă simt astfel! Nu ştii nimic despre asta. Aşa că te rog… încetează!

— OK.

Sam îşi ridică mâinile în defensivă.

— Dacă mă înşel, îmi cer scuze. E doar o impresie de-a mea. Voiam doar să te ajut, ca…

Intuiesc că a cântărit în minte cuvântul „prieten“, dar l-a respins, ca şi mine.

— Voiam doar să te ajut, încheie. Dar e viaţa ta. Nu mă mai bag.

Se lasă tăcerea o vreme. A încetat. S-a dat bătut. Am câştigat.

De ce nu mă simt ca şi cum aş fi câştigat?

— Scuze.

Duce telefonul la ureche.

— Vicks. Ce s-a întâmplat?

Iese din compartiment şi, fără să vreau, oftez din rărunchi. Simt din nou acea durere surdă în dreptul coastelor. Dar în momentul de faţă nu-mi dau seama dacă e din cauză că soţii Tavish se opun căsătoriei mele cu Magnus sau din cauză că eu refuz să recunosc asta sau pentru că am emoţii în legătură cu această escapadă sau pentru că ceaiul e prea tare.

O vreme rămân nemişcată, mă uit la ceaiul aburind şi îmi doresc să nu-i fi auzit pe soţii Tavish certându-se în biserică. Să nu fi ştiut nimic. Să pot face să dispară acest nor mohorât din viaţa mea şi să revin la „cât sunt de norocoasă, nu-i aşa că totul e perfect?“.

Sam revine la locul lui şi o vreme domneşte tăcerea. Trenul s-a oprit în mijlocul câmpului şi e ciudat de linişte cât nu se mai aude zgomotul locomotivei.

— OK, spun, cu privirea aţintită asupra măsuţei de plastic. *OK.*

— OK ce?

— OK, nu te înşeli.

Sam nu spune nimic, doar aşteaptă. Trenul se scutură şi ne zdruncină, ca un cal care încă nu s-a lăsat strunit, apoi se urneşte încet.

— Dar nu e doar o impresie de-a mea sau ce crezi tu, spun, băgându-mi capul între umeri. I-am auzit pe soţii Tavish, OK? Nu vor ca Magnus să se căsătorească cu mine. Am făcut tot ce-am putut. Am jucat Scrabble şi am încercat să fac conversaţie şi am citit chiar şi cartea lui Antony[1]. Dar n-o să fiu niciodată ca ei. Niciodată.

— De ce-ar trebui să fii ca ei?

Sam pare perplex.

— De ce-ai *vrea* asta?

— Da, da, sigur, îmi dau ochii peste cap. De ce-ar vrea cineva să fie o personalitate super-inteligentă care apare la TV?

— Antony Tavish are un creier mai mare, spune Sam calm. Asta e totuna cu a avea un ficat sau un nas mai mare. De ce te simţi complexată? Ce-ar fi dacă ar avea un intestin gros uriaş? Te-ai mai simţi complexată atunci?

Izbucnesc involuntar în râs.

— Tehnic vorbind, e o ciudăţenie a naturii, insistă Sam. Eşti pe cale să intri într-o familie de ciudaţi. Oricine aparţine, în termeni statistici, unei categorii restrânse e o ciudăţenie a naturii. Data viitoare când te simţi intimidată de ei, închipuie-ţi o firmă mare de neon deasupra capetelor lor, pe care scrie „CIUDAŢI!“.

— Nu crezi cu adevărat asta, zâmbesc, clătinând din cap.

— Ba exact asta cred.

Are un aer foarte serios acum.

— Oamenii ăştia din lumea academică trebuie să se simtă importanţi. Prezintă lucrări şi emisiuni TV ca să-şi dovedească utilitatea şi importanţa. Dar tu faci o muncă importantă, utilă, zi de zi. N-ai nevoie să dovedeşti nimic. Câţi oameni ai tratat? Sute. Le-ai alinat durerea. Ai făcut sute de oameni mai fericiţi. Oare Antony Tavish a făcut pe cineva mai fericit?

Sunt sigură că e vreo hibă pe undeva în ce zice, dar în momentul de faţă nu-mi dau seama care-o fi. În loc de asta simt o căldură pâlpâind în fiinţa mea. Eu nu m-am

gândit niciodată la asta. Am făcut sute de oameni mai fericiţi.

— Dar tu? Tu ai făcut-o? mă trezesc că-l întreb şi Sam schiţează un zâmbet ambiguu.

— Lucrez la asta.

Trenul începe ţeşte când trece prin Woking şi amândoi ne uităm, instinctiv, pe fereastră. Apoi Sam se întoarce spre mine.

— Ideea e că nu e vorba de ei. E vorba de *tine*. De tine şi de el, de Magnus.

— Ştiu, spun într-un final. Ştiu că aşa e.

Mi se pare ciudat să-l aud rostind numele lui Magnus. Mi se pare nefiresc.

Magnus şi Sam sunt atât de diferiţi. E ca şi cum n-ar fi făcuţi din aceeaşi plămadă. Magnus e atât de strălucitor, de versatil, de impresionant, de sexy. Dar e puţintel cam obsedat de propria persoană[2]. Pe când Sam e atât de… direct şi puternic. Şi generos. Şi bun. Pur şi simplu ştii că ţi-ar fi alături tot timpul, indiferent ce s-ar întâmpla.

Sam se uită la mine acum şi zâmbeşte, ca şi cum mi-ar citi gândurile, şi inima îmi zvâcneşte un pic, ca de fiecare dată când îmi zâmbeşte…

Willow, norocoaso.

Tresar în sinea mea de ce-am putut să gândesc şi iau o gură de ceai să-mi ascund stânjeneala.

Gândul acela mi-a venit în minte *pe neaşteptate*. Şi n-o credeam cu adevărat. Sau, mai bine zis, da, o *credeam*, dar pur şi simplu în sensul că le doresc numai bine, ca o prietenă dezinteresată… nu, nu o prietenă…

Roşesc.

Roşesc la propriile mele gânduri stupide, aberante, pe care, apropo, nu le cunoaşte nimeni în afară de mine. Aşa că pot să mă relaxez. Pot să termin cu asta şi să renunţ la ideea absurdă că Sam poate să-mi citească gândurile şi ştie că sunt atrasă de el…

Nu. Încetează. Încetează. E ridicol.

Asta e doar…

Ştergeţi cuvântul „atrasă“. Nu sunt. Nu sunt.

— Eşti OK?

Sam mă priveşte intrigat.

— Poppy, îmi pare rău, n-am vrut să te necăjesc.

— Nu! spun repede. Nu m-ai necăjit! Îţi sunt recunoscătoare. Sincer.

— Bun. Pentru că…

Se opreşte ca să răspundă la telefon.

— Vicks. Ai vreo veste?

În timp ce Sam iese să vorbească la telefon, eu îmi beau ceaiul, uitându-mă absentă pe geam, încercând să potolesc căldura pe care o simt în fiinţa mea şi dorindu-mi să nu mă mai gândesc la nimic. Trebuie să dau înapoi. Trebuie să restartez. „Fără a salva modificările“.

Pentru a reveni la o atmosferă mai business, scot telefonul din buzunar, verific mesajele, apoi îl pun pe măsuţă. N-a apărut nimic pe e-mail legat de criza cu nota – în mod vădit, de asta ştiu doar puţinii aleşi de la vârf.

— Ştii că va trebui să-ţi iei un telefon nou la *un* moment dat, nu? remarcă Sam, ridicând din sprânceană, când se întoarce. Sau ai de gând să-ţi culegi toate telefoanele din coşul de gunoi de acum?

— E singurul loc bun, dau din umeri. Din coşuri şi pubele.

Din telefon se revarsă semnalul pentru e-mail şi întind instinctiv mâna după el, dar Sam mi-o ia înainte. Îmi atinge mâna şi pentru o clipă ne privim în ochi.

— S-ar putea să fie pentru mine.

— Corect, încuviinţez. Uită-te.

Îl verifică, apoi clatină din cap.

— Nota de plată pentru trompetist. E pentru tine.

Îi iau telefonul din mână cu un zâmbet triumfător. Îi trimit un răspuns-fulger Lucindei, apoi îl pun la loc pe măsuţă. Când vibrează din nou, după câteva minute, ne repezim amândoi spre el şi câştig eu.

— Solduri la cămăşi, spun, întinzându-i telefonul. Nu mă pasionează.

Sam şterge e-mailul, apoi pune telefonul la loc pe masă.

— La jumătate! spun, mutându-l cu un centimetru. Nu trişa.

— Ţine-ţi mâinile în poală, îmi dă el replica. Nu trişa.

Se lasă tăcerea. Stăm amândoi cuminţi, aşteptând zbârnâitul telefonului. Sam pare atât de serios, încât îmi vine să râd. Se aude brusc telefonul altcuiva, răsunând în tot compartimentul, şi Sam întinde mâna spre al nostru până să-şi dea seama.

— Jalnic, murmur. Nici măcar nu ştie cum sună.

Pe al nostru intră brusc un mesaj şi o clipă de ezitare din partea lui Sam e de-ajuns ca să-i smulg telefonul din faţă.

— Haha! Şi pariez că e pentru mine…

Deschid mesajul şi mă chiorăsc la el. E de la un număr necunoscut şi n-a intrat decât jumătate din mesaj, dar prind în mare ideea…

Îl mai citesc o dată. Şi înc-o dată. Îmi ridic privirea spre Sam şi îmi umezesc buzele uscate. Nu m-aş fi aşteptat la asta nici într-o mie de ani.

— E pentru tine? întreabă Sam.

— Nu.

Simt un nod în gât.

— E pentru tine.

— Vicks? deja întinde mâna spre telefon. N-ar trebui să folosească numărul ăsta…

— Nu, nu e de la Vicks. Nu e legat de serviciu. E… e… ceva personal.

Îl mai citesc încă o dată, parcă n-aş vrea să las telefonul din mână înainte să fiu absolut sigură de ceea ce citesc.

Nu ştiu dacă am numărul potrivit. Dar trebuia să-ţi spun. Logodnica te înşală. Cu o persoană pe care o cunoşti. (Mesaj în curs de transmitere)

Ştiam eu, *ştiam* eu că e o ticăloasă şi asta dovedeşte că e o ticăloasă mai mare decât credeam.

— Ce e?

Sam bate nerăbdător cu palma în masă.

— Dă-mi-l. E ceva legat de conferinţă?

— Nu!

Cuprind telefonul cu amândouă mâinile.

— Sam, îmi pare nespus de rău. Şi mi-aş dori să nu-l fi văzut eu prima. Dar aici scrie….

Şovăi, pradă unei lupte lăuntrice.

— Scrie că Willow te înşală. Îmi pare rău.

Sam pare absolut şocat. În timp ce-i întind telefonul, mi se rupe sufletul de mila lui. Cine naiba dă astfel de veşti prin SMS?

Pariez că şi-o trage cu Justin Cole. Ăştia doi ar face o pereche minunată.

Studiez chipul lui Sam, aşteptându-mă să văd semne de emoţie, dar, după acel şoc iniţial, pare extrem de calm. Se încruntă, parcurge mesajul până la sfârşit, apoi lasă telefonul la loc pe masă.

— Eşti OK? îmi fac curaj să întreb.

El ridică din umeri.

— N-are nici o logică.

— Ştiu!

Sunt atât de revoltată în numele lui, încât nu pot să nu-i spun ce cred.

— De ce ar face una ca asta? Şi îţi face zile fripte! E atât de ipocrită! E o persoană oribilă!

Mă opresc, întrebându-mă dacă am mers prea departe cumva. Sam mă priveşte intrigat.

— Nu, nu înţelegi. N-are nici o logică pentru că nu sunt logodit. N-am nici o logodnică.

— Dar eşti logodit cu Willow, spun eu, prosteşte.

— Nu, nu sunt.

— Dar…

Mă uit lung la el fără să înţeleg. Cum se poate să nu fie logodit? Normal că e logodit.

— N-am fost niciodată, spune, ridicând din umeri. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Tu mi-ai zis! Sunt *sigură* că tu mi-ai zis!

Mă încrunt, chinuindu-mă să-mi amintesc.

— Cel puţin… da! Era într-un e-mail. Trimis de Violet. Acolo scria „Sam e logodit“. Sunt sigură că asta scria.

— Oh, asta.

Se luminează la faţă.

— Din când în când folosesc scuza asta ca să scap de persoane agasante.

Face o pauză, apoi adaugă, ca şi cum ar fi nevoie de alte lămuriri.

— Femei.

— O *scuză*? repet, neîncrezătoare. Atunci, cine e Willow?

— Willow e fosta mea prietenă, spune el după o pauză. Ne-am despărţit acum două luni.

Fosta prietenă?

Pentru o clipă, nu mă simt în stare să vorbesc. Creierul meu e ca un joc mecanic care se învârteşte în gol, încercând să găsească suita corectă. Nu pot face faţă acestei situaţii. E logodit. Trebuia să fie *logodit*.

— Dar ar… ar fi trebuit să-mi spui! izbucnesc într-un final. În tot acest timp, m-ai lăsat să cred că eşti logodit!

— Nu, n-am făcut asta. N-am pomenit niciodată de asta.

Pare perplex.

— De ce eşti furioasă?

— Eu… nu ştiu! Totul e pe dos.

Respir poticnit, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Cum e posibil să nu fie cu Willow? Totul s-a schimbat acum. Şi e numai vina lui[3].

— Am vorbit atât de mult despre toate cele, încerc să-i explic pe un ton mai

calm. Am pomenit de mai multe ori de Willow şi n-ai spus niciodată cine este. Cum ai putut să fii atât de secretos?

— Nu sunt secretos!

Râde.

— Ţi-aş fi explicat cine este, dacă ar fi venit vorba de ea. Totul s-a sfârşit. Nu contează.

— *Ba* contează!

— De ce?

Îmi vine să urlu de exasperare. Cum poate să mă întrebe „de ce“? Nu e evident?

— Pentru că… pentru că… se *poartă* ca şi cum aţi fi împreună.

Şi brusc realizez că asta mă deranjează cel mai mult.

— Se poartă ca şi cum e perfect îndreptăţită să-ţi facă scandal. De asta nu m-am îndoit nici o clipă că sunteţi logodiţi. Care-i *faza* cu asta?

Sam se încordează iritat, dar nu spune nimic.

— Trimite e-mailuri pe adresa secretarei tale! Dă tot din casă în e-mailuri publice! Pur şi simplu e bizar!

— Willow a fost întotdeauna… exhibiţionistă. Îi place să aibă un public.

Nu pare foarte dornic să vorbească despre asta.

— Nu are simţul limitelor.

— Clar că nu! Ştii cât de posesivă e? Am auzit-o vorbind la birou.

O voce anunţă la difuzor staţiile următoare, dar eu ţip ca s-o acopăr.

— Ştii că te vorbeşte de rău în faţa fetelor de la birou? Le-a zis că treceţi printr-o perioadă mai dificilă şi că trebuie să-ţi vii în fire şi să-ţi dai seama ce lucru important poţi să pierzi, adică, pe ea.

— Nu trecem printr-o perioadă dificilă.

S-a strecurat o notă de furie în glasul lui.

— Am terminat-o cu ea.

— *Ea* ştie chestia asta?

— Ştie.

— Eşti sigur? Eşti absolut sigur că realizează acest lucru?

— Normal.

Pare exasperat.

— Nu e „normal“! Cum v-aţi despărţit mai exact? Ai avut o discuţie pe îndelete cu ea?

Se lasă tăcerea. Sam îmi evită privirea. *Clar* n-a avut o discuţie pe îndelete cu ea. Sunt convinsă de asta. Probabil că i-a trimis un mesaj laconic în care scria „Am terminat-o. Sam“.

— Ei bine, trebuie să-i spui să înceteze cu e-mailurile astea aberante, nu-i aşa?

Încerc să-i atrag atenţia.

— Sam?

Îşi verifică din nou telefonul. Tipic. Nu vrea să ştie, nu vrea să vorbească despre asta, nu vrea să se implice…

Brusc realizez un lucru. Oh, Doamne, *desigur*.

— Sam, tu *răspunzi* vreodată la e-mailurile lui Willow?

Nu-i răspunde, aşa e? Deodată totul e limpede. De asta începe de fiecare dată un mesaj nou. E ca şi cum ar pune mesaje pe un perete gol.

— Aşadar, dacă nu-i răspunzi niciodată, de unde să ştie ce gândeşti cu

adevărat?

Vocea mea creşte în intensitate, ca să acopere difuzorul.

— Oh, stai aşa, nu ştie! De-asta trăieşte în lumea ei! De-asta îşi închipuie că, într-un fel, eşti încă al ei!

Sam îmi evită privirea.

— Oh, Doamne, chiar *eşti* un labagiu căpos! strig exasperată, tocmai când amuţeşte difuzorul.

OK. *Evident* că n-aş fi vorbit aşa de tare dacă aş fi ştiut c-o să se întâmple asta. *Evident* că n-aş fi folosit cuvântul cu „l“. Aşa că femeia cu trei copii care stă trei rânduri mai încolo ar face bine să nu-mi mai arunce priviri criminale, ca şi cum îi corup cu bună ştiinţă odraslele.

— Chiar eşti! continui, cu voce joasă, furioasă. Nu poţi pur şi simplu s-o ignori pe Willow şi să-ţi închipui că va dispărea. Nu poţi să apeşi tot timpul pe butonul „Ignore“. N-o să dispară, Sam. Crede-mă pe cuvânt. Trebuie să vorbeşti cu ea şi să-i explici exact cum stau lucrurile şi care-i hiba şi…

— Uite ce e, las-o moartă.

Sam pare furios.

— Dacă vrea să-mi trimită e-mailuri fără rost, n-are decât s-o facă. Pe mine nu mă deranjează.

— Dar nu e sănătos! E ceva nefiresc! N-ar trebui să fie aşa!

— Nu ştii nimic despre asta, se răsteşte el.

Cred c-am atins un punct sensibil.

Şi, apropo, asta e de tot râsul. Eu nu ştiu nimic despre asta?

— Ştiu totul! îl contrazic. Am avut de-a face cu mesajele tale, mai ştii? Dl Absent, Nu Răspunde, Ignoră Tot şi Pe Toţi.

Sam mă priveşte încruntat.

— Doar pentru că nu răspund la fiecare e-mail cu vreo şaizeci de omuleţi zâmbitori…

Nu poate să se apere atacându-mă pe mine. Ce e de preferat, feţe zâmbitoare sau negarea realităţii?

— Ei bine, tu nu răspunzi *nimănui*, punctez, cu un dispreţ suveran. Nici măcar propriului tău tată!

— *Poftim?*

Pare scandalizat.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— I-am citit e-mailul, îi spun, sfidătoare. Despre faptul că vrea să-ţi vorbească şi te roagă să vii să-l vezi în Hampshire şi cum că are ceva să-ţi spună. Spunea că n-aţi mai vorbit de secole şi că i-e dor de zilele de demult. Şi tu nici măcar nu i-ai *răspuns*. N-ai inimă.

Sam izbucneşte în râs.

— Oh, Poppy. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Ba cred că am.

— Ba cred că n-ai.

— Cred că vei descoperi că înţeleg mai bine decât tine cum stau lucrurile.

Îl privesc cu un aer răzvrătit. Acum sper că tatăl lui Sam a *primit* e-mailul de la mine. Las’ că vede el când o ajunge la Hotelul Chiddingford şi-l găseşte pe tatăl lui acolo îmbrăcat la patru ace, cu un trandafir la butonieră. Atunci poate n-o să mai ia totul în glumă.

Sam a luat din nou telefonul şi reciteşte mesajul.

— Eu nu sunt logodit, spune încruntat. N-am o logodnică.

— Da, am înţeles, mulţumesc, spun sarcastic. N-ai decât o fostă dusă cu pluta care îşi închipuie că eşti proprietatea ei deşi v-aţi despărţit acum două luni…

— Nu, nu, clatină el din cap. Nu mă urmăreşti. Noi doi practic împărţim telefonul ăsta, nu?

— Da.

Unde vrea să ajungă?

— Aşadar mesajul ăsta ar fi putut să fie pentru oricare dintre noi. Eu n-am o logodnică, Poppy.

Îşi ridică privirea, cu o expresie destul de sumbră.

— Dar tu ai.

Îl privesc o clipă fără să înţeleg – apoi simt un fior pe şira spinării.

— Nu. Vrei să spui – Nu. *Nu.* Nu vorbi prostii.

Îi smulg telefonul din mână.

— Aici scrie „logodnica“.

Găsesc cuvântul şi i-l arăt.

— Vezi? E foarte explicit. Logodnica, la feminin.

— De acord, încuviinţează el. Dar nu *există* nici o logodnică, la feminin. Nu există. Aşa că…

Mă uit fix la el, simţind că mi se face rău, derulându-mi în minte mesajul scris altfel. *Logodnicul te înşală*.

Nu. *Nu* se poate…

Magnus n-ar face *niciodată*…

Telefonul vibrează şi tresărim amândoi. A venit şi restul mesajului. Înhaţ telefonul, parcurg tot mesajul fără un cuvânt, apoi las telefonul să cadă pe masă, simţind că mă ia cu ameţeală.

Nu poate să mi se întâmple una ca asta. Nu poate.

Nu ştiu dacă am numărul potrivit. Dar trebuia să-ţi spun. Logodnica te înşală. Cu o persoană pe care o cunoşti. Îmi pare rău că-ţi fac asta când mai e un pic până la nuntă, Poppy. Dar trebuie să afli adevărul.

Un prieten.

Observ absentă că Sam ia telefonul şi citeşte mesajul.

— Ce mai prieten, spune într-un final, pe un ton sumbru. Oricine ar fi, probabil că vor doar să vă facă necazuri. Probabil că nu e nimic adevărat.

— Exact, încuviinţez, dând de mai multe ori din cap. Exact. Sunt sigură că e o minciună. E doar cineva care încearcă să mă dea peste cap fără motiv.

Încerc să par sigură de mine, dar vocea tremurândă mă dă de gol.

— Când e nunta?

— Sâmbătă.

Sâmbătă. Cu patru zile înainte de nuntă, primesc un mesaj ca acesta.

— Nu există nici o persoană… Sam şovăie. Nici o persoană pe care ai… bănui-o?

Annalise.

Îmi vine în minte înainte chiar de a îndrăzni să formulez gândul. Annalise şi Magnus.

— Nu. Adică… nu ştiu.

Mă întorc, lipindu-mi obrazul de geamul trenului.

Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să mă gândesc la asta, Annalise e prietena mea. Ştiu că ea crede că Magnus ar fi trebuit să fie al ei, dar cu siguranţă…

Annalise în uniformă, privindu-l pe Magnus şi bătând din gene. Mâinile ei zăbovind pe umerii lui.

Nu. Încetează. *Încetează*, Poppy.

Îmi trec mâinile peste faţă, mă frec la ochi, dorindu-mi să-mi pot smulge gândurile din cap. De ce-a trebuit cine-o fi să-mi trimită mesajul ăsta? De ce-a trebuit să-l citesc?

Nu poate fi adevărat. Nu se poate. E doar ceva obscen, răutăcios, calomnios, oribil…

O lacrimă îmi alunecă printre degete, pe obraz, pe bărbie. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să fac faţă acestei situaţii. Să-l sun pe Magnus în Bruges? Să-i întrerup petrecerea burlacilor? Dar dacă e nevinovat şi se înfurie şi încrederea dintre noi e compromisă?

— În câteva minute ajungem.

Tonul lui Sam e blând şi grijuliu.

— Poppy, dacă nu te simţi în stare de asta, înţeleg perfect…

— Nu. Sunt în stare.

Îmi iau mâinile de la ochi, scot un şerveţel şi-mi suflu nasul.

— Sunt OK.

— Nu, nu eşti.

— Nu, nu sunt. Dar… ce pot să fac?

— Trimite-i un mesaj de răspuns ticălosului. Scrie-i „Vreau un nume“.

Îl privesc cu o undă de admiraţie. Eu nu m-aş fi gândit în veci la asta.

— OK.

Înghit nodul pe care-l am în gât, făcându-mi curaj.

— OK. Aşa o să fac.

Întinzând mâna spre telefon, deja mă simt mai bine. Măcar acţionez. Măcar nu stau cu mâinile-n sân, chinuindu-mă şi frământându-mă fără rost. Scriu mesajul, îl trimit, simţind un val de adrenalină şi dau pe gât ceaiul. Să te vedem, Număr Necunoscut. Bagă. Spune-mi tot ce ştii.

— Ai trimis?

Sam mă priveşte.

— Da. Acum va trebui să aştept să văd ce-mi răspunde.

Trenul opreşte la Basingstoke şi călătorii se îndreaptă spre uşă. Arunc paharul la coş, îmi iau geanta şi mă ridic şi eu.

— Destul cu problemele mele mărunte, îi spun lui Sam, silindu-mă să zâmbesc. Haide. Să mergem să le rezolvăm pe-ale tale.

1. Ca s-o spun pe-a dreaptă, am citit doar patru capitole.
2. Eu am voie să spun chestia asta pentru că e logodnicul meu şi îl iubesc.
3. Nu ştiu foarte lămurit în ce fel. Dar simt instinctiv că e vina lui.

Doisprezece

Hotelul Chiddingford e mare şi impunător, alcătuit dintr-o casă superbă în stil georgian, aflată la capătul unei alei, şi câteva clădiri de sticlă, nu la fel de frumoase, pe jumătate ascunse de gardul viu. Dar, când ajungem, se pare că eu sunt singura care-i apreciază calităţile. Sam nu e foarte bine-dispus. N-a fost uşor să găsim un taxi, apoi o turmă de oi ne-a ţinut pe loc şi apoi şoferul s-a rătăcit. Sam trimite mesaje într-o veselie de când ne-am urcat în taxi şi, când ajungem, doi tipi în costum pe care nu-i recunosc ne aşteaptă pe scările de la intrare.

Sam îi întinde câteva bancnote şoferului şi deschide uşa taxiului aproape s-o rupă.

— Poppy, scuză-mă o clipă. Salutare, băieţi…

Ei trei încep un sfat de taină pe alee, iar eu cobor ceva mai greoi. Taxiul dispare încet şi eu mă uit în jur la grădinile îngrijite. Au un teren de crichet şi arbuşti ornamentali şi chiar şi o capelă micuţă, care pariez că e minunată pentru nunţi. Locul pare pustiu şi aerul e atât de proaspăt, încât mă ia cu frig. Poate e doar din cauza emoţiilor. Sau o reacţie întârziată la şoc.

Sau poate că e din cauza faptului că mă aflu aici, în câmp, fără să ştiu ce naiba caut aici, în timp ce viaţa mea personală e pe cale să se năruiască.

Îmi scot telefonul ca să-mi alung urâtul. Cum îl simt în mână, mă simt puţin alinată, dar nu îndeajuns. Mai citesc de câteva ori mesajul de la Numărul Necunoscut, ca să mă mai chinui un pic, apoi îi scriu un mesaj lui Magnus. După câteva încercări nereuşite, găsesc formularea cea mai bună.

Bună. Ce faci? P.

Nici un pupic.

Când apăs pe „Trimite“, mai că-mi dau lacrimile. E un mesaj simplu, dar mi se pare că fiecare cuvânt are un dublu înţeles, ba chiar mai multe înţelesuri; şi un subtext sfâşietor pe care poate o să-l înţeleagă, poate nu[1].

„Bună“ înseamnă *„Bună, mă înşeli? Da sau nu? Te rog, TE ROG, să nu fie adevărat.“*

„Ce“ înseamnă *„Tare-aş vrea să mă suni. Ştiu că eşti la petrecerea burlacilor, dar m-aş simţi mult mai liniştită dacă ţi-aş auzi vocea şi aş şti că mă iubeşti şi n-ai putea să faci una ca asta.“*

„Faci“ înseamnă *„Oh, Doamne, nu pot suporta. Dacă e adevărat? Ce mă fac? Ce-o să-ţi spun? Dar dacă NU e adevărat şi te-am bănuit fără motiv…“*

— Poppy.

Sam se întoarce spre mine, făcându-mă să tresar.

— Da! Aici sunt, spun, băgând telefonul în buzunar.

Acum trebuie să mă concentrez. Trebuie să nu mă mai gândesc la Magnus. Trebuie să-i fiu de ajutor.

— Ei sunt Mark şi Robbie. Lucrează cu Vicks.

— E pe drum şi ea, spune Mark, verificându-şi telefonul, în timp ce urcăm scările. Sir Nicholas rămâne unde e deocamdată. Credem că Berkshire e cel mai bun loc pentru el, în caz că riscă să se trezească cu reporterii la uşă.

— Nick n-ar trebui să *se ascundă*.

Sam se încruntă.

— Nu se ascunde. Stai calmă. Nu vrem să dea fuga la Londra, dând impresia că avem o criză. Trebuie să ţină un discurs diseară, ne reunim mâine, vedem cum evoluează lucrurile. Cât despre conferinţă, mergem înainte deocamdată. Evident, Sir Nicholas trebuia să ajungă aici mâine dimineaţă, dar va trebui să vedem…

Ezită, strâmbându-se un pic.

— Ce se întâmplă.

— Cum rămâne cu interdicţia? întreabă Sam. Am vorbit cu Julian şi spunea că va face tot posibilul…

Robbie oftează.

— Sam, ştim deja că nu s-o meargă. Vreau să zic, nu e vorba că *n-o* să încercăm, dar…

Se opreşte în mijlocul propoziţiei când intrăm într-un hol uriaş. Conferinţa asta e mult mai hi-tech decât conferinţa anuală a fizioterapeuţilor. Peste tot sunt logo-uri enorme cu „White Globe Consulting“ şi ecrane uriaşe împânzesc holul. E clar că cineva filmează ce se întâmplă în sală pentru că pe ecrane apar imagini cu auditoriul aşezat rânduri-rânduri. În faţa noastră e o uşă dublă, închisă, şi de-acolo se aud râsetele publicului, urmate, zece secunde mai târziu, de râsetele care se revarsă din monitoare.

Holul e pustiu, cu excepţia unei mese pe care sunt înşirate câteva ecusoane stinghere, la care stă rezemată o fată cu un aer plictisit. Se îndreaptă când ne vede şi îmi zâmbeşte încurcată.

— Se distrează, spune Sam, uitându-se la unul din ecrane.

— Vorbeşte Malcolm, spune Mark. Se descurcă de minune. Noi mergem aici.

Ne conduce într-o încăpere laterală şi închide uşa în urma lui.

— Aşadar, Poppy.

Robbie se întoarce politicos spre mine.

— Sam ne-a pus la curent cu… teoria ta.

— Nu e teoria *mea*, spun îngrozită. Eu nu ştiu nimic despre asta! Eu doar am notat aceste mesaje şi mă întrebam dacă au vreo relevanţă şi Sam a dedus totul…

— Cred că a descoperit ceva.

Sam îi înfruntă ca şi cum i-ar provoca să-l contrazică.

— Nota a fost plantată. Cu toţii suntem de acord asupra acestui fapt.

— Nota… nu corespunde profilului, o întoarce Robbie.

— Nu corespunde?

Sam pare pe punctul de a exploda.

— N-a scris-o el, la naiba! Altcineva a scris-o şi a strecurat-o în reţea. O să aflăm cine-a făcut-o. Poppy i-a auzit vocea. Poppy o să-l identifice.

— OK.

Surprind un schimb de priviri între Robbie şi Mark.

— Vreau doar să-ţi spun că trebuie să fim foarte, foarte atenţi, Sam. Încă ne gândim cum să le dăm vestea angajaţilor. Dacă intri în forţă şi începi să faci acuzaţii…

— N-o să fac nimic de felul ăsta.

Sam îl priveşte furios.

— Ai puţină încredere în mine. Ce Dumnezeu!

— Aşadar, ce-aveţi de gând să faceţi?

Mark pare sincer interesat.

— Să dăm o tură. Să tragem cu urechea. Să găsim acul în carul cu fân.

Sam se întoarce spre mine.

— Te simţi în stare de asta, Poppy?

— Categoric, încuviinţez, încercând să-mi ascund panica.

Aproape că-mi doresc să nu fi preluat acele mesaje.

— Şi apoi…

Robbie tot nu pare convins.

— O să hotărâm asta la momentul respectiv.

Se lasă tăcerea.

— OK, spune într-un final Robbie. Încearcă. N-ai decât. Nu văd ce rău ar putea face. Şi cum o să explici prezenţa lui Poppy?

— Noua asistentă? sugerează Mark.

Sam clatină din cap.

— Am angajat o nouă asistentă şi jumătate din oamenii de la etajul meu au cunoscut-o deja. Să nu ne complicăm. Poppy se gândeşte să ni se alăture. Eu îi fac turul. Eşti de acord, Poppy?

— Da! E-n regulă.

— Ai lista de la personal?

— Poftim, i-o întinde Robbie. Dar fii discret, Sam.

Mark a crăpat uşa şi se uită în hol.

— Încep să iasă, spune. Dă-i drumul.

Ieşim în hol. Uşile s-au deschis şi oamenii ies rânduri-rânduri din sală, cu ecusoane în piept, stând de vorbă, unii râzând. Arată cu toţii destul de vioi, având în vedere că e 6.30 seara şi c-au ascultat prezentări toată după-amiaza.

— Sunt atât de *mulţi*.

Mă uit lung la toate grupurile, simţindu-mă intimidată.

— E-n regulă, spune Sam ferm. Ştii că e o voce de bărbat. Asta reduce deja numărul. O să dăm pur şi simplu ocol camerei şi o să-i luăm prin eliminare. Am bănuielile mele, dar… nu vreau să te influenţez.

Îl urmez încet în mijlocul agitaţiei. Lumea îşi ia băuturi de la chelneri, se salută şi îşi strigă glume peste capetele celorlalţi. E o cacofonie generală. Mă simt ca şi cum mi-aş folosi urechile pe post de radar, încercând să surprind fiecare voce.

— L-ai auzit pe amicul nostru deocamdată? întreabă Sam, aducându-mi un pahar cu suc de portocale.

Îmi dau seama că glumeşte doar pe jumătate.

Clatin din cap. Mă simt copleşită. Zgomotele din încăpere se contopesc într-un vuiet asurzitor în mintea mea. Cu greu reuşesc să disting o voce anume, cu atât mai puţin să recunosc o voce pe care am auzit-o timp de douăzeci de secunde, acum câteva zile bune, pe mobil.

— OK, să procedăm metodic.

Sam pare să vorbească mai mult pentru sine.

— O să dăm ocol camerei în cercuri concentrice. Ţi se pare un plan bun?

Îi zâmbesc, dar n-am simţit în viaţa mea o asemenea presiune. Nimeni altcineva nu poate să facă asta. Nimeni altcineva n-a auzit acea voce. Totul depinde de mine. Acum ştiu cum se simt câinii poliţişti folosiţi în aeroporturi.

Ne îndreptăm spre un grup de femei, care stau de vorbă cu doi tipi între două vârste.

— Bună! îi salută Sam politicos. Vă simţiţi bine? V-o prezint pe Poppy, care a

venit să ne cunoască. Poppy, ţi-i prezint pe Jeremy… şi Peter… Jeremy, de cât timp lucrezi la noi? Şi tu, Peter? Să fie trei ani?

OK. Acum că-i ascult ca lumea, de aproape, e mai uşor. Unul din bărbaţi are o voce joasă, răguşită, celălalt are accent scandinav. După vreo zece secunde clatin din cap în direcţia lui Sam şi el trece rapid la un alt grup, bifând discret câte un nume de pe listă.

— Bună tuturor! Vă distraţi? V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, l-ai cunoscut deja pe Nihal. Şi Tim, cu ce te mai lauzi?

E uluitor cât de diferite sunt vocile, odată ce începi să le asculţi cu atenţie. Nu doar tonalitatea, ci şi accentele, timbrul, micile defecte de vorbire, pronunţiile nedesluşite, idiosincraziile.

— Dar dumneavoastră? intervin, zâmbindu-i unui tip cu barbă care n-a scos o vorbă.

— Ei bine, a fost un an *dificil*…, începe c-o voce de bas.

Nu. Oho. Clar nu. Îi arunc o privire lui Sam, clătinând din cap, şi el mă trage abrupt de braţ.

— Scuze, Dudley, trebuie să ne urnim…

Se îndreaptă spre următorul grup şi intervine în forţă, întrerupând o poveste.

— Poppy, el e Simon… Pe Stephanie cred că ai cunoscut-o.. Simon, Poppy tocmai îţi admira haina. De unde-ai luat-o?

Nu-mi vine să cred cât de direct e Sam. Practic ignoră cu desăvârşire femeile şi îi trage pe bărbaţi de limbă fără menajamente. Dar bănuiesc că asta e singura metodă.

Cu cât ascult mai multe voci, cu atât mai sigură mă simt. E mai uşor decât am crezut că va fi, pentru că toate sunt foarte *diferite* de cea de la telefon. Atâta doar că am parcurs deja patru grupuri şi le-am eliminat. Studiez neliniştită întreaga încăpere. Dacă parcurg toată camera şi tot nu reuşesc să dau de tipul de la telefon?

— Salutare tuturor! Vă simţiţi bine?

Sam e încă în vervă când ne apropiem de următorul grup.

— V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, el e Tony. Tony, povesteşte-i lui Poppy despre departamentul tău. Şi iată-l pe Daniel şi iat-o pe… ah, Willow.

Era cu spatele când ne-am apropiat, aşa că n-o văzuse, dar acum am dat ochii cu ea.

Ups.

— Sam! spune ea, după o pauză care-a durat atât de mult, încât am început să mă simt stânjenită. Ea… cine e?

OK. Dacă mesajul meu către Magnus era cu subînţeles, cele trei cuvinte rostite de Willow dau pe afară de înţelesuri. Nu trebuie să fii expert în Limbajul lui Willow ca să înţelegi că a vrut să spună *de fapt*: „Cine DRACU’ e fata asta şi CE caută aici cu TINE? Dumnezeule, Sam, îţi BAŢI JOC DE MINE DINADINS? Pentru că, crede-mă, o să regreţi AMARNIC.“

Ştiţi voi. Am parafrazat un pic.

N-am mai simţit niciodată o ostilitate atât de vădită din partea cuiva. E ca un curent electric între noi. Lui Willow îi tresaltă nările şi s-a albit la faţă. Mă priveşte fix. Strânge atât de tare paharul în mână, încât i se văd tendoanele. Dar zâmbeşte la fel de suav şi tonul ei e la fel de melodios. Ceea ce e chestia cea mai înspăimântătoare, cred.

— Poppy se gândeşte să ni se alăture, spune Sam.

— Oh.

Willow zâmbeşte în continuare.

— Minunat. Bun-venit, Poppy.

Îmi dă o senzaţie bizară. E ca un fel de făptură extraterestră. Dincolo de zâmbetul suav şi vocea mieroasă pândeşte o şopârlă.

— Mulţumesc.

— Oricum, trebuie să ne urnim… Ne vedem, Willow.

Sam mă ia de braţ să mă conducă mai departe.

Ooh. N-a fost o idee bună. Îi simt privirea aţintită asupra mea ca o rază laser. Oare Sam n-o simte şi el?

Ne îndreptăm spre un alt grup, Sam îşi face numărul şi eu îmi întind gâtul ca să aud mai bine, dar nici o voce nu seamănă câtuşi de puţin cu cea a tipului de la telefon. Pe măsură ce înaintăm, îmi dau seama că Sam începe să fie demoralizat, deşi încearcă să ascundă asta. După ce părăsim un grup de IT-işti tinerei care beau bere, mă întreabă:

— Pe bune? Chiar *nici unul* din tipii ăştia?

— Nu, spun, ridicând din umeri. Îmi pare rău.

— N-ai de ce!

Râde chinuit.

— Ai auzit ce ai auzit. Nu poţi… dacă nu e nici unul din ei…

Se opreşte o clipă,

— Sigur nu e blondul? Cel care vorbea despre maşina lui? Nu ţi s-a părut deloc cunoscut?

Şi acum dezamăgirea din glasul lui e vădită.

— Pe el îl bănuiai?

— Eu… nu ştiu.

Îşi aruncă mâinile în lături, oftând.

— Poate. Da. Ar fi avut contactele, e nou-venit în companie, Justin şi Ed ar fi putut cu uşurinţă să-l convingă…

Nu ştiu ce să-i spun. După cum a zis şi el, am auzit ce-am auzit.

— Cred că unii dintre ei au ieşit pe terasă, spun, încercând să-l ajut.

— O să încercăm şi acolo, încuviinţează. Hai mai întâi să terminăm aici.

Până şi *eu* îmi dau seama că nici unul din cei patru tipi cărunţi care stau la bar nu poate fi tipul de la telefon – şi am dreptate. Cât timp Sam e prins într-o conversaţie despre discursul lui Malcolm, profit de ocazie să mă trag într-o parte ca să verific dacă mi-a răspuns Magnus. Evident că nu. Dar în capul listei de mesaje văd un e-mail trimis pe adresa samroxton@whiteglobeconsulting.com, şi pe pasamroxton@whiteglobeconsulting.com, care mă lasă cu gura căscată.

Sam,

Degeaba încerci. Ştiu EXACT ce pui la cale şi eşti PATETIC. Unde-ai găsit-o, la vreo agenţie? Credeam că poţi mai mult de-atât.

Willow

În timp ce mă uit uluită la ecran, primesc un al doilea mesaj.

Vreau să zic, pentru Dumnezeu, Sam. Nici măcar nu e ÎMBRĂCATĂ

corespunzător. Sau fustele drăgălaşe de blugi sunt mai nou o ţinută potrivită pentru conferinţă??

Fusta mea nu e drăgălaşă! Şi nu e ca şi cum îmi propuneam să ajung la conferinţă când m-am îmbrăcat dimineaţă, da?

Revoltată, îi scriu un răspuns.

De fapt, mie mi se pare superbă. Şi fusta ei de blugi nu e drăgălaşă. Aşa că mai lasă-mă, Willow Vrăjitoareo. Sam

Apoi îl şterg. Normal. Sunt pe punctul de a pune telefonul în buzunar când vine şi al treilea e-mail de la Willow. Zău aşa. Nu poate s-o lase moartă?

Vrei să mă faci geloasă, Sam. Bun. Înţeleg asta. Chiar îmi place. Avem nevoie de ceva să reaprindă scânteia în relaţia noastră. Dar ÎNCEARCĂ SĂ-MI OFERI CEVA CARE CHIAR SĂ MĂ FACĂ GELOASĂ!!

Pentru că, pe cuvânt, nimeni din cei de faţă nu e impresionat de figura asta. Vreau să zic, să te fâţâi de colo-colo cu o fată comună care în mod vădit HABAR N-ARE CUM SĂ FOLOSEASCĂ FOEHNUL… Mă rog. E patetic, Sam. PATETIC.

Mai vorbim când te comporţi ca un adult.

Willow

Îmi trec mâna prin păr, în defensivă. Mi l-am *uscat* cu foehnul dimineaţă. Doar că e cam greu să ajungi la partea din spate. Vreau să zic, nu că mi-ar păsa de ce crede ea, dar nu pot să nu mă simt puţin jignită…

Ceva îmi întrerupe firul gândurilor şi mă uit lung la ecran. Nu-mi vine să cred. Tocmai am primit un e-mail de la Sam. I-a răspuns lui Willow. Chiar i-a răspuns! Atâta doar că a apăsat pe „Răspunde tuturor“, aşa că am primit şi eu mesajul.

Îmi ridic privirea, uluită, şi văd că vorbeşte în continuare cu tipii cărunţi, aparent foarte prins de conversaţie. Probabil că l-a tastat în mare viteză. Îl deschid şi văd un singur rând.

Încetează, Willow. Nu impresionezi pe nimeni.

Clipesc de mai multe ori. N-o să-i placă asta.

Aştept să văd dacă declanşează un nou atac zdrobitor asupra lui Sam, dar nu mai apare nici un e-mail. Poate e la fel de şocată ca şi mine.

— Minunat. Vorbim mai târziu.

Vocea lui Sam răsună deasupra agitaţiei.

— Poppy, mai sunt câteva persoane pe care-aş vrea să ţi le prezint.

— OK, îmi vin în fire, punând telefonul deoparte. Haide.

Parcurgem restul sălii. Sam a bifat aproape toate numele de pe listă. Trebuie că am ascultat aproape toate vocile masculine din companie şi n-am auzit nici una care să semene cu a tipului de la telefon. Chiar încep să mă întreb dacă îmi amintesc bine vocea. Sau dacă nu cumva am visat toată povestea.

În timp ce parcurgem holul mochetat care dă spre terasă, îmi dau seama că Sam e demoralizat. Ca şi mine, de altfel.

— Îmi pare rău, mormăi.

— Nu e vina ta.

Îşi ridică privirea şi pare să-mi citească starea de spirit.

— Poppy, vorbesc serios. Ştiu că-ţi dai toată silinţa.

Chipul i se încreţeşte pentru o clipă.

— Hei, şi îmi cer scuze pentru Willow.

— Oh, încerc să minimalizez incidentul. Nu-ţi face griji pentru asta.

Mergem în tăcere câteva clipe. Mi-aş dori să spun ceva de genul „Mulţumesc că mi-ai luat apărarea“, dar mă simt prea stânjenită. Simt că n-ar fi trebuit să am de-a face cu acea corespondenţă.

Terasa e plină de lampioane şi sunt câteva pâlcuri de oameni, dar nici pe departe la fel de mulţi ca înăuntru. Bănuiesc că li se pare prea frig. Dar e păcat, pentru că aici e o atmosferă destul de plăcută, de petrecere, de fapt. E un bar şi sunt câţiva oameni care chiar dansează, iar în colţul terasei e un tip cu o cameră de filmat, care pare să le ia interviu unor fete care chicotesc.

— Ei, poate avem noroc.

Încerc să par optimistă.

— Poate, încuviinţează Sam, dar îmi dau seama că s-a dat bătut deja.

— Ce se întâmplă dacă nu-l găsim nici aici?

— Atunci… măcar am încercat.

Expresia lui Sam e încordată, dar, pentru o fracţiune de secundă, îi reapare zâmbetul.

— Măcar am încercat.

— OK. Ei bine, să-i dăm bătaie.

Adopt tonul meu de încurajare, tonul care spune *„poţi* să recuperezi mobilitatea şoldului“.

— Hai să încercăm măcar.

Ieşim şi Sam reia discursul obişnuit.

— Salutare, toată lumea! Vă simţiţi bine? V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, el e James. James, povesteşte-i lui Poppy cu ce te ocupi tu. Şi iată-i pe Nick şi Paul.

Nu e James, nici Nick, nici Paul. Nici Martin sau Nigel.

Sam a bifat toate numele de pe listă. Aproape că-mi vine să plâng când îi văd expresia. Într-un final, ne îndepărtăm de un grup de interni care nici măcar nu erau pe listă şi între care nu s-ar putea afla Scottie.

Am terminat.

— O s-o sun pe Vicks, spune Sam, cu o voce puţin răguşită. Poppy, mulţumesc pentru timpul acordat. A fost un plan stupid.

— N-a fost.

Îi pun mâna pe braţ.

— Ar… fi putut să funcţioneze.

Sam îşi ridică privirea şi pentru o clipă rămânem nemişcaţi, cu mâna mea lipită de a lui.

— Eşti un om foarte bun, spune într-un final.

— Salutare, Sam! Salutare la toată lumea!

Strigătul unei fete mă face să tresar. Poate am devenit mai sensibilă pentru că am ascultat mai atent vocile oamenilor, dar vocea asta mă irită la culme. Mă întorc şi dau cu ochii de o tipă foarte animată, cu o eşarfă roz în păr, care vine spre noi însoţită de cameraman, care are părul negru, tuns periuţă, şi e în blugi.

Ups.

— Bună, Amanda! o salută Sam. Ce se întâmplă?

— Filmăm toţi participanţii la conferinţă, spune ea veselă. Doar un scurt mesaj, spuneţi „bună“, o să proiectăm ce-am filmat la cina de gală…

Cameramanul îndreaptă camera spre mine şi eu mă crispez. N-ar trebui să fiu aici. Nu pot să prezint „un scurt mesaj“.

— Orice vrei tu, mă îndeamnă Amanda. Un mesaj personal, o glumă…

Se uită pe listă, cu un aer intrigat.

— Îmi pare rău, nu ştiu în ce departament lucrezi…

— Poppy e un oaspete, spune Sam.

— Oh!

Fata se luminează la faţă.

— Minunat! Ştii ce, dat fiind că eşti un oaspete special, ce-ar fi să ne acorzi un interviu? Ce părere ai, Ryan? L-ai cunoscut pe Ryan? îi spune lui Sam. E transferat pe o perioadă de şase luni de la LSE. El s-a ocupat de toate videoclipurile noastre promoţionale. Hei, Ryan, ia-i un prim-plan. Poppy e un oaspete special.

Poftim? Nu sunt un „oaspete special“. Vreau să fug, dar cumva mă simt ţintuită locului de cameră.

— Prezintă-te şi Ryan o să-ţi pună întrebările! spune Amanda voioasă. Aşadar, cum te numeşti…

— Bună, spun stânjenită, privind la cameră. Mă numesc… Poppy.

Chestia asta e de-a dreptul stupidă. Ce pot să le spun eu unor necunoscuţi veniţi la o conferinţă?

Poate o să-i transmit un mesaj lui Willow.

Hei, Willow Vrăjitoareo. Ştii ce crezi tu, că mă „fâţâi de colo-colo“ cu prietenul tău? Ei bine, am un anunţ de ultimă oră pentru tine. Nu mai e prietenul tău.

Ideea în sine mă face să bufnesc în râs şi Amanda îmi zâmbeşte încurajator.

— Aşa! Simte-te în largul tău. Ryan, vrei să începi interviul?

— Sigur. Aşadar, Poppy, ce impresie ţi-a făcut conferinţa deocamdată?

Vocea subţire, piţigăiată, din spatele camerei are efectul unui şoc electric.

El e.

Asta e vocea pe care am auzit-o la telefon. Persoana care-mi vorbeşte acum. Tipul ăsta, tuns periuţă, cu o cameră pe umăr. *El e*.

— Te distrezi? insistă el şi, din nou, în creierul meu se aprinde beculeţul.

Amintirea vocii lui la telefon îmi răsună în minte ca o reluare într-o transmisiune sportivă.

Scottie la telefon. Totul e rezolvat. Exact cum am zis. A fost un succes chirurgical.

— Care a fost prezentarea ta preferată?

— N-a asistat la prezentări, intervine Sam.

— Oh. OK.

Nici o urmă. Fără falsă modestie, o capodoperă. Adio, Moş Crăciun.

— Pe o scară de la 1 la 10, ce notă ai da cocktailului?

Scottie la telefon.

Acesta e Scottie. Fără urmă de îndoială.

— Te simţi bine?

Se apleacă după cameră, cu un aer iritat.

— Poţi începe să vorbeşti. Filmăm.

Mă uit fix la acest chip subţire, inteligent, cu inima bătând să-mi spargă pieptul; rugându-mă să nu mă dau de gol. Mă simt ca un iepure hipnotizat de un şarpe.

— E în regulă, Poppy.

Sam se apropie de mine, cu un aer înţelegător.

— Nu-ţi face griji. Mulţi oameni au trac.

— Nu! reuşesc să spun. Nu e… E…

Mă uit la el fără să pot spune nimic. Vocea pur şi simplu nu mă ascultă. Mă simt ca într-unul din visele acelea în care cineva te sugrumă şi nu poţi să strigi.

— Ştiţi ce, nu cred că se simte în stare de asta, spune Sam. Vreţi să…

Face un gest din mână.

— Scuze!

Amanda îşi pune mâna la gură.

— N-am vrut să te sperii! O seară plăcută!

Se îndreaptă spre un alt grup şi eu rămân uitându-mă după ei, ca hipnotizată.

— Sărmana Poppy.

Sam zâmbeşte melancolic.

— Asta-ţi mai lipsea. Scuze pentru asta, e o chestie nouă pe care o fac pe la conferinţe, deşi nu văd ce efect…

— Taci.

Cumva reuşesc să-l întrerup, deşi de-abia pot să vorbesc.

— Taci, taci.

Sam pare uluit. Mă apropii de el şi mă ridic pe vârfuri până când îi ating urechea cu buzele; simt atingerea părului lui pe piele. Trag aer în piept, simţindu-i căldura trupului şi parfumul, apoi murmur, abia auzit: „El e“.

Rămânem încă vreo douăzeci de minute afară. Sam are o convorbire telefonică prelungită cu Sir Nicholas – din care nu aud nimic –, apoi una mai scurtă, încordată, cu Mark, din care surprind frânturi în timp ce se plimbă de colo-colo, cu mâna la tâmplă… *ei bine, codul companiei n-are decât să se ducă dracului… cum ajunge Vicks aici..*

E clar că tensiunea creşte. Credeam că Sam o să fie fericit că l-am ajutat, dar arată şi mai posomorât ca înainte. Încheie convorbirea exclamând pe un ton răstit:

— Tu de partea cui eşti de fapt? *Pentru Dumnezeu*, Mark.

— Aşadar… ce-o să faceţi? întreb timid când închide.

— Acum verifică e-mailul de serviciu al lui Ryan. Dar e un tip deştept. Probabil că n-a folosit reţeaua companiei. Probabil a stabilit totul prin telefon sau de pe o adresă privată.

— Şi atunci?

— Asta dezbatem, se încruntă el, exasperat. Problema e că n-avem *timp* pentru discuţii legate de protocol. N-avem *timp* să ne consultăm cu avocaţii. Dacă ar fi după mine…

— Ai cere să fie arestat, să i se confişte toate proprietăţile şi să fie supus testului cu detectorul de minciuni, exclam fără să mă pot abţine. Undeva într-o temniţă întunecată.

Sam zâmbeşte involuntar, preţ de o clipă.

— Ceva de genul.

— Cum se simte Sir Nicholas?

— Pare vesel. Îţi închipui. Se ţine tare. Dar e mult mai afectat decât lasă să se vadă.

Chipul lui se încreţeşte pentru o clipă şi îşi încrucişează braţele pe piept.

— Ca şi tine, îi spun blând, iar Sam îşi ridică brusc privirea ca şi cum l-am prins în flagrant delict.

— Cred că da, spune, după o pauză prelungită. Eu şi Nick ne ştim de mult. E un tip cumsecade. A făcut multe lucruri remarcabile de-a lungul vieţii. Dar, dacă mizeria asta devine publică şi nu e infirmată, va fi singurul lucru pe care şi-l vor aminti oamenii despre el. Va fi acelaşi titlu, repetat la infinit, până în ziua morţii lui. „Sir Nicholas Murray, suspectat de acte de corupţie“. Nu merită asta. Şi mai ales nu merită să fie trădat de propriul lui consiliu.

Ne cufundăm într-o tăcere posomorâtă, apoi Sam se adună.

— Mă rog. Haide. Ne aşteaptă. Vicks trebuie să ajungă.

Ne întoarcem, trecem pe lângă un grup de fete aşezate la o masă, pe lângă o grădină ornamentală, şi ne îndreptăm spre uşile duble uriaşe prin care se intră în hotel. Telefonul meu a tot zbârnâit şi îl scot încet din buzunar să-mi verific căsuţa, doar să văd dacă mi-a răspuns Magnus…

Mă chiorăsc uluită la ecran. Nu-mi vine să cred. Scâncesc involuntar şi Sam îmi aruncă o privire intrigată.

Tocmai am primit un e-mail şi îl deschid, rugându-mă să nu spună lucrul de care mă tem.

La naiba. *La naiba.*

Îl privesc dezolată. Ce mă fac? Aproape c-am ajuns în dreptul hotelului. Trebuie să vorbesc. Trebuie să-i spun.

— Hm, Sam.

Simt o gheară în gât.

— Hm, aşteaptă o clipă.

— Ce e?

Se opreşte, încruntat, şi simt un gol în stomac.

OK. Uite care-i treaba. În apărarea mea, dacă aş fi *ştiut* că Sam va fi prins într-o criză urgentă, de proporţii, legată de note verbale transmise unor surse şi consilieri guvernamentali şi ITN News, nu i-aş fi trimis niciodată acel e-mail tatălui lui. Evident că nu.

Dar n-am ştiut. Şi am trimis e-mailul. Şi acum…

— Ce e?

Sam pare iritat.

De unde Dumnezeu să încep? Cum să-l potolesc?

— Te rog, nu te supăra, lansez preventiv, deşi e ca şi cum aş arunca un cub de gheaţă în calea unei păduri incendiate.

— În ce privinţă?

E o notă ameninţătoare în tonul lui.

— Faza e…

Îmi dreg glasul.

— Am crezut că fac un lucru bun. Dar îmi dau seama că tu s-ar putea să nu fii de acord…

— Ce Dumnezeu ai…

Se opreşte, oripilat, ca şi cum tocmai ar fi înţeles.

— Oh, Dumnezeule. Nu. *Te rog* nu-mi spune că le-ai spus prietenilor tăi

despre asta…

— Nu! exclam îngrozită. Normal că nu!

— Atunci ce e?

Suspiciunile lui nefondate parcă mi-au dat puţin curaj. Măcar nu le-am spus nimic prietenilor mei. Măcar n-am vândut ştirea la *The Sun*.

— E o problemă de familie. E vorba de tatăl tău.

Sam face ochii mari, dar nu spune nimic.

— Pur şi simplu mă simţeam foarte prost că nu comunicaţi. Aşa că i-am răspuns la e-mail. Îşi doreşte foarte mult să te vadă, Sam. Vrea să reluaţi legătura! Nu mergi niciodată în Hampshire, nu-l vizitezi niciodată…

— Pentru Dumnezeu, mormăie, mai mult pentru sine. *Chiar* n-am timp de chestia asta.

— N-ai timp pentru propriul tău tată?

Cuvintele lui mă scot din fire.

— Ştii ce, Dle Mare-şi-Tare, poate că priorităţile tale nu sunt bine puse-n ordine. *Ştiu* că eşti ocupat, *ştiu* că această criză e importantă, dar…

— Poppy, opreşte-te aici. Faci o mare greşeală.

Pare atât de impasibil, încât simt un val de furie. Cum *îndrăzneşte* să fie atât de sigur de el tot timpul?

— Poate că tu eşti cel care face o mare greşeală!

Cuvintele îmi scapă înainte să mă pot stăpâni.

— Poate că tu eşti cel care lasă viaţa să treacă pe lângă el fără să se implice! Poate că Willow are dreptate!

— *Poftim?*

Sam pare furibund când mă aude pomenind numele lui Willow.

— O să pierzi! O să pierzi şansa de a avea o relaţie care ar putea să-ţi ofere atât de multe, pentru că nu vrei să vorbeşti, nu vrei să asculţi…

Sam se uită în jur, părând stânjenit.

— Poppy, potoleşte-te, mormăie. Te laşi purtată de emoţii.

— Ei bine, tu eşti prea calm!

Sunt pe punctul de a exploda.

— Eşti prea stoic!

Îmi vine brusc în minte imaginea acelor senatori romani, care aşteptau cu toţii în arenă să fie masacraţi.

— Ştii ceva, Sam? Te prefaci într-o stană de piatră.

— *Stană de piatră?*

Izbucneşte în râs.

— Da, stană de piatră. Într-o bună zi o să te trezeşti şi te vei fi prefăcut într-o statuie, dar n-o să-ţi dai seama. O să fii prins în tine însuţi.

Îmi tremură vocea; nu ştiu exact de ce. N-are nici o importanţă pentru mine dacă se preface în statuie sau nu.

Sam mă studiază precaut.

— Poppy, habar n-am despre ce vorbeşti. Dar trebuie să lăsăm asta la o parte acum. Am alte treburi pe cap.

Îi sună telefonul şi răspunde.

— Bună, Vicks. Ai ajuns. OK, vin acum.

— Ştiu că e o situaţie de criză, spun, agăţându-mă de braţul lui. Dar un bătrân aşteaptă veşti de la tine, Sam. Tânjeşte să te audă. Măcar pentru cinci minute. Şi ştii

ceva? Te invidiez.

Sam oftează din rărunchi.

— *Pentru Dumnezeu.* Poppy, ai înţeles totul pe dos.

— Aşa deci?

Mă uit lung la el, simţind cum toate emoţiile îngropate adânc în mine încep să ţâşnească la suprafaţă.

— Mi-aş dori să am şansa pe care o ai tu. Să-mi văd tatăl. Nu ştii cât de norocos eşti. Asta-i tot.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz şi o şterg furioasă.

Sam rămâne tăcut. Pune telefonul în buzunar şi mă priveşte în ochi. Când vorbeşte într-un final, tonul lui e blând.

— Uite ce e, Poppy, îţi înţeleg sentimentele. Nu vreau să bagatelizez relaţiile de familie. Am o relaţie foarte bună cu tata şi îl văd cât de des pot. Dar nu e foarte uşor, având în vedere că locuieşte în Hong Kong.

Rămân cu gura căscată. *Atât* de mult s-au înstrăinat? Nici măcar nu *ştie* că tatăl lui s-a întors în ţară?

— Sam! exclam. Nu înţelegi! S-a întors. Locuieşte în Hampshire! Ţi-a trimis un e-mail. Vrea să te vadă. Tu nu citeşti *nimic*?

Sam îşi lasă capul pe spate, râzând în hohote, iar eu mă uit lung la el, ofensată.

— OK, spune într-un final, ştergându-şi lacrimile de râs. S-o luăm de la capăt. Să lămurim chestia asta. Te referi la e-mailul de la David Robinson, nu-i aşa?

— Nu, nu! Mă refer la cel de la…

Mă opresc în mijlocul propoziţiei, cuprinsă de îndoială. Robinson? Robinson? Îmi înşfac telefonul şi verific adresa. Davidr452@hotmail.com.

Eu am presupus pur şi simplu că venea de la David Roxton. Părea *evident* că vine de la David Roxton.

— În ciuda presupunerilor tale, am *citit* acel e-mail, spune Sam. Şi am decis să-l ignor. Crede-mă, David Robinson nu e tatăl meu.

— Dar s-a semnat „Tata“.

Sunt complet buimăcită.

— Aşa a scris în mesaj. „Tata“. E… tatăl tău vitreg? Tatăl adoptiv?

— Nu e tatăl meu în nici un fel, spune Sam, răbdător. Dacă vrei neapărat să ştii, când eram la facultate, aveam o gaşcă de prieteni. El era unul din ei. David Andrew Daniel Robinson. D.A.D. Robinson. Noi îi spuneam „Tata“. OK? Ai înţeles cum stă treaba?

O ia spre hotel ca şi cum am închis discuţia, dar eu rămân ţintuită locului, în stare de şoc, încă procesând informaţiile. Nu reuşesc să depăşesc momentul. „Tata“ *nu e* tatăl lui Sam? „Tata“ e un amic? De unde era să ştiu asta? N-ar trebui să te poţi semna „Tata“ dacă nu eşti tatăl cuiva. Ar trebui să existe o *lege* în privinţa asta.

Nu m-am simţit atât de imbecilă în viaţa mea.

Atâta doar…Atâta doar. Stând acolo, toate mesajele de la David Robinson mi se derulează involuntar în minte.

N-am mai vorbit de mult. Mă gândesc deseori la tine… Ai primit vreunul din mesajele mele telefonice? Nu-ţi face griji, ştiu că eşti ocupat… După cum ziceam, aş vrea mult să discut ceva cu tine. Ai drum prin Hampshire cumva?

OK. Deci poate că n-am nimerit-o cu tatăl lui Sam şi căsuţa şi câinele credincios. Dar cuvintele astea mă mişcă în continuare. Dovedesc atâta smerenie. Atâta modestie. Acest David e în mod vădit un prieten foarte vechi care vrea să ia

legătura cu Sam. Poate că asta e încă o relaţie pe care Sam o lasă să se stingă. Poate c-o să se vadă şi va fi ca şi cum anii n-ar fi trecut peste ei, iar apoi Sam îmi va mulţumi şi-mi va spune că trebuie să preţuiască mai mult prietenia, pur şi simplu nu şi-a dat seama de asta, şi eu i-am schimbat viaţa…

Fug după Sam şi-l prind din urmă.

— Aşadar, e un prieten bun? Încep. David Robinson? Îţi e, cum ar veni, un prieten apropiat, de suflet?

— Nu.

Sam nici măcar nu încetineşte.

— Dar trebuie să fi fost prieteni cândva.

— Probabil.

Oare tonul lui ar putea fi mai lipsit de entuziasm? Oare realizează cât de pustie îi va fi viaţa dacă nu stă în legătură cu oamenii la care a ţinut cândva?

— Aşadar, cu siguranţă e cineva de care încă te mai simţi legat! Dacă l-ai vedea, poate aţi reuşi să vă apropiaţi din nou! Ar aduce un lucru pozitiv în viaţa ta!

Sam se opreşte brusc, uitându-se fix la mine.

— Ce treabă ai tu cu asta, de fapt?

— Nici una, spun, în defensivă. M-am gândit doar… că ţi-ar plăcea să iei legătura cu el.

— *Ţin* legătura cu el.

Sam pare exasperat.

— Ne vedem cam o dată pe an, la un pahar de vorbă, şi de fiecare dată e aceeaşi poveste. Are o nouă idee de afaceri pentru care îi trebuie investitori, idee care de obicei implică un produs ridicol sau o schemă piramidală. Când nu e vorba de echipamente de fitness, e vorba de termopane sau apartamente în proprietate multiplă în Turcia… Îi dau o parte din bani, deşi ştiu că n-ar trebui s-o fac. Apoi se alege praful de afacere şi nu mai primesc nici o veste de la el până-n anul următor. E un ciclu absurd căruia trebuie să-i pun capăt. De-asta i-am ignorat e-mailul. O să-l sun într-o lună sau două, poate, dar, sincer, ultimul lucru care-mi lipseşte acum e David Robinson, la naiba…

Se întrerupe şi se uită lung la mine.

— Ce e?

Înghit cu zgomot. N-am cum s-o dau cotită. N-am cum.

— Te aşteaptă la bar.

Poate Sam *încă* nu s-a prefăcut în statuie. Pentru că, în timp ce ne îndreptăm spre hotel, nu spune nimic, dar desluşesc cu uşurinţă emoţiile care i se perindă pe chip, o gamă largă2: de la enervare la furie, la frustrare, la…

Mă rog. Ne-am întors la enervare.

— Îmi pare rău, spun, încă o dată. Am crezut…

Mă poticnesc. I-am explicat deja ce-am crezut. Nu prea a ajutat, sinceră să fiu.

Pătrundem prin uşile duble şi dăm cu ochii de Vicks venind în fugă spre noi, cu telefonul la ureche, cu un aer chinuit.

— Sigur, spune, în timp ce se apropie de noi. Mark, stai o clipă. Tocmai m-am întâlnit cu Sam.

Se uită la noi şi intră direct în subiect.

— Sam, îmi pare rău. Mergem pe comunicatul iniţial.

— *Poftim?*

Sam a răcnit atât de tare, încât tresar.

— Sper că glumeşti.

— N-am găsit nimic împotriva lui Ryan. Nici o dovadă c-ar fi făcut ceva nepermis. Nu mai avem timp. Îmi pare rău, Sam. Ştiu c-ai încercat, dar…

Se lasă o tăcere încordată. Sam şi Vicks nici măcar nu se privesc, dar limbajul corporal e foarte elocvent. Vicks strânge protector la piept laptopul şi un teanc de hârtii. Sam îşi masează fruntea cu mâinile încleştate.

Cât despre mine, încerc să devin una cu tapetul.

— Vicks, ştii bine că asta e vrăjeală.

Sam pare că încearcă din greu să nu-şi iasă din fire.

— *Ştim* ce s-a întâmplat. Ce facem, ignorăm toate informaţiile proaspete?

— Nu sunt informaţii, sunt presupuneri! Nu ştim ce s-a întâmplat!

Vicks se uită de la un capăt la altul al culoarului şi spune şoptit.

— Şi dacă nu transmitem un comunicat rapid la ITN, am *încurcat-o* cu toţii, la naiba.

— Avem timp, spune el, pe un ton răzvrătit. Putem să vorbim cu tipul ăsta, Ryan. Să-l luăm la întrebări.

— Cât o să dureze chestia asta? Şi ce-o să obţii?

Vicks îşi duce o mână la tâmplă.

— Sam, astea sunt acuzaţii grave. Nu se bazează pe nimic. Până nu găsim dovezi concrete, concludente…

— Aşadar ne dăm deoparte. Ne spălăm pe mâini. Au câştigat.

Tonul lui Sam e calm, dar îmi dau seama că fierbe de furie.

— Echipa tehnică investighează în continuare la Londra.

Vicks pare extenuată.

— Dar dacă nu găsesc *dovezi*…

Se uită la ceas.

— E aproape nouă. Dumnezeule. *Nu* mai avem timp, Sam.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ei.

— OK, oftează ea. Nu aici. Ne-am mutat într-o cameră mai mare, unde putem vorbi pe Skype.

— Bun. Haide.

O iau amândoi grăbiţi înainte şi eu mă ţin după ei, neştiind dac-ar trebui să-i urmez sau nu. Sam pare atât de preocupat, încât nu îndrăznesc să scot nici un sunet. Vicks ne conduce printr-o sală de recepţii plină de mese, în hol, pe lângă bar…

A uitat de David Robinson?

— Sam, mormăi repede. Stai! N-o lua pe lângă bar, ar trebui s-o luăm pe alt drum…

— Sam! strigă o voce răguşită. Aici erai!

Îmi stă inima-n loc. El trebuie să fie. Acela e David Robinson. Tipul brunet, cu părul creţ şi rar şi un costum gri-deschis, metalizat, la care a asortat o cămaşă neagră şi o cravată albă de piele. Vine cu paşi mari spre noi, cu un zâmbet larg pe chipul lui rotund şi un pahar de whisky în mână.

— A trecut prea mult de când nu ne-am văzut!

Îl strânge în braţe pe Sam.

— Cu ce-ţi fac cinste, bătrâne? Sau totul e din partea casei? În cazul ăsta, eu vreau un whisky dublu!

Izbucneşte într-un râs strident, care mă face să vreau să intru în pământ.

Mă uit disperată la expresia încordată a lui Sam.

— El cine e? întreabă Vicks, uluită.

— E o poveste lungă. Un amic din facultate.

— Eu ştiu toate secretele lui Sam! exclamă David Robinson, bătându-l zdravăn pe spate pe Sam. Vreţi să vă spun toate secretele compromiţătoare, băgaţi cincizeci de lire la băiatu'. Glumesc! Accept şi douăzeci.

Izbucneşte din nou în hohote de râs.

Declar pe această cale că nu mai rezist.

— Sam.

Vicks îşi ascunde cu greu iritarea.

— Trebuie să mergem.

— Să mergeţi?

David Robinson se dă înapoi, prefăcându-se şocat.

— *Să mergeţi*? Când eu de-abia am venit?

— David.

Sam e de o politeţe atât de glacială, încât mă ia cu frig.

— Îmi cer scuze pentru asta. A apărut o schimbare în program. Rămâne să ne auzim mai târziu.

— După ce am făcut patruzeci de minute până aici?

David clatină din cap, cu o expresie teatrală de dezamăgire.

— N-ai nici zece minute pentru vechiul tău amic. Şi eu ce să fac, să beau de unul singur, ca un figurant?

Mă simt din ce în ce mai prost. Eu l-am băgat pe Sam în beleaua asta. Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

— Îţi ţin eu companie! intervin brusc. Sam, du-te. Îi ţin eu de urât lui David. Eu sunt Poppy Wyatt, bună!

Îi întind mâna şi încerc să nu mă strâmb simţindu-i atingerea ca de moluscă.

— Du-te.

Mă uit în ochii lui Sam.

— Du-te.

— OK.

Sam şovăie o clipă, apoi încuviinţează.

— Mulţumesc. Treceţi totul pe nota companiei.

El şi Vicks s-au urnit deja.

— Ei bine!

David pare că nu prea ştie cum să reacţioneze.

— Fainã treabă! Unora nu le mai ajungi cu prăjina la nas, zic eu.

— E foarte ocupat în momentul de faţă, spun, pe un ton de scuză. Vreau să zic… *chiar* foarte ocupat.

— Şi tu cu ce te ocupi? Eşti asistenta lui Sam?

— Nu chiar. L-am ajutat pe Sam cu unele treburi. Neoficial.

— Neoficial.

David îmi face neruşinat cu ochiul.

— Am înţeles perfect. Totul intră în preţ. Să nu bată la ochi.

OK, acum m-am prins: tipul ăsta e de groază. Nu-i de mirare că Sam şi-a făcut un obicei să-l evite.

— Mai vrei ceva de băut? întreb cât mai amabil cu putinţă. Şi apoi poate-mi povesteşti cu ce te ocupi. Sam spunea că investeşti? În… echipamente de fitness?

David rânjeşte şi dă paharul pe gât.

— M-am ocupat o vreme cu asta. Prea multă atenţie la sănătate şi igienă, asta e problema cu *acel* domeniu. Prea mulţi inspectori. Prea multe norme de papă-lapte. Încă un whisky dublu, dacă faci cinste.

Comand whisky-ul şi un pahar mare de vin pentru mine, stânjenită la culme. Tot nu-mi vine să cred cât de rău am dat-o în bară cu asta. Nu mă mai amestec niciodată în mesajele altcuiva, niciodată.

— Şi după echipamentele de fitness? insist. Cu ce te-ai mai ocupat?

— Ei bine.

David Robinson se sprijină relaxat pe spătarul scaunului, trosnindu-şi degetele.

— Apoi am investit în bronzatul artificial…

După o jumătate de oră, sunt buimăcită complet. Oare există vreo afacere în care n-a investit omul ăsta? Fiecare poveste pare să urmeze acelaşi tipar. De fiecare dată am auzit aceleaşi formule. *O ocazie unică, vreau să zic, unică, Poppy… o investiţie serioasă… la limită… bani grei, vreau să zic, bani grei, Poppy… evenimente mai presus de voinţa mea.. băncile imbecile… investitori lipsiţi de viziune… reglementări afurisite…*

Nici urmă de Sam. Sau Vicks. Nici un mesaj pe telefon. Sunt încordată la maxim, întrebându-mă ce se întâmplă. Între timp, David a dat pe gât două pahare de whisky, a ras trei pachete de chipsuri şi acum bagă în el o porţie de humus cu chipsuri taco.

— Te interesează jucăriile pentru copii, Poppy? mă întreabă brusc.

De ce m-ar interesa aşa ceva?

— Nu prea, spun politicos, dar mă ignoră.

A scos din servietă o păpuşă care se pune pe deget, reprezentând un animal cafeniu de pluş, şi o plimbă pe masă.

— Domnul Urs Marsupial. Copiii sunt înnebuniţi după el. Vrei să încerci şi tu?

Nu, nu vreau să încerc. Dar, ca să-l ţin în continuare de vorbă, accept, dând din umeri.

Habar n-am cum să folosesc o păpuşă pe care o pui pe deget, dar David pare fascinat de cum mi-am pus-o.

— Eşti un talent înnăscut! Dacă te duci cu astea la o petrecere pentru copii, într-un loc de joacă, oriunde, *se vând ca pâinea caldă*. Şi marele avantaj e profitul net. Poppy, nu ţi-ar veni să crezi.

Bate cu pumnul în masă.

— În plus, e o activitate flexibilă. Poţi să le vinzi în paralel cu serviciul. O să-ţi arăt tot setul…

Umblă din nou în servietă şi scoate o mapă de plastic.

Îl privesc uluită. Cum adică, să le *vând*? Doar nu vrea să zică…

— Ţi-am scris corect numele?

Îşi ridică privirea de la mapă şi eu mă uit cu gura căscată. De ce îmi scrie numele pe o mapă pe care scrie *Contractul Oficial de Franciză Mr. Wombat*?

— Începi prin a lua o cantitate mică. Să zicem… o sută de bucăţi.

Dă degajat din mână.

— Astea se vând cu uşurinţă într-o zi. Mai ales cu noul nostru cadou, Domnul Magician.

Pune pe masă un vrăjitor de plastic şi îmi face cu ochiul.

— Următorul pas e cel mai incitant. Recrutarea!

— Stai aşa!

Îmi smulg păpuşa de deget.

— Nu vreau să vând păpuşi! Nu fac chestia asta!

David pare că nici nu m-a auzit.

— Cum ziceam, e un program foarte flexibil. Ai numai profit, direct în buzunarul tău…

— Nu vreau nici un profit în buzunarul meu!

Mă aplec peste masa de bar.

— Nu vreau să mă bag în chestia asta! Mulţumesc oricum!

Ca să fie şi mai elocvent, îi iau stiloul şi tai numele „Poppy Wyatt“ de pe mapă şi David tresare, ca şi cum l-aş fi rănit.

— Mă rog! Nu era nevoie să faci asta! Voiam doar să-ţi fac un serviciu.

— Mulţumesc.

Încerc să păstrez un ton politicos.

— Dar n-am timp să vând urşi marsupiali. Sau…

Mă uit la vrăjitor.

— El cine e? Dumbledore?

Totul e atât de aiurea. Ce treabă are un magician cu un urs marsupial, de fapt?

— Nu!

David pare ofensat la culme.

— Nu e Dumbledore. Acesta e Domnul Magician. Dintr-un nou serial TV. Urma să fie un mare hit.

— *Urma?* Ce s-a întâmplat?

— A fost anulat temporar, spune el, foarte demn. Dar rămâne un produs foarte interesant. Versatil, rezistent, apreciat şi de fete şi de băieţi… Aş putea să-ţi ofer 500 de bucăţi la… 200 de lire?

Nu e întreg?

— Nu vreau nici un vrăjitor de plastic, îi spun cât mai politicos cu putinţă. Mulţumesc oricum.

Subit, mă izbeşte un gând.

— Aşadar, câte figurine din astea cu Dl Magician ai?

David pare că se codeşte să răspundă. În cele din urmă, spune:

— Cred că în momentul de faţă am zece mii în stoc.

Şi ia o gură de whisky.

Zece mii? Oh, Doamne. Bietul David Robinson. Acum chiar îmi e milă de el. Ce-o să facă el cu zece mii de vrăjitori de plastic? Mi-e groază să-l întreb câţi urşi marsupiali are.

— Poate că Sam cunoaşte pe cineva care ar vrea să vândă, îi spun pe un ton încurajator. Pe cineva care are copii.

— Poate.

David îşi ridică privirea cu un aer sumbru.

— Spune-mi o chestie. Sam mă mai învinovăţeşte pentru că i-am inundat casa?

— N-a pomenit nimic de asta, spun sincer.

— Ei bine, poate că pagubele n-au fost atât de mari pe cât părea. Afurisitele de acvarii albaneze.

David pare deprimat.

— Foarte kitsch. Şi nici peştii nu erau grozavi. Îţi dau un sfat, Poppy. Să n-ai de-a face cu peştii.

Brusc îmi vine să râd şi îmi muşc buza.

— OK, încuviinţez cu un aer cât mai serios. O să ţin minte.

Rade ultimul chips, expiră cu zgomot şi se uită în direcţia holului. Ooh. Pare că nu mai are stare. Nu pot să-l las să plece de nebun.

— Aşadar, cum era Sam când era student? întreb, ca să mai anim conversaţia.

— Un student eminent.

David pare cam îmbufnat.

— Ştii genul. Era în echipa de canotaj. Am ştiut dintotdeauna c-o să ajungă bine. A luat-o puţin pe căi greşite în anul 2. A intrat în nişte bucluc uri. Dar e de înţeles.

— Cum aşa? întreb, încruntându-mă, neputând să-l urmăresc.

— Ei bine, ştii tu.

David dă din umeri.

— După ce-a murit mama lui.

Am îngheţat, cu paharul în aer. *Ce* a zis adineauri?

— Scuze…

Încerc să-mi ascund şocul, dar nu prea reuşesc.

— Ai zis că mama lui Sam a murit?

— Nu ştiai?

Sam pare surprins.

— Când a intrat în anul 2. Cred că a avut probleme cu inima. Era bolnavă mai de mult, dar nimeni nu se aştepta să dea ortul popii aşa curând. Sam a fost foarte afectat, bietul de el. Deşi eu îi spuneam tot timpul, poţi s-o iei pe mama în loc, oricând pofteşti…

Nu-l mai ascult. Mi se învârte capul. Zicea că i s-a întâmplat unui prieten de-al lui. Îmi amintesc cuvintele lui: „*Prietenul meu şi-a pierdut mama când eram la facultate… Am stat multe nopţi de vorbă cu el. Multe nopţi… Nu trece niciodată…*“

— Poppy?

David îmi flutură mâna dinaintea ochilor.

— Te simţi bine?

— Da!

Mă silesc să zâmbesc.

— Scuze. Doar că… am crezut că un prieten de-al lui şi-a pierdut mama. Nu Sam. Probabil că am înţeles eu greşit. Greşeala mea. Hm, mai vrei un whisky?

David nu-mi răspunde. Rămâne tăcut o vreme, apoi mă priveşte gânditor, strângând paharul în mână. Descrie traiectorii cu degetele lui mari, groase, de jur-împrejurul paharului şi le urmăresc fascinată.

— N-ai înţeles greşit, spune în cele din urmă. Sam ţi-a zis asta, nu-i aşa? Ţi-a zis că i s-a întâmplat unui prieten.

Mă uit lung la el, uluită. Îl luasem drept un cretin prost-crescut. Dar a nimerit drept la ţintă.

— Da, recunosc într-un final. El mi-a zis. Cum ai ghicit?

— Aşa e Sam, e o fire retrasă, spune David, dând din cap. Când s-a întâmplat – când a murit mama lui –, n-a spus nimănui de la facultate câteva zile bune. Doar celor doi prieteni cei mai apropiaţi.

— Aşa deci.

Ezit.

— Aici intri… şi tu?

— Eu!

David râde amar.

— Nu, eu nu. Eu nu fac parte din cercul apropiaţilor. Tim şi Andrew. Ei sunt oamenii lui de încredere. Formau o echipă la canotaj. Îi ştii?

Clatin din cap.

— Se au ca fraţii şi acum, ăştia trei. Tim lucrează la Merrill Lynch, Andrew e avocat pledant la nu ştiu ce firmă. Şi, desigur, Sam e foarte apropiat de fratele lui, Josh, adaugă David. E cu doi ani mai mare ca el. Obişnuia să-l viziteze. L-a adus pe Sam pe calea cea bună când o luase razna. A vorbit cu profesorii. E un tip cumsecade.

Nu ştiam nici că Sam are un frate. Stând acolo, digerând aceste informaţii, mă simt cam spăşită. Nici măcar n-auzisem de Tim, Andrew sau Josh. Dar de fapt, de ce ar fi *trebuit* să aud de ei? Probabil că îi trimit mesaje direct lui Sam. Probabil că ţin legătura ca oamenii normali. Abordându-l direct. Nu ca Willow Vrăjitoarea şi vechii prieteni care încearcă să-l stoarcă de bani.

În tot acest răstimp mi-am închipuit că văd viaţa lui Sam în ansamblul ei. Dar nu era toată viaţa lui, nu? Era doar o căsuţă poştală. Şi l-am judecat după asta.

Are prieteni. Are o viaţă. Are o relaţie cu familia lui. Are o mulţime de chestii despre care habar n-aveam. Am fost o imbecilă să-mi închipui că văd povestea în întregime. Nu ştiu decât un capitol. Atât.

Iau o gură de vin, încercând să amorţesc tristeţea inexplicabilă care m-a copleşit. N-o să aflu niciodată toate celelalte capitole din viaţa lui Sam. N-o să mi le spună niciodată şi eu n-o să-l întreb. O s-o luăm fiecare pe drumul lui şi o să rămân cu impresia pe care mi-am format-o deja. Acea versiune a lui, reprezentată de căsuţa poştală a asistentei.

Mă întreb ce impresie şi-a făcut el despre mine. Oh, Doamne. Mai bine să nu mă gândesc la asta.

Ideea în sine mă face să pufnesc în râs şi David mă studiază intrigat.

— Eşti o tipă amuzantă, nu?

— Sunt?

Îmi zbârnâie telefonul şi-l trag înspre mine, fără să-mi pese că nu e politicos. Mă anunţă că am un mesaj vocal de la Magnus.

Magnus?

Am ratat un apel de la Magnus?

Brusc, gândul îmi zboară departe de Sam, David şi locul în care mă aflu înapoi la restul vieţii mele. Magnus. Nunta. Mesajul anonim. *Logodnica te înşală…* O mulţime de gânduri mi se învălmăşesc în minte, toate în acelaşi timp, ca şi cum au năvălit împreună pe uşă. Sar în picioare, intru în mesagerie, împungând tastele, deopotrivă nerăbdătoare şi emoţionată. Deşi, la ce mă aştept? O mărturisire? Negarea acuzaţiilor? De unde să ştie Magnus că am primit un mesaj anonim?

— Hei, Pops.

Vocea inconfundabilă a lui Magnus e înecată de o muzică sacadată în fundal.

— Poţi te rog s-o suni pe doamna profesoară Wilson şi să-i aminteşti că sunt plecat? Mulţumesc, iubito. Numărul e pe biroul meu. Ciao! Mă distrez de minune!

Ascult de două ori mesajul, căutând indicii, deşi habar n-am ce fel de indicii sper să găsesc[3]. Când închid, simt un gol în stomac. Nu mai rezist. Nu *vreau* chestia

asta. Dacă n-aş fi primit acel mesaj, acum aş fi fericită. Aş aştepta cu nerăbdare nunta şi aş visa la luna de miere şi mi-aş exersa noua semnătură. Aş fi *fericită*.

Am rămas fără subiecte de conversaţie, aşa că mă descalţ, îmi ridic picioarele pe banchetă şi îmi strâng genunchii la piept, posomorâtă. Observ că angajaţii de la White Globe Consulting au început să se strângă în grupuleţe în jurul nostru. Surprind frânturi de conversaţii neliniştite, pe şoptite, şi de câteva ori am auzit cuvântul „notă". Probabil că începe să se răspândească vestea. Mă uit la ceas şi simt o gheară în piept. E 9.40. Nu mai sunt decât douăzeci de minute până la buletinul de ştiri ITN.

Pentru a mia oară mă întreb ce-o face Vicks şi Sam. Mi-aş dori să-i pot ajuta. Mi-aş dori să pot face ceva. Mă simt lipsită de orice putere, aşteptând aici…

— OK!

O voce tăioasă de femeie îmi întrerupe firul gândurilor şi, când îmi ridic privirea, dau cu ochii de Willow, care s-a oprit chiar în faţa mea şi mă priveşte încruntată. S-a schimbat într-o rochie de seară cu spatele gol şi până şi umerii îi zvâcnesc de nervi.

— O să te întreb fără ocolişuri şi sper să-mi răspunzi la fel. Fără jocuri. Fără să te ascunzi după deget. Fără şiretlicuri.

Efectiv îmi scuipă cuvintele în faţă. Zău aşa. Ce şiretlicuri îşi închipuie că am folosit?

— Bună, spun, politicos.

Problema e că nu pot s-o văd pe femeia asta fără să-mi amintesc de mesajele ei demente, cu majuscule. E ca şi cum i-ar fi întipărite pe faţă.

— Cine *eşti*? se zburleşte la mine. Spune-mi doar atât. Cine *eşti*? Şi, dacă nu-mi spui, crede-mă pe cuvânt…

— Sunt Poppy, o întrerup.

— Poppy.

Pare foarte circumspectă, ca şi cum „Poppy" trebuie să fie numele meu fictiv de la agenţia de dame de companie.

— Îl cunoşti pe David? adaug, politicos. E un vechi prieten din facultate al lui Sam.

— Oh.

Văd o sclipire de interes pe chipul ei când aude aceste cuvinte.

— Bună, David, eu sunt Willow.

Îşi aţinteşte privirea asupra lui şi jur că parcă mi se răcoreşte faţa.

— Încântat, Willow. Eşti o prietenă de-a lui Sam?

— Eu sunt Willow, repetă, cu ceva mai multă emfază.

— Un nume frumos, spune el, înclinând din cap.

— Sunt Willow. *Willow.*

Vocea ei are o notă tăioasă acum.

— Sam trebuie să-ţi fi pomenit de mine. *Wi-llow*.

David îşi încreţeşte gânditor fruntea.

— Nu cred.

— Dar…

Pare gata să explodeze de furie.

— Sunt *cu* el.

— Chiar acum nu eşti, este? spune David jovial şi-mi face complice cu ochiul.

De fapt începe să-mi fie simpatic acest David. Odată ce treci peste cămaşa oribilă şi investiţiile dubioase, e un tip OK.

Willow pare s-o ia razna.

— Asta e… Lumea se duce de râpă, spune, aproape pentru sine. Nu mă cunoşti pe mine, dar o cunoşti pe *ea*? spune, arătând spre mine.

— Am presupus că e drăguţa lui Sam, spune David pe un ton nevinovat.

— Ea? *Tu?*

Willow mă măsoară din cap până-n picioare, cu un aer uimit, dispreţuitor, care mă calcă pe nervi.

— De ce nu? spun, ferm. De ce n-aş avea o relaţie cu el?

Pentru o clipă, Willow nu spune nimic, doar clipeşte foarte repede.

— Bun, asta e. Mă înşală, murmură în sfârşit, cu o voce pătimaşă. Adevărul a ieşit în sfârşit la iveală. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Asta explică… multe.

Oftează din rărunchi, trecându-şi mâinile prin păr.

— Încotro o vom lua acum? spune, adresându-se unui public nevăzut. Cum *dracu'* procedăm?

E complet ţicnită. Îmi vine să râd în hohote. Unde se crede, jucându-şi rolul în propria piesă? Pe cine crede că impresionează cu interpretarea ei?

Şi i-a scăpat din vedere un aspect crucial. Cum poate Sam s-o înşele dacă *nu e iubita lui?*

Pe de altă parte, oricât de mult mi-ar plăcea s-o tachinez, nu vreau să răspândesc zvonuri nefondate.

— N-am zis că *am* o relaţie cu el, punctez. Am zis doar „De ce n-aş avea o relaţie cu el?". Aşadar, tu eşti iubita lui?

Willow tresare, dar, observ, *nu* răspunde.

— Cine dracu' *eşti*? mă atacă din nou. Intri în viaţa mea, habar n-am cine eşti sau de unde-ai apărut…

Iarăşi joacă teatru de duzină. Mă întreb dacă nu cumva s-a înscris la facultatea de teatru şi au dat-o afară pentru că juca prea melodramatic[4].

— E… complicat.

Cuvântul „complicat" pare s-o înfurie şi mai mult pe Willow.

— Oh, „complicat", spune, schiţând ghilimelele în aer. „Complicat". Stai un pic.

Îmi studiază circumspect ţinuta cu ochii îngustaţi.

— Asta e cămaşa lui Sam?

Ah. Ahaha. Sigur n-o să-i placă chestia asta. Poate e mai bine să nu-i răspund.

— Asta e cămaşa lui Sam? Spune-mi imediat!

Tonul ei e atât de agresiv şi poruncitor, încât mă încordez.

— Porţi cămaşa lui Sam? Spune-mi! E cămaşa lui? Răspunde-mi!

— Vezi-ţi de epilatul tău brazilian!

Până să-mi dau seama ce zic, mi-a scăpat porumbelul. Ups.

OK. Când ai făcut o gafă foarte stânjenitoare, secretul e să nu exagerezi. În loc de asta, ţine capul sus şi prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Poate că Willow nici măcar n-a auzit ce-am zis. Sunt sigură că n-a auzit. Sigur că nu.

O studiez pe furiş şi a făcut ochii cât cepele, de zici c-o să-i iasă din orbite. OK, deci a *auzit.* Şi, după expresia amuzată a lui David, a auzit şi el.

— Vreau să zic…de treaba ta, mă corectez, dregându-mi glasul. De treaba ta.

Peste umărul lui David o văd brusc pe Vicks. Trece grăbită printre grupurile de angajaţi de la White Globe Consulting şi, văzându-i expresia sumbră, simt un gol în stomac. Mă uit la ceas. Zece fără un sfert.

— Vicks!

A observat-o şi Willow. I se proţăpeşte în faţă, cu braţele încrucişate.

— Unde e Sam? Cineva mi-a zis că e cu tine.

— Scuză-mă, Willow.

Vicks încearcă să treacă pe lângă ea.

— Spune-mi doar unde e Sam.

— Habar n-am, Willow! se răsteşte Vicks la ea. Poţi să te dai la o parte? Trebuie să vorbesc cu Poppy.

— *Poppy*? Trebuie să vorbeşti cu *Poppy*?

Willow pare pe punctul de a exploda de furie.

— Cine dracu' mai *e* şi Poppy asta?

Aproape că mi-e milă de Willow. Ignorând-o cu desăvârşire, Vicks vine în dreptul meu, se apleacă spre mine şi mă întreabă şoptit:

— Ştii cumva unde-o fi Sam?

— Nu.

Îmi ridic alarmată privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-a trimis vreun mesaj? Vreun semn?

— Nu!

Îmi verific de două ori telefonul.

— Nimic. Credeam că e cu tine.

— A fost.

Se freacă din nou cu mâinile la ochi şi rezist tentaţiei de a o apuca de mână.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi cobor şi mai mult vocea.

— Te rog, Vicks. O să păstrez secretul. Jur.

Rămâne tăcută un moment, apoi înclină din cap.

— OK. Timpul a expirat. Cred c-am putea spune că Sam a pierdut lupta.

Simt o dezamăgire profundă. După atâtea eforturi.

— Ce-a zis Sam?

— N-a zis prea multe. A plecat trântind uşa.

— Ce-o să se întâmple cu Sir Nicholas? întreb, cât de încet pot.

Vicks nu-mi răspunde, dar îşi întoarce privirea într-o parte, ca şi cum n-ar vrea să înfrunte acel gând.

— Trebuie să plec, spune brusc. Dă-mi de veste dacă vorbeşti cu Sam. Te rog.

— OK.

Aştept să iasă Vicks, apoi îmi ridic privirea, cu un aer degajat. Cum mă aşteptam, Willow mă fixează cu privirea, ca o cobră.

— Ei bine, zice.

— Ei bine, spun, zâmbindu-i suav, şi tocmai atunci privirea i se opreşte asupra mâinii mele.

Rămâne cu gura căscată. Pentru o clipă, pare c-a amuţit.

— Cine ţi-a dat inelul ăla? spune într-un final.

Ei drăcie, de unde şi până unde o priveşte pe ea?

— O tipă pe nume Lucinda, spun, ca s-o enervez. Ştii, îl pierdusem. Şi ea mi l-a dat înapoi.

Willow trage aer în piept şi jur că e cât pe-aci să-mi sară la beregată când auzim vocea lui Vicks în sistemul de amplificare, la volum maxim.

— Îmi pare rău că întrerup petrecerea, dar trebuie să fac un anunţ important. Toţi angajaţii White Globe Consulting sunt rugaţi să vină imediat în sala mare de conferinţă. Repet, în sala mare de conferinţă, *imediat*. Mulţumesc.

Toată lumea începe să vorbească în acelaşi timp în jurul nostru şi oamenii încep să se îndrepte spre uşa dublă, câţiva grăbindu-se să-şi mai umple o dată paharul.

— S-ar părea că e momentul să plec, spune David, ridicându-se în picioare. Probabil că şi tu trebuie să pleci. Transmite-i salutări lui Sam.

— De fapt, eu nu sunt o angajată a companiei, spun, ca să lămuresc lucrurile. Dar da, trebuie să plec. Îmi cer scuze.

— Serios?

David clatină din cap, cu un aer buimăcit.

— Atunci are dreptate, spune, arătând spre Willow. Nu eşti iubita lui Sam şi nu lucrezi pentru această companie. Cine naiba eşti şi ce legătură ai cu Sam?

— După cum ziceam.

Zâmbesc involuntar văzându-i expresia intrigată.

— E… complicat.

— Nu-mi vine să cred.

Ridică din sprânceană, apoi scoate o carte de vizită şi mi-o pune în mână.

— Spune-i lui Sam. Mini-animale de companie exotice. Am o ocazie minunată pentru el.

— O să-i spun, încuviinţez, cu un aer grav. Mulţumesc.

Îl privesc îndreptându-se spre ieşire, apoi pun bine cartea de vizită să i-o dau lui Sam.

— Aşadar.

Willow mi s-a proţăpit din nou în faţă, cu braţele încrucişate.

— Ce-ar fi s-o iei de la început?

— Vorbeşti *serios*?

Nu-mi pot ascunde exasperarea.

— N-ar trebui să fii în *altă* parte acum?

Arăt spre mulţimea care se înghesuie în sala de conferinţă.

— Oh, da, sigur.

Nici n-a clipit.

— N-am de gând să tratez un anunţ plicticos legat de companie ca pe o prioritate.

— Crede-mă, o să vrei să auzi acest anunţ plicticos legat de companie.

— Presupun că tu ştii exact despre ce e vorba, îmi aruncă Willow sarcastic.

— Da, încuviinţez, simţindu-mă brusc foarte deprimată. Ştiu exact despre ce e vorba. Şi… cred c-o să-mi iau ceva de băut.

Mă îndrept spre bar. O văd pe Willow reflectată în oglindă şi, după câteva secunde, îmi întoarce spatele şi se îndreaptă spre sala de conferinţă, cu o expresie răzvrătită. Simplul fapt c-am vorbit cu ea m-a secat de energie.

Nu, toată ziua m-a secat de energie. Îmi comand un pahar mare de vin, apoi mă îndrept încet spre sala de conferinţă. Vicks se află pe scenă şi se adresează unui auditoriu şocat, fascinat. Monitorul din spatele ei e dat pe TV, fără sonor.

— … după cum spuneam, nu ştim exact cum va suna raportul, dar am transmis un comunicat şi acesta e singurul lucru pe care-l putem face în momentul de faţă. Aveţi întrebări? Nihal?

— Unde e Sir Nicholas acum? se aude vocea lui Nihal din mijlocul mulţimii.

— E în Berkshire. Va trebui să vedem cum procedăm cu restul conferinţei. Evident, veţi fi cu toţii anunţaţi de îndată ce s-a luat o decizie.

Mă uit la chipurile din jurul meu. Justin e la câţiva paşi de mine, privind-o pe Vicks, părând întruchiparea şocului şi îngrijorării. Tocmai a ridicat mâna.

— Justin? spune Vicks, nu prea încântată.

— Vicks, bravo.

Vocea lui mieroasă răsună până în celălalt capăt al sălii.

— Nu pot decât să-mi închipui cât de grele au fost ultimele ore pentru tine. Ca membru al echipei de management, aş dori să-ţi mulţumesc pentru eforturile tale deosebite. Orice a zis sau n-a zis Sir Nicholas, oricare ar fi adevărul, şi desigur nici unul din noi nu poate şti *de fapt*… apreciem loialitatea ta faţă de companie. Bravo, Vicks!

Iniţiază un ropot de aplauze.

Ooh. Şarpe. E clar că nu sunt singura care gândeşte aşa, pentru că imediat se ridică o altă mână.

— Malcolm! exclamă Vicks, vădit uşurată.

— Aş vrea doar să subliniez în faţa întregii echipe că Sir Nicholas *nu* a făcut aceste afirmaţii.

Din nefericire, vocea lui Malcolm e puţin cam înfundată şi nu sunt sigură că-l aude toată lumea.

— Am primit nota originală trimisă de el şi era *complet* diferită…

— Mă tem că trebuie să te întrerup acum, intervine Vicks. Începe buletinul de ştiri. Daţi mai tare, vă rog.

Unde e Sam? Ar trebui să fie aici. Ar trebui să-i dea replica lui Justin şi să-l facă arşice. Ar trebui să urmărească ştirile. Pur şi simplu nu pricep.

Începe melodia bine-cunoscută care anunţă *Ştirile de la 10* la ITN şi pe ecranul uriaş de pe scenă intră genericul. Simt o emoţie inexplicabilă, deşi povestea asta n-are nimic de-a face cu mine. Poate n-o să dea ştirea, îmi repet. Auzi tot timpul despre ştiri care n-au mai intrat.

Big Ben a început să bată. Imediat o să înceapă să anunţe ştirile principale. Simt o gheară în stomac şi iau o gură de vin. Să te uiţi la ştiri e cu totul altceva când e un lucru care te priveşte direct. Probabil că prim-miniştrii se simt aşa tot timpul. Doamne, n-aş vrea să fiu în locul lor pentru nimic în lume. Probabil că-şi petrec seară de seară pitindu-se după canapea şi uitându-se la ştiri printre degetele răsfirate.

Dang! „Noi atacuri în Orientul Mijlociu stârnesc temeri legate de stabilitate.“ *Dang!* „Preţurile la locuinţe înregistrează o revenire surprinzătoare – dar oare va dura?“ *Dang!* „O notă verbală interceptată ridică semne de întrebare privind integritatea unui consilier guvernamental de prim-rang.“

Asta e. Vor da ştirea.

S-a lăsat o tăcere aproape ireală în sală. Nu s-a auzit nici o exclamaţie, nici o reacţie. Cred că toată lumea îşi ţine răsuflarea, aşteptând întreaga ştire. A început reportajul despre Orientul Mijlociu şi transmit imagini cu un schimb de focuri pe o stradă prăfuită, dar abia dacă aud. Mi-am scos telefonul şi-i scriu un mesaj lui Sam.

Te uiţi? Toată lumea e în sala de conferinţă. P

Nu primesc nici un răspuns. Ce face? De ce nu-i aici cu restul lumii?

Mă uit fix la telefon în timp ce pe ecran intră imagini cu grafice legate de

preţul locuinţelor şi un interviu cu o familie care încearcă să se mute în Thaxted, unde-o mai fi şi asta. Îmi doresc ca prezentatorii să vorbească mai repede; să termine odată cu asta. În viaţa mea nu m-au interesat mai puţin preţurile la locuinţe[5].

Apoi, deodată, au terminat cu primele două ştiri şi am revenit în studio iar, prezentatoarea spune, cu o expresie gravă:

— Astăzi, au fost ridicate semne de întrebare privind integritatea lui Sir Nicholas Murray, fondatorul companiei White Globe Consulting şi consilier guvernamental. Într-o notă confidenţială obţinută în exclusivitate de ITN, acesta face referire la acte de corupţie şi luarea de mită, aparent susţinând aceste practici.

Se aud câteva exclamaţii şocate şi şuşoteli în sală. Mă uit la Vicks. Expresia ei e surprinzător de calmă în timp ce se uită la ecran. Bănuiesc că ştia la ce să se aştepte.

— Dar, într-o răsturnare de situaţie, ITN a descoperit cu câteva minute în urmă că e posibil ca un alt angajat de la White Globe Consulting să fi scris de fapt nota atribuită lui Sir Nicholas, deşi sursele oficiale din cadrul companiei au negat că ar avea cunoştinţă de acest fapt. Corespondentul nostru, Damian Stanforth, pune următoarea întrebare: oare Sir Nicholas este personajul negativ… sau victima unei înscenări?

— *Poftim?*

Vocea lui Vicks răsună până în celălalt capăt al sălii.

— Ce *mama…*

A izbucnit un murmur general, punctat de „Sst“ şi „Ascultaţi“ şi „Tăceţi“. Cineva a dat volumul la maxim. Mă uit ţintă la ecran, complet buimăcită.

Oare Sam a găsit vreo dovadă? Oare le-a pus-o dinainte? Brusc îmi vibrează telefonul şi-l pescuiesc din buzunar. E un mesaj de la Sam.

Cum a reacţionat Vicks?

Mă uit la ea şi tresar.

Arată ca şi cum e gata să mănânce pe cineva.

— White Globe Consulting este o influenţă majoră în lumea afacerilor de trei decenii încoace…, se aude un comentariu în *voice-over*, însoţit de un cadru general al sediului White Globe Consulting.

Tu ai făcut asta?

Adrenalina îmi ţâşneşte din degete şi mesajul aproape că se scrie singur.

Eu am făcut-o.

Ai luat direct legătura cu ITN?

Corect.

Deşi cei de la IT n-au găsit nici o dovadă. Ce s-a întâmplat?!

N-au găsit.

Înghit în sec, încercând să înţeleg. Nu ştiu nimic despre PR. Eu sunt fizioterapeut, pentru Dumnezeu. Dar până şi *eu* aş zice că nu suni la ITN cu o poveste despre o campanie de denigrare fără o bază.

Cum

Când încep să scriu, îmi dau seama că nici măcar nu ştiu cum să formulez întrebarea, aşa c-o trimit ca atare. Se lasă tăcere o bucată de vreme apoi primesc un mesaj de vreo două pagini.

Îl privesc uluită. Acesta e cel mai lung mesaj pe care mi l-a trimis vreodată Sam, cu vreo 2000%.

Am acceptat să fac o declaraţie oficială. Îmi voi menţine declaraţia. Mâine le acord un interviu în exclusivitate despre nota originală, directorii care s-au spălat pe mâini de Nick, tot. E o înscenare. Campania de PR a mers prea departe. Trebuie să se spună povestea adevărată. L-am rugat pe Malcolm să mi se alăture, dar n-a vrut. Are trei copii. Nu-şi poate asuma riscul. Aşa că sunt pe cont propriu.

M-a luat cu ameţeală. Sam s-a pus pe el în pericol. S-a transformat într-un informator. Nu-mi vine să cred c-a acţionat atât de radical. Dar în acelaşi timp… o cred.

E ceva foarte serios.

Habar n-am ce altceva să-i scriu. Sunt în stare de şoc.

Cineva trebuia să aibă curajul să rămână alături de Nick.

Mă uit la cuvintele lui, cu fruntea încreţită, cântărind lucrurile.

Dar nu dovedeşte nimic, nu-i aşa? E doar cuvântul tău.

După o clipă răspunde:

Pune la îndoială autenticitatea poveştii. E de-ajuns. Unde eşti acum?

În sala de conferinţe.

Ştie cineva că-mi trimiţi mesaje?

Mă uit la Vicks, care vorbeşte animat cu un tip, ţinând totodată un telefon la ureche. Tocmai atunci se uită în direcţia mea şi nu ştiu dacă e din cauza expresiei mele, dar ochii i se îngustează infinitezimal. Se uită la telefonul meu, apoi din nou la chipul meu. Simt o undă de teamă.

Nu cred. Nu încă.

Poţi să ieşi fără să fii observată?

Număr până la trei, apoi studiez cu un aer degajat încăperea, ca şi cum m-ar interesa luminile. O văd pe Vicks cu coada ochiului. Acum se uită ţintă la mine. Ţin telefonul cât mai jos şi scriu:

Unde eşti exact?

Afară.

Nu m-ajută prea mult.

Mai mult nu ştiu. Habar n-am unde sunt.

După o secundă vine un al doilea mesaj.

E întuneric, dacă te ajută. Şi merg pe iarbă.

Eşti într-un mare bucluc?

Nu mai primesc nici un răspuns. Cred că asta înseamnă „da“.

OK. N-o să mă uit înspre Vicks. Pur şi simplu casc, îmi scarpin nasul – da, bun, degajat –, fac stânga împrejur şi mă strecor în spatele acestui grup mare. Apoi mă ascund după coloana asta uriaşă.

Acum pândesc de după ea.

Vicks se uită în jur cu un aer exasperat. Mai multe persoane încearcă să-i atragă atenţia, dar îi trimite la plimbare. Aproape că *văd* reflectate în ochii ei raţionamentele pe care le face – cât din gândurile ei o să-i aloce fetei ciudate care s-ar putea să ştie ceva, dar ar putea la fel de bine să fie o pistă falsă?

În cinci secunde am ieşit în hol. În zece secunde parcurg holul pustiu, evitând privirea barmanului căruia i s-au înecat corăbiile. O să aibă destui muşterii imediat. În cincisprezece secunde sunt afară, îl ignor pe portar, alerg pe aleea cu pietriş, luând colţul până când ajung să păşesc pe iarbă şi mă simt ca şi cum aş fi evadat.

Merg încet, aşteptând să-mi recapăt suflul. Sunt încă în stare de şoc.

O să-ţi pierzi slujba din cauza asta?

Din nou tăcere. Mai merg un pic, obişnuindu-mă cu cerul înstelat, cu aerul răcoros în care se simte o adiere, cu iarba moale. Hotelul e deja la mai bine de 300 metri distanţă şi încep să mă relaxez.

Poate.

Pare destul de relaxat în privinţa asta. Dacă un mesaj constând într-un singur cuvânt poate transmite asta6.

Sunt afară acum. Încotro s-o iau?

Dumnezeu ştie. Am ieşit prin spate şi-am mers de nebun.

Asta fac şi eu acum.

Atunci ne găsim noi.

Nu mi-ai zis că mama ta a murit.

Am scris şi trimit mesajul înainte să-mi dau seama ce fac. Mă uit fix la ecran, oripilată de propria mea lipsă de tact. Nu-mi vine să cred că tocmai i-am spus chestia asta. Şi taman acum. Ca şi cum asta e pe lista lui de priorităţi acum.

Nu. Nu ţi-am zis.

Am ajuns la marginea a ceea ce pare a fi un teren de crochet. Înaintea mea se întinde o zonă împădurită. Oare aici să fie? Sunt pe punctul să-i scriu să-l întreb, când primesc un nou mesaj.

Pur şi simplu m-am săturat să le spun oamenilor. De momentul de stinghereală. Ştii?

Clipesc de mai multe ori. Nu-mi vine să cred că mai ştie cineva de momentul de stinghereală.

Înţeleg.

Ar fi trebuit să-ţi spun.

În nici un caz n-am de gând să-l fac să se simtă vinovat. Nu asta am vrut să spun. N-am vrut să declanşez reacţia asta. Scriu cât de repede pot:

Nu. Nu „ar fi trebuit“. Să nu zici „ar fi trebuit“. Ăsta e principiul meu.

Ăsta e principiul tău în viaţă?

Principiul meu în viaţă? Nu e tocmai ce voiam să spun. Dar îmi place că el îşi închipuie că am un principiu călăuzitor.

Nu, principiul meu în viaţă este…

Mă opresc, reflectând. Un principiu de viaţă. Asta e o chestie majoră. Îmi vin în minte destule principii bune, dar unul de viaţă…

Mă ţii în suspans aici.

Încetează, mă gândesc.

Apoi, brusc, mă loveşte inspiraţia. Sigură de mine, scriu:

Dacă e la coş, e un bun public.

Tăcere, apoi primesc răspunsul:

☺

Îl privesc uluită. O faţă zâmbitoare. Sam Roxton mi-a trimis o faţă zâmbitoare! O clipă mai târziu primesc un al doilea mesaj.

Ştiu. Nici mie nu-mi vine să cred.

Izbucnesc în râs, apoi mă trece un frison când simt adierea vântului. Totul e minunat. Dar sunt în mijlocul câmpului în Hampshire, fără haină pe mine, şi habar n-am încotro merg sau ce fac. Haide, Poppy. Concentrează-te. Nu se vede luna şi toate stelele sunt ascunse de nori. De-abia văd ce scriu.

Unde EŞTI? În pădure? Nu văd nimic.

Dincolo de pădure. În celălalt capăt. Îţi ies înainte.

Încep să-mi croiesc drum printre copaci cu grijă, înjurând când îmi zgârii piciorul într-un rug. Probabil că sunt urzici şi cuiburi de şerpi pe-aici. Probabil că sunt şi capcane. Îmi scot telefonul, încercând să scriu şi să evit rugii în acelaşi timp.

Noul meu principiu în viaţă: nu intra în păduri întunecate şi înspăimântătoare de una singură.

Tăcere o clipă – apoi îmi vibrează telefonul.

Nu eşti de una singură.

Strâng mai tare telefonul în mână. E adevărat, ştiind că e la celălalt capăt, mă simt în siguranţă. Mai merg un pic, cât pe-aci să mă împiedic de o rădăcină de copac, întrebându-mă unde s-o fi pitit luna. Bănuiesc că e în creştere. Sau descreşte. Care-o fi.

Uită-te după mine. Sunt pe drum.

Mă chiorăsc uluită la mesajul lui. Să mă *uit* după el? Cum să mă uit după el?

E întuneric beznă, n-ai observat?

După telefonul meu. Uită-te după lumină. Nu striga. Ar putea să ne audă cineva.

Scrutez întunericul. Nu văd absolut nimic, doar umbrele întunecate ale copacilor şi grămezi ameninţătoare de rugi. Totuşi, mă gândesc că cel mai rău lucru

care mi se poate întâmpla e să cad după vreun povârniş şi să-mi rup toate cele. Mai fac câţiva paşi înainte, ascultând sunetul paşilor mei, inspirând aerul umed, reavăn.

Eşti OK?

Tot aici sunt.

Am ajuns într-un luminiş şi şovăi o clipă, muşcându-mi buza. Înainte de a merge mai departe, vreau să-i spun lucrurile pe care n-o să i le pot spune când îl văd. O să fiu prea stânjenită atunci. E altfel când le scrii.

Voiam doar să-ţi zic că, după părerea mea, ai făcut ceva incredibil. Asumându-ţi un asemenea risc.

Trebuia s-o facă cineva.

E tipic pentru el să-şi minimalizeze meritele.

Nu. Nu trebuia. Dar tu ai făcut-o.

Aştept o vreme, simţind adierea vântului pe faţă şi ascultând ţipătul unei bufniţe undeva deasupra mea, dar nu-mi răspunde. Nu-mi pasă, o să insist. Trebuie să-i spun lucrurile astea, pentru că am sentimentul că n-o să i le spună nimeni altcineva.

Ai fi putut să alegi o cale mai uşoară.

Evident.

Dar n-ai făcut-o.

Ăsta e principiul meu în viaţă.

Şi deodată, pe neaşteptate, îmi vine să plâng. Nu ştiu de ce. Nu ştiu de ce mă simt brusc afectată. Vreau să-i scriu „Te admir“, dar nu mă simt în stare. Nici măcar într-un mesaj. În loc de asta, după o clipă de ezitare, scriu.

Te înţeleg.

Normal că mă înţelegi. Ai face exact la fel.

Mă uit lung la ecran, stânjenită. *Eu?* Ce legătură are asta cu mine?

Ba nu.

Am ajuns să te cunosc binişor, Poppy Wyatt. Ai face-o.

Nu ştiu ce să spun, aşa că merg înainte prin pădure, spre ceea ce pare un

întuneric şi mai adânc. Strâng atât de tare telefonul în mână, încât o să mi se pună un cârcel. Dar cumva nu mă îndur să slăbesc strânsoarea. Am senzaţia că, cu cât îl strâng mai tare, cu atât mai strâns e firul care mă leagă de Sam. Mă simt ca şi cum l-aş ţine de mână.

Şi nu vreau să-i dau drumul. Mi-aş dori ca momentul acesta să nu se mai termine. Chiar dacă merg împleticindu-mă şi mi-e frig şi sunt în mijlocul câmpului. Suntem într-un loc în care nu vom mai reveni niciodată.

Mânată de un impuls îi scriu:

Mă bucur că am găsit tocmai telefonul tău.

O clipă mai târziu primesc răspunsul:

Şi eu.

Simt o scânteie în fiinţa mea. Poate că doar e politicos. Dar nu cred.

A fost plăcut. Bizar dar plăcut.

Bizar dar plăcut e o descriere potrivită, da. ☺

Mi-a mai trimis o feţişoară zâmbitoare! Nu-mi vine să cred!

Ce s-a întâmplat cu bărbatul cunoscut cândva drept Sam Roxton?

Îşi lărgeşte orizonturile. Apropo, unde-au dispărut pupicii tăi?

Mă uit lung la telefon, surprinsă şi eu.

Nu ştiu. Cred că m-ai vindecat.

Nu i-am trimis niciodată pupici lui Sam, realizez acum. Nici măcar o dată. Ciudat. Ei bine, pot să recuperez acum. Ţin apăsată tasta pentru „X“, aproape chicotind.

Xxxxxxxx

După o clipă vine şi răspunsul:

Xxxxxxxxxxx

Ha! Râzând înfundat, îi trimit un şir şi mai lung de pupici:

Xxxxxxxxxxxxxxxx

Xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxox

☺ ☺ xxx ☺ ☺ xxx ☺ ☺ xxx

Te văd.

Scrutez din nou întunericul, dar probabil are o vedere mai bună decât mine, pentru că eu nu văd nimic.

Serios?

Ajung.

Mă aplec înainte, întinzându-mi gâtul, chiorându-mă după o rază de lumină, dar nu văd nimic. Probabil c-a văzut altă lumină.

Nu te văd.

Ajung.

Eşti departe.

Ba nu. Ajung.

Şi deodată îi aud paşii din ce în ce mai aproape. E în *spatele* meu, la vreo zece metri cred. Nu-i de mirare că nu-l vedeam.

Ar trebui să mă întorc. Ar trebui să mă întorc chiar acum. Acesta e momentul în care reacţia firească ar fi să mă întorc şi să-l întâmpin. Să-l strig; să-i fac cu mâna, cu telefonul.

Dar rămân ţintuită locului. Nu mă simt în stare să mă mişc. Pentru că, de îndată ce-o s-o fac, va fi momentul să redevenim politicoşi şi pragmatici şi să revenim la normal. Şi n-aş îndura asta. Vreau să rămân aici. În locul unde putem să ne spune orice. Sub puterea vrăjii.

Sam se opreşte chiar în spatele meu. Pentru o clipă, domneşte o tăcere fragilă, de neîndurat, pe care aştept s-o spulbere el. Dar se pare că el simte exact la fel. Nu spune nimic. Nu aud decât sunetul respiraţiei lui. Încet mă cuprinde cu braţele din spate. Închid ochii şi mă sprijin de pieptul lui, având o senzaţie de ireal.

Sunt într-o pădure cu Sam şi mă strânge în braţe şi chiar n-ar trebui s-o facă. Nu ştiu ce fac. Nu ştiu unde vreau să ajung cu chestia asta.

Atâta doar că… ştiu. Desigur că ştiu. Pentru că, atunci când îmi cuprinde blând mijlocul, nu scot nici un sunet. Când mă întoarce cu faţa spre el, nu scot nici un sunet. Şi când simt atingerea bărbii lui nerase pe pielea mea, nu scot nici un sunet. Nu e nevoie. Noi continuăm să vorbim. Fiecare gest, fiecare atingere a pielii lui rostesc un cuvânt, un gând; continuă conversaţia dintre noi. Şi încă n-am terminat. Încă nu.

Nu ştiu cât timp rămânem acolo. Cinci minute, poate. Zece minute.

Dar momentul nu poate dura la infinit şi se termină. Balonul de săpun nu se sparge, cât mai curând se evaporă, lăsându-ne înapoi în lumea reală. Realizăm că ne

strângem în braţe; ne desprindem stânjeniţi unul de altul; simţim aerul rece al nopţii trecând printre noi. Îi evit privirea, dregându-mi glasul, ştergând urmele atingerii lui.

— Aşadar, ne…

— Da.

Nici unul din noi nu spune nimic în timp ce ne croim drum înapoi prin pădure. Nu-mi vine să cred ce s-a petrecut adineauri. Deja pare ceva dintr-un vis. Ceva imposibil.

S-a întâmplat în pădure. Nu ne-a văzut şi nu ne-a auzit nimeni. Aşadar, s-a întâmplat cu adevărat?[7]

Îi sună telefonul lui Sam şi de data asta răspunde.

— Bună, Vicks.

Şi aşa deodată, totul s-a sfârşit. La marginea pădurii, văd un grup de oameni care traversează pajiştea, venind spre noi. Şi încep reacţiile. Probabil că sunt un pic ameţită de întâlnirea noastră, pentru că nu reuşesc să procesez nimic din ce se întâmplă. Sunt conştientă de faptul că Vicks, Robbie şi Mark ţipă cu toţii la Sam, că el rămâne calm şi că Vicks e gata să izbucnească în lacrimi, ceea ce pare că nu-i stă în fire, şi se vorbeşte despre trenuri şi maşini şi conferinţe de presă de urgenţă, şi apoi Mark spune „E Sir Nicholas, te caută pe tine, Sam“ şi toată lumea se dă cu un pas înapoi, aproape respectuos, când Sam răspunde la telefon.

Apoi, deodată, au venit maşinile care trebuie să ducă pe toată lumea înapoi la Londra şi ne îndreptăm spre alee, iar Vicks le dă ordine tuturor şi toată lumea trebuie să fie la 7 dimineaţa la birou.

Primesc un loc în aceeaşi maşină cu Sam. Când mă urc în maşină, Vicks bagă capul înăuntru şi-mi spune:

— Mulţumesc, Poppy.

Nu-mi dau seama dacă e ironică sau nu.

— Pentru puţin, spun, în caz că nu e, totuşi. Şi… îmi pare rău. Pentru…

— Mda, spune ea încordată.

Apoi maşina porneşte. Sam trimite mesaje, concentrat şi încruntat. Nu îndrăznesc să scot nici un sunet. Îmi verific telefonul să văd dacă am vreun mesaj de la Magnus, dar n-am primit nimic. Aşa că-l las să cadă pe banchetă şi mă uit pe geam, lăsând felinarele să pălească într-un val de lumină, întrebându-mă unde naiba mă duc.

Nici măcar nu mi-am dat seama c-am aţipit.

Dar cumva iată-mă cu capul sprijinit de pieptul lui Sam şi el mă strigă şi brusc mă trezesc complet şi mi-a amorţit gâtul şi mă uit pe geamul maşinii dintr-un unghi ciudat.

— Oh.

Mă ridic în capul oaselor, strâmbându-mă când mă ia cu ameţeală.

— Scuze. Doamne. Trebuia să…

— Nu-i nimic. Aici stai?

Mă chiorăsc pe geam, buimăcită. Suntem în Balham. Suntem în faţa blocului meu. Mă uit la ceas. E trecut de miezul nopţii.

— Da, spun, nevenindu-mi a crede. Aici stau. De unde ai…

Sam arată spre telefonul meu, aflat încă pe banchetă.

— Ţi-am găsit acolo adresa.

— Oh. Corect.

Nu prea pot să mă plâng că mi-a încălcat dreptul la intimitate.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu. Sigur. E-n regulă, spun, dând din cap. Mersi.

Sam ia telefonul şi pare pe punctul să mi-l întindă – apoi ezită.

— Ţi-am citit toate mesajele, Poppy. Pe toate.

— Oh.

Îmi dreg glasul, neştiind cum să reacţionez.

— Ooh. Mă rog. E… e cam mult, nu crezi? Vreau să zic, ştiu că şi eu ţi-am citit e-mailurile, dar nu era nevoie să…

— E Lucinda.

— Poftim?

Mă uit lung la el, fără să pricep.

— Pariez că Lucinda e persoana.

Lucinda?

— Dar ce… De ce?

— Te minte. Sistematic. N-ar fi putut să fie în toate locurile în care zice c-a fost, la acele ore. E imposibil, fizic vorbind.

— De fapt… am observat şi eu asta, recunosc. M-am gândit că vrea să umfle ora de plată, la timpul lucrat, sau ceva de genul…

— O plăteşti cu ora?

Îmi scarpin nasul, simţindu-mă cam nătângă. De fapt, nu. Are un onorariu fix.

— Ai observat vreodată că Magnus îţi trimite invariabil mesaj la zece minute după ea?

Clatin încet din cap. De ce-aş observa chestia asta? Primesc un catralion de mesaje zilnic de la tot felul de oameni. Şi, oricum, cum de-a observat *el*?

— Mi-am început cariera ca analist.

Pare uşor stânjenit.

— Ăsta e genul de chestie la care mă pricep.

— Ce anume? întreb, intrigată.

Sam scoate o foaie şi eu îmi pun şocată mâna la gură. Nu-mi vine să cred. A făcut un grafic. Cu date şi ore. Apeluri. Mesaje. E-mailuri. A făcut toate astea cât am dormit eu?

— Ţi-am analizat mesajele. O să vezi ce se întâmplă.

Mi-a analizat mesajele. Cum analizezi mesajele cuiva?

Îmi întinde hârtia şi clipesc uimită.

— Ce…

— Vezi cum se corelează?

Se corelează. Habar n-am la ce se referă. Pare genul de chestie care se dă la un test la mate.

— Hm…

— Uită-te la data asta, îmi arată pe foaie. Ţi-au trimis amândoi e-mail în jur de 6 seara întrebându-te ce faci, cu chef de vorbă. Apoi, la 8, Magnus te anunţă că rămâne să lucreze după program la Biblioteca Municipală şi, după câteva minute, Lucinda îţi scrie că alege jartierele pentru domnişoarele de onoare într-un en-gros din Shoreditch. La opt seara? Să fim serioşi.

Rămân tăcută câteva clipe. Acum îmi amintesc de e-mailul acela despre jartiere. Mi s-a părut cam ciudat, chiar şi atunci. Dar nu poţi să te pripeşti cu concluziile pe baza unui singur e-mail, nu?

— Oricum, cine te-a rugat să-mi analizezi mesajele?

Ştiu că par foarte înţepată, dar nu mă pot abţine.

— Cine-a zis că asta te priveşte pe tine?

— Nimeni. Tu dormeai.

Îşi aruncă braţele în lături.

— Îmi pare rău. Am început doar să mă uit de plictiseală şi apoi am observat tiparul.

— Două e-mailuri nu constituie un tipar.

— Nu sunt doar două, spune, arătând spre hârtie. A doua zi, Magnus are un seminar special la seral de care a „uitat“ să-ţi spună. Cinci minute mai târziu, Lucinda îţi scrie despre un atelier de dantelărie din Nottinghamshire. Dar cu două ore mai devreme era în Fulham. De la Fulham la Nottinghamshire? În timpul orei de vârf? Nu e plauzibil. Eu aş zice că e un alibi.

Cuvântul „alibi“ îmi dă fiori.

— După două zile, Magnus îţi trimite mesaj ca să anuleze un prânz. O clipă mai târziu, Lucinda îţi trimite e-mail, spunându-ţi că e ocupată până peste cap până-n două. Nu-ţi dă nici o altă justificare pentru e-mail. De ce-ar fi trebuit să te-anunţe că e ocupată până peste cap până la o oră aleatorie?

Îşi ridică privirea, aşteptând un răspuns. Ca şi cum aş avea unul.

— Nu…nu ştiu, spun într-un final. Nu ştiu.

În timp ce Sam continuă, îmi masez pentru o clipă ochii cu mâinile încleştate. Înţeleg acum de ce face Vicks chestia asta. Ideea e să alungi lumea exterioară, măcar pentru o clipă. Cum de n-am văzut chestia asta? Cum de n-am *văzut* nimic din ce se întâmpla?

Magnus şi Lucinda. Pare o glumă proastă. Unul din ei ar fi trebuit să-mi organizeze nunta. Celălalt ar trebui să fie implicat *în* nunta mea. Să-şi lege viaţa de *a mea*.

Dar stai aşa. Mă izbeşte un gând. Cine mi-a trimis mesajul anonim? Teoria lui Sam nu poate fi corectă, pentru că cineva trebuie să mi-l fi trimis. Nu putea fi nici unul din prietenii lui Magnus şi nu cunosc nici un prieten de-al Lucindei, aşa că cine naiba…

— Mai ţii minte când Magnus ţi-a zis că trebuia să se vadă cu un doctorand? Şi Lucinda a anulat brusc întâlnirea cu tine? Şi a trimis-o pe Clemency în locul ei? Dacă te uiţi la ore…

Sam continuă să vorbească, dar nici nu-l mai aud. Brusc mi-a stat inima-n loc. Desigur. Clemency.

Clemency.

Clemency e dislexică. Ea ar fi putut să scrie „logodnică“ în loc de „logodnic“. Ea ar fi fost prea îngrozită de Lucinda ca să semneze mesajul. Dar ar fi vrut ca eu să ştiu. Dacă există ceva ce-ar trebui să ştiu.

Iau telefonul cu degetele tremurânde şi caut din nou mesajul. Acum că-l recitesc, parcă aud vocea blândă, timidă, a lui Clemency rostind acele vorbe. Îmi aminteşte de ea. Pare stilul ei.

Clemency n-ar inventa aşa ceva. Probabil e convinsă că e adevărat. Probabil că a văzut ceva… a auzit ceva.

Mă sprijin de banchetă. Mă dor toate oasele. Mă simt epuizată, stoarsă, şi parcă-mi vine să plâng.

— … Mă rog.

Sam pare să-şi dea seama că nu-l mai ascult.

— Vreau să zic, e doar o teorie, atât.

Împăturește foaia și mi-o dă.

— Mulțumesc. Mulțumesc că faci asta.

— Eu…

Dă din umeri, puțin stânjenit.

— Cum ziceam. La asta mă pricep.

O vreme rămânem amândoi tăcuți, deși am senzația că încă mai comunicăm. Am impresia că gândurile noastre planează deasupra capetelor noastre, împletindu-se, descriind spirale, întâlnindu-se pentru o clipă, apoi despărțindu-se din nou. Pornind fiecare pe drumul său.

— Așadar, oftez într-un final. Nu te mai țin. E târziu. Mulțumesc pentru…

— Nu, mă întrerupe. Nu fi absurdă. *Eu* îți mulțumesc.

Dau din cap. Cred că amândoi suntem, probabil, prea vlăguiți ca să ținem discursuri.

— A fost…

— Da…

Îmi ridic privirea și fac greșeala de a mă uita în ochii lui, reflectând lumina felinarului. Și, pentru o clipă, gândul mă poartă înapoi…

Nu. *Nu*, Poppy. Nu s-a întâmplat cu adevărat. Nu te gândi la asta. Șterge acea amintire.

— Așadar. Hm.

Întind mâna spre mânerul portierei, silindu-mă să revin la realitate, în lumea rațiunii.

— Tot mai trebuie să-ți dau telefonul înapoi…

— Știi ce? Păstrează-l, Poppy. De-acum e-al tău.

Îmi apasă degetele pe telefon, strângându-le o clipă în mâna lui.

— L-ai câștigat. Și te rog nu te obosi să-mi mai transmiți restul mesajelor. De mâine, toate e-mailurile pentru mine vor fi trimise pe adresa noii mele asistente. Misiunea ta s-a încheiat.

— Ei bine, mulțumesc!

Deschid portiera – apoi, pradă unui impuls, mă întorc spre el.

— Sam… Sper c-o să fii OK.

— Nu-ți face griji pentru mine. Mă descurc.

Schițează zâmbetul lui minunat și brusc simt impulsul să-l strâng în brațe. E pe cale să-și piardă slujba și totuși și-a păstrat zâmbetul.

— Sper că *tu* vei fi OK. Îmi pare rău pentru… tot.

— Oh, *eu* o să fiu OK!

Râd nervos, deși habar n-am ce înseamnă asta de fapt. Viitorul meu soț și-o trage probabil cu cea care ne organizează nunta. În ce sens aș putea să fiu OK?

Șoferul își drege glasul și tresar. E miezul nopții. Mă aflu într-o mașină în mijlocul drumului. Haide, Poppy. Pune-i punct. Urnește-te. Conversația trebuie să se încheie aici.

Așa că, deși e ultimul lucru pe care-aș vrea să-l fac, mă silesc să cobor din mașină, să închid portiera și să strig „Noapte bună!“, apoi mă îndrept spre ușa de la intrare și-o deschid, pentru că știu instinctiv că Sam n-o să plece decât după ce se asigură c-am intrat. Apoi rămân în prag, urmărind mașina cu privirea.

Când ia colțul, îmi verific telefonul, cumva sperând, așteptând…

Dar ecranul rămâne întunecat și nu dă nici un semnal. Și, pentru prima dată după multă vreme, mă simt complet singură.

1. OK, n-o să-l înţeleagă. Ştiu.

2. OK, poate nu o gamă atât de largă.

3. Oare Magnus îşi face de cap cu doamna profesoară Wilson? Nu. În nici un caz. Are barbă.

4. Şi apropo, în ce sens am intrat în viaţa *ei?*

5. Şi ştacheta n-a fost niciodată prea sus la capitolul ăsta.

6. Eu cred că poate. Ţine de viteza de reacţie.

7. Încă o dilemă pentru Antony. Sau nu.

Treisprezece

Dimineaţa, ştirea e în toate ziarele. Pe prima pagină. Am dat fuga la chioşcul de ziare imediat ce m-am trezit şi am luat toate ziarele pe care le aveau.

Dau poze cu Sir Nicholas, cu primul-ministru, cu Sam, cu Ed Exton, ba chiar şi o poză cu Vicks în *Daily Mail*. Titlurile sunt presărate cu termeni cum ar fi „corupţie“, „campanie de denigrare“ şi „integritate“. Nota verbală e preluată în întregime de toate ziarele şi au chiar şi un citat oficial de la Nr. 10 legat de Sir Nicholas în calitatea sa de consilier guvernamental. Inclusiv două caricaturi distincte care-l reprezintă pe Sir Nicholas cu saci de bani pe care scrie „Fericire“.

Dar Sam are dreptate: părerile sunt împărţite. În mod vădit, unii ziarişti cred că Sir Nicholas chiar a scris acea notă. La fel de vădit, alţii cred că n-a făcut-o. Într-un ziar apare un editorial conform căruia Sir Nicholas e un tip arogant şi plin de el şi de bună seamă ia de mult timp mită; într-un altul se afirmă că Sir Nicholas e recunoscut pentru integritatea sa plină de modestie şi că e imposibil să fie el vinovatul. Dacă scopul lui Sam era să ridice semne de întrebare privind autenticitatea acuzaţiilor, cu siguranţă a reuşit.

I-am trimis un mesaj azi dimineaţă:

Eşti OK?

Dar nu mi-a răspuns. Bănuiesc că e prins. Ca să folosesc un eufemism.

În ceea ce mă priveşte, eu mă simt ca naiba. Mi-a luat câteva ore bune să adorm azi noapte, de nervi, dar apoi m-am trezit la şase, sărind ca arsă, cu inima bătând să-mi sară din piept, întinzând deja mâna spre telefon. Magnus îmi trimisese un mesaj alcătuit din trei cuvinte:

Mă distrez grozav. M xxx

Mă distrez grozav. Ce-mi spune chestia asta? Absolut nimic.

Poate că se distrează grozav, încântat că nu bănuiesc nimic despre amanta lui. Sau poate că se distrează grozav cu gândul la o viaţă de monogamie şi fidelitate, fără să aibă habar că, nu se ştie cum, Clemency şi-a făcut o idee greşită despre el şi Lucinda[1]. Sau poate că se distrează grozav după ce a hotărât să nu mă mai înşele niciodată şi îmi va mărturisi totul când se întoarce[2].

Nu mai rezist. Vreau că Magnus să fie aici, în aceeaşi ţară, în aceeaşi cameră cu mine. Trebuie să-l întreb „M-ai înşelat cu Lucinda?“ şi să văd ce-mi spune şi apoi, poate, vom reuşi să depăşim acest impas, iar eu voi putea hotărî cum să procedez. Până atunci, mă simt într-un soi de Purgatoriu.

Când mă ridic să-mi mai fac un ceai, îmi surprind reflexia în oglinda din baie şi tresar. Părul îmi stă ca naiba. Am mâinile pline de cerneală tipografică. Am arsuri la stomac şi sunt trasă la faţă. S-a dus naibii regimul meu de înfrumuseţare pentru nuntă. Conform planului, aseară ar fi trebuit să aplic o mască de hidratare a tenului. Nici măcar nu m-am demachiat.

Iniţial, ziua de azi era alocată pregătirilor pentru nuntă dar, de fiecare dată când mă gândesc la asta, simt o gheară în stomac şi îmi vine să plâng sau să zbier la cineva. (Mă rog, la Magnus.) Dar n-are rost să stau aici şi să clocesc. Trebuie să ies.

Trebuie să fac *ceva*. După câteva înghiţituri de ceai, mă hotărăsc să mă duc la lucru. N-am nici o programare, dar am nişte treburi administrative de care pot să mă ocup. Şi măcar asta o să mă oblige să fac un duş şi să mă adun.

Ajung prima şi stau în linişte şi pace, sortând dosarele pacienţilor, relaxându-mă printr-o activitate monotonă. Care durează vreo cinci minute, după care Angela intră fără chef pe uşă şi începe să zdrăngăne, pornind calculatorul, punând de cafea şi dând drumul la televizorul fixat pe perete.

— Chiar trebuie? întreb, strâmbându-mă când aud zgomotul.

Mă simt ca şi cum aş fi mahmură, chiar dacă n-am băut aproape deloc aseară, şi nu ţin morţiş să aud zarva asta. Dar Angela se uită lung la mine, ca şi cum aş fi încălcat un drept fundamental al omului.

— Întotdeauna mă uit la *Daybreak*.

N-are rost să mă cert cu ea. Aş putea foarte bine să mă mut cu dosarele în cabinetul meu, dar n-am energia necesară, aşa că îmi bag capul între umeri şi încerc să nu văd şi să nu aud.

— Ai un pachet!

Angela îmi trânteşte o gentuţă în faţă.

— StarBlu. E costumul de baie pe care l-ai comandat pentru luna de miere?

Mă uit la el fără să-l văd. Eram o cu totul altă persoană când am comandat asta. Îmi amintesc cum am intrat pe net într-o pauză de prânz ca să-mi aleg costumul de baie şi fusta de plajă. Nici într-o mie de ani nu mi-aş fi închipuit că, cu patru zile înainte de nuntă, voi sta aici, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să anulez toată treaba.

— … Şi, la ştirea zilei, discutăm despre suspiciuni de corupţie la nivel guvernamental.

Vocea prezentatorului îmi atrage atenţia.

— Invitatul nostru este cineva care-l cunoaşte de treizeci de ani pe Sir Nicholas Murray, Alan Smith-Reeves. Alan, e o poveste încurcată. Ce părere ai?

— Îl ştiu pe tipul ăla, spune Angela, plină de ea, când începe să vorbească Alan Smith-Reeves. Lucra în aceeaşi clădire cu mine la fostul meu job.

— Oh, aşa deci, încuviinţez politicoasă, în timp ce pe ecran apare o poză cu Sam.

Nu pot să mă uit. E de-ajuns să-l văd şi simt o durere în piept, dar nici măcar nu ştiu de ce. Să fie din cauză că are probleme? Să fie pentru că e singura persoană care ştie despre Magnus, în afară de mine? Să fie pentru că azi-noapte eram într-o pădure, în braţele lui, şi acum probabil că nu-l voi mai revedea niciodată?

— E destul de arătos, spune Angela, studiindu-l cu un ochi critic. E drăguţul lui Sir Nicholas?

— Nu! exclam, mai vehement decât aş fi vrut. Nu vorbi prostii!

— Bine! se strâmbă ea la mine. Ce-ţi pasă ţie, de fapt?

Nu pot să-i răspund. Trebuie să scap de-aici. Mă ridic.

— Vrei o cafea?

— Am pus deja. Bună dimineaţa.

Angela mă priveşte intrigată.

— Te simţi bine? Ce-i cu tine aici, de fapt? Credeam că ţi-ai luat liber.

— Voiam doar să rezolv nişte chestii.

Îmi iau geaca de blugi.

— Dar poate n-a fost o idee foarte bună.

— Iat-o!

Uşa se deschide, iar Ruby şi Annalise ţâşnesc înăuntru.

— Tocmai vorbeam despre tine! spune Ruby, surprinsă. Ce cauţi aici?

— Voiam să rezolv nişte hârţoage. Dar am plecat.

— Nu, nu pleca! Stai o clipă.

Ruby mă apucă de umăr, apoi se întoarce spre Annalise.

— Aşadar, Annalise. Ce-ar fi să-i *spui* lui Poppy chestia despre care vorbeam? Aşa nu mai trebuie să-i scrii o scrisoare.

Ooh. A adoptat expresia ei de directoare de şcoală. Şi Annalise pare ruşinată. Ce se întâmplă aici?

— Nu vreau s-o spun.

Annalise îşi muşcă buza, ca un copil de şase ani.

— O să-i scriu o scrisoare.

— Spune-i-o. Apoi ai scăpat.

Ruby o priveşte ţintă, cu acea expresie severă pe care nu poţi s-o ignori.

— OK!

Annalise trage aer în piept, uşor îmbujorată.

— Poppy, îmi pare rău că m-am purtat urât în privinţa lui Magnus deunăzi. Am greşit şi voiam doar să mă răzbun pe tine.

— Şi? o împunge Ruby.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut probleme. Magnus îţi aparţine ţie, nu mie. Îţi e menit ţie, nu mie. Şi n-o să mai pomenesc niciodată de faptul că am făcut schimb, încheie dintr-o răsuflare. Promit.

Pare atât de stânjenită, încât mă simt chiar mişcată. Nu-mi vine să cred că Ruby a reuşit chestia asta. Ar trebui să-i dea *ei* un post de conducere la White Globe Consulting. L-ar pune la punct pe Justin Cole în doi timpi şi trei mişcări.

— Ei bine… mulţumesc, spun. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Îmi pare nespus de rău, Poppy, să ştii.

Annalise îşi frânge mâinile, cu un aer foarte spăşit.

— Nu vreau să-ţi stric nunta.

— Annalise, crede-mă pe cuvânt. N-o să-mi strici nunta.

Zâmbesc, dar simt, îngrozită, c-o să-mi dea lacrimile.

Dacă îmi va strica ceva nunta, va fi faptul c-o să fie anulată. Că Magnus nu m-a iubit deloc, de fapt. Că am fost o imbecilă care s-a lăsat amăgită…

Oh, Doamne. Chiar o să-mi dea lacrimile.

— Drăguţă?

Ruby mă priveşte atent.

— Te simţi bine?

— Sunt bine! exclam, clipind întruna.

— Emoţiile dinaintea nunţii, spune Annalise. Oh, Doamne, Poppy, te transformi în sfârşit în Mirezilla? Haide! Te-ajut şi eu. Eu o să fiu domnizilla de onoare. Hai să mergem să facem o criză de isterie undeva. Asta o să-ţi schimbe dispoziţia.

Schiţez un zâmbet şi îmi şterg lacrimile. Nu ştiu cum să reacţionez. Să le spun despre Magnus? La urma urmelor, sunt prietenele mele şi simt nevoia să vorbesc cu cineva.

Dar, pe de altă parte, dacă totul chiar *e* o confuzie? N-am mai primit nici un semn de la Numărul Necunoscut[3]. Toată treaba se bazează pe presupuneri. Nu pot să încep să dau sfară-n ţară că Magnus mă înşală pornind de la un singur mesaj anonim.

Şi să mă trezesc că Annalise răspândeşte povestea pe Facebook şi-l numeşte „porc fustangiu“ şi începe să huiduiască în timpul cununiei4.

— Sunt doar obosită, spun într-un final.

— Un mic-dejun care să te înveselească! declară Ruby. Asta-ţi trebuie.

— Nu! exclam îngrozită. N-o să mă mai încapă rochia!

Presupunând că mai are loc nunta. Simt din nou că-mi vine să plâng. E îndeajuns de stresant să te pregăteşti de nuntă. Să te pregăteşti pentru nuntă *sau* pentru o posibilă anulare/despărţire în ultima clipă poate să te facă să albeşti peste noapte.

— Ba da, mă contrazice Ruby. Toată lumea ştie că miresele slăbesc cu două numere înainte de nuntă. Ai o marjă largă la dispoziţie, drăguţă. Profită de ea! Îndoapă-te! N-o să mai ai ocazia asta!

— *Chiar* ai slăbit cu două numere? întreabă Annalise, studiindu-mă cu o undă de invidie. Nu se poate.

— Nu, spun posomorâtă. Poate doar o jumătate de număr.

— Ei bine, asta-ţi dă oricum dreptul la o cafea cu lapte şi o gogoaşă, spune Ruby, luând-o spre ieşire. Haide. Trebuie să mănânci ceva pentru bună-dispoziţie. Avem o jumătate de oră. Hai să băgăm ceva la ghiozdan.

Când lui Ruby îi vine o idee, o şi pune-n practică. A pornit-o deja cu paşi mari pe trotuar şi intră la Costa, două case mai încolo. Când ajungem eu şi Annalise, ea se îndreaptă deja spre tejghea.

— ’Neaţa! începe voios. Vrem trei cafele cu lapte, trei gogoşi, trei cornuri simple, trei cornuri cu migdale…

— Ruby, încetează!

Mă bufneşte râsul.

— Trei pâinici cu ciocolată – o să le dăm pacienţilor dacă nu mai putem noi –, trei brioşe cu măr…

— Trei cutii de bomboane mentolate, intervine Annalise.

— Bomboane mentolate?

Ruby o priveşte dispreţuitor.

— *Bomboane mentolate?*

— Şi nişte melci cu scorţişoară, adaugă repede Annalise.

— Aşa mai vii de-acasă. Trei melci cu scorţişoară…

Îmi sună telefonul şi simt un gol în stomac. Oh, Doamne, cine-o fi? Dacă e Magnus?

Dacă e Sam?

Îl scot din buzunar şi mă trag mai departe de Ruby şi Annalise, care se ceartă legat de ce prăjituri să mai ia. Când mă uit la ecran, am o senzaţie de rău, parcă am o gheară în stomac. E Număr Necunoscut. Oricine-o fi mă sună în sfârşit.

Ăsta e. Acum voi afla adevărul. Indiferent care-ar fi acela. Sunt atât de emoţionată, încât efectiv îmi tremură mâna când răspund şi, la început, nu reuşesc să zic nimic.

— Alo? aud o voce de fată. Alo? Mă auziţi?

Oare e Clemency? Nu-mi dau seama.

— Bună, reuşesc să spun într-un final. Bună ziua. Poppy la telefon. Tu eşti, Clemency?

— Nu.

Fata pare surprinsă.

— Oh, înghit cu zgomot. Aşa deci.

Nu e Clemency? Cine-o fi, atunci? Mintea îmi goneşte frenetic. Cine altcineva ar fi putut să-mi trimită mesajul? Oare asta înseamnă că Lucinda *nu* e amestecată de fapt? Le văd pe Annalise şi Ruby studiindu-mă intrigate de la casă şi mă îndepărtez.

— Aşadar.

Încerc, disperată, să adopt un ton demn, mai curând decât tonul cuiva care va fi umilit la culme şi va trebui să-şi anuleze nunta.

— Voiaţi să-mi spuneţi ceva?

— Da. Trebuie să iau urgent legătura cu Sam Roxton.

Cu *Sam*?

Valul de tensiune care creştea în mine se sparge subit. Nu e Număr Necunoscut, până la urmă. Sau, cel puţin, e Alt Număr Necunoscut. Nu ştiu dacă sunt dezamăgită sau uşurată.

— De unde aveţi acest număr? mă întreabă fata. Îl cunoaşteţi pe Sam?

— Hm… da. Da, îl cunosc.

Încerc să mă adun.

— Îmi cer scuze. A fost o neînţelegere. V-am confundat cu altcineva. Vreţi să-mi lăsaţi un mesaj pentru Sam?

Rostesc cuvintele instinctiv, înainte să-mi dau seama că nu-i mai transmit mesajele lui Sam. Totuşi, pot să preiau un mesaj pentru el, nu? De dragul vremurilor de odinioară. Doar ca să-l ajut.

— Am încercat figura asta.

Are un ton cam arogant.

— Nu înţelegeţi. Trebuie să vorbesc cu el. Astăzi. Chiar acum. E urgent.

— Oh. Ei bine, pot să vă dau adresa lui de e-mail.

— Glumiţi, mă întrerupe iritată. Sam nu-şi citeşte niciodată e-mailurile. Dar, credeţi-mă, e vorba de ceva important. *Trebuie* să vorbesc cu el, cât mai repede posibil. E legat de telefon, de fapt. De telefonul la care vorbiţi acum.

Poftim?

Mă uit uimită la telefon, întrebându-mă dacă nu cumva o iau razna. De unde ştie o necunoscută la ce telefon vorbesc eu acum?

— Cine *eşti*? întreb uluită şi ea oftează din rărunchi.

— Nimeni nu-şi mai aminteşte de mine, aşa-i? Am fost asistenta lui Sam. Mă numesc Violet.

Slavă Domnului că n-am mâncat melcii cu scorţişoară, asta-i tot ce pot să zic. Se dovedeşte că Violet e ditamai lungana, cu picioare subţiri, ieşind din pantalonii scurţi de blugi fără tiv, şi pete negre în jurul ochilor, cu urme de machiaj5. Arată ca un hibrid între o girafă şi un maki.

S-a dovedit că stă în Clapham şi că poate să ajungă aici în cinci minute. Aşa că iat-o aici, la Costa, molfăind o lipie cu pui şi trăgând dintr-un suc natural. Ruby şi Annalise s-au întors la cabinet, din fericire, pentru că aş fi clacat dacă trebuia să le explic întreaga odisee. Totul e de-a dreptul suprarealist.

După cum mi-a repetat de mai multe ori Violet, dacă nu s-ar fi *întâmplat* să fie în Londra, între două contracte, şi nu s-ar fi *întâmplat* să vadă titlurile din ziare când s-a dus să-şi ia lapte, n-ar fi auzit în veci despre scandal. Şi, dacă nu s-ar fi *întâmplat* să aibă un dram de minte, nu ar fi realizat brusc că ea a ştiut tot timpul ce se întâmplă. Dar oare oamenii îi sunt recunoscători? Vor să audă ce are de zis? Nu. Sunt nişte

idioţi cu toţii.

— Ai mei sunt plecaţi într-o pacoste de *croazieră*, spune, pe un ton dispreţuitor. Am încercat să mă uit în agenda lor, dar nu ştiu cine e trecut la ce nume, da? Aşa c-am încercat să sun pe numărul lui Sam, apoi pe-al lui Nick… dar n-am dat decât de asistente prost-crescute. Nimeni n-a vrut să m-asculte. Dar trebuie să-i spun cuiva.

Bate cu palma în masă.

— Pentru că *ştiu* că se întâmplă ceva. Poate chiar am bănuit de la început? Dar Sam n-a vrut să m-asculte? Ai observat şi tu că nu te-ascultă niciodată?

Se uită pentru prima dată mai atent la mine.

— Tu cine eşti, de fapt? Mi-ai zis că l-ai ajutat. Cum adică?

— E cam complicat, spun, după o pauză. L-a lăsat cineva cu ochii-n soare.

— Oh, da?

Mai ia o gură din sendviş şi mă priveşte interesată.

— Cum aşa?

Oare chiar a uitat?

— Mă rog… ă… tu ai plecat fără să-i dai un preaviz. Mai ţii minte? Se presupunea că eşti asistenta lui?

— Coreeect.

Face ochii mari.

— Mda. Slujba aia chiar nu mi se potrivea. Şi cei de la agenţie m-au sunat şi mi-au zis să iau primul avion, aşa că…

Se încruntă, pe gânduri, ca şi cum şi-ar pune pentru prima dată problema asta.

— Bănuiesc că s-a cam înfuriat. Dar au destui angajaţi. Se descurcă el.

Dă nonşalant din mână.

— Aşadar, eşti angajată acolo?

— Nu.

Cum pot să-i explic?

— Am găsit telefonul acesta şi l-am împrumutat şi aşa am ajuns să-l cunosc pe Sam.

— Îmi amintesc de telefonul ăsta. Da.

Se uită lung la el, încreţindu-şi nasul.

— Nu răspundeam niciodată la el.

Îmi reţin cu greu un zâmbet. Probabil c-a fost cea mai incapabilă asistentă din istorie.

— Dar *de-asta* ştiu că se întâmpla ceva suspect.

Îşi termină sendvişul parcă aşteptând aplauze.

— Din cauza tuturor mesajelor. De pe ăla – şi arată spre telefon.

— Mesaje? Ce mesaje?

— Erau o mulţime de mesaje vocale pe el. Nu pentru Sam, pentru un tip pe nume Ed. Nu ştiam ce să fac cu ele. Aşa că le-am ascultat şi le-am notat. Şi nu mi-a plăcut cum sunau.

— De ce nu?

Inima îmi bate să-mi sară din piept.

— Erau toate de la acelaşi tip, care spunea ceva despre modificarea unui document. Cum o să procedeze. Cât va dura. Cât va costa. Chestii de-astea. Nu suna a lucru curat, ştii? Dar nu suna nici a ceva *ilegal*, nu neapărat.

Îşi încreţeşte nasul.

— Suna doar… bizar.

M-a luat cu ameţeală. Nu reuşesc să procesez. Mesaje vocale pentru Ed despre notă. Pe telefonul ăsta. Pe *telefonul ăsta*.

— I-ai spus lui Sam?

— I-am trimis un e-mail şi mi-a zis să le ignor. Dar eu n-am *vrut* să le ignor. Înţelegi ce vreau să zic? Pur şi simplu am avut o intuiţie.

Soarbe din sucul de fructe.

— Şi apoi azi dimineaţă deschid ziarul şi citesc declaraţiile lui Sam despre o notă verbală despre care zice c-a fost falsificată şi îmi zic, asta e!

Bate din nou cu palma în masă.

— *Asta* se întâmpla de fapt.

— Câte mesaje erau în total?

— Vreo patru? Cinci?

— Dar nu mai e nici unul acum. Cel puţin, eu n-am găsit nici unul.

Abia găsesc forţa de a întreba:

— Le-ai… le-ai şters?

— Nu!

Zâmbeşte triumfător.

— Asta-i faza! Le-am salvat. Mai precis le-a salvat prietenul meu, Aran. Copiam un mesaj într-o seară şi el îmi zice „Iubito, salvează-le în server.“ Şi eu zic „Cum salvez un *mesaj vocal*?“. Aşa c-a venit la birou şi mi le-a salvat pe toate într-un fişier. Poate să facă tot felul de chestii, adaugă, mândră. Lucrează şi el ca model, dar în paralel creează jocuri pe calculator.

— Un fişier?

Nu reuşesc s-o urmăresc.

— Aşadar, unde e fişierul acum?

— Probabil că e încă acolo, spune, ridicând din umeri. Pe computerul secretarei. Trebuie să fie o iconiţă cu „Mesaje vocale“ pe desktop.

O iconiţă pe computerul secretarei. Cum intri în biroul lui Sam. În tot acest timp, a fost chiar acolo, chiar sub nasul nostru…

— Oare mai e acolo?

Simt un val de panică.

— Nu l-o fi şters cineva?

— Nu văd de ce, ridică din umeri. Când am ajuns eu, nu ştersese nimeni nimic. Pe computer erau o grămadă de tâmpenii şi vechituri prin care trebuia să-mi croiesc drum.

Mai că-mi vine să râd isteric. Atâta panică. Atâtea eforturi. Şi am fi putut pur şi simplu să ne uităm pe computerul din antecamera biroului lui Sam.

— Oricum, eu plec în State mâine şi trebuia să spun cuiva, dar nu reuşesc să iau legătura cu Sam în momentul de faţă.

Clatină din cap.

— Am încercat prin e-mail, prin SMS, prin telefon… Îmi tot spun, dac-ai *şti* ce am să-ţi zic…

— Stai să încerc şi eu, spun, după o pauză, şi îi scriu un mesaj lui Sam.

Sam, sună-mă NEAPĂRAT. Chiar acum. E ceva legat de Sir Nicholas. S-ar putea să-ţi fie de ajutor. Nu-ţi irosesc timpul. Crede-mă. Sună-mă imediat. Te rog.

Poppy.

— Ei bine, mult succes.

Violet îşi dă ochii peste cap.

— După cum ziceam, nu poate fi contactat. Secretara lui mi-a zis că nu vorbeşte cu nimeni. Nu răspunde la e-mailuri, nu răspunde la telefon…

Se opreşte brusc când în încăpere răsună melodia lui Beyoncé. Pe ecran a apărut deja „Sam Mobil“.

— OK, spune, cu ochii cât cepele. Sunt impresionată.

Duc telefonul la ureche şi răspund.

— Bună, Sam.

— Poppy.

Vocea lui îmi înseninează ziua. Mi-aş dori să-i spun atâtea. Dar nu pot. Nu acum.

Poate că niciodată.

— Ascultă, îi spun. Eşti în birou? Du-te la computerul secretarei tale. Repede.

După o pauză infinitezimală, spune:

— OK.

— Uită-te pe desktop, îi spun. Există un director numit „Mesaje vocale“?

Urmează un scurt răstimp de tăcere – apoi aud vocea lui Sam.

— Da, există.

— OK! răsuflu uşurată.

Nici nu mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia.

— Trebuie să ai mare grijă de directorul acela. Şi acum ţi-o dau pe Violet.

— *Violet?*

Pare uluit.

— Sper că nu te referi la Violet, fosta mea secretară, cea cu capu-n nori.

— E lângă mine acum. Ascultă ce-are de zis, Sam. Te rog.

— Bună, Sam, spune Violet nonşalantă. Scuze că te-am lăsat cu ochii-n soare şi toate cele. Dar ai avut-o pe Poppy să te-ajute, nu-i aşa?

Cât vorbeşte ea, mă duc şi-mi mai iau o cafea, deşi sunt atât de surescitată, încât probabil că n-ar trebui să mai beau. A fost de-ajuns să-i aud vocea lui Sam şi m-a dat peste cap. Imediat am simţit nevoia să-i spun tot. Îmi doream să mă cuibăresc lângă el şi să-i cer sfatul.

Dar e imposibil. În primul rând, pentru că e îngropat până peste cap în propriile lui probleme. În al doilea rând, pentru că, ce mi-e el de fapt? Nu mi-e amic. Nu mi-e coleg. E doar un tip întâlnit întâmplător care n-are ce căuta în viaţa mea. Totul s-a sfârşit. Tot ce putem face e să ne luăm rămas-bun.

Poate c-o să ne trimitem mesaje stinghere din când în când. Poate că peste un an o să ne întâlnim stânjeniţi. O să fim amândoi schimbaţi şi o să ne salutăm stângaci, regretând deja decizia de a fi venit la întâlnire. O să râdem amintindu-ne cât de bizară a fost toată povestea cu telefonul. N-o să pomenim deloc de ce s-a întâmplat în pădure. *Pentru că nu s-a întâmplat cu adevărat.*

— Te simţi bine, Poppy?

Violet s-a oprit în faţa mea şi-mi flutură telefonul dinainte.

— Poftim.

— Oh!

Îmi vin în fire şi iau telefonul din mâna ei.

— Mersi. Ai vorbit cu Sam?

— A deschis fişierul în timp ce vorbea cu mine. E foarte entuziasmat. A zis să-ţi transmit că te sună mai târziu.

— Oh. Mă rog… nu e nevoie.

Îmi iau cafea.

— Treaba lui.

— Hei, mişto piatră.

Violet îmi înhaţă mâna[6].

— E smarald?

— Da.

— Marfă. Aşadar, cine-i norocosul?

Scoate un Iphone.

— Pot să-i fac o poză? Adun sugestii pentru când o să ajungă Aran multimiliardar. Aşadar, ţi l-ai ales chiar tu?

— Nu, îl pregătise deja când m-a cerut în căsătorie. E moştenire de familie.

— Romantic, aprobă Violet. Oho. Aşadar nu te-aşteptai să te ceară?

— Nu. Deloc.

— A fost ceva de genul „Drace!“?

— Cam aşa, da, încuviinţez.

Mi se pare foarte departe acum seara aceea în care Magnus m-a cerut în căsătorie. Eram atât de ameţită. Aveam senzaţia că păşisem într-un balon magic unde totul era perfect şi luminos şi nimic rău nu mă mai putea atinge. *Doamne*, cât de fraieră eram…

Simt o lacrimă căzându-mi pe obraz, înainte s-o pot opri.

— Hei.

Violet mă priveşte îngrijorată.

— Eşti OK?

— Nu-i nimic, zâmbesc, ştergându-mi ochii. Doar că… lucrurile nu merg prea grozav. S-ar putea ca logodnicul meu să mă fi înşelat şi nu ştiu ce să fac.

De cum am rostit cuvintele, deja mă simt mai bine. Inspir adânc şi îi zâmbesc lui Violet.

— Îmi pare rău. Prefă-te că n-ai auzit. Nu cred că te interesează.

— Nu. Nici o problemă.

Îşi ridică picioarele pe scaun şi mă priveşte ţintă.

— Cum de nu eşti sigură dacă te înşală sau nu? Ce te face să crezi că te-ar înşela?

— Cineva mi-a trimis un mesaj anonim. Atâta tot.

— Atunci ignoră-l.

Violet mă priveşte atent.

— Sau ceva îţi spune că-i adevărat? Pare genul de lucru pe care l-ar face?

Rămân tăcută o clipă. *Tare* mi-aş dori să pot spune „Niciodată! Nici într-o mie de ani!“. Dar îmi vin în minte prea multe momente. Momente pe care n-am vrut să le văd; pe care am ales să le ignor. Magnus flirtând cu diverse fete la petreceri. Magnus înconjurat de studentele lui, cuprinzându-le umerii cu un gest degajat. Magnus aproape molestat de Annalise.

Faza e că Magnus e popular în rândul fetelor. Şi lui îi cam plac.

— Nu ştiu, spun, fără să-mi ridic privirea din ceaşcă. Poate.

— Şi bănuieşti cu cine te-ar putea înşela?

— Poate.

— Şi-atunci?

Violet pare c-a intrat în priză.

— Înfruntă-i. Ai vorbit cu el? Ai vorbit cu ea?

— El e la Bruges, pentru petrecerea burlacilor. Nu pot să vorbesc cu el. Şi ea e…

Mă poticnesc.

— Nu, nu pot. Vreau să zic, e doar o posibilitate. Probabil că e complet nevinovată.

— Eşti *sigură* că e la petrecerea burlacilor? Întreabă Violet, ridicând din sprânceană, apoi zâmbeşte larg. Nu, doar te tachinam.

Îmi împunge amical braţul.

— Sunt sigură că acolo e. Gagico, eu trebuie să plec să-mi fac bagajul. Sper ca totul să se rezolve cu bine. Transmite-i salutări lui Sam.

Când iese din cafenea, vreo şase bărbaţi întorc capul după ea. Sunt sigură că dacă Magnus ar fi fost aici, ar fi întors şi el capul.

O vreme fixez posomorâtă cafeaua. Oare de ce îmi tot spune lumea c-ar trebui să înfrunt realitatea? *Chiar* înfrunt diverse lucruri. De multe ori. Dar nu e ca şi cum aş putea să mă duc să-i cer explicaţii lui Magnus în timpul petrecerii burlacilor sau s-o abordez pe Lucinda şi s-o acuz din senin. Vreau să zic, îţi trebuie *dovezi* pentru asta. Trebuie să ai *informaţii* clare. Un mesaj anonim nu e de-ajuns.

Din telefonul meu se revarsă din nou Beyoncé şi mă încordez involuntar. Să fie…

Nu. E Număr Necunoscut. Dar *care* Număr Necunoscut, la naiba? Iau o gură de cafea, să-mi fac curaj, şi răspund.

— Bună ziua, Poppy Wyatt la telefon.

— Bună ziua, Poppy. Mă numesc Brenda Fairfax. Sun din partea Hotelului Berrow. Am fost plecată în concediu câteva zile, altfel, desigur, aş fi sunat imediat. Îmi cer scuze.

Doamna Fairfax. După atâta timp. Mai că-mi vine să bufnesc în râs.

Când te gândeşti cu câtă disperare îmi doream s-o aud. Şi acum chestia asta chiar nu mai contează. Am recuperat inelul. Nimic nu mai contează. De ce mă sună, de fapt? L-am anunţat pe recepţioner că am găsit inelul. Toată treaba s-a lămurit.

— Nu-i nevoie să vă scuzaţi…

— Ba da! Ce încurcătură *groaznică*.

Pare foarte fâstâcită. Poate că recepţionerul i-a făcut morală. Poate i-a zis să mă sune şi să-şi ceară scuze.

— Vă rog, nu vă faceţi griji. M-am speriat un pic, dar acum totul s-a rezolvat.

— Şi era un inel atât de valoros!

— E în regulă, spun, încercând s-o liniştesc. Nu s-a întâmplat nici o nenorocire.

— Dar tot nu pricep! Una din chelneriţe mi-l adusese şi mă pregăteam să-l pun în seif, ştiţi. Asta mă pregăteam să fac.

— Sincer, nu e nevoie să-mi explicaţi.

Chiar mi-e milă de ea.

— Se mai întâmplă. A fost o alarmă de incendiu, n-aţi mai ştiut ce faceţi…

— Nu!

Doamna Fairfax pare puţintel cam ofensată.

— Nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. După cum ziceam, mă pregăteam

să-l pun în seif. Dar, până să apuc să fac asta, o altă doamnă a dat fuga spre mine şi mi-a zis că e inelul ei. O altă invitată.

— O altă invitată? întreb, după o pauză, buimăcită.

— Da! A zis că e inelul ei de logodnă şi că-l căutase disperată peste tot. Era foarte convingătoare. Chelneriţa a confirmat că stătuse la acea masă. Şi apoi şi l-a pus pe deget. Ei bine, cum puteam eu să-i pun la îndoială spusele?

Mă frec la ochi, întrebându-mă dac-am auzit bine.

— Vreţi să spuneţi că altcineva mi-a luat inelul? Şi-a pretins că era al ei?

— Da! A declarat sus şi tare că inelul îi aparţine. Şi l-a pus imediat pe deget şi i se potrivea. De fapt, îi venea foarte bine. Ştiu că, tehnic, ar fi trebuit să-i cer o dovadă că-i aparţine şi, în urma acestui incident nefericit, *vom* revizui protocolul oficial…

— Doamnă Fairfax, o întrerup, fără să-mi pese câtuşi de puţin de protocolul oficial. Pot să vă întreb dacă… era cumva o persoană brunetă, cu părul lung? Şi purta o bentiţă cu strasuri?

— Da. Brunetă, părul lung, purta, cum spuneţi, o bentiţă de strasuri şi o rochie portocalie, *superbă*.

Închid ochii, nevenindu-mi a crede. Lucinda. Era Lucinda.

Inelul nu i s-a agăţat în căptuşeala de la geantă. L-a luat dinadins. Ştia cât de panicată voi fi. Ştia cât de important este. Dar l-a luat şi a pretins că e al ei. Dumnezeu ştie de ce.

Când îmi iau rămas-bun de la doamna Fairfax îmi zvâcnesc tâmplele. Gâfâi şi-mi încleştez mâinile. Până aici. N-oi avea eu dovezi că se culcă cu Magnus, dar cu siguranţă pot s-o iau la întrebări în legătură cu asta. Şi o s-o fac chiar acum.

De fapt, nu ştiu cu ce se ocupă Lucinda azi. Nu mi-a mai trimis nici un mesaj sau e-mail de vreo două zile, ceea ce e un lucru neobişnuit. Efectiv îmi tremură mâinile în timp ce-i scriu mesajul.

Bună, Lucinda! Cum merge? Ce mai faci? Pot să te-ajut? Poppy

Îmi răspunde aproape imediat:

Mai rezolv nişte chestii pe-acasă. Nu-ţi face griji, n-ai cu ce să mă ajuţi. Lucinda

Lucinda locuieşte în Battersea. Fac douăzeci minute cu taxiul până acolo. N-am de gând să-i las răgazul să inventeze ceva. O s-o iau prin surprindere.

Chem un taxi şi spun adresa, apoi mă sprijin de banchetă, încercând să-mi păstrez curajul şi calmul, deşi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai buimăcită mă simt. Lucinda mi-a luat inelul. Asta înseamnă că e o *hoaţă*? Oare a făcut o copie după el şi a păstrat originalul ca să-l vândă? Mă uit la inelarul meu, cuprinsă brusc de îndoială. Oare pot fi sigură că e originalul?

Sau voia cumva să mă ajute? A uitat că e la ea? Oare ar trebui să-i acord prezumţia de nevinovăţie…

Nu, Poppy. Nici gând.

Când ajung în faţa blocului ei de cărămidă roşie, un tip în blugi tocmai deschide uşa de la intrare. Mă furişez repede după el şi urc cele trei rânduri de scări

până la apartamentul Lucindei. Aşa o s-o iau complet pe neaşteptate.

Poate c-o să-mi deschidă uşa cu inelul veritabil pe deget, plus alte bijuterii furate de la prieteni care nu bănuiesc nimic. Poate n-o să-mi răspundă nimeni la uşă pentru că ea e în Bruges, de fapt. Poate-o să-mi deschidă Magnus, înfăşurat într-un cearşaf…

Oh, Doamne. *Încetează*, Poppy.

Bat la uşă cum ar bate un curier şi, probabil că mi-a ieşit figura, pentru că deschide larg uşa, cu o expresie iritată, cu telefonul la ureche, rămânând apoi ţintuită locului, cu gura căscată.

O privesc lung, fără o vorbă. Mă uit dincolo de ea, la valiza mare din hol, la paşaportul pe care-l ţine-n mână, şi din nou la valiză.

— Cât de repede posibil, spune. La Terminalul [4]. Mulţumesc.

Închide şi mă priveşte furioasă, provocându-mă parcă s-o întreb ce face.

Îmi muncesc creierul încercând să găsesc o replică inspirată şi caustică, dar copilul din mine mi-o ia înainte.

— Mi-ai luat inelul!

În timp ce-mi ţâşnesc cuvintele de pe buze, simt cum mă îmbujorez la faţă, ceea ce intensifică impresia generală. Poate-ar trebui şi să bat din picior.

— Oh, pentru Dumnezeu.

Lucinda strâmbă dispreţuitor din nas, ca şi cum să acuzi persoana care-ţi organizează nunta de furt e o încălcare gravă a codului bunelor maniere.

— L-ai recuperat, nu?

— Dar l-ai *luat*!

Intru în apartamentul ei, deşi nu m-a poftit înăuntru, şi, fără să vreau, mă uit în jur. N-am mai fost în apartamentul Lucindei până acum. E destul de elegant şi evident a angajat un decorator, dar e o harababură de lucruri aruncate grămadă, pe toate suprafeţele, şi pahare de vin peste tot. Nu-i de mirare că insistă să ne întâlnim în holurile hotelurilor.

— Uite ce e, Poppy, oftează îmbufnată. Am treabă, OK? Dacă ai venit să faci remarci prost-crescute, va trebui să te rog să pleci!

Pardon?

Ea e cea care-a făcut un lucru urât. Ea e cea care-a luat un inel de logodnă nepreţuit şi a pretins că-i al ei. Cum a reuşit s-o dea cotită şi să dea impresia că *eu* sunt cea care a greşit, prin simplul fapt că am pomenit de asta?

— Acum, dacă ai terminat, chiar *sunt* ocupată…

— Stai aşa.

Sunt surprinsă de tonul meu hotărât.

— N-am terminat. Vreau să ştiu motivul pentru care mi-ai luat inelul. Aveai de gând să-l vinzi? Aveai nevoie de bani?

— Nu, n-aveam nevoie de bani.

Îmi aruncă o privire cruntă.

— Vrei să ştii de ce l-am luat, domnişoară Poppy? Pentru că ar fi trebuit să fie *al meu*.

— *Al tău?* Cu…

Nu reuşesc să pronunţ nici cuvântul până la capăt, darmite o întreagă propoziţie.

— Doar ştii că eu şi Magnus am fost împreună.

Aruncă chestia asta degajat, ca şi cum ar pune o mostră de material pe masă.

— Poftim? Nu! Nimeni nu mi-a spus asta. Aţi fost logodiţi?

Mintea mea se cutremură sub efectul şocului. Magnus a avut o relaţie cu Lucinda? Magnus a mai fost *logodit*? N-a pomenit niciodată de o fostă logodnică, cu atât mai puţin c-ar fi fost Lucinda. Cum de nu ştiu nici unul din lucrurile astea? Ce se *întâmplă* aici?

— Nu, n-am fost niciodată logodiţi, spune ea îmbufnată, apoi îmi aruncă o privire ucigătoare. Dar ar fi trebuit să fim. M-a cerut în căsătorie. Cu inelul ăla.

Simt o gheară în piept şi nu-mi vine să cred. Magnus a cerut în căsătorie pe altcineva cu *inelul meu*? Cu *inelul nostru*? Aş vrea să mă întorc şi să plec, să fug, să-mi astup urechile… dar nu pot. Trebuie să aflu tot adevărul. Nimic nu pare să mai aibă vreo logică.

— Nu înţeleg. Nu pricep. Ai zis că ar fi *trebuit* să fiţi logodiţi. Ce s-a întâmplat?

— I-a pierit curajul, asta s-a întâmplat, spune ea furioasă. Laş nenorocit!

— Oh, Doamne. În ce stadiu? Planificaserăţi deja nunta? Nu ţi-a *tras clapa*, nu? întreb, îngrozită brusc. Nu te-a părăsit la altar?

Lucinda închide ochii ca şi cum retrăieşte momentul. Acum îi deschide şi îmi aruncă o privire veninoasă.

— *Mult* mai rău. A clacat în timpul cererii în căsătorie, la naiba.

— Poftim?

Mă uit lung la ea, fără să pricep.

— Ce vrei să…

— Eram într-o vacanţă la schi, acum doi ani.

Fruntea i se încreţeşte în timp ce-şi aminteşte.

— Nu eram proastă, ştiam c-a luat inelul familiei la el. Ştiam c-are de gând să mă ceară de soţie. Aşa că într-o seară cinasem şi eram doar noi doi în cabană. Focul ardea în şemineu şi el a îngenuncheat pe covor şi a scos o cutiuţă. A deschis-o şi înăuntru era un inel superb, de colecţie, cu smarald.

Lucinda face o pauză, respirând poticnit. Eu nu îndrăznesc nici să clipesc.

— M-a luat de mână şi mi-a zis „Lucinda, draga mea, vrei să…“

Trage aer în piept ca şi cum abia poate să continue.

— Şi voiam să spun „da“! Eram gata! Aşteptam numai să termine ce avea de spus. Dar apoi s-a oprit. A început să transpire. Şi apoi s-a ridicat şi a zis „La naiba. Îmi pare rău, nu pot să fac chestia asta. Îmi pare rău, Lucinda“.

N-a făcut-o. *N-a făcut-o*. Mă uit fix la ea, nevenindu-mi a crede, cât pe-aci să izbucnesc în râs.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Am zbierat „*Ce* să faci, dobitocule? Nici măcar nu m-ai cerut în căsătorie, la naiba!“. Dar el n-a mai zis nimic. A închis cutiuţa şi a pus inelul deoparte. Şi asta a fost tot.

— Îmi pare rău, spun, patetic. E groaznic.

— I-e atât de teamă să-şi ia un angajament, încât nu s-a putut angaja la a face o *cerere* în căsătorie, naiba să-l ia! N-a putut nici măcar *asta* să ducă până la capăt!

E neagră de furie şi nu pot s-o învinovăţesc.

— Atunci, de ce naiba ai acceptat să-i organizezi nunta? întreb, uimită. Asta nu-ţi pune sare pe rană, zi de zi?

— Măcar atât putea să facă, să-şi răscumpere greşeala.

Mă priveşte încruntată.

— Aveam nevoie de o slujbă. Deşi, de fapt, mă gândesc să optez pentru altă carieră. Să planifici o nuntă e un *coşmar*, la naiba.

Nu-i de mirare că Lucinda a fost atât de irascibilă în tot acest răstimp. Nu-i de mirare că e atât de agresivă cu mine. Dac-aş fi ştiut măcar o *clipă* că e o fostă iubită de-a lui Magnus…

— N-aveam de gând să păstrez inelul, adaugă îmbufnată. Voiam doar să te sperii un pic.

— Ei bine, ai reuşit de minune.

Nu-mi vine să cred c-am primit-o pe femeia asta în viaţa mea, că i-am făcut confidenţe, că i-am mărturisit toate speranţele mele pentru ziua nunţii… şi că e o „fostă“ de-a lui Magnus. Cum a putut el să lase să se întâmple una ca asta? Cum şi-o fi închipuit c-o să meargă?

Mă simt ca şi cum mi s-ar fi luat un văl de pe ochi. Am senzaţia că mă trezesc în sfârşit la realitate. Şi încă nu mi-am înfruntat teama cea mai mare.

— Am motive să cred că te-ai culcat cu Magnus, îmi scapă vorbele din gură. Nu când eraţi împreună, vreau să zic. Acum. Recent. Săptămâna trecută.

Se lasă tăcerea şi îmi ridic privirea, sperând că va nega în stilul ei caustic. Dar, când îi întâlnesc privirea, îmi întoarce spatele.

— Lucinda?

Îşi înşfacă valiza şi începe s-o tragă spre uşă.

— Plec. M-am săturat de toată povestea asta. Merit o vacanţă. Dacă trebuie să mai vorbesc chiar şi-o secundă despre nunţi…

— *Lucinda?*

— Oh, pentru Dumnezeu! exclamă ea, iritată. Poate că m-am culcat cu el de câteva ori, de dragul vremurilor de demult. Dacă nu reuşeşti să-l ţii în lesă, n-ar trebui să te măriţi cu el.

Îi sună telefonul şi răspunde.

— Bună. Da. Cobor imediat. Scuze.

Mă împinge afară din apartament, trânteşte uşa şi-o încuie de două ori.

— Nu poţi să *pleci* pur şi simplu!

Tremur toată.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat!

— Ce vrei să-ţi spun?

Îşi aruncă mâinile în lături.

— Chestiile astea se întâmplă. N-ar fi trebuit să afli, dar asta e.

Îşi împinge valiza în lift.

— Oh, şi apropo, dacă-ţi închipui cumva că noi două suntem singurele fete pentru care a scos inelul din seif, mai gândeşte-te. Suntem ultimele pe o lungă listă, drăguţă.

— Poftim?

Simt că mi se taie respiraţia.

— Ce fel de listă? Lucinda, aşteaptă! Despre ce vorbeşti?

— Găseşte singură răspunsul, Poppy. E problema ta. Eu am rezolvat cu florile şi programul slujbei şi bomboanele de nuntă şi nenorocitele de… linguriţe pentru desert.

Apasă pe buton şi uşile liftului se închid încet.

— Te las pe tine să te ocupi de asta.

1. OK, puţin probabil.

2. OK, şi mai puţin probabil.

3. A.k.a. Clemency. Probabil.

4. Şi dacă vă închipuiţi că n-ar face asta, n-o cunoaşteţi pe Annalise.

5. Fie ăsta e un look de fiţe, cum vezi în revistele de modă, fie nu s-a demachiat ieri. (Pe bune acum. *Eu* vorbesc.)

6. Nimeni nu mi-a mai înhăţat mâna să se uite la inel. Asta e categoric o invadare a spaţiului meu personal.

Paisprezece

După plecarea Lucindei, rămân nemişcată câteva minute bune, în stare de şoc. Apoi, brusc, îmi vin în fire. Mă îndrept spre casa scării şi cobor. Când ies din bloc, îmi închid telefonul. Nu vreau să-mi distragă nimic atenţia. Am nevoie să reflectez. Am nevoie să fiu singură. Cum spunea şi Lucinda, trebuie să găsesc singură răspunsul.

O iau la pas pe trotuar fără să-mi pese încotro merg. Gândurile îmi gravitează în jurul a ceea ce ştiu sigur, a presupunerilor, a speculaţiilor, şi înapoi la ceea ce ştiu. Dar, treptat, pe măsură ce merg, gândurile par să mi se aşeze. Am luat o hotărâre fermă. Am un plan.

Nu ştiu de unde izvorăşte hotărârea mea subită: dacă Lucinda mi-a dat un impuls sau dacă m-am săturat în sfârşit să evit confruntările şi să mă consum în sinea mea. Dar o să înfrunt această situaţie. Partea cea mai ciudată e că aud în minte vocea lui Sam încurajându-mă, îndemnându-mă şi spunându-mi că pot s-o fac. Şi asta îmi dă curaj. Îmi dă încredere în forţele mele. O să fiu O Nouă Poppy.

Când ajung la colţul străzii Battersea Rise, mă simt pregătită. Îmi scot telefonul, îl deschid şi, fără să citesc nici unul din mesajele noi, apăs pe numărul lui Magnus. Desigur că nu-mi răspunde, dar nici nu mă aşteptam.

— Bună, Magnus, spun pe tonul cel mai serios şi ferm de care mă simt în stare. Sună-mă cât de curând posibil. Trebuie să discutăm ceva.

OK. Bun. E o atitudine sobră. Un mesaj scurt şi la obiect pe care să-l înţeleagă. Acum închide.

Închide, Poppy.

Dar nu pot. Mă simt ca şi cum mâna mi-ar fi lipită de telefon. Când comunic cu el, sau chiar şi cu mesageria lui, mă simt descoperită complet. Vreau să-i vorbesc. Vreau să-i aud vocea. Vreau să ştie cât de şocată şi rănită mă simt.

— Pentru că… am aflat ceva, OK? mă trezesc că-i spun. Am vorbit cu buna ta prietenă, *Lucinda*.

Accentuez un pic „Lucinda“, cu vocea încărcată de furie.

— Şi ce mi-a zis m-a cam şocat, ca să nu zic mai mult, aşa că trebuie să vorbim cât mai repede posibil. Pentru că, dacă nu cumva ai vreo explicaţie miraculoasă, ceea ce nu cred că ai, pentru că de ce ar *minţi* Lucinda? Pentru că *cineva* minte cu siguranţă, Magnus. Cineva sigur…

Biip.

La naiba, s-a întrerupt.

Închid din nou telefonul, ocărându-mă în sinea mea. S-a ales praful de mesajul scurt şi la obiect. S-a ales praful de Noua Poppy. Nu aşa trebuia să iasă.

Oricum, nu contează. Măcar l-am sunat. Măcar nu mi-am astupat ochii şi urechile, încercând să evit toată treaba. Şi acum, următorul lucru de pe listă. Ies în stradă, ridic mâna şi chem un taxi.

— Bună ziua, spun, urcându-mă în maşină. În Hampstead, vă rog.

Ştiu că Wanda e acasă azi, pentru că a zis că se pregăteşte pentru o emisiune la radio la care trebuie să participe diseară. Şi, într-adevăr, când mă apropii de casă, dinăuntru se aude urlând muzica. Habar n-am dacă e şi Antony acasă, dar nu-mi pasă. Pot să audă amândoi ce am de zis. Mă îndrept spre casă tremurând, ca şi deunăzi – dar altfel. Într-un mod pozitiv. Într-un mod care spune „să-i dăm drumul“.

— Poppy!

Wanda îmi deschide cu un zâmbet larg.

— Ce surpriză plăcută!

Îmi trage o ştampilă, apoi se uită mai atent la mine.

— Ai venit într-o vizită de curtoazie sau voiai să…

— Trebuie să vorbim.

Pentru un scurt răstimp se lasă tăcerea. Îmi dau seama că a realizat că nu mă refer la o simplă şuetă.

— Înţeleg. Ei bine, poftim înăuntru!

Îmi zâmbeşte din nou, dar colţurile lăsate ale ochilor şi buzele uşor încreţite îi trădează neliniştea. Wanda are o figură foarte expresivă: tenul ei ca un trandafir englezesc e palid şi fragil precum hârtia creponată şi ridurile din jurul ochilor ei se încreţesc în nenumărate forme, în funcţie de starea ei de spirit. Cred că aşa se întâmplă când nu ţi-ai injectat botox, nu te machiezi şi nu mergi la solar. În loc de astea, chipul tău are expresii.

— Să pun de-o cafea?

— De ce nu?

O urmez în bucătărie, unde e o dezordine de vreo zece ori mai mare decât pe vremea când stăteam aici cu Magnus. Strâmb involuntar din nas din cauza mirosului neplăcut din încăpere, care probabil vine de la buchetul de flori încă nedesfăcut, ce se ofileşte încet pe bufet. În chiuvetă se află un pantof bărbătesc, precum şi o perie de păr, şi pe toate scaunele tronează teancuri de dosare vechi de carton.

— Ah.

Wanda arată nelămurit în jur ca şi cum ar spera că unul din scaune s-ar putea elibera ca prin magie, de unul singur.

— Tocmai făceam puţină ordine. Cât de departe trebuie să mergi cu arhivatul? *Aceasta* e întrebarea.

Odinioară m-aş fi chinuit să găsesc o remarcă inteligentă despre arhive. Dar acum o privesc în ochi şi-i spun fără ocolişuri:

— De fapt, despre altceva voiam să vorbim.

— Aşa e, zice Wanda după o pauză. Mă gândeam eu. Hai să ne aşezăm.

Ia un teanc de dosare de pe un scaun, scoţând la iveală un peşte mare înfăşurat în hârtie. OK. Deci de la asta venea mirosul.

— *Acolo* era. Extraordinar.

Se încruntă, şovăie o clipă, apoi pune dosarul la loc peste el.

— Hai să încercăm în salon.

Mă aşez pe una din canapelele cu noduri şi Wanda îşi trage un fotoliu de pe vremuri, îmbrăcat în goblen, în faţa mea. Mirosul încăperii, o combinaţie de fum, covoare Kilim vechi şi flori uscate, te copleşeşte. Prin ferestrele cu vitralii originale se revarsă o lumină aurie. Camera asta e Tavish prin definiţie. Ca şi Wanda. A adoptat poziţia ei obişnuită, intransigentă, cu genunchii depărtaţi, cu fusta ei în stil tirolez drapată în jurul ei, cu capul aplecat înainte, cu părul ei ciufulit, vopsit cu henna, căzându-i peste faţă.

— Magnus – încep – şi mă şi poticnesc.

— Da?

— Magnus…

Mă poticnesc din nou. Pentru o clipă domneşte tăcerea.

Femeia asta joacă un rol atât de important în viaţa mea, dar abia dac-o cunosc.

Avem o relaţie civilizată, distantă, în cadrul căreia n-am discutat decât despre lucruri lipsite de importanţă. Acum am senzaţia că sunt pe punctul de a sfâşia paravanul dintre noi. Dar nu ştiu cum să încep. Cuvintele mi se învolburează în minte ca un roi de muşte. Trebuie să prind una.

— Câte fete a cerut Magnus în căsătorie?

Nu-mi propusesem să încep aşa, dar, de fapt, de ce nu?

Wanda pare prinsă cu mâţa-n sac.

— Poppy!

Înghite în sec.

— Dumnezeule. Cred sincer că Magnus… Asta e o chestiune…

Îşi trece mâinile peste faţă şi observ că are unghiile murdare.

— Magnus e la Bruges. Nu pot să vorbesc cu el. Aşa că am venit să vorbesc cu tine.

— Am înţeles.

Expresia ei devine gravă.

— Lucinda mi-a zis că e un întreg şir şi că eu şi ea suntem ultimele pe listă. Magnus nu mi-a pomenit de nimeni altcineva. Nu mi-a zis nici măcar că a avut o relaţie cu Lucinda. *Nimeni* nu mi-a zis.

Fără să vreau, în tonul meu se strecoară o notă înciudată.

— Poppy. Chiar n-ar trebui…

Îmi dau seama că-şi găseşte cu greu cuvintele.

— Magnus ţine foarte mult la tine şi chiar n-ar trebui să-ţi faci griji… în legătură cu asta. Eşti o fată foarte drăguţă.

O vrea ea să fie amabilă, dar felul în care o spune mă face să mă încordez. Ce înţelege ea prin „foarte drăguţă“? Oare e un fel condescendent de a-mi spune „Nu te duce capul, dar arăţi OK?“.

Trebuie să-i spun ceva. Trebuie. Acum ori niciodată. Hai, Poppy.

— Wanda, mă faci să mă simt inferioară.

Cuvintele îmi ţâşnesc de pe buze.

— Chiar mă consideri inferioară vouă sau e doar impresia mea?

Oof. Am zis-o. Nu-mi vine să *cred* că i-am zis asta cu voce tare.

— Poftim?

Wanda a făcut ochii aşa mari, încât observ pentru prima dată cât de albaştri sunt, de un albastru viu, ca brebeneii. Sunt uluită de cât de şocată pare, dar acum nu mai pot să dau înapoi.

— Am un sentiment de inferioritate când sunt aici, spun, simţind un nod în gât. Întotdeauna. Şi mă întrebam doar dacă mă consideraţi cu adevărat astfel sau…

Wanda îşi înfige mâinile în părul ei ciufulit. Găseşte un creion, îl scoate şi îl pune, absentă, pe masă.

— Cred că amândouă avem nevoie de o tărie, spune într-un final.

Se ridică greoi din fotoliul căruia i s-au lăsat arcurile şi toarnă două pahare de whisky dintr-o sticlă din bar. Îmi întinde unul, îl duce la gură pe-al ei şi ia o duşcă zdravănă.

— M-ai cam dat peste cap.

— Îmi pare rău.

Imediat mă simt prost.

— Nu!

Ridică mâna să mă oprească.

— În nici un caz! Draga mea! *Nu* trebuie să-ţi ceri scuze pentru exprimarea *bona fide* a felului cum percepi tu situaţia, indiferent dacă e un construct sau nu.

Habar n-am ce tot zice acolo. Dar cred că încearcă să fie amabilă.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, continuă, dacă te-ai simţit vreodată stânjenită, cu atât mai mult „inferioară“. Deşi e o idee atât de absurdă încât nici nu pot să…

Se întrerupe, cu un aer intrigat.

— Poppy, pur şi simplu nu înţeleg. Pot să întreb ce te-a făcut să crezi asta?

— Sunteţi cu toţii atât de inteligenţi.

Ridic din umeri, stânjenită.

— Publicaţi chestii în reviste de specialitate şi eu nu public nimic.

Wanda a rămas interzisă.

— Dar de ce ar trebui să publici chestii în reviste de specialitate?

— Pentru că…

Îmi scarpin nasul.

— Nu ştiu. Nu e vorba de asta. Sunt chestii… cum ar fi că nu ştiu cum se pronunţă Proust.

Wanda pare şi mai intrigată.

— În mod vădit, ştii cum se pronunţă.

— OK, acum ştiu! Dar *nu ştiam*. La prima noastră întâlnire am făcut numai gafe şi Antony a zis că diploma mea în fizioterapie e ceva „năstruşnic“ şi am fost aşa stânjenită…

Mă poticnesc, simţind brusc un nod în gât.

— Ah.

Văd o scânteie în ochii Wandei.

— Acum, nu trebuie să-l iei niciodată în serios pe Antony. Nu te-a avertizat Magnus? Are un simţ al umorului, cum să-i spunem, mai „alunecos“. I-a jignit pe atât de mulţi din prietenii noştri cu glume deplasate, încât deja am pierdut numărătoarea.

Îşi dă ochii peste cap, pentru o clipă doar.

— Chiar *e* un om bun dincolo de toate astea, după cum o să descoperi.

Nu mă simt în stare să-i răspund, aşa că iau o gură de whisky. Nu beau whisky de obicei, dar ăsta e exact ce-mi trebuia. Când îmi ridic privirea, Wanda mă fixează atent.

— Poppy, nu suntem înclinaţi spre *efuziuni* sentimentale. Dar, crede-mă, Antony are o părere foarte bună despre tine, ca şi mine. S-ar întrista foarte tare dacă ar afla de neliniştile tale.

— Atunci care-a fost faza cu cearta din biserică? mă trezesc aruncându-i, înfuriată, până să mă pot stăpâni.

Wanda arată ca şi cum tocmai i-aş fi tras o palmă.

— Ah. Ne-ai auzit. Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama.

Mai ia o gură de whisky, cu un aer chinuit.

Brusc, mi s-a luat de politeţuri şi de bătut apa-n piuă. Vreau să intru în miezul problemei.

— OK.

Las paharul din mână.

— Mă aflu aici pentru că am aflat că Magnus s-a culcat cu Lucinda. Aşa că vreau să anulez nunta. Ca urmare, ai putea măcar să fii sinceră şi să recunoşti cât de mult m-aţi detestat de la început.

— *Lucinda?*

Wanda îşi duce mâna la gură, părând şocată la culme.

— Oh, Magnus. *Pramatia*. Oare *când* i-o veni mintea la cap?

Pare foarte afectată de veste.

— Poppy, îmi pare nespus de rău. Magnus este… cum să spun? O persoană cu anumite slăbiciuni.

— Aşadar… aţi bănuit c-ar putea să facă asta? întreb, uitându-mă fix la ea. A mai făcut-o?

— Mă temeam c-o să facă o prostie, spune, după o pauză. Mă tem că, oricâte calităţi o fi moştenit Magnus de la noi, n-a moştenit şi simţul datoriei. De-asta ne făceam griji în legătură cu nunta. Magnus are antecedente în ceea ce priveşte intrarea pripită în relaţii sentimentale, după care dă înapoi, se răzgândeşte, complică lucrurile pentru toată lumea…

— Aşadar a *mai* făcut-o şi altădată.

— Într-un fel, se strâmbă ea. Deşi niciodată n-am ajuns până la biserică. A mai avut trei logodnice şi înţeleg că Lucinda a fost cât pe-aci să devină a patra. Când ne-a anunţat, *din nou*, că se însoară cu o fată pe care abia a cunoscut-o, mă tem că nu ne-am grăbit să sărbătorim.

Mă priveşte cu o expresie sinceră.

— Ai dreptate. Într-adevăr, am încercat să-l facem să se răzgândească atunci, în biserică, în mod vehement. Ne gândeam că ar trebui să petreceţi un an împreună, ca să vă cunoaşteţi mai bine. În nici un caz nu ne doream să fii rănită din cauza prostiei fiului nostru.

Mă simt ameţită. Habar n-aveam că Magnus a mai cerut pe cineva în căsătorie înaintea mea. Cu atât mai puţin patru fete, cu Lucinda cu tot (care înseamnă jumătate). Cum e posibil? Oare e vina mea? L-am întrebat vreodată explicit în legătură cu trecutul lui?

Da. Da! *Normal* că l-am întrebat. Îmi amintesc întreaga scenă. Eram împreună în pat, după cina aceea la restaurantul chinezesc. Ne-am povestit despre toate relaţiile noastre de dinainte. Şi OK, am tăiat şi eu un picuţ la montaj[1], dar n-am sărit peste *patru cereri în căsătorie*. Magnus nu mi-a zis o vorbă. Nici o vorbă. Dar toţi ceilalţi ştiau.

Acum, desigur, privirile stranii pe care şi le aruncau Antony şi Wanda şi încordarea din vocile lor se explică. Am fost atât de paranoică. Mi-am închipuit că se refereau la cât de varză sunt.

— Am crezut că mă detestaţi, spun, mai mult pentru mine. Şi am crezut că v-aţi supărat că a folosit inelul familiei pentru că… nu ştiu. Nu meritam.

— Nu *meritai*?

Wanda pare îngrozită.

— Cine ţi-a băgat ideile astea în cap?

— Atunci care era problema?

Simt înălţându-se din nou în mine valul de amărăciune.

— Ştiu că n-aţi fost încântaţi de asta, aşa că nu e nevoie să te prefaci.

Pentru o clipă, Wanda pare pradă unei lupte lăuntrice.

— Vrei să fiu perfect sinceră?

— Da, spun ferm. Te rog.

— Fie, oftează Wanda. Magnus a scos deja de-atâtea ori inelul familiei de la bancă, încât eu şi Antony avem propria noastră teorie.

— Anume?

— E atât de *uşor* să ia inelul familiei.

Îşi întinde mâinile în lături.

— Nu trebuie să se gândească prea mult. Poate s-o facă mânat de un impuls. Teoria noastră e că, atunci când va vrea *cu adevărat* să-şi ia un angajament, o să-şi găsească propriul lui inel. O să-l aleagă cu grijă. O să reflecteze mai mult. Poate chiar o s-o lase pe viitoarea lui soţie să-şi aleagă singură inelul.

Schiţează un zâmbet trist.

— Aşadar, când am aflat c-a folosit din nou inelul familiei… mă tem c-a fost un semnal de alarmă.

— Oh. Înţeleg.

Îmi răsucesc inelul pe deget. Brusc, îl simt atârnându-mi greu pe deget. Mi-am închipuit că inelul familiei era ceva special. Mi-am închipuit că exprima un angajament *mai* serios din partea lui Magnus. Dar acum îl văd aşa cum îl vede Wanda. O alegere uşoară, la îndemână, care nu te obligă să gândeşti. Nu-mi vine să cred cum toate ideile mele au fost date peste cap. Nu-mi vine să cred cât de greşit am interpretat lucrurile.

— Nu c-ar mai conta acum, adaugă Wanda, cu un aer abătut, dar îmi pare foarte rău că lucrurile s-au sfârşit aşa. Eşti o fată minunată, Poppy. Foarte simpatică. Mi-ar fi plăcut foarte mult să te am ca noră.

Mă aştept să mi se ridice perii de pe ceafă când aud expresia „foarte simpatică“; să mă aricesc toată… dar, nu ştiu de ce, nu se întâmplă asta. Pentru prima dată de când o cunosc pe Wanda, pot să iau de bun ceea ce-mi spune. Prin „foarte simpatică“ nu înţelege „un IQ scăzut şi o diplomă prăpădită“. Înţelege pur şi simplu „foarte simpatică“.

— Şi mie îmi pare rău, spun – şi nu mint.

Chiar sunt abătută. Tocmai când am ajuns s-o citesc pe Wanda, totul s-a sfârşit.

Credeam că Magnus e perfect şi că singura mea problemă sunt ai lui. Acum am impresia că e taman pe dos. Wanda e o persoană minunată; păcat că fiul ei nu e.

— Poftim.

Îmi scot inelul de pe deget şi i-l întind.

— Poppy!

Pare şocată.

— De bună seamă…

— Totul s-a sfârşit. Nu vreau să-l mai port. E al vostru. Sinceră să fiu, niciodată n-am avut sentimentul că-mi aparţine.

Îmi iau geanta şi mă ridic.

— Cred c-ar trebui să plec.

— Dar…

Wanda pare uluită.

— Te rog, nu te pripi. Ai vorbit cu Magnus?

— Nu încă, oftez. Dar nu prea mai contează. S-a sfârşit.

Şi cu asta am cam încheiat conversaţia. Wanda mă conduce la uşă şi îmi strânge mâna la despărţire şi simt un elan de afecţiune pentru ea. Poate c-o să ţinem legătura. Poate o să-l pierd pe Magnus, dar o voi fi câştigat pe Wanda.

Uşa impunătoare de la intrare se închide şi eu îmi croiesc drum printre rododendronii năpădiţi de buruieni pe aleea care duce spre poartă. Mă aştept să izbucnesc în lacrimi dintr-o clipă în alta. Logodnicul meu perfect nu e perfect de fapt.

E un mincinos infidel pe care nu se poate conta. Va trebui să anulez o întreagă nuntă. Fraţii mei n-o să mă mai conducă la altar până la urmă. Ar trebui să fiu vraişte. Dar, în timp ce cobor dealul, nu simt nimic.

Nu mă simt în stare să merg cu metroul. Nici nu-mi permit să mai iau încă un taxi. Aşa că mă îndrept spre o bancă mai adăpostită, la soare, mă aşez şi rămân o vreme cu privirea pierdută în gol. În minte mi se învârt tot soiul de gânduri, ciocnindu-se şi ricoşând, ca şi cum ar pluti în imponderabilitate.

S-a dus naibii şi asta… Mă întreb dac-o să reuşesc să-mi vând rochia de mireasă… Ar fi trebuit să ştiu că totul era prea bun ca să fie adevărat… Trebuie să-l anunţ pe preot… Cred că Toby şi Tom nu l-au simpatizat niciodată pe Magnus, nu c-au recunoscut vreodată asta… Oare Magnus m-a iubit vreodată cu adevărat?

În cele din urmă oftez din rărunchi şi-mi deschid telefonul. Trebuie să revin la lumea reală. Am o mulţime de mesaje, vreo zece de la Sam şi, pentru o clipă, în prostia mea, îmi spun „*Oh Doamne, e medium, ştie…*“

Dar, de îndată ce le deschid, realizez cât de nătângă pot fi. Evident că mesajele n-au nimic de-a face cu viaţa mea personală. Toate se referă strict la treaba cu compania.

Poppy, eşti pe-acolo? E incredibil. Fişierul era pe calculator. Mesajele vocale erau salvate acolo. Asta confirmă totul.

Eşti pe-acolo?

Sună-mă când poţi. Aici lucrurile s-au pus în mişcare deja. Au început să cadă capete. Avem conferinţă de presă în după-amiaza asta. Vicks vrea să vorbească şi cu tine.

Bună, Poppy, avem nevoie de telefon. Poţi să mă suni asap?

Nici nu mă mai obosesc să citesc restul mesajelor şi apăs pe „Apelează“. O clipă mai târziu sună şi brusc simt o gheară în stomac. Habar n-am de ce.

— Bună, Poppy! În sfârşit! E Poppy, aud vocea lui Sam, în vervă, şi multă zarvă în fundal. Aici petrecem cu toţii. Nici nu *bănuieşti* ce înseamnă mica ta descoperire.

— Nu e descoperirea mea, spun, sinceră. E a lui Violet.

— Dar dacă nu i-ai fi răspuns la telefon lui Violet şi nu te întâlneai cu ea… Vicks spune „Bate palma!“. Vrea să-ţi facă cinste. Cu toţii vrem.

Sam pare în culmea fericirii.

— Aşadar, ai primit mesajul meu? Tipii de la IT vor să se uite la telefon, în caz că mai există ceva pe el.

— Oh. Corect. Sigur. Ţi-l aduc la birou.

— E în regulă?

Pare preocupat.

— Îţi dau peste cap programul? Ce făceai?

— Oh… nimic.

Doar îmi anulez nunta. Doar mă simt complet imbecilă pe toate planurile.

— Pentru că pot să trimit un curier…

— Nu, serios.

Mă silesc să zâmbesc.
— E în regulă. Vin imediat.

1. Nu e musai să se ştie despre tipul blond de la Balul Bobocilor.

Cincisprezece

De data asta nu mă confrunt cu nici o piedică la intrare – practic, mă aşteaptă un întreg comitet de primire. Sam, Vicks, Robbie, Mark şi încă vreo câteva persoane pe care nu le recunosc stau înşiraţi în dreptul uşilor de sticlă, aşteptându-mă deja cu ecusonul pregătit şi urmează strângeri de mână şi o mulţime de explicaţii care se prelungesc până ajungem la lift şi pe care le urmăresc doar pe jumătate, deoarece se tot întrerup reciproc. Dar în mare faptele ar fi acestea: mesajele vocale sunt 100% compromiţătoare. Mai mulţi angajaţi au fost luaţi la întrebări. Justin a clacat şi practic a recunoscut tot. Un alt angajat de la vârf, Pete Stanbridge, e implicat de asemenea, lucru care a lăsat pe toată lumea cu gura căscată. Nimeni nu reuşeşte să dea de Ed Exton. Au loc întâlniri între avocaţi. Nimeni nu ştie deocamdată dacă va avea loc o anchetă penală, dar ideea e că a fost dovedită nevinovăţia lui Sir Nicholas. El în culmea fericirii. La fel şi Sam.

Cei de la ITN nu sunt chiar în culmea fericirii, dat fiind că povestea s-a transformat din „Consilier guvernamental corupt“ în „Problema din interiorul companiei a fost rezolvată“, dar fac totuşi un nou reportaj şi susţin că ei sunt cei care au descoperit totul.

— Asta o să aibă repercusiuni asupra întregii companii, spune Sam, entuziast, în timp ce străbatem holul. O să schimbe întreaga configuraţie.

— Aşadar, aţi câştigat, remarc şi el se opreşte, zâmbind mai larg ca oricând.

— Da. Am câştigat.

Se urneşte din nou şi mă invită în biroul lui.

— Iat-o! În persoană. Poppy Wyatt.

Doi tipi în blugi se ridică de pe canapea, dau mâna cu mine şi se prezintă drept Ted şi Marco.

— Aşadar, la tine e faimosul telefon, spune Marco. Pot să mă uit un pic?

— Desigur.

Scot telefonul din buzunar şi i-l întind. Tipii îl examinează câteva clipe, apăsând pe butoane, chiorându-se la ecran, trecându-l de la unul la altul.

Nu mai există nici un mesaj vocal compromiţător acolo, îmi vine să le spun. *Credeţi-mă, v-aş fi pomenit de ele.*

— Te superi dacă îl păstrăm? întreabă în cele din urmă Marco, ridicându-şi privirea.

— *Să-l păstraţi?*

Dezamăgirea din glasul meu e atât de vădită, încât face ochii mari.

— Scuze. E un telefon al companiei, aşa că am presupus că…

— Nu mai e, spune Sam, încruntat. I l-am dat lui Poppy. E al ei.

— Oh.

Marco scoate un fel de oftat. Pare uşor încurcat.

— Faza e că va trebui să-l examinăm îndeaproape. S-ar putea să dureze ceva. Aş putea să-ţi promit că ţi-l vom înapoia, dar cine ştie cât va dura…

Se uită la Sam, ca şi cum i-ar cere sfatul.

— Vreau să zic, sunt sigur că putem să-ţi luăm un alt telefon, ultraperformant, orice model doreşti…

— Absolut, încuviinţează Sam. La orice preţ.

Îmi zâmbeşte larg.

— Poţi să-ţi alegi cel mai performant telefon disponibil.

Nu vreau cel mai performant telefon disponibil. Vreau telefonul ăla. Telefonul nostru. Vreau să-l ţin la adăpost, nu să-l las pe mâna celor de la IT, ca să-l dezmembreze.

Dar… ce pot să spun?

— Sigur, zâmbesc, deşi simt un gol în stomac. Luaţi-l. Nu-i decât un telefon.

— Cât priveşte mesajele, contactele tale, tot restul…

Marco şi Ted se privesc încurcaţi.

— Ce-ar trebui să facem cu ele?

— Vrem să păstrăm cartela SIM, explică Ted. La asta vrem să ne uităm. N-o să citim nici unul din mesajele tale personale, desigur, adaugă repede.

— Nu, nu, Marco clatină vehement din cap.

— Am nevoie de mesajele mele.

Sunt alarmată de cum îmi tremură vocea. Am senzaţia că îmi este violată intimitatea. Dar n-am ce face. Ar fi absurd şi egoist din partea mea să refuz.

— Am putea să le printăm, sugerează Ted. Ce părere ai? Îţi printăm totul şi atunci ai arhiva.

— Câteva din ele sunt mesajele mele, punctează Sam.

— Da, câteva sunt ale lui, încuviinţez.

— Poftim?

Marco se uită de la mine la Sam.

— Scuze, nu prea înţeleg. Al cui e telefonul?

— E telefonul lui de fapt, dar l-am folosit şi eu…

— L-am folosit amândoi, explică Sam. În paralel. L-am împărţit.

— L-aţi *împărţit*?

Marco şi Ted par atât de şocaţi, încât mai că-mi vine să râd.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să împartă telefonul cu altcineva, spune Marco sec. E ceva anormal.

— Nici eu, spune Ted, cutremurându-se. Nu mi-aş împărţi telefonul nici măcar cu iubita mea.

— Aşadar… voi cum v-aţi descurcat? întreabă Marco, privindu-ne curios.

— Au fost şi momente plăcute, spune Sam, ridicând din sprânceană.

— Cu siguranţă au fost şi momente plăcute, încuviinţez. De fapt, chiar recomand experienţa.

— Şi eu. Toată lumea ar trebui să încerce chestia asta măcar o dată.

Sam îmi zâmbeşte larg şi, fără să vreau, îi zâmbesc la rândul meu.

— O…kay.

Marco ridică din sprânceană ca şi cum a realizat că are de-a face cu doi nebuni.

— Ei bine, ne apucăm imediat de asta. Haide, Ted.

— Cât va dura? întreabă Sam şi Ted se încruntă.

— S-ar putea să dureze o vreme. Cam o oră?

Ies din biroul lui Sam şi el închide uşa. Pentru o clipă, ne privim în tăcere şi observ o zgârietură pe obrazul lui. N-o avea azi-noapte.

Azi-noapte. Într-o clipă, gândul mă poartă înapoi în pădure. Stau în întuneric, simţind mirosul reavăn de pământ în nări, auzind sunetele pădurii, simţindu-i braţele în jurul meu, gura…

Nu. *Încetează*, Poppy. *Nu* te gândi la asta. Nu-ţi aminti, nu te întreba şi…

— Ce zi, spun într-un final, căutând ceva neutru.

— Că bine zici.

Sam îmi face semn să mă aşez pe canapea şi mă aşez stânjenită, ca şi cum urmează să dau un interviu pentru o slujbă.

— Aşadar. Acum c-am rămas numai noi… Cum te simţi? Cum merge cu cealaltă problemă?

— N-am prea multe noutăţi.

Ridic din umeri, cu un aer voit degajat.

— Oh, cu excepţia faptului că voi anula nunta.

În timp ce rostesc cuvintele, am o uşoară senzaţie de greaţă. Oare de câte ori va trebui să rostesc aceste cuvinte? De câte ori va trebui să dau explicaţii? Cum voi reuşi să trec peste zilele următoare?

Sam dă din cap, strâmbându-se.

— OK. E destul de nasol.

— Nu e grozav.

— Ai vorbit cu el?

— Cu Wanda. I-am făcut o vizită. Şi i-am zis „Wanda, chiar mă consideri inferioară vouă sau e doar o impresie de-a mea?“

— Nu te cred! exclamă Sam, încântat.

— Exact aşa i-am zis.

Râd involuntar când îi văd expresia, deşi o parte din mine şi-ar dori să plângă.

— Ai fi fost mândru să mă vezi.

— Bravo, Poppy!

Ridică mâna ca să batem palma.

— Ştiu că ţi-a trebuit curaj. Şi ce ţi-a răspuns?

— Era doar o impresie de-a mea, recunosc. De fapt, e o persoană foarte drăguţă. Păcat că fiu-său e cum e.

O vreme se lasă tăcerea. Am o senzaţie de ireal. Nunta va fi anulată. Am zis-o cu voce tare, aşa că trebuie să fie adevărat. Dar mi se pare la fel de plauzibil ca „Ne-au invadat extratereştrii“.

— Şi, ce planuri ai?

Sam mă priveşte în ochi şi, pentru o clipă doar, am impresia că întrezăresc o altă întrebare în ochii lui. O întrebare legată de noi doi.

— Nu ştiu, zic, după o pauză.

Încerc să răspund la întrebarea lui, fără cuvinte, dar nu ştiu dacă ochii mei spun ce-ar trebui să spună. Nu ştiu dacă Sam mă înţelege. După un minut, nu mai rezist să mă uit la el şi îmi plec repede privirea.

— O s-o iau încet, cred. O să am multe porcării de rezolvat.

— Sunt sigur.

Ezită.

— Vrei o cafea?

Am băut atât de multă cafea azi, încât sunt gata să mă urc pe pereţi… dar, pe de altă parte, nu mai suport atmosfera asta încărcată. Nu am o percepţie clară a lucrurilor. Nu reuşesc să-l citesc pe Sam. Nu ştiu la ce mă aştept sau ce vreau. Suntem doi oameni care au fost aduşi laolaltă pentru un scurt răstimp de hazard şi care acum iau parte la o tranzacţie. Atât.

Şi atunci de ce simt un gol în stomac de fiecare dată când deschide gura? Ce Dumnezeu sper că va spune?

— N-ar strica deloc o cafea, mersi. Ai cafea decofeinizată?

Îl urmăresc pe Sam făcându-şi de lucru cu aparatul de cafea aflat pe o măsuţă lângă perete şi chinuindu-se să pornească dozatorul de lapte. Cred că e o diversiune bine-venită pentru amândoi.

— Nu-ţi face griji, spun, într-un final, văzându-l cum se luptă cu maneta, cu un aer înciudat. Pot s-o beau şi fără lapte.

— Deteşti cafeaua fără lapte.

— De unde ştii chestia asta? râd, surprinsă.

— I-ai scris odată Lucindei într-un e-mail.

Se întoarce, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Crezi că eşti singura care şi-a băgat nasul în mesajele altora?

— Ai o memorie bună, spun, ridicând din umeri. Ce altceva îţi mai aminteşti?

Se lasă tăcerea. Când îi întâlnesc privirea, inima începe să-mi bată mai repede. Ochii lui negri şi adânci au o expresie atât de serioasă. Cu cât mă uit mai mult în ochii lui, cu-atât mai mult *m-aş* uita. Dacă se gândeşte şi el la acelaşi lucru ca mine, atunci…

Nu. Încetează, Poppy. Evident că nu se gândeşte la asta. Şi nici măcar nu ştiu la ce mă gândesc eu, nu foarte lămurit…

— De fapt, nu te mai chinui cu cafeaua.

Sar în picioare.

— O să ies un pic.

— Eşti sigură?

Sam pare uluit.

— Da, nu vreau să te încurc.

Îi evit privirea când trec pe lângă el.

— Am nişte treburi de rezolvat. Ne vedem într-o oră.

Nu rezolv nici o treabă. Pur şi simplu n-am energie pentru asta. Viaţa mea şi-a ieşit din matcă şi ştiu că va trebui să acţionez, dar pur şi simplu nu mă simt în stare să înfrunt realitatea chiar acum. De la biroul lui Sam o iau la pas până la catedrala Sf. Pavel. Mă aşez pe trepte în bătaia soarelui, urmărind turiştii, şi mă prefac că mi-am luat vacanţă de la propria mea viaţă. Apoi, într-un final, mă întorc. Când sunt condusă în biroul lui, Sam vorbeşte la telefon şi înclină din cap spre mine, arătând stânjenit spre telefon.

— Cioc-cioc!

Ted bagă capul pe uşă, făcându-mă să tresar.

— Am terminat. Am pus trei oameni să se ocupe de asta.

Intră în birou, ţinând în braţe un teanc uriaş de coli A4.

— Singura problemă e că a trebuit să printăm fiecare mesaj pe o coală separată. E cât *Război şi pace*, la naiba.

— Ooh.

Nu-mi vine să cred câte coli ţine în braţe. Sunt sigură că e imposibil să fi trimis *atâtea* mesaje şi e-mailuri. Vreau să zic, n-am ţinut telefonul decât câteva zile.

— Aşa.

Ted lasă colile pe masă, cu un aer profesionist, şi le împarte în trei teancuri.

— Unul din băieţi le-a sortat în timp ce le scoteam. Astea sunt toate ale lui Sam. E-mailuri de afaceri şi aşa mai departe. Primite, trimise, ciorne, tot. Sam, poftim.

I le întinde în timp ce Sam se ridică de la birou.

— Minunat, mersi, zice Sam, răsfoindu-le.

— Am printat şi toate documentele ataşate. Ar trebui să fie toate pe computerul tău, Sam, dar, pentru orice eventualitate… Şi astea sunt ale tale, Poppy.

Bate cu palme al doilea teanc.

— Ar trebui să fie totul aici.

— Bun. Mersi.

Răsfoiesc colile.

— Şi apoi vine al treilea teanc.

Ted îşi încreţeşte fruntea, cu un aer intrigat.

— N-am ştiut ce să facem cu astea. Sunt… sunt ale amândurora.

— Cum adică? întreabă Sam, ridicându-şi privirea.

— E corespondenţa dintre voi. Toate mesajele şi e-mailurile şi mai ştiu eu ce pe care vi le-aţi trimis. În ordine cronologică.

Ted dă din umeri.

— Nu ştiu care din voi vrea să le ia sau dacă ar trebui pur şi simplu să le aruncăm… au vreo importanţă pentru voi?

Lasă teancul din mână şi mă uit uluită la coala de deasupra. E o poză destul de neclară cu mine în oglindă, ţinând telefonul în mână şi făcând semnul cercetaşelor. Uitasem c-am făcut vreodată chestia asta. Dau pagina şi descopăr un singur mesaj de la Sam:

Aş putea să trimit asta la poliţie şi să le cer să te aresteze.

Apoi, pe pagina următoare, răspunsul meu:

Îţi sunt sincer recunoscătoare. Ms. ☺ ☺ ☺

Toate astea par să se fi întâmplat acum o mie de ani. Pe când Sam nu era decât un necunoscut aflat la celălalt capăt al firului. Pe când încă nu-l întâlnisem şi habar n-aveam ce fel de om este… Simt o mişcare lângă umărul meu. Sam a venit să se uite şi el.

— E ciudat, când le vezi tipărite aşa, spune.

— Ştiu, încuviinţez.

Dau peste o poză cu dinţi cariaţi şi izbucnim amândoi odată în râs.

— Sunt o mulţime de poze cu dinţi, nu-i aşa? spune Ted, privindu-ne intrigat. Chiar ne întrebam care-i faza. Lucrezi în stomatologie cumva, Poppy?

— Nu chiar.

Dau paginile mai departe, fascinată. Aici e tot ce ne-am spus. Pagini de mesaje, pe care ni le-am trimis unul altuia, ca o carte a ultimelor câteva zile.

HÂRCÂIND. Foloseşte „N“-ul de la SURCLASÂND. Obţii un scor triplu, plus 50 de puncte bonus.

Ţi-ai făcut programare la dentist? O să-ţi distrugi dinţii!!!

Îţi stă strâmb cravata.

De ce nu poţi să dormi?

Viaţa mea se sfârşeşte mâine.

Înţeleg de ce chestia asta ţi-ar provoca insomnie. De ce se sfârşeşte?

Nu ştiam că e scris numele tău pe invitaţia mea.

Am trecut doar să iau punguţa de cadouri pentru tine. Serviciu inclus. Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Cum a reacţionat Vicks?

Când ajung la mesajele de aseară, mi se taie brusc respiraţia. Când văd acele cuvinte, am senzaţia că sunt din nou acolo, retrăind tot ce s-a întâmplat.

Nu îndrăznesc să mă uit la Sam, nici să-mi arăt în vreun fel emoţia, aşa că răsfoiesc mai departe, cu un calm aparent, ca şi cum nu mă afectează prea mult, surprinzând doar mesaje răzleţe.

Ştie cineva că-mi trimiţi mesaje?

Nu cred. Nu încă.

Noul meu principiu în viaţă: nu intra în păduri întunecate şi înspăimântătoare de una singură.

Nu eşti de una singură.

Mă bucur că am găsit tocmai telefonul tău.

Şi eu.

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

Eşti departe.

Ba nu. Ajung.

Şi brusc simt un nod în gât. Ajunge. Încetează. Trântesc colile înapoi în teanc şi îmi ridic privirea, cu un zâmbet degajat.

— Ooh!

— Mda, ei bine, după cum ziceam, spune Ted, ridicând din umeri, n-am ştiut ce să facem cu ele.

— O rezolvăm noi, spune Sam. Mersi, Ted.

Expresia lui e impasibilă. Habar n-am dacă a simţit ceva în timp ce citea acele mesaje.

— Aşadar, putem face ce vrem cu telefonul, da? întreabă Ted.

— E-n regulă, încuviinţează Sam. Salutare, Ted.

În timp ce Ted se face nevăzut, Sam se îndreaptă din nou spre aparatul de espresso şi se apucă să facă din nou cafea.

— Hai să-ţi fac o cafea. M-am prins cum merge acum.

— Serios, nu-i nevoie, încep, dar din dozator se revarsă brusc lapte fierbinte, cu un şuierat atât de puternic, încât nici n-are rost să încerci să spui ceva.

— Poftim.

Îmi întinde o ceaşcă.

— Mersi.

— Aşadar… vrei tu astea? arată spre teancul de hârtii.

Simt un val de căldură străbătându-mi fiinţa şi iau o gură de cafea, încercând să câştig timp. Telefonul s-a dus. Doar aceste hârtii mai păstrează amintirea acelei perioade stranii şi minunate. Evident că le vreau.

Dar, nu ştiu de ce, nu pot să recunosc asta faţă de Sam.

— Mi-e indiferent, spun, încercând să adopt un ton nonşalant. Le vrei tu?

Sam nu spune nimic, doar ridică din umeri.

— Vreau să zic, n-am *nevoie* de ele…

— Nu, clatină el din cap. Sunt nişte chestii relativ lipsite de importanţă.

Primeşte un mesaj şi scoate telefonul din buzunar. Studiază ecranul, apoi se strâmbă.

— Oh, Doamne. Exact *asta* îmi mai lipsea.

— Ce s-a întâmplat? întreb, alarmată. E legat de mesajele vocale?

— Nu-i vorba de asta.

Mă priveşte cu un aer încruntat.

— Ce naiba i-ai scris lui Willow?

— Poftim? îl întreb, făcând ochii mari.

— E pusă pe harţă din cauză că i-ai fi trimis nu ştiu ce e-mail. De ce naiba i-ai scris lui Willow, de fapt?

— Nu i-am scris!

Mă uit ţintă la el, perplexă.

— Nu i-aş scrie în veci! Nici măcar n-o cunosc!

— Ei bine, ea zice altceva…

E întrerupt de un nou zbârnâit al telefonului.

— OK. Poftim… îţi pare cunoscut?

Îmi întinde telefonul şi încep să citesc mesajul.

’tu-i mama ei de treabă, Willow Vrăjitoareo, nu poţi SĂ-L LAŞI PE SAM ÎN PACE ŞI SĂ NU MAI SCRII CU MAJUSCULE NESUFERITE? Şi, ca să ştii: nu eşti prietena lui Sam. Aşadar, ce-ţi pasă ce făcea el aseară cu o fată „drăgălaşă“? Ce-ar fi să-ţi găseşti o viaţă?????

Mă ia cu frig.

OK. Poate c-am scris ceva de genul ăsta azi-dimineaţă, în timp ce eram în metrou. Doar pentru că mă exasperase încă un e-mail delirant de la Willow. Doar ca să mă descarc un pic. Dar nu l-am *trimis*. Vreau să zic, cu siguranţă nu l-am *trimis*. Nu l-aş fi *trimis* niciodată, în veci…

Oh, Doamne…

— Eu…hm…

Când îmi ridic în sfârşit privirea, îmi simt gura uscată.

— S-ar putea să fi scris asta în glumă. Şi să-l fi trimis din greşeală. Pur şi simplu din greşeală. Vreau să zic, n-am *vrut*, adaug, ca să elimin orice îndoială. N-aş fi făcut-o în nici un caz *dinadins*.

Studiez din nou cuvintele şi mi-o închipui pe Willow citindu-le. Probabil c-a făcut o criză de furie. Aproape că mi-aş fi dorit s-o văd. Nu reuşesc să-mi reţin un râs înfundat închipuindu-mi-o făcând ochii mari, cu nările tresăltând, scoţând flăcări pe nas…[1]

— Ţi se pare nostim? se burzuluieşte Sam.

— Mă rog, nu, spun, şocată de tonul lui. Vreau să zic, îmi pare sincer rău. Evident. Dar *a fost* doar o greşeală…

— Ce contează dacă a fost o greşeală sau nu?

Îmi smulge telefonul din mână.

— E o belea pe capul meu şi ultima chestie de care aveam nevoie…

— Stai aşa! ridic mâna să-l opresc. Nu pricep. De ce e pe capul *tău*? De ce e problema *ta*? Eu am trimis e-mailul, nu tu.

— Crede-mă pe cuvânt.

Îmi aruncă o privire furioasă.

— Cumva va sfârşi prin a deveni problema mea.

OK, asta n-are nici o logică. De ce-ar fi problema lui? Şi de ce e atât de furios? Ştiu că n-ar fi trebuit să trimit e-mailul ăla, dar nici Willow n-ar fi trebuit să-i trimită mii şi mii de mesaje ţicnite şi delirante. De ce-i ia partea *ei*?

— Uite ce e, încerc să adopt un ton calm. O să-i trimit un e-mail şi-o să-mi cer scuze. Dar cred că exagerezi. Nu mai e prietena ta. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Nici măcar nu se uită la mine. Tastează pe telefon. Oare îi scrie lui Willow?

— N-ai uitat-o definitiv, nu-i aşa?

Simt o durere surdă când realizez brusc adevărul. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?

— N-ai uitat-o definitiv pe Willow.

— Ba da.

Se încruntă iritat.

— Ba nu! Dacă ai fi uitat-o, nu ţi-ar păsa de e-mailul ăsta. Ai crede că a meritat-o. Ai crede că e amuzant. Mi-ai lua partea *mie*.

Îmi tremură vocea şi am senzaţia oribilă că încep să mă îmbujorez.

Sam pare uluit.

— Poppy, de ce eşti atât de supărată?

— Din cauză că…din cauză că…, mă poticnesc, gâfâind.

Din motive pe care n-aş putea să i le mărturisesc niciodată. Motive pe care nu pot să le recunosc nici faţă de mine însămi. Simt că mi se face rău la stomac, mă simt atât de umilită. Pe cine încercam să *păcălesc*?

— Din cauză că… n-ai fost sincer! exclam în cele din urmă. Mi-ai turnat toate vrăjelile alea cum că „Totul s-a sfârşit şi Willow ar trebui să înţeleagă asta“. Cum poate să înţeleagă ceva dacă tu reacţionezi astfel? Te comporţi ca şi cum ar fi încă o parte importantă din viaţa ta şi ai fi încă responsabil pentru ea. Şi asta-mi dovedeşte că n-ai uitat-o definitiv.

— Vorbeşti prostii.

Pare furibund.

— Atunci de ce nu-i spui să nu te mai bată la cap? De ce nu termini cu ea odată pentru totdeauna şi nu pui punct? Să fie pentru că nu *vrei* să pui punct, Sam?

Vocea îmi creşte în intensitate, de nervi.

— Îţi *place* relaţia voastră bizară, la distanţă?

Sam respiră poticnit.

— N-ai *nici un* drept să vorbeşti despre ceva ce nu înţelegi…

— Oh, îmi cer scuze! râd sarcastic. Ai dreptate. Nu vă înţeleg deloc pe voi doi. Poate c-o să vă împăcaţi şi vă doresc numai bine.

— Poppy, pentru Dumnezeu…

— Ce e?

Trântesc ceaşca pe masă, vărsând cafea peste teancul cu mesajele noastre.

— Oh, le-am stricat. Scuze. Dar presupun că nu conţin nimic important, aşa că nu contează.

— *Poftim?*

Sam pare că nu reuşeşte să mă urmărească.

— Poppy, putem să discutăm calm şi…să ne venim în fire?

Nu cred că pot să fiu calmă. Simt că nu mă pot controla. Tot soiul de emoţii ascunse, întunecate, ţâşnesc la suprafaţă. Nu-mi mărturisisem deschis speranţele nici măcar faţă de mine însămi. Nu realizasem cât de multe lucruri am luat de bune…

Mă rog. Am fost o imbecilă care s-a amăgit şi trebuie să plec de aici cât mai repede cu putinţă.

— Scuze.

Trag aer în piept şi, cumva, reuşesc să schiţez un zâmbet.

— Scuze. Sunt doar puţin stresată. Cu nunta şi restul. Totul e în regulă. Uite ce e, mulţumesc că mi-ai împrumutat telefonul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi îţi doresc numai bine. Cu sau fără Willow.

Îmi înşfac geanta, simţind că îmi tremură puţin mâinile.

— Aşa…, ă… sper că totul se va rezolva cu bine pentru Sir Nicholas şi o să urmăresc ştirile… Nu-ţi face griji, ştiu drumul…

Nu mă simt în stare să-i întâlnesc privirea când mă îndrept spre uşă.

Sam a rămas cu gura căscată.

— Poppy, nu pleca aşa. Te rog.

— Nu plec în nici un fel! spun, zâmbind. Serios. Am treburi de rezolvat. Am o nuntă de anulat, oameni cărora să le provoc atacuri de cord minore…

— Aşteaptă, Poppy.

Vocea lui mă face să mă opresc şi mă întorc.

— Voiam doar să-ţi spun… mulţumesc.

Ochii lui negri mă privesc ţintă şi, pentru o clipă doar, străpung scutul meu ţepos, protector.

— Şi eu, încuviinţez, cu un nod în gât. Mulţumesc.

Ridic mâna, schiţând un ultim gest de adio, şi o iau de-a lungul holului. Cu capul sus. Mergi înainte. Nu te uita în urmă.

Când ajung în stradă, simt o bură de lacrimi pe obraz şi în mine e o învolburare nebună de gânduri furioase, deşi nu sunt sigură pe cine sunt furioasă de fapt. Probabil pe mine însămi.

Dar există un lucru care-mi poate schimba dispoziţia. O jumătate de oră mai târziu, am intrat într-un magazin Orange, am încheiat cel mai scump contract, cu toate serviciile incluse, şi am un Iphone elegant, ultimul răcnet. Sam a zis „la orice preţ“ – ei bine, am luat-o de bună.

Şi acum trebuie să-i fac botezul. Ies din magazin şi mă îndrept spre un loc

deschis, cu pavaj, pentru trafic pietonal. Formez numărul lui Magnus şi dau încântată din cap când intră direct mesageria. Asta şi voiam.

— OK, *javră*.

Pronunţ cuvântul cu tot veninul de care mă simt în stare.

— Am vorbit cu Lucinda. Ştiu tot. Ştiu că te-ai culcat cu ea, ştiu că ai cerut-o în căsătorie, ştiu că inelul ăsta s-a plimbat din mână-n mână, ştiu că eşti un mincinos ordinar şi, ca să ştii şi tu… nunta s-a anulat. M-ai auzit? *Anulat*. Aşa că sper că vei găsi ce să faci cu costumul. Şi cu viaţa ta. La revedere, Magnus. Sau nu.

Există anumite momente în viaţă pentru care s-a inventat îngheţata Magnum cu ciocolată albă şi ăsta e unul din acele momente[2].

Încă nu mă simt în stare să încep să dau telefoane. Nu mă simt în stare să-i spun preotului, sau fraţilor mei, sau vreuneia din prietenele mele. Sunt prea epuizată pentru asta. Mai întâi trebuie să-mi refac energia. Aşa că, în momentul în care ajung acasă, deja am un plan.

În seara asta: o să mă uit la DVD-uri cu filme care te înveselesc, o să mănânc Magnum şi o să plâng pe săturate. Şi o să-mi aplic o mască de păr[3].

Mâine: o să anunţ pe toată lumea că nunta s-a anulat, o să fac faţă reacţiilor, o s-o privesc pe Annalise încercând să nu sară în sus de bucurie etc., etc.

Am trimis mesaje cu noul meu număr de mobil tuturor cunoscuţilor şi am primit deja câteva mesaje amicale, dar n-am pomenit nimănui de nuntă. Vestea poate să aştepte până mâine.

Nu vreau să mă uit la nimic în care e vorba de nunţi, evident[4], aşa că într-un final optez pentru desene animate, care se dovedesc cea mai lacrimogenă alegere. Mă uit la *Povestea jucăriilor 3*[5], la *Deasupra tuturor*[6] – şi, în jur de miezul nopţii, am ajuns la *În căutarea lui Nemo*. Sunt cuibărită pe canapea, în pijamaua mea veche şi cu şalul gros, cu un pahar de vin alb la îndemână, cu părul unsuros din cauza măştii şi cu ochii umflaţi cât cepele. *În căutarea lui Nemo* oricum mă face întotdeauna să plâng, dar de data asta încep să bocesc încă dinainte ca Nemo să se rătăcească[7]. Tocmai mă întreb dacă ar fi cazul să mă uit la altceva, ceva mai puţin violent, când sună interfonul.

Ceea ce e bizar. N-aştept pe nimeni. Dacă nu cumva… o fi venit Toby şi Tom cu o zi mai devreme? Ar fi ceva tipic pentru ei să apară la miezul nopţii, după ce-au luat autobuzul cel mai ieftin. Telefonul e aproape de canapea, aşa că ridic receptorul, pun pauză la *În căutarea lui Nemo* şi spun timid „Da“.

— Sunt Magnus.

Magnus?

Mă ridic în capul oaselor, tresărind ca şi cum aş fi simţit un şoc electric. Magnus. Aici. În faţa uşii mele. Oare a auzit mesajul?

— Bună.

Înghit în sec, încercând să-mi vin în fire.

— Credeam că eşti în Bruges.

— M-am întors.

— Aşa deci. Şi de ce n-ai descuiat cu cheia ta?

— M-am gândit că poate ai schimbat broasca.

— Oh.

Îmi dau la o parte o şuviţă din ochii roşii de plâns. Aşadar a *auzit* mesajul.

— Ei bine… nu le-am schimbat.

— Pot să urc atunci?

— Cred că da.

Las receptorul din mână şi mă uit în jur. La naiba. E ca la porci aici. Pentru o clipă, cuprinsă de panică, sunt cât pe-aci să sar în picioare, să arunc ambalajele de Magnum, să-mi clătesc părul, să aşez pernele, să-mi dau cu fard şi să găsesc o ţinută de interior elegantă şi asortată. Asta ar face Annalise.

Şi poate că asta mă face să mă opresc. Cui îi pasă dacă am ochii roşii şi o mască de păr? Nu mă mai mărit cu tipul ăsta, aşa că nu contează cum arăt[8].

Aud cheia în broască şi, sfidându-l, dau drumul din nou filmului. Nu-mi mai opresc viaţa în loc din cauza lui. Mi-a ajuns cât timp am făcut asta. Dau volumul un pic mai tare şi îmi torn mai mult vin în pahar. Lui n-o să-i ofer deloc, aşa că să nu-şi facă iluzii. *Nici* Magnum[9].

Aud scârţâitul bine-cunoscut al uşii şi ştiu c-a intrat în cameră, dar rămân cu privirea aţintită asupra ecranului.

— Bună.

— Bună, ridic din umeri, ca şi cum aş spun „Cum zici tu“.

Îl văd cu coada ochiului expirând. Pare puţintel cam încurcat.

— Aşadar.

— Aşadar.

Pot să mă fac şi eu că plouă.

— Poppy.

— Poppy. Vreau să zic, Magnus, mă strâmb.

M-a prins. Fără să vreau, îmi ridic privirea spre el, iar el se năpusteşte imediat spre mine, strângându-mi mâinile, cum a făcut prima dată când ne-am întâlnit.

— Încetează! efectiv mârâi la el, trăgându-mi mâinile. N-ai dreptul să faci asta.

— Îmi pare rău!

Îşi ridică mâinile ca picat cu ceară.

— Nu ştiu cine eşti, spun, uitându-mă abătută la Nemo şi Dory. M-ai minţit în toate privinţele. Nu pot să mă căsătoresc cu cineva care mă minte şi mă înşală. Aşa c-ar fi mai bine să pleci. Nici măcar nu ştiu ce cauţi aici.

Magnus oftează din rărunchi.

— Poppy… OK. Am făcut o greşeală. Recunosc. M-ai prins.

— O „greşeală“? repet, pe un ton sarcastic.

— Da, o greşeală! Nu sunt perfect, OK?

Îşi trece mâinile prin păr, frustrat.

— Asta îţi doreşti de la un bărbat? Să fie perfecţiunea întruchipată? Îţi doreşti un bărbat fără defecte? Pentru că, crede-mă pe cuvânt, nu există un astfel de bărbat. Şi dacă din cauza asta anulezi nunta, pentru că am făcut o simplă greşeală…

Îşi întinde mâinile spre mine, în timp ce în ochi i se reflectă lumina de la televizor.

— Sunt *om*, Poppy. Sunt o fiinţă umană imperfectă, cu defecte.

— Nu vreau un bărbat fără defecte, mă răstesc la el. Vreau un bărbat care să nu se culce cu cea care-mi organizează nunta.

— Din păcate, nu ne alegem defectele. Şi mi-am regretat de nenumărate ori slăbiciunea.

Oare cum reuşeşte să adopte un ton atât de nobil, ca şi cum el ar fi victima aici?

— Vai, sărmanul de tine.

Dau volumul mai tare la film, dar, spre surprinderea mea, Magnus îmi smulge telecomanda din mână şi închide televizorul. Îl privesc cu ochii mari în tăcerea care s-a instalat brusc.

— Poppy, nu poţi vorbi serios. Nu se poate să vrei să anulezi totul pentru o simplă…

— Nu e vorba doar de asta.

Simt din nou o durere înţepătoare, cunoscută, în piept.

— Nu mi-ai spus niciodată despre toate celelalte logodnice ale tale. Nu mi-ai spus niciodată că ai cerut-o în căsătorie pe Lucinda. Am crezut că inelul acela era *special*. I l-am lăsat mamei tale, apropo.

— Am mai cerut fete în căsătorie până acum, spune el încet. Dar acum nu-mi dau seama de ce am făcut-o.

— Pentru că erai îndrăgostit de ele?

— Nu, spune, cu o violenţă subită. Nu eram. Eram nebun. Poppy, noi doi…ce e între noi doi e altfel. E ceva ce-ar putea să dăinuie. Ştiu asta. Trebuie doar să trecem peste nuntă…

— Să trecem *peste* ea?

— Nu asta am vrut să zic.

Oftează iritat.

— Uite, haide, Poppy. Totul e pregătit pentru nuntă. Totul e aranjat. Nu e vorba de ce s-a întâmplat cu Lucinda, e vorba de noi doi. Putem s-o scoatem la capăt împreună. Vreau s-o fac. Chiar vreau să fac asta.

Vorbeşte cu atâta patimă, încât îl privesc surprinsă.

— Magnus…

— Oare asta te-ar putea face să te răzgândeşti?

Spre uimirea mea, se lasă pe un genunchi, în faţa canapelei, şi scoate ceva din buzunar. Îl privesc fără un cuvânt cum deschide o cutiuţă de bijuterii. Înăuntru e un inel din aur împletit, cu un diamant micuţ într-o parte.

— De unde.. de unde ai asta?

Abia reuşesc să-mi regăsesc vocea.

— L-am cumpărat pentru tine din Bruges.

Îşi drege glasul ca şi cum i-ar fi ruşine să recunoască.

— Mă plimbam pe stradă într-o zi. L-am văzut într-o vitrină şi m-am gândit la tine.

Nu-mi vine să cred. Magnus a cumpărat un inel pentru mine. Special pentru mine. Îmi răsună în minte vocea Wandei: *„Când va vrea cu adevărat să-şi ia un angajament, o să-şi găsească propriul lui inel. O să-l aleagă cu grijă. O să reflecteze mai mult.“*

Dar, cu toate astea, nu pot să mă liniştesc.

— De ce ai ales inelul ăsta? insist. Ce anume te-a făcut să te gândeşti la mine?

— Aurul împletit.

Zâmbeşte ruşinat.

— Mi-a amintit de părul tău. Nu culoarea, evident, adaugă repede. Strălucirea.

A fost un răspuns bun. Romantic. Îmi ridic privirea şi el mă priveşte cu un zâmbet optimist în colţul gurii.

Oh, Doamne. Când Magnus are aerul acesta drăgălaş, de căţeluş, e aproape irezistibil.

În mintea mea e un vârtej de gânduri. Aşadar a făcut o greşeală. O greşeală

foarte mare. O să arunc totul pe fereastră din cauza asta? Oare eu sunt perfectă? Să fim serioşi, acum 24 de ore eram în pădure cu un alt bărbat, strângându-l în braţe.

Simt o împunsătură de durere în piept când mă gândesc la Sam şi încerc să mă scutur. Încetează. Nu te gândi la asta. M-a luat valul, asta-i tot. Poate asta i s-a întâmplat şi lui Magnus.

— Ce părere ai?

Magnus mă priveşte atent.

— Îmi place la nebunie, şoptesc. E minunat.

— Ştiu, încuviinţează el. E superb. Ca şi tine. Şi aş vrea să-l porţi. Aşa că, Poppy…

Îşi lasă mâna caldă peste a mea.

— Scumpa mea Poppy… vrei?

— Oh, Doamne, Magnus, spun, încurcată. Nu ştiu…

Mesaje noi licăresc pe noul meu Iphone şi îl verific, ca să mai câştig puţin timp. Am un e-mail nou de la samroxtonpa@whiteglobeconsulting.com.

Îmi stă inima-n loc. I-am trimis numărul meu nou lui Sam în după-amiaza asta, ca să-l aibă. Şi, pe ultima sută de metri, am adăugat „Scuze pentru azi după-amiază“ şi câţiva pupici. Doar ca să mai detensionez atmosfera. Şi acum îmi răspunde. La miezul nopţii. Oare ce vrea să-mi spună? Deschid mesajul cu degetele tremurânde, în timp ce posibilităţile cele mai năstruşnice mi se învârt prin minte.

— Poppy?

Magnus pare puţin ofensat.

— Iubito? Putem să ne concentrăm un pic?

Sam e onorat de mesajul dumneavoastră. O să vă răspundă cât de curând cu putinţă. Până atunci, vă mulţumim pentru interesul dovedit.

Mă simt umilită citind cuvintele. Mesajul de „plimbă ursul“. Şi-a pus asistenta să-mi trimită mesajul de plimbă ursul.

Îmi amintesc brusc ce mi-a zis atunci în restaurant: „*Trebuie să ai şi tu un mesaj din ăsta… Se dovedesc foarte utile şi când vrei să scapi de persoane care te hărţuiesc*.“ Ei bine, nu se putea exprima mai explicit de-atât, nu?

Şi acum nu mai simt doar o împunsătură de durere în piept – simt o durere sfâşietoare. Am fost atât de nătângă. Oare ce-mi *închipuiam*? Măcar Magnus nu s-a amăgit că între el şi Lucinda a fost mai mult de o aventură trecătoare. În unele privinţe mi-a fost mai fidel decât i-am fost eu. Vreau să zic, dacă ar şti măcar *jumătate* din ce s-a petrecut în ultimele câteva zile…

— Poppy?

Magnus mă priveşte fix.

— Ai primit vreo veste proastă?

— Nu.

Arunc telefonul pe canapea şi cumva reuşesc să-i zâmbesc larg.

— Ai dreptate. Cu toţii facem greşeli stupide. Ne lăsăm purtaţi de val. Ne lăsăm cu toţii amăgiţi de lucruri care nu sunt… care nu sunt adevărate. Dar ideea e că…

M-am cam poticnit aici.

— Da? insistă Magnus, blând.

— Ideea e că… mi-ai cumpărat un inel. Din proprie iniţiativă.

De îndată ce rostesc cuvintele, gândurile mele par să se aşeze şi să ia o formă solidă. Toate visele cu care m-am amăgit se risipesc. Aceasta e realitatea, stându-mi dinainte. Acum ştiu ce vreau. Scot inelul din cutiuţă şi-l examinez o clipă, simţind că-mi zvâcnesc tâmplele.

— L-ai ales chiar tu pentru mine. Şi îmi place la nebunie. Şi, Magnus… da.

Îl privesc în ochi pe Magnus, fără să-mi mai pese de Sam; dorindu-mi să merg înainte, cât mai departe de aici, într-un loc nou.

— Da?

Mă priveşte fix, ca şi cum n-ar fi sigur că m-a auzit bine.

— Da, încuviinţez.

Fără un cuvânt, Magnus îmi ia inelul din mână. Îmi ia mâna stângă în a lui şi îmi strecoară inelul pe deget.

Nu-mi vine să cred. Mă mărit.

1. Licenţă poetică.

2. Nici măcar faptul că numele îmi aminteşte de persoana pe care vreau s-o uit nu-mi taie cheful.

3. Aş putea la fel de bine să continui cu regimul de înfrumuseţare.

4. Ceea ce, se dovedeşte, exclude din start majoritatea DVD-urilor pe care le am.

5. Să vezi bocit.

6. Să tot boceşti.

7. Ce fel de film începe prin a-ţi arăta un peşte-femelă şi toate ouşoarele ei fosforescente devorate de un rechin, zău aşa? Se presupune că e pentru *copii*.

8. NB: N-ar trebui să nu conteze, oricum, cum arăt?

9. Pentru că le-am mâncat pe toate.

Şaisprezece

Magnus nu crede în superstiţii. Aici îi seamănă tatălui lui. Aşa că, deşi azi e ziua nunţii noastre – deşi *toată lumea* ştie că aduce ghinion –, a rămas la mine azi-noapte. Când i-am spus c-ar trebui să meargă la ai lui s-a îmbufnat şi a zis că mă comport ridicol şi ce rost are să-şi strângă lucrurile doar pentru o noapte? Apoi a adăugat, de bună seamă oamenii care cred în chestii din astea sunt cei…

Apoi s-a oprit. Dar ştiu prea bine că voia să spună „cei săraci cu duhul“. Mai bine că n-a continuat sau ne-am fi certat *serios*. Şi-aşa sunt cam irascibilă cu el. Ceea ce nu e de dorit în ziua nunţii tale. Ar trebui să plutesc pe un norişor roz. N-ar trebui să scot din cinci în cinci minute capul din bucătărie spunându-i „Şi *încă* o chestie pe care o faci mereu…“

Acum ştiu foarte bine de ce au iniţiat tradiţia asta conform căreia mirii trebuie să stea despărţiţi în ajunul nunţii. N-are nimic de-a face cu romantismul, sexul, castitatea sau mai ştiu ce. E ca nu cumva să vă luaţi la ceartă şi să te îndrepţi spre altar furioasă la culme pe alesul tău, repetându-ţi toate adevărurile neplăcute pe care o să i le spui de îndată ce bifaţi treaba cu nunta.

Voiam să-l oblig să se culce în camera de zi, dar acolo se aflau Toby şi Tom, în sacii lor de dormit[1]. Măcar l-am convins să promită că va ieşi din casă înainte să mă îmbrac în rochia de mireasă. Vreau să zic, asta ar fi culmea.

În timp ce-mi torn o cafea, îl aud declamând în baie şi simt o nouă împunsătură de iritare. Îşi exersează discursul. Aici. În apartamentul ăsta. N-ar trebui să fie o *surpriză* discursul lui? Nu ştie chiar *nimic* despre nunţi? Mă apropii de uşa de la baie, gata să-i fac morală – apoi mă opresc. Aş putea la fel de bine să trag un pic cu urechea.

Uşa e întredeschisă şi, trăgând cu ochiul, îl văd vorbind singur în oglindă, îmbrăcat în halat. Spre surprinderea mea, pare destul de încins. E roşu la faţă şi gâfâie. Poate că încearcă să intre în rol. Poate c-o să ţină un discurs foarte pătimaş despre cum i-am împlinit viaţa şi o să-i facă pe toţi să plângă.

— Toată lumea a zis că n-o să mă căsătoresc niciodată. Toată lumea a zis că n-o s-o fac.

Magnus face o pauză atât de lungă, încât mă întreb dacă şi-a uitat cumva discursul.

— Ei bine, uitaţi. Iată-mă. OK? Iată-mă.

Ia o gură din ceva ce pare a fi gin cu apă tonică şi se priveşte cu un aer războinic.

— Iată-mă. Însurat, OK? Însurat.

Îl studiez, nesigură. Nu mi-e foarte clar ce e în neregulă cu discursul acesta, dar sigur e ceva. E un detaliu minuscul care nu e în regulă… ceva stingher… ceva care face notă discordantă…

M-am prins. Nu pare fericit.

De ce nu arată fericit? E ziua nunţii lui.

— Am făcut-o.

Toastează către imaginea din oglindă, încruntat.

— Aşa că voi toţi care ziceaţi că nu pot s-o fac n-aveţi decât să vă duceţi dracului.

— Magnus! exclam involuntar, şocată. Nu poţi să zici „să vă duceţi dracului“

în discursul tău de nuntă!

Magnus tresare şi, când se întoarce, aerul războinic a dispărut pe dată.

— Poppy! Iubito! Nu ştiam că m-ai auzit.

— Ăsta e discursul tău? îl întreb.

— Nu! Nu chiar.

Ia o gură de băutură.

— E o operă încă incompletă.

— Ei bine, nu l-ai scris încă?

Mă uit la paharul lui.

— Ăla e gin cu apă tonică?

— Cred c-am dreptul să beau un gin cu apă tonică în ziua când mă însor, nu eşti de acord?

Expresia belicoasă revine. Ce-a *păţit*?

Dacă am fi într-unul din serialele alea americane mereu strălucitoare, care se petrec în bucătării de lux, acum m-aş duce la el, i-aş cuprinde braţul şi i-aş spune blând:

— O să fie o zi minunată, iubitule.

Şi chipul lui s-ar îmblânzi şi el ar zice „Ştiu“ şi ne-am săruta şi aş alunga tensiunea cu farmecul şi tactul meu plin de afecţiune.

Dar n-am chef de aşa ceva. Dacă el are dreptul să fie belicos, pot să fiu şi eu.

— Bun, îl privesc încruntată. N-ai decât să te îmbeţi. Bună idee.

— N-o să mă îmbăt. Dumnezeule. Dar trebuie să beau *ceva* să îmblânzesc un pic…

Se opreşte brusc şi îl privesc şocată. Oare cum îşi propunea să termine propoziţia asta?

Să îmblânzesc *corvoada*? Să îmblânzesc *pacostea*?

Probabil că gândurile lui urmează acelaşi făgaş, pentru că o încheie grăbit:

— … *emoţiile*. Trebuie să-mi îmblânzesc emoţiile sau o să fiu prea agitat ca să pot să mă concentrez. Iubito, arăţi minunat. Ce frumos îţi stă părul. O să arăţi splendid.

A revenit la atitudinea lui obişnuită, seducătoare, în vervă, ca atunci când soarele iese de după nori.

— Părul meu nici măcar nu e aranjat, spun, zâmbind fără să vreau. Stilistul e pe drum.

— Ei bine, nu-l lăsa să ţi-l strice.

Îmi strânge părul în pumn şi-l sărută.

— Nu te mai încurc. Ne vedem la biserică.

— OK.

Mă uit după el, simţindu-mă uşor tulburată.

Şi senzaţia persistă toată dimineaţa. Nu sunt tocmai îngrijorată. Mai curând nu ştiu dacă nu cumva *ar trebui* să fiu îngrijorată. Vreau să zic, să analizăm faptele. Adineauri mă sufoca, implorându-mă să mă însor cu el – acum e ţâfnos, ca şi cum i-aş fi pus pistolul la tâmplă. Să fie doar emoţiile? Oare aşa se poartă întotdeauna bărbaţii în ziua nunţii? Ar trebui să accept chestia asta ca un comportament tipic masculin, ca atunci când face guturai şi începe să caute pe Google „simptome cancer secreţie nazală“?[2]

Dacă ar mai trăi tata, aş putea să-l întreb pe el.

Dar ăsta e un gând de care *chiar* nu trebuie să mă las purtată, nu astăzi, sau o

să fiu vraişte. Clipesc de mai multe ori şi-mi şterg nasul cu un şerveţel. Haide, Poppy. Înveseleşte-te. Nu mai inventa probleme care nu există. Mă mărit!

Toby şi Tom ies din culcuş tocmai când apare stilistul şi fac porţii uriaşe de ceai în căni pe care le-au adus cu ei[3]. Încep imediat să glumească cu stilistul şi să-şi pună bigudiuri în păr, făcându-mă să mă tăvălesc de râs, şi îmi doresc pentru a nu ştiu câta oară să-i văd mai des. Apoi o şterg să ia micul-dejun la o cafenea şi Ruby şi Annalise ajung cu două ore mai devreme pentru că n-au mai avut răbdare şi stilistul declară că a terminat şi mătuşă-mea Trudy mă sună pe mobil să-mi spună că aproape au ajuns şi că i s-a dus un fir la ciorap, oare de unde-ar putea să-şi ia o pereche nouă?[4]

Apoi începe un vârtej în care toată lumea îşi usucă părul cu foehnul, îşi face manichiura, se machiază, se coafează, vin florile, îşi pun rochiile, îşi scot rochiile să meargă la toaletă, se livrează sendvişurile, ne confruntăm cu un cvasidezastru cu loţiunea autobronzantă (de fapt, era doar o pată de cafea pe genunchiul lui Annalise) şi cumva, până să-mi dau seama, se face ora două şi au sosit maşinile şi mă privesc în oglindă, în rochia de mireasă cu voal. Tom şi Toby mă încadrează, atât de chipeşi în fracurile lor, încât trebuie din nou să-mi stăpânesc lacrimile. Annalise şi Ruby au plecat deja spre biserică. Gata. Astea sunt ultimele mele clipe ca tânără necăsătorită.

— Mama şi tata ar fi fost atât de mândri de tine, spune Toby, răguşit. Superbă rochie.

— Mersi, spun, încercând să par nonşalantă.

Cred că n-arăt prea rău ca mireasă. Rochia e foarte lungă şi dreaptă, decoltată la spate, tivită cu dantelă la mâneci. Am părul prins în coc[5]. Voalul e subţire ca borangicul şi port o coroniţă cu mărgele şi un buchet superb de crini. Dar, cumva, ca şi în cazul lui Magnus dimineaţă, ceva parcă nu e în regulă…

Expresia mea e problema, realizez brusc, abătută. Nu e cum ar trebui să fie. Am o privire încordată şi colţurile gurii mi se tot lasă în jos şi nu radiez de fericire. Încerc să zâmbesc larg, cu gura până la urechi – dar acum arăt pur şi simplu bizar, ca un soi de mireasă-clovn, care-ţi dă fiori.

— Eşti OK?

Tom mă priveşte curios.

— Perfect!

Îmi trag voalul mai jos, încercând să-mi acopăr mai mult faţa. Ideea e că nu contează ce expresie am. Toată lumea o să se uite la trenă.

— Hei, surioară.

Toby se uită la Tom, ca şi cum ar aştepta să-l susţină.

— Să ştii, dacă *s-ar* întâmpla cumva să te răzgândeşti, noi n-am avea nici o problemă. Te-am ajuta s-o ştergi. Am discutat despre asta, nu-i aşa, Tom?

— Trenul de 4.30 de la Sf. Pancras, încuviinţează Toby. Ajungi la Paris la ora cinei.

— S-o şterg?

Mă uit lung la el, abătută.

— Ce vreţi să spuneţi? De ce-aţi plănui una ca asta? Nu vă place de Magnus?

— Nu! Hopa! N-am zis niciodată asta.

Toby îşi ridică mâinile în defensivă.

— Doar… sugerăm posibilitatea. Îţi prezentăm toate opţiunile. Considerăm că e de datoria noastră.

— Ei bine, *n-o* mai consideraţi de datoria voastră, spun, mai răstit decât aş fi vrut. Trebuie să ajungem la biserică.

— Am luat ziarele când am ieşit, apropo, adaugă Tom, întinzându-mi un teanc de ziare. Vrei să citeşti ceva în maşină?

— Nu, mă dau înapoi îngrozită. Normal că nu! O să mi se ia cerneala pe rochie!

Doar fratele meu mai mic ţi-ar putea sugera să citeşti ziarul în drum spre propria nuntă. Ceva de genul, o să fie atât de plicticos, încât ar fi cazul să avem ceva să ne umple timpul.

Cu toate astea, nu rezist tentaţiei de a răsfoi pe fugă *The Guardian* cât se duce Toby pentru ultima dată la baie. La pagina 5 e o poză cu Sam, sub titlul „Un scandal cutremură lumea afacerilor“, şi, de cum îl văd, simt o ghează în stomac.

Dar parcă nu mă mai strânge aşa tare. Sunt sigură.

Maşina e o limuzină Rolls Royce neagră, care arată chiar spectaculos pe strada mea comună din Balham şi un pâlc de vecini s-au strâns să se uite când ies. Fac o piruetă şi toată lumea aplaudă când urc în maşină. Pornim şi mă simt ca o mireasă în toată regula, care radiază de fericire.

Atâta doar că probabil nu arăt chiar *aşa* de radios pentru că, în timp ce parcurgem Buckingham Palace Road, Tom se apleacă înspre mine şi-mi spune:

— Poppy? Ai rău de maşină sau ceva?

— Poftim?

— Arăţi ca şi cum ţi-ar fi rău.

— Ba nu, mă strâmb la el.

— Ba da, spune Toby, privindu-mă intrigat. Eşti cam… verde la faţă.

— Da, verde.

Tom se luminează la faţă.

— Asta voiam să zic. Ca şi cum îţi vine să vomiţi. Îţi *vine* să vomiţi?

Tipic când ai fraţi. Nu puteam să am surori, care să-mi spună că arăt superb şi să-mi împrumute fardul lor de obraz?

— Nu, nu-mi vine să vomit! Şi nu contează cum arăt.

Mă uit în altă parte.

— N-o să mă vadă nimeni prin voal.

Îmi zbârnâie Iphone-ul şi îl scot din poşetuţa de mireasă. E un mesaj de la Annalise:

N-o luaţi pe Park Lane! Accident! Am rămas blocate!

— Hei!

Mă aplec în faţă spre şofer.

— Pe Park Lane a fost un accident.

— Că bine ziceţi, încuviinţează. O să evităm drumul acela atunci.

În timp ce maşina o coteşte pe o străduţă laterală, surprind un schimb de priviri între Tom şi Toby.

— Ce e? întreb într-un final.

— Nimic, spune Toby, pe un ton liniştitor. Relaxează-te. Vrei să-ţi spun nişte bancuri, să-ţi iei gândul de la asta?

— *Nu*. Mersi.

Mă uit pe geam, privind cum dispar străzile. Şi deodată, până să mă simt pregătită, am ajuns. Când coborâm din maşină, clopotele bisericii bat ritmic, la

unison. Un cuplu întârziat pe care nu-l recunosc urcă în fugă scările. Femeia îşi ţine pălăria cu mâna. Îmi zâmbesc şi îi salut stânjenită, dând din cap.

Se întâmplă cu adevărat. Chiar fac chestia asta. Asta e cea mai fericită zi din viaţa mea. Ar trebui să-mi amintesc fiecare clipă. Mai ales cât de fericită sunt.

Tom mă priveşte şi se strâmbă.

— Poppy, arăţi groaznic. O să-i spun preotului că ţi-e rău.

Şi trece glonţ pe lângă mine, intrând în biserică.

— Nu, nu face asta! Nu mi-e rău! exclam furioasă, dar e prea târziu.

Nu-l mai poţi întoarce din drum. După câteva clipe, părintele Fox iese din biserică, cu o expresie îngrijorată.

— Oh, Doamne, fratele tău are dreptate, spune, de cum mă vede. N-arăţi prea bine.

— N-am nimic!

— Ce-ar fi să-ţi tragi sufletul câteva clipe, înainte să începem slujba?

Mă conduce într-o cămăruţă laterală.

— Ia loc un pic, bea nişte apă, vrei un biscuit? Sunt câţiva în camera anexă. Oricum trebuie să le aşteptăm pe domnişoarele de onoare. Înţeleg c-au rămas blocate în trafic?

— Ies să le aştept, spune Tom. Trebuie să ajungă.

— Eu mă duc să aduc biscuiţii, intervine Toby. Te descurci, surioară?

— Da.

Ies cu toţii şi rămân singură în încăperea tăcută. Pe un raft e sprijinită o oglinjoară şi, când mă văd în ea, tresar. Chiar arăt ca şi cum mi-ar fi rău. Ce se *întâmplă* cu mine?

Îmi zbârnâie telefonul şi mă uit surprinsă la el. Am primit un mesaj de la doamna Randall.

6-4, 6-2. Mulţumesc, Poppy!

A reuşit! S-a întors pe terenul de tenis! Asta e cea mai bună veste pe ziua de azi. Şi brusc îmi doresc să fiu la lucru, departe de aici, absorbită de efortul de a trata pe cineva, făcând ceva util…

Nu. Încetează. Nu fi *nătângă*, Poppy. Cum poţi să-ţi doreşti să fii la lucru în ziua nunţii tale? Probabil că sunt o ciudăţenie a naturii. Nici o altă mireasă nu şi-ar dori să fie la birou. În nici una din revistele pentru mirese nu găseşti articole intitulate „Cum să arăţi radioasă, mai curând decât gata să dai la boboci“.

Tocmai am primit un alt mesaj, de data asta de la Annalise.

În sfârşit!!!! Ne-am pus în mişcare! Ai ajuns deja?

OK. Hai să ne concentrăm pe momentul de faţă. Simplul fapt că trimit un mesaj mă ajută să mă mai relaxez.

Tocmai am ajuns.

După o clipă îmi răspunde:

Ooof! Ne mişcăm cât de repede putem. Oricum ar trebui să întârzii. Aduce

noroc. Mai ai jartiera albastră?

Annalise era atât de obsedată de ideea c-ar trebui să port o jartieră albastră, încât azi-dimineaţă mi-a adus trei din care să aleg. Îmi pare rău, *care*-i faza cu jartierele? Sincer, ultima chestie pe care mi-o doresc acum e să port o panglică de elastic strânsă în jurul piciorului, care-mi întrerupe circulaţia – dar i-am jurat c-o s-o port.

Desigur! Deşi acum probabil c-o să-mi cadă de tot piciorul. O surpriză plăcută pentru Magnus în noaptea nunţii.

Zâmbesc în timp ce-i trimit mesajul. Acest dialog stupid mă înveseleşte. Las telefonul din mână, iau o gură de apă şi inspir adânc. OK. Mă simt mai bine. Primesc un nou mesaj şi ridic telefonul să văd ce mi-a răspuns Annalise.

Dar e de la Sam Mobil.

Timp de câteva clipe rămân ţintuită locului. Simt pe dată că-mi zvâcneşte ceva în stomac, de parc-aş fi o puştoaică. Oh, Doamne. E *patetic*. E stânjenitor. Cum văd numele „Sam“, mă topesc toată.

O parte din mine ar vrea să-l ignore. Ce-mi pasă de ce are el de zis? De ce ar trebui să-i aloc fie şi o fărâmă de timp sau atenţie, când e ziua nunţii mele şi am alte lucruri pe cap?

Dar ştiu că n-aş reuşi să rezist de-a lungul ceremoniei simţind cum îmi stă pe creier un mesaj necitit. Îl deschid cât mai calm cu putinţă, ţinând cont că abia îmi pot mişca degetele – şi e un mesaj tipic, monosilabic, în stilul lui Sam.

Bună.

Bună? Asta ce vrea să însemne, pentru Dumnezeu?

Mă rog, n-aş vrea să fiu nepoliticoasă. O să-i trimit un răspuns la fel de exuberant.

Bună.

După o clipă, primesc un nou mesaj:

E un moment potrivit?

Poftim?

Vorbeşte serios? Sau e sarcastic? Sau…

Apoi realizez. Desigur. El crede c-am anulat nunta. Nu ştie. Nici nu bănuieşte.

Şi deodată mesajul lui îmi apare într-o nouă lumină. Nu vrea să demonstreze nimic. Doar îmi spune „Bună“.

Înghit în sec, încercând să găsesc o formulă de a-i spune. Cumva nu mă simt în stare să-i spun ce fac. Nu imediat.

Nu prea.

O să fiu concis atunci. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit.

Mă uit perplexă la mesaj. În ce privinţă am avut dreptate? Tastez încet:

Cum adică?

Răspunsul vine aproape instantaneu.

Legat de Willow. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Îmi pare rău că am reacţionat aşa. Nu voiam să accept că ai dreptate, dar aveai. Am vorbit cu ea.

Ce i-ai spus?

I-am spus că totul s-a sfârşit, *finito*. Să înceteze cu e-mailurile sau o acuz de hărţuire.

Nu se poate. Nu-mi vine să cred.

Cum a reacţionat?

A fost foarte şocată.

Pariez.

Se lasă tăcerea o vreme. Am primit un nou mesaj de la Annalise, dar nu-l deschid. Nu mă simt în stare să rup firul conversaţiei cu Sam. Strâng telefonul în mână, fixând ecranul, aşteptând să văd dacă-mi mai trimite vreun mesaj. *Trebuie* să-mi mai trimită un mesaj…

Şi apoi aud semnalul sonor.

Sigur nu e o zi uşoară pentru tine. Azi trebuia să fie nunta, nu?

Simt un gol în stomac. Ce să-i răspund? Ce?

Da.

Ei bine, uite ceva care-o să te înveselească.

Să mă înveselească? Tocmai mă chiorăsc intrigată la ecran când primesc un mesaj cu o poză care mă face să izbucnesc în râs, surprinsă. E o poză cu Sam aşezat pe scaun la dentist. Zâmbeşte larg şi în dreptul butonierei are un abţibild pe care scrie „Am fost un pacient cuminte!!“.

A făcut asta pentru mine, îmi trece involuntar prin mine. *S-a dus la dentist de dragul meu*.

Nu. Nu fi nătângă. S-a dus ca să-şi îngrijească dinţii. Ezit, apoi scriu:

Ai dreptate, chiar m-a înveselit. Bravo. Era şi timpul!

După o clipă îmi răspunde:

Eşti liberă să ne vedem la o cafea?

Şi, brusc, fără nici un avertisment, simt c-o să-mi dea lacrimile, ceea ce mă îngrozeşte. Cum poate să mă sune *acum* şi să mă invite la o cafea? Cum de nu-şi dă seama că lucrurile s-au schimbat? Oare ce-şi *închipuia* c-o să fac? Tastez cu degetele tremurânde.

M-ai trimis să plimb ursul.

Poftim?

Mi-ai trimis e-mailul de „plimbă ursul“.

Eu nu trimit niciodată e-mailuri, doar ştii asta. Trebuie să fi fost asistenta mea. E prea eficientă.

Nu l-a trimis el?

OK, acum chiar o să clachez. O să izbucnesc în plâns sau într-un râs isteric, sau *ceva*. Îmi pusesem gândurile în ordine. Ştiam cum stau lucrurile şi care e locul fiecăruia. Acum în mintea mea e din nou un vârtej.

Primesc un nou mesaj de la Sam:

Nu te-ai supărat, nu?

Închid ochii. Trebuie să-i explic. Dar ce… Cum…

Într-un final, cu ochii închişi, îi scriu:

Nu înţelegi.

Ce anume nu înţeleg?

Nu mă simt în stare să scriu cuvintele. Nu ştiu de ce, pur şi simplu nu pot. În schimb, întind braţul cât de mult pot, îmi fac o poză, apoi mă uit ce-a ieşit.

Da. Am cuprins totul în cadru: vălul, coroniţa, o porţiune din rochia de mireasă, colţul buchetului de crini. Nu lasă nici o urmă de îndoială asupra a ceea ce se întâmplă.

Apăs pe numărul lui şi apoi pe „Trimite“. Gata. L-am trimis pe calea undelor. Acum ştie. Probabil că n-o să mai primesc nici un semn de la el după asta. Asta a fost. A fost o întâlnire scurtă şi ciudată şi acesta e sfârşitul. Oftând, mă trântesc pe un scaun. Clopotele au amuţit şi în cămăruţă domneşte o tăcere stranie, desăvârşită.

Până când telefonul începe să zbârnâie. Frenetic, într-una, ca o sirenă de ambulanţă. Mă uit şocată la Iphone şi văd cum începe să mi se umple căsuţa: mesaj după mesaj, toate de la Sam.

Nu.

Nu, nu, nu, nu, nu.

L

Opreşte-te.

Nu poţi face asta.

E pe bune?

Poppy, de ce?

Îi citesc mesajele gâfâind. Nu voiam să încep o conversaţie, dar, în cele din urmă, nu mai rezist, trebuie să-i răspund.

Ce vrei să fac, să plec pur şi simplu? 200 de oameni aşteaptă să apar.

Răspunsul lui Sam vine pe dată:

Crezi că te iubeşte?

Răsucesc pe deget inelul de aur împletit, încercând disperată să-mi croiesc drum printre toate gândurile contradictorii care-mi ţâşnesc în minte. Oare Magnus mă iubeşte? Vreau să zic… ce *e* dragostea? Nimeni nu ştie ce e dragostea, de fapt. Nimeni n-o poate defini. Nimeni n-o poate dovedi. Dar, dacă cineva alege un inel special pentru tine de la Bruges, e cu siguranţă un început bun, nu?

Da.

Cred că Sam se aştepta la răspunsul meu, pentru că îmi răspunde imediat, prin trei mesaje, unul după altul.

Nu.

Te înşeli.

Opreşte-te. Opreşte-te. Nu. Nu.

Îmi vine să ţip la el. Nu-i corect. *Nu poate* să-mi spună toate astea acum. *Nu poate* să mă dea peste cap acum.

Ei bine, ce-ai vrea să fac???

Îl trimit tocmai când se deschide uşa. E părintele, urmat de Toby, Tom, Annalise şi Ruby, care vorbesc toţi odată, agitaţi, într-o babilonie totală.

— Oh, Doamne! Ce aglomeraţie! Credeam că nu mai ajungem…

— Da, dar nu puteau să înceapă fără voi, este? E ca la avion.

— Ba pot, să ştii. Odată mi-au dat jos bagajul din avionul cu care trebuia să plec pentru că probam o pereche de blugi şi n-am auzit anunţul…

— E o oglindă acolo? *Trebuie* să-mi dau din nou cu luciu de buze…

— Poppy, ţi-am adus nişte biscuiţi…

— Nu vrea biscuiţi! Trebuie să-şi păstreze silueta pentru clipa cea mare, mă atacă Annalise. Ce s-a întâmplat cu voalul? E făcut grămadă. Şi rochia îţi stă şui! Stai să…

— Totul e în regulă, madam?

Ruby mă îmbrăţişează în timp ce Annalise îmi aranjează trena.

— Eşti gata?

— Eu…

Mă simt ameţită.

— Cred că da.

— Arăţi grozav.

Toby ronţăie un biscuite digestiv.

— Mult mai bine. Hei, Felix voia să-ţi spună şi el „bună“. E în regulă?

— Oh, sigur.

Mă simt lipsită de orice putere, stând acolo, cu toţi învârtindu-se în jurul meu. Sunt ţintuită locului la propriu, pentru că Annalise încă îmi ajustează trena. Îmi zbârnâie telefonul şi părintele Fox zâmbeşte glacial.

— Ar fi mai bine să-l închizi, nu crezi?

— Îţi închipui dacă îţi suna în timpul slujbei? chicoteşte Annalise. Vrei să ţi-l ţin eu?

Întinde mâna şi mă uit fix la ea, ca paralizată. Tocmai am primit un nou mesaj de la Sam. Răspunsul lui. O parte din mine îşi doreşte atât de mult să-l citească, încât aproape că nu mai am stare.

Dar o altă parte îmi spune să mă opresc. Nu face asta. Cum pot să-l citesc acum, când mă pregătesc să mă îndrept spre altar? O să mă dea peste cap. Sunt aici în ziua nunţii mele, înconjurată de prieteni şi familie. *Asta* e viaţa mea reală. Nu un tip cu care mă simt conectată în eter. E momentul să ne luăm rămas-bun. E momentul să tai acest fir.

— Mersi, Annalise.

Închid telefonul şi privesc o clipă cum se întunecă ecranul. Nu mai e nimeni acolo. Nu-i decât o cutie de metal lipsită de viaţă, lipsită de reacţie.

I-l întind lui Annalise şi ea şi-l vâră în decolteu.

— Ţii buchetul prea sus.

Mă priveşte încruntată.

— Pari foarte încordată.

— N-am nimic, spun, evitându-i privirea.

— Hei, ştii ce?

Ruby vine într-un foşnet de mătăsuri.

— Am uitat să-ţi zic, o să avem un pacient celebru! Omul ăla de afaceri care-a tot apărut la ştiri. Sir Nicholas nu-ştiu-cum?

— Vrei să zici… Sir Nicholas Murray? întreb, nevenindu-mi a crede.

— În persoană, spune, cu un zâmbet larg. M-a sunat asistenta lui şi i-a programat o şedinţă cu mine! A zis că i-a fost recomandat de cineva în care are mare încredere. Cine Dumnezeu crezi c-o fi fost?

— Nu… nu ştiu, bălmăjesc.

Sunt atât de mişcată. Şi un pic îngrozită. Nici într-o mie de ani nu mi-aş fi închipuit că Sir Nicholas îmi va urma sfatul. Cum pot să mai dau ochii cu el? Dacă

aduce vorba de Sam? Dacă…

Nu. Încetează, Poppy. Când o să-l revăd pe Sir Nicholas, voi fi o femeie măritată. Tot acel episod bizar va fi uitat de mult. Totul o să fie în regulă.

— O s-o anunţ pe organistă că suntem gata să începem, spune părintele. Toată lumea să-şi ia locul în procesiune.

Annalise şi Ruby îşi iau locul în spatele meu. Tom şi Toby mă încadrează, fiecare cu braţul petrecut pe sub al meu. Se aude o bătaie la uşă şi se iveşte figura ca de bufniţă a lui Felix.

— Poppy, arăţi minunat.

— Mersi! Intră!

— Voiam doar să-ţi urez baftă.

Vine spre mine, ocolind cu grijă rochia.

— Şi să-ţi zic că sunt foarte fericit că te alături familiei. Noi toţi suntem. Părinţii mei cred că eşti o persoană extraordinară.

— Serios? întreb, încercând să-mi ascund îndoielile. Amândoi?

— Oh, da.

Dă hotărât din cap.

— Te adoră. Au fost foarte necăjiţi când au auzit că nunta a fost anulată.

— *Anulată?* repetă patru voci uluite, în cor.

— Nunta a fost anulată? întreabă Tom.

— Când a fost anulată? întreabă Annalise. Nu ne-ai zis nimic, Poppy! De ce nu ne-ai zis?

Grozav. Asta-mi mai lipsea, să fiu interogată de tot alaiul meu de nuntă.

— A fost doar ceva temporar, încerc să minimalizez lucrurile. Ştiţi voi. O criză pe ultima sută de metri, din cauza emoţiilor. Se întâmplă oricui.

— Mama l-a făcut cu ou şi cu oţet pe Magnus.

Lui Felix îi sclipesc ochii în spatele ochelarilor.

— A zis că e un imbecil şi că n-o să mai găsească niciodată pe cineva mai bun ca tine.

— Serios?

Fără să vreau, simt o scânteie de mândrie.

— Oh, era furibundă.

Felix pare foarte amuzat.

— Efectiv i-a aruncat inelul în faţă.

— A aruncat cu inelul de smarald? întreb, uluită.

Inelul ăla valorează câteva mii de lire. De bună seamă, nici măcar Wanda n-ar arunca cu el de colo-colo.

— Nu, inelul de aur împletit. Ăla.

Arată spre inelul de la mâna mea.

— Când îl scotea din sertarul măsuţei de toaletă să i-l dea lui Magnus. I l-a aruncat în faţă şi i-a făcut o tăietură pe frunte.

Râde înfundat.

— Nu l-a tăiat rău, normal.

Mă uit fix la el, simţind că-mi stă inima-n loc. Ce-a zis adineauri? Wanda a scos inelul din aur împletit din sertarul măsuţei de toaletă?

— Credeam…

Încerc să par degajată.

— Credeam că Magnus l-a cumpărat din Bruges?

Felix mă priveşte fără să înţeleagă.

— Oh, nu. E al mamei. *A fost* al mamei.

— Aşa deci.

Îmi umezesc buzele uscate.

— Aşadar, Felix, ce s-a întâmplat, mai exact? De ce i l-a dat lui? Mi-aş dori să fi fost acolo!

Încerc să adopt un ton degajat.

— Povesteşte-mi tot.

— Ei bine…

Felix îşi mijeşte ochii, ca şi cum ar încerca să-şi amintească.

— Mama i-a zis lui Magnus să nu se mai obosească să-ţi dea din nou inelul cu smarald. Şi a scos inelul de aur şi a zis că abia aşteaptă să te aibă ca noră. Apoi tata a zis „De ce te oboseşti, e clar că Magnus n-are tăria de caracter necesară să se căsătorească“ şi Magnus s-a înfuriat şi a zis că o are şi tata a zis „Aminteşte-ţi de slujba de la Birmingham“ şi apoi au avut o ceartă-monstru, ca de obicei, şi apoi… am comandat ceva de mâncare.

Clipeşte de mai multe ori.

— Cam asta a fost.

În spatele meu, Annalise s-a aplecat înainte ca să asculte.

— Aşadar, *de-asta* ai schimbat inelul. *Ştiam* eu că nu eşti alergică la smaralde.

Ăsta e inelul Wandei. Magnus nu l-a cumpărat special pentru mine. Aproape că mi se face rău când mă uit la inel. Apoi mai realizez ceva.

— Ce slujbă de la Birmingham?

— Ştii tu. Cea la care a renunţat. Tata îi face tot timpul morală lui Magnus pentru că nu duce lucrurile la capăt. Scuze, credeam că ştii.

Felix mă priveşte curios, dar tocmai atunci de sus încep să se audă acorduri răsunătoare de orgă, făcându-ne pe toţi să tresărim.

— Oh, începem. Ar fi mai bine s-o şterg. Ne vedem înăuntru!

— Da, OK.

Cumva, reuşesc să dau din cap. Dar am senzaţia că sunt pe-o altă planetă. Trebuie să procesez tot ce-am auzit.

— Sunteţi gata?

Părintele Fox e în prag, făcându-ne semn să venim. Când ajungem în naos, mi se taie respiraţia. Biserica e plină de aranjamente florale spectaculoase şi doamne cu pălării şi domneşte o atmosferă încordată, ca şi cum toată lumea şi-ar ţine respiraţia. În faţă de tot întrezăresc doar capul lui Magnus, văzut din spate.

Magnus. Doar gândul la el face să mi se întoarcă stomacul pe dos. Nu pot… am nevoie de timp să mă gândesc…

Dar n-am timp. Muzica de orgă creşte în intensitate. Corul intervine brusc, cu un acord triumfal. Părintele Fox s-a făcut nevăzut în direcţia altarului. Caruselul se învârte deja şi eu sunt în el.

— Totul e în regulă?

Toby îi rânjeşte lui Tom.

— Să nu-i pui piedică, Yeti.

Şi deodată ne-am urnit. Ne îndreptăm spre altar şi lumea îmi zâmbeşte şi eu încerc să adopt o expresie fericită, senină, dar în sinea mea e cam tot atâta linişte ca în acceleratorul de particule de la CERN.

Nu contează… e doar un inel… Exagerez… Dar m-a minţit…

Ooh, uită-te la pălăria Wandei…

Doamne, muzica asta e incredibilă, Lucinda a avut dreptate să aleagă corul…

Ce slujbă în Birmingham? De ce nu mi-a pomenit niciodată de asta?

Oare plutesc? La naiba. OK, acum e mai bine…

Haide, Poppy. Hai să vedem lucrurile în perspectivă. Ai o relaţie minunată cu Magnus. Nu contează dacă ţi-a luat el inelul sau nu. O slujbă de acum o sută de ani în Birmingham nu contează. Cât despre Sam…

Nu. Uită de Sam. Aceasta e realitatea. Asta e nunta mea. E nunta mea şi nici măcar nu pot să mă concentrez ca lumea. Ce se întâmplă cu mine?

O s-o fac. Pot s-o fac. Da. Da. Daţi-i drumul…

De ce naiba e aşa transpirat Magnus?

Când ajung la altar, toate celelalte gânduri sunt alungate temporar de acesta din urmă. Îl privesc cu gura căscată, îngrozită. Arată oribil. Dacă eu arăt ca şi cum mi-ar fi rău, el arată ca şi cum ar avea malarie.

— Bună, spune, cu un zâmbet chinuit. Arăţi minunat.

— Eşti OK? îl întreb în şoaptă, în timp ce-i întind buchetul lui Ruby.

— De ce n-aş fi OK? îmi răspunde, în defensivă.

Nu pare tocmai cel mai bun răspuns, dar nu prea pot să-l iau la bani mărunţi.

Muzica s-a oprit şi părintele Fox se adresează întregii adunări, pe un ton exuberant, cu un zâmbet larg. S-ar părea că-i place la nebunie să oficieze cununii.

— Iubiţi fii şi fiice, ne-am adunat aici dinaintea Domnului…

În timp ce aud cuvintele bine-cunoscute răsunând în biserică, încep să mă relaxez. OK. Asta e. Despre *asta* e vorba. *Asta* am aşteptat cu nerăbdare. Jurămintele. Legămintele. Acele cuvinte străvechi, magice, care au fost repetate de atâtea ori în această incintă, generaţie după generaţie.

Da, poate c-am avut poticneli şi momente de panică pe ultima sută de metri. Ce cuplu nu are parte de ele? Dar, dacă reuşim cumva să ne concentrăm pe legăminte, dacă putem să facem din ele ceva special…

— Magnus.

Părintele Fox se întoarce spre Magnus şi întreaga adunare pare că-şi ţine respiraţia.

— Juri s-o iei de soţie pe această femeie, să trăiţi laolaltă după poruncile Domnului, legaţi prin taina sfintei cununii? Juri s-o iubeşti, s-o alini, s-o respecţi şi să-i fii alături, la bine şi la rău, şi, lepădându-te de orice altă femeie, să-i fii credincios, până când moartea vă va despărţi?

Magnus are o privire uşor sticloasă şi gâfâie. Arată ca şi cum îşi face curaj pentru finala olimpică de 100 de metri.

— Magnus? îl îndeamnă părintele Fox.

— OK, îşi spune, mai mult pentru sine. OK. Asta e. Pot să fac chestia asta.

Inspiră adânc şi, cu o voce răsunătoare, teatrală, care reverberează în întreaga biserică, declară mândru:

— Da.

Da?

Da?

Oare nu *asculta*?

— Magnus, îi şoptesc, pe un ton în care s-a strecurat o nouă tăioasă. Nu se spune „da“.

Magnus se uită lung la mine, vădit buimăcit.

— Normal că se spune „da“.

Simt un val de exasperare. N-a ascultat nici un cuvânt. Pur şi simplu a zis „da“ pentru că asta se zice în filmele americane. *Ştiam* eu c-ar fi trebuit să ne repetăm jurămintele. Ar fi trebuit să ignor comentariile sarcastice ale lui Antony şi să-l oblig pe Magnus să le repete.

— Nu se spune „Da“, se spune „Jur“!

Încerc să nu arăt cât de enervată sunt.

— N-ai ascultat întrebarea – „Juri“. „*Juri*“.

— Oh.

Chipul lui Magnus se luminează, semn c-a priceput.

— Am înţeles. Scuze. „Jur“, atunci. Deşi, nu cred să conteze prea mult, adaugă, ridicând din umeri.

Poftim?

— Mergem mai departe? întreabă repede părintele Fox. Poppy, spune, zâmbindu-mi larg. Juri să-l iei de soţ pe acest bărbat…

Îmi pare rău, nu pot s-o las aşa.

— Îmi cer scuze, părinte, spun, ridicând mâna. Încă ceva. Scuze.

Ca să fie totul clar, mă întorc spre adunare.

— Trebuie doar să lămuresc un lucru mărunt, nu durează mult…

Mă întorc din nou spre Magnus şi-i şoptesc, pe un ton furios:

— Cum adică „nu cred să conteze“? *Ba* contează! E o întrebare. Trebuie să *răspunzi* la ea.

— Iubito, cred că interpretezi lucrurile *un pic* prea literal.

Magnus pare vădit stânjenit.

— Putem să mergem mai departe?

— Nu, nu putem să mergem mai departe! E o întrebare literală! Juri să mă iei? E o întrebare. *Tu* ce crezi că e?

— Mă rog, dă din umeri Magnus. Ştii tu. Un simbol.

E ca şi cum a aprins un fitil. Cum poate să spună una ca asta? *Ştie* cât de importante sunt jurămintele pentru mine.

— Nu toate lucrurile în viaţă sunt *simboluri*, la naiba! explodez. E o întrebare concretă, reală, şi tu n-ai răspuns cum trebuia! Nu crezi *nici un* cuvânt din ce rosteşti aici?

— Pentru Dumnezeu, Poppy… Magnus îşi coboară vocea. Chiar crezi că acum e momentul?

Ce propune, să rostim jurămintele şi să discutăm dacă am crezut cu adevărat ce-am spus *după*?

OK, poate c-ar fi trebuit să discutăm despre jurăminte înainte de a ne afla în faţa altarului. Realizez asta acum. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş proceda altfel. Dar nu pot. E acum ori niciodată. Şi, în apărarea mea, Magnus ştia cum sună jurămintele de cununie, nu-i aşa? Vreau să zic, nu l-am luat prin surprindere cu ele, nu? Nu sunt tocmai un secret, este?

— Da! vocea îmi creşte în intensitate. Acum e momentul! Chiar acum!

Mă întorc spre întreaga adunare, care mă priveşte cu gura căscată.

— Mâna sus cine crede că, în timpul cununiei, mirele ar trebui să creadă jurămintele pe care le rosteşte?

Se lasă o tăcere absolută. Apoi, spre uimirea mea, Antony ridică încet mâna, urmat de Wanda, care pare ruşinată. Văzându-i, Annalise şi Ruby ridică şi ele mâna.

În treizeci de secunde, toată lumea din strane a ridicat mâna. Tom şi Toby au ridicat *amândouă* mâinile, ca şi unchiul şi mătuşa mea.

Părintele Fox a rămas interzis.

— *Chiar* le cred, spune Magnus, dar o spune pe un ton atât de şovăielnic şi neconvingător, încât până şi părintele se strâmbă.

— Serios? mă întorc spre el. Să te lepezi de toate celelalte femei? La bine şi la rău? Până când moartea ne va despărţi? Eşti perfect convins de asta? Sau ai vrut doar să le dovedeşti tuturor că poţi să mergi până la capăt cu nunta?

Şi, deşi nu-mi propuneam s-o spun, de cum am rostit cuvintele, simt că sunt adevărate.

Despre *asta* e vorba. Toate se explică acum. Discursul lui încordat de azi-dimineaţă. Fruntea lui asudată. Până şi cererea lui în căsătorie. Nu e de mirare că a venit după numai o lună. N-a fost niciodată vorba de noi doi, scopul era să demonstreze ceva. Poate e legat de faptul că tatăl lui îl acuză că nu poate duce nimic la bun sfârşit. Sau de nenumăratele femei pe care le-a cerut în căsătorie până acum. Dumnezeu ştie. Dar toată povestea a început cu stângul. Totul a fost pe dos. Şi eu m-am lăsat amăgită pentru că aşa am vrut.

Simt brusc c-o să-mi dea lacrimile. Dar *refuz* să clachez.

— Magnus, îi spun, pe un ton mai blând. Ascultă-mă. N-are rost să faci asta. Nu te însura cu mine doar ca să dovedeşti că nu eşti genul care se dă bătut. Pentru că te *vei* da bătut, mai devreme sau mai târziu. Oricare ar fi intenţiile tale. O să se întâmple.

— Aiurea, spune el, furios.

— O s-o faci. Nu mă iubeşti îndeajuns de mult ca să rezistăm împreună.

— Ba da!

— Ba *nu*, Magnus, spun, aproape cu lehamite. Nu îţi luminez viaţa cum ar trebui. Şi tu n-o luminezi pe-a mea.

Fac o pauză.

— Nu îndeajuns. Nu îndeajuns cât să ţină toată viaţa.

— Serios?

Magnus pare şocat.

— Nu?

Îmi dau seama că i-am rănit orgoliul.

— Nu. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară rău, spune, vădit ofensat. Dacă asta simţi…

— Dar asta simţi şi tu! exclam. Fii sincer! Magnus, noi n-am fost niciodată meniţi să rămânem împreună pururi. Nu suntem evenimentul principal. Cred că suntem…

Mă încrunt, încerc să găsesc formula potrivită.

— Cred că suntem fiecare o notă de subsol la povestea celuilalt.

Pentru o clipă se lasă tăcerea. Magnus pare c-ar vrea să găsească o replică, dar nu reuşeşte. Îi ating mâna, apoi mă întorc spre preot.

— Părinte, îmi pare rău. V-am făcut să vă pierdeţi vremea. Cred c-ar trebui probabil să încheiem aici.

— Înţeleg, spune. Dumnezeule. Înţeleg.

Îşi şterge fruntea cu o batistă, părând fâstâcit.

— Eşti sigură… poate dacă discutaţi un pic în sala de adunare…

— Nu cred că asta ar mai schimba ceva, spun blând. Cred c-am spus tot ce era

de spus. Nu eşti de acord, Magnus?

— Dacă spui tu.

Magnus pare sincer afectat şi pentru o clipă mă întreb…

Nu. Nu e nici o umbră de îndoială. Fac ceea ce trebuie să fac.

— Ei bine… ce facem acum? întreb, ezitând. Mai ţinem petrecerea?

Magnus pare nesigur, apoi dă din cap.

— Am putea la fel de bine s-o ţinem. Doar am plătit pentru ea.

Cobor de pe treapta din faţa altarului, apoi mă opresc. OK, stânjenitor moment. Pe-ăsta nu l-am repetat. Adunarea ne priveşte, uluită, să vadă ce-o să se întâmple în continuare.

— Aşadar… hm… ar trebui…, mă întorc spre Magnus. Vreau să zic, nu prea putem să ieşim împreună din biserică.

— Ia-o tu înainte, spune, ridicând din umeri. Vin şi eu după tine.

Părintele Fox îi face semn doamnei de la orgă, care începe brusc marşul nupţial.

— Nu! exclam îngrozită. Fără muzică! Vă rog!

— Mii de scuze!

Părintele Fox îi face semne frenetice să se oprească.

— Încercam să-i fac semne să nu cânte. Mă tem că doamna Fortescue e cam tare de urechi. Probabil că nu prea a prins ce s-a întâmplat.

E o confuzie generală. Nici măcar nu ştiu dacă ar trebui să ţin în mână buchetul sau nu. În cele din urmă, i-l smulg din mână lui Ruby, care îmi strânge braţul, compătimitor, în timp ce Annalise îmi şopteşte: „Ai *înnebunit?*“.

Muzica s-a oprit într-un final, aşa că încep să-mi croiesc drum spre ieşire în tăcere, evitând privirile tuturor, stânjenită la culme. Oh, Doamne, e oribil. Ar trebui să existe o strategie de ieşire pentru această eventualitate. Ar trebui să existe o opţiune în Cartea de Rugăciuni Obşteşti. *Procesiune pentru mireasa ce s-a răzgândit.*

Domneşte o tăcere desăvârşită în timp ce păşesc de-a lungul culoarului de piatră. Toţi mă privesc ca împietriţi. Dar observ că oamenii încep să-şi deschidă telefoanele, după cacofonia de bipuri care încep să răsune în strane. Minunat. Bănuiesc c-o să fie un concurs să vadă cine postează primul pe Facebook.

Brusc, o femeie aflată la capătul unei strane întinde mâna să mă oprească. Poartă o pălărie enormă, roz, şi n-am nici cea mai vagă idee cine-o fi.

— Stai!

— Eu?

Mă opresc şi mă uit lung la ea.

— Da, tu.

Pare uşor fâstâcită.

— Îmi cer scuze că te întrerup, dar am primit un mesaj pentru tine.

— Pentru *mine*? întreb, intrigată. Dar nici măcar nu vă cunosc.

— Totul e extrem de ciudat.

Se înroşeşte.

— Scuze, ar trebui să mă prezint. Sunt naşa lui Magnus, Margaret. Nu cunosc prea multe persoane aici. Dar în timpul slujbei am primit un mesaj pe telefon, de la un anume Sam Roxton. Cel puţin… nu e pentru tine, e *despre* tine. Spune aşa: „Dacă sunteţi cumva la nunta lui Poppy Wyatt…“

Se aude o exclamaţie surprinsă din spatele ei.

— Am primit şi eu mesajul ăla! spune o fată. Exact la fel sună! „Dacă sunteţi

cumva la nunta lui Poppy Wyatt…“

— Şi eu! Şi eu la fel! se aud voci din toate părţile. Tocmai l-am primit! „Dacă sunteţi cumva la nunta lui Poppy Wyatt…“

Am amuţit. Ce se întâmplă? Sam le-a trimis mesaj invitaţilor? Încep să se ridice din ce în ce mai multe mâini; se aud din ce în ce mai multe telefoane care zbârnâie şi exclamaţii.

Oare le-a trimis mesaj *tuturor nuntaşilor*?

— Am primit *cu toţii* acelaşi mesaj? întreabă Margaret, privind uluită la întreaga adunare. În regulă, să vedem. Dacă aţi primit mesajul, haideţi să-l citim cu voce tare. Eu dau startul. Unu, doi, trei… „Dacă sunteţi cumva…“

Când începe zumzetul vocilor, la unison, simt că mă ia cu leşin. Nu poate fi adevărat. Sunt două sute de oameni aici şi majoritatea se alătură corului, citind cu voce tare de pe telefon, toţi ca unul. Cuvintele reverberează în întreaga biserică, sunând ca o rugăciune în cor sau o scandare la fotbal sau ceva de genul.

— „… la nunta lui Poppy Wyatt, aş vrea să vă cer o favoare. Opriţi ceremonia. Opriţi-o. Amânaţi-o, trageţi de timp. Face o greşeală. Măcar rugaţi-o să se mai gândească.“

Am rămas ţintuită locului, în mijlocul culoarului, strângând în mână buchetul, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Nu-mi vine să cred că a făcut asta. De unde a făcut rost de toate numerele de telefon? De la Lucinda?

— „Să vă spun de ce. După cum a zis cândva o minte luminată: O astfel de comoară n-ar trebui lăsată pe mâinile filistinilor. Şi Poppy e o comoară, deşi nu-şi dă seama de asta.“

Mă uit involuntar la Antony, care-şi ţine telefonul în mână şi a făcut ochii mari.

— „Nu e momentul pentru discuţii sau un comportament rezonabil. De aceea iau această măsură extremă. Şi sper c-o veţi face şi voi. Făcând tot ce puteţi. Spunând tot ce credeţi de cuviinţă. Nunta aceasta e o greşeală. Vă mulţumesc.“

Când lectura ia sfârşit, toţi par uşor bulversaţi.

— Ce mama…

Magnus se apropie cu paşi mari dinspre altar.

— Cine *e* tipul ăsta?

Nu pot să-i răspund. Cuvintele lui Sam mi se învârt în minte. Vreau să înhaţ telefonul cuiva şi să le recitesc.

— O să-i răspund! exclamă brusc Margaret. „Cine sunteţi?“ citeşte cu voce tare în timp ce tastează pe telefon. „Sunteţi iubitul ei?“.

Apasă pe „Trimite“ cu un gest teatral şi în biserică se lasă o tăcere mormântală, până în momentul când îi zbârnâie telefonul.

— A răspuns!

Face o pauză pentru efect dramatic, apoi citeşte cu voce tare:

— „Iubit? Nu ştiu. Nu ştiu dacă mă iubeşte. Nu ştiu dacă o iubesc.“

În adâncul fiinţei mele, simt o dezamăgire apăsătoare. Sigur că nu mă iubeşte. Crede doar că n-ar trebui să mă mărit cu Magnus. Încearcă doar să îndrepte ceva ce consideră a fi strâmb. E cu totul altceva. Nu înseamnă că ar simţi ceva pentru mine. Cu atât mai puţin că…

— „Tot ce pot să spun e că ea e cea la care mă gândesc.“

Margaret face o pauză şi vocea i se îmblânzeşte când citeşte continuarea.

— „Tot timpul. Vocea ei e cea pe care vreau s-o aud. Chipul ei tânjesc să-l

văd.“

Simt un nod în gât. Înghit în sec, încercând să-mi păstrez calmul. El e cel la care mă gândesc. Tot timpul. Vocea lui e cea pe care vreau s-o aud. De fiecare dată când îmi zbârnâie telefonul, sper că e el.

— Cine *e* tipul ăsta?

Lui Magnus pare că nu-i vine a crede.

— Da, cine e? strigă Annalise cu o voce piţigăiată din dreptul altarului şi toată lumea izbucneşte în râs.

— E doar… un tip. I-am găsit întâmplător telefonul…

Mă poticnesc, neştiind ce să spun. Nici n-aş şti cum să explic cine e Sam şi ce însemnăm unul pentru celălalt.

Telefonul lui Margaret zbârnâie din nou şi toţi amuţesc, curioşi să vadă ce se mai întâmplă.

— E de la el, spune.

— Ce zice? întreb, cu o voce tremurătoare.

E atât de linişte în biserică, încât aproape că-mi aud bătăile inimii.

— Zice „Şi o să aştept în faţa bisericii. Spuneţi-i“.

E aici.

Nici măcar nu-mi dau seama c-am luat-o la fugă decât atunci când unul din ajutoarele dascălului se dă la o parte din calea mea, cu un aer alarmat. Uşa masivă a bisericii e închisă şi trebuie să trag de vreo cinci ori de ea până reuşesc s-o deschid. Ţâşnesc afară şi mă opresc pe prima treaptă, gâfâind, uitându-mă dintr-un capăt în altul al străzii, după el…

Uite-l. Pe celălalt trotuar. Stă în pragul unui Starbucks, în blugi şi o cămaşă bleumarin. Când îmi întâlneşte privirea, ochii i se încreţesc, dar nu zâmbeşte. Se uită fix la mâinile mele. Citesc o întrebare chinuitoare în ochii lui.

Oare nu ştie? Nu poate *ghici* răspunsul?

— El e? murmură Annalise, care a apărut lângă mine. E superb. Pot să-l iau eu pe Magnus?

— Annalise, dă-mi telefonul, spun, fără să-mi iau ochii de la Sam.

— Poftim.

O clipă mai târziu ţin telefonul în mână, deja deschis, şi-i trimit un mesaj.

Bună.

Tastează ceva şi după o clipă primesc răspunsul.

Fainã ţinutã.

Involuntar, mă uit la rochia de mireasă.

Ah, vechitura asta…

Se lasă o tăcere prelungită – apoi îl văd pe Sam tastând din nou. Are capul plecat şi nu-şi ridică privirea, nici măcar când a terminat de scris; nici măcar când am primit mesajul.

Ei bine, te-ai măritat?

Încadrez cu grijă şi fac o poză cu inelarul de la mâna stângă, pe care nu se află nimic.

Sam Mobil.

Trimite.

O mulţime de nuntaşi se înghesuie în spatele meu să vadă, dar eu nu mă urnesc. Sunt cu ochii pe Sam, să-i văd reacţia la primirea mesajului. Văd cum i se înseninează expresia; văd apărându-i pe chip un zâmbet luminos, fericit. Şi în sfârşit se uită la mine.

Aş putea să mă cufund în zâmbetul ăla.

Acum scrie din nou.

Ai chef de-o cafea?

— Poppy.

O voce mă întrerupe şi, întorcându-mă, dau cu ochii cu Wanda, privindu-mă neliniştită de sub borul pălăriei ei, care seamănă cu o molie uriaşă, moartă.

— Poppy, îmi cer scuze. M-am purtat imoral şi egoist.

— Ce vrei să spui? spun, buimăcită pe moment.

— Legat de al doilea inel. I-am spus lui Magnus… sau cel puţin i-am sugerat să… Wanda se poticneşte, stânjenită.

— Ştiu. I-ai spus lui Magnus să pretindă c-a ales inelul special pentru mine, nu-i aşa?

Îi pun mâna pe braţ.

— Wanda, îţi mulţumesc. Dar ar fi mai bine să-l iei înapoi şi pe acesta.

Îmi scot inelul de aur împletit de pe deget şi i-l întind.

— Mi-ar fi plăcut să faci parte din familia noastră, spune, melancolică. Dar asta n-ar fi trebuit să-mi afecteze judecata. Am greşit.

Se uită la Sam.

— El e alesul, nu-i aşa?

Încuviinţez şi chipul i se îmblânzeşte, ca o petală de trandafir strânsă în pumn, căreia îi dai drumul.

— Du-te atunci. Du-te.

Şi, fără să mai zăbovesc nici o clipă, cobor treptele, traversez în fugă, ocolind maşinile, ignorând claxoanele, smulgându-mi voalul, până sunt la un pas de Sam. Pentru o clipă, rămânem nemişcaţi, privindu-ne, gâfâind.

— Ia zi, ai trimis câteva mesaje, zic într-un final.

— Doar câteva, încuviinţează el.

— Interesant, spun. Te-a ajutat cumva şi Lucinda?

— S-a dovedit foarte dornică să saboteze nunta, încuviinţează el, cu un aer amuzat.

— Dar nu înţeleg. Cum de-ai reuşit s-o *găseşti*?

— Are un site foarte elegant, spune, zâmbind sec. Am sunat-o pe mobil şi a fost mai mult decât dornică să mă ajute. De fapt, a trimis chiar ea mesajul. Nu ştiai că aveţi un sistem automat ultraperformant pentru contactarea tuturor invitaţilor?

Sistemul de comunicare prin SMS al Lucindei. În sfârşit şi-a dovedit utilitatea.

Îmi trec buchetul dintr-o mână într-alta. N-am realizat până acum cât de mult atârnă nişte flori.

— Ai o ţinută foarte elegantă pentru Starbucks, spune Sam, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Întotdeauna port o rochie de mireasă când ies la o cafea, spun, nonşalantă. Cred că dă o notă de distincţie, nu eşti de acord?

Mă uit înspre biserică şi nu-mi pot reţine râsul. Întreaga adunare pare să se fi revărsat în stradă şi se uită ca la teatru.

— Ce se aşteaptă să vadă? întreabă Sam, observându-i la rândul lui.

Ridic din umeri.

— Cine ştie? Ai putea oricând să începi să dansezi. Sau să spui bancuri. Sau… să săruţi mireasa?

— Nu mireasa.

Mă cuprinde cu braţele şi mă trage încet spre el. Aproape că ne atingem nasurile. Privesc drept în ochii lui. Simt căldura pielii lui.

— Pe tine.

— Pe mine.

— Fata care mi-a furat telefonul.

Buzele lui îmi ating colţul gurii.

— Hoaţa.

— Era aruncat la *coş*.

— Tot furt se cheamă.

— Nu, nu e, încep, dar acum buzele lui sunt lipite de ale mele şi nu mai pot spune nimic.

Şi brusc viaţa e minunată.

Ştiu că mai sunt lucruri de lămurit; ştiu că realitatea n-a dispărut. Vor fi explicaţii şi acuzaţii şi probleme. Dar în clipa de faţă sunt în braţele unui bărbat pe care cred că s-ar putea să-l iubesc. Şi nu m-am măritat cu cel pe care ştiu că nu-l iubesc. Şi, din perspectiva mea, e un început foarte promiţător.

În cele din urmă ne desprindem unul de celălalt şi, de peste drum, o aud pe Annalise făcând galerie. Ceea ce e o chestie cam de prost gust, dar asta-i Annalise.

— Ţi-am adus ceva de citit, apropo, spune Sam. În caz că te plictiseai cumva.

Scoate din haină un teanc de coli A4 pătate de cafea. Când le văd, simt că-mi stă inima-n loc. Le-a păstrat. Chiar şi după ce ne-am despărţit aşa. A păstrat mesajele noastre.

— E ceva interesant? întreb, reuşind să adopt un ton degajat.

— Nu-i rău.

Le răsfoieşte, apoi îşi ridică privirea.

— Abia aştept continuarea.

— Serios?

Şi felul cum se uită la mine îmi dă fiori.

— Aşadar, ştii ce se întâmplă în continuare?

— Oh… cam bănuiesc.

Îşi lasă degetele să-mi alunece pe ceafă şi simt un val de dorinţă. Sunt *absolut* pregătită pentru noaptea nunţii[6]. N-am nevoie de şampanie sau de aperitive sau de cele trei feluri de mâncare sau de primul dans. Nici măcar de ultimul dans.

Dar, pe de altă parte, ar mai fi un mic detaliu: cele două sute de oameni care mă urmăresc de peste drum ca şi cum ar aştepta instrucţiuni. Unii dintre ei au bătut cale lungă până aici. Nu pot să-i las baltă.

— Uite… ar trebui să avem o petrecere, îi spun, timid, lui Sam. O să fie, cum

ar veni, toţi prietenii şi rudele mele, toţi la un loc, o adunare care ar intimida pe oricine, plus toţi prietenii şi rudele tipului cu care trebuia să mă mărit azi. Şi bomboane cu migdale. Ai chef să vii?

Sam ridică din sprânceană.

— Crezi că Magnus o să vrea să mă împuşte?

— Nu ştiu.

Mă chiorăsc la Magnus aflat peste drum. Ne priveşte de acolo, cu toţi ceilalţi. Dar, din câte îmi dau seama, nu pare *prea* însetat de sânge[7].

— Nu cred. Vrei să-i trimit un mesaj să-l întreb?

— Dacă vrei, spune, ridicând din umeri, şi-şi scoate telefonul din buzunar.

Magnus. Tipul cu care sunt acum e Sam. Ştiu că nu e o practică obişnuită, dar pot să vin cu el la petrecerea de nuntă? Poppy xxx

PS: Ce-ar fi să vii şi tu cu un oaspete?

După o clipă primesc răspunsul.

Dacă vrei neapărat. Mag

Ceea ce nu e un răspuns foarte entuziast, dar nici nu pare c-are de gând să împuşte pe cineva[8].

Sunt pe punctul de a-mi pune telefonul la loc când zbârnâie din nou şi mă uit surprinsă la ecran. E un mesaj de la Sam. Probabil că l-a trimis adineauri. Îl deschid, fără să mă uit la Sam, şi descopăr:

<3

E o inimioară. Mi-a trimis o inimioară. Fără să-mi spună nimic. Ca un secret între noi.

Mi s-au umezit ochii, dar cumva reuşesc să-mi păstrez calmul în timp ce-i scriu răspunsul:

Şi eu.

Aş vrea să adaug mai multe… dar nu. E timp pentru asta mai târziu.

Apăs pe „Trimite“, apoi îmi ridic privirea, zâmbindu-i larg, îl iau de braţ şi îmi ridic trena de pe trotuarul plin de praf.

— Ei bine. Haide. Să dăm o raită pe la nunta mea.

SFÂRŞIT[9]

1. Tot acolo sunt şi acum, într-o stare de nesimţire.
2. Chiar s-a întâmplat.
3. Aparent cănile mele sunt „de gagici“.
4. Mătuşă-mea Trudy are impresia că nu există magazine decât în Taunton.
5. Până la urmă *a fost* îndeajuns de lung. Cam la limită.
6. OK. Poate nu „noaptea nunţii“. Ar trebui să aibă un termen special, însemnând „noapte petrecută cu iubitul pentru care ţi-ai părăsit logodnicul“.

7. De fapt, arată mult mai bine decât arăta când urma să se însoare cu mine.

8. Eu una aş paria pe bani *grei* că până la sfârşitul serii Magnus o să se giugiulească cu Annalise.

9. Note de Poppy Wyatt.